

ဂဗ္ဗဂုဏ္ဏာ

စက္ကနီ

ဝတ်ဦးနောက်

ဒဂုန်ရွှေမျှား

လွတ်မြောက်ခြင်း နိဂါမ

ဆွေမြိုင်

တို့ပြန်တလင်း စွမ်းစာစာစေ

မောင်ညိုမြိုင် (သန့်လှိုင်)

အစူးအိမ်မက်

လက်ကလေးပြာ

စုန်းစု

တင်ထူး (လေယျဝတီ)

လွန်စုတောင်းသံနေအောင်းတစ်ချောင်း

ကောင်းသော်

တူးသေတိုအသက်ချင်းသေမိဂ္ဂုန်

ကျော်စွာလင်း

ဥတုရွှေ

လူမြိုင်မာ

မင်းရဲမြိုင်နှင့်နန်းရွှေ

ကောင်းသော

ဦးဖိုအတက်ထွက်အေး နူး

မင်းမြိုင်နှင့် (အူးဒီးတောင်း)

စေတနာ

ကျော်မင်းညွန့် (လှည့်မုန့်)

ချောက်ချားစွယ် အော်ခံကြိုး

သေ့မိမိနိုးတက်

မှတ်စိတင်တိုက် အောက်စူး

မင်းသုန်းအိမ်ချ

ချုပ်အောင်ဆန်း
နှစ်တစ်ရာပြည့်
အထိမ်းအမှတ်
ခေတ်စားပြီး
မပျောက်ပျက်အား
အစုအဝေးဖြင့်
ပေါ်ပေါက်

ပထမဦးဆုံးသော မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ စုံပြန် ကာတွန်း

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိစုံပြန်
တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိစုံပြန်
တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်
တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

စစ်သားကြီးမိုလ်တော
တန်ဖိုး - ၈၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်တော ဘဝကျေးဇူး
တန်ဖိုး - ၆၀၀၀ ကျပ်

အာကနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများ လုပ်ကြံမှု
တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်

အောင်ဆန်း၏ အောင်ဆန်း
တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတိုင်ကြား
တန်ဖိုး - ၈၀၀၀ ကျပ်

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂၊ ၂(ခ)လွှာ၊ ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့် (သရဖီကွန်ဒို)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃

<http://Quality.myanmaronlinesales.com> တွင်

တိုက်မှ ထုတ်ဝေသောစာအုပ်များကို ကြည့်ရှုဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

ဂဗ္ဘဂုဏ္ဏကာ

No.102, November 2015

ဒဂုန်ရွှေမျှား

စက်ဦးနှောက်

၆

ကောင်းသော်

တမလွန်မှတောင်းခံနေသော ထီးတစ်ချောင်း

၃၈

ကျော်စွာလင်း

ကျားသေကို အသက်သွင်းသောစိညာဉ်

၅၀

ကောင်းသူခ

မင်းရဲမြတ်နှင့် နန်းငွေမှု

၆၃

ဟောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

တိုမြန်မာလည်း စွမ်းတာပဲဟေ့

၇၁

ပင်းမြင့်နိုင် (အူးသီးတောင်)

ဦးချိုအတက်ထွက်သော နွား

၁၀၀၇

လကျာလင်းဖြာ

အရူးအိပ်မက်

၁၁၁၇

လူဖြန်ဟ

ညတရွှေ

၁၃၅

ဆွေပြင်

လွတ်မြောက်ခြင်း နိယာမ

၁၄၈

ကျော်ပင်းညွန့် (လှည်းကူး)

စေတနာ

၁၇၃

တင့်ထူး (လေယူဝတ်)

စုန်းစု

၁၈၄

ဝေသုန်ဟိန်းထက်

ချောက်ချားဖွယ် အော်သံကြီး

၁၉၅

ပင်းအုန်းသိင်္ခသူ

မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ် တောအိလူး

၂၀၆

Next Month Preview

၅

ကိုဖြင့်ထွန်း (Quality)

မေတ္တာစင်မြန်မာစာပေ (၁၉၃၀-၁၉၄၅)

မဝင်ဟာရှေ့

ဥက္ကဋ္ဌလင်းထွန်း

ကိုဦးသိန်း၊ ထွန်းထွန်းလွင်၊ ဇင်နီင်ထွန်း၊ မင်းထွန်း၊ သုဇင်လတ်၊ ခေတကီး၊
သန်းထက်ဇင်၊ ထွန်းထွန်း၊ ဦးမင်းဦး၊ ပြုပြုသင်း၊ တင်မာမာ၊
မြတ်နင်းသူယ်၊ ကြည်စင်သန်း၊ ဇင်စင်မာ၊ ဇေဗို၊ မီမီဇင်။

အိမ်ခင်းမာရွှေ (ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ) | ၁၀၅၆ |
အမှတ် ၅၈၈/၅၁၂ (၂၀) ကျား၊ မထမထင်၊ ကုန်သွယ်လမ်းနှင့်
ထိပ်ကမ်းသားလမ်းစတောင့်၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

မင်းသိန်း

ကံကောင်း၊ အောင်စံမြင့်၊ ဖြတ်မင်းဟန်၊ အောင်နိုင်လတ်၊ ကျော်စိုးညို၊
အောင်ဝူ၊ စိုးမြင့်လေး၊ လှသစ်အောင် (အင်းလျား)၊ ရန်နိုင်ဦး
မောင်နေကြည်၊ ရှစ်သူ၊ ဓမ္မနီလင်း၊ ပေါ်ကော၊ ဝိုင်မော်၊

Quality

မြို့ဝင်လူပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို
ခေါ်ဝေါ်သည့်အခါ (၁၉၅၅)
အစိုးရအစိုးရတို့သည် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလူပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို

အုပ်စု	-	၅၀၀
တန်ဖိုး	-	၁၅၀၀

အထူးသဖြင့်/အထူး(အထူး)လူမျိုးလေးများ
ကုန်သွယ်ရေးနှင့်ဆက်သွယ်မှုများအားလုံး
အထူးသဖြင့်/အထူး(အထူး)လူမျိုးလေးများ

(五) 五、五、五

SAFETY

SEATTLE

Month

P r e v i e w

ဓာတ်ပြုပြန်မှု

အလုပ်အကိုင်

သံတွဲမြို့ဈေးအနီး တိုက်ခဲအိမ်တစ်လုံးဘေးကပ်ထပ်ရှိ
အခန်းတစ်ခန်းတွင် အသက် (၄၀) ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူတစ်ယောက်၊
အသက် (၂၀) ခန့်ရှိအရွယ် တစ်ယောက်နှင့် အသက်အစ်စုံတစ်ယောက်
ရုပ်ရည်အလွန်ချောမောသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တို့သည်
တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာတိုင်ပင်ပြီးနောက်မှ ဤကြမ်း

ခ
ရန်
ရွှေ
မျှား

စက်ဦးနောက်

အသက် (၄၀) ခန့်ရှိ လူကြီးမှာ ရှုပ
ဇေဒပါမောက္ခ ကိုထွန်းဦးဖြစ်၍ အမျိုး
သမီးမှာ ၎င်း၏ ဇနီး မခင်ညို ဖြစ်၏။
ကိုထွန်းဦး၏မိဘများမှာ ငွေကြေးပြည့်စုံ
သူများ ဖြစ်သည့်အပြင် တစ်ယောက်
တည်းသောသားနှင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာ
ခွဲခွာမနေလိုကြသည့်အတိုင်း ကိုထွန်းဦး
အား အလုပ်မှထွက်စေပြီးလျှင် မိမိတို့
နှင့်အတူ လာရောက်နေထိုင်စေ၏။
သို့နှင့် ကိုထွန်းဦးမှာ အလုပ်မှမထွက်လို

ဘဲ ထွက်ခဲ့ရပြီးလျှင် သံတွဲမြို့သို့ပြန်လာ
ကာ မိဘများနှင့်အတူ နေခဲ့ရလေသည်။
မခင်ညိုမှာလည်း အစိုးရကျောင်း တစ်
ကျောင်းတွင် အလုပ်လုပ်လျက် ရှိရာမှ
ကျောင်းဆရာမ အလုပ်မှထွက်ပြီးလျှင်
မိမိခင်ပွန်းသည်နောက်သို့ လိုက်ပါလာ
ခဲ့ရသူ ဖြစ်လေသည်။

ကိုထွန်းဦးမှာ သံတွဲမြို့ရှိ အစိုးရ
အထက်တန်းကျောင်းတွင် အလုပ်ရရှိခဲ့
သော်လည်း မိမိဓာတ်ဗေဒဆိုင်ရာ စမ်း

သိမှုများကို မစွန့်ပစ်နိုင်ဘဲ ဆက်လက်
ဆောင်ရွက်လျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်က ပရော်
ဖက်ဆာတစ်ယောက်အနေနှင့် မည်
သည့် ဓာတ်ဗေဒဆိုင်ရာပစ္စည်းကိုမဆို
နိုင်ငံခြားမှ မှာယူနိုင်ခွင့်ရှိသည့်အတိုင်း
ကိုထွန်းဦးသည် မိမိလိုအပ်သော စက်
ယာပစ္စည်းများ၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများ၊
အစိုးတန် စက်ပစ္စည်းအစိတ်အပိုင်း
အလေးများ၊ ဓာတ်သတ္တုဆေးဝါးများ
ဆောင်တို့ကို နိုင်ငံခြားမှ တိုက်ရိုက်မှာယူ
ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် - ကိုထွန်းဦးသည် သံတွဲ
မှထွက်သောသို့ အင်ဂျင်နှင့် ဒိုင်နမိုများ၊ ဖန်
ခြေနံနှင့် ကြေးနန်းခွေများ၊ ဓာတ်သတ္တု
ဆေးဝါးပစ္စည်းများကို မော်တော်ကား
ဖြင့်သယ်ယူပြီးလျှင် ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ
ဓာတ်အရောက်အပေါက်နည်းလှသော
အရာတစ်ခုတွင် သူ၏ စမ်းသပ်မှုများကို
ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။ သို့နှင့် ကျောင်းပိတ်ရက်
များသာမက တစ်ခါတစ်ရံ ၃၊ ၄ ရက်မျှ
အတွင်းမှ ခွင့်ယူပြီးလျှင် သူ၏ သုတေ
သနာလုပ်ငန်းများကို လျှို့ဝှက်စွာ သွား
ရောက်လုပ်ကိုင်လေ့ ရှိလေသည်။

ဤအကြောင်းများကို ဇနီးဖြစ်သူ
မခင်ညိုက အတော်အတန် ရိပ်မိသော်
လည်း ခင်ပွန်းသည်၏စိတ်ကိုအနှောင့်
အယှက်မပေးလိုသဖြင့် မည်သည့်အခါ
မျှ တိုက်ရိုက်သော်လည်းကောင်း၊ သွယ်
ဝိုက်၍သော်လည်းကောင်း မေးမြန်း
စုံစမ်းခြင်း မပြုခဲ့ချေ။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နှစ်ခန့်မျှ ကြာရှိသော
အခါ ကိုထွန်းဦးသည် မိမိ၏ စမ်းသပ်မှု
အောင်မြင်သည့်အချိန် နီးကပ်လာပြီဟု
ယူဆသည့်အတိုင်း ဇနီးသည်အား
အတော်အတန် ဖွင့်၍ပြောတော့မည်ဟု
စိတ်ကူးမိ၏။ သူတို့၏ ဝိုင်းတွင် အတူ
ရှိနေသည့် မောင်မောင်ဆိုသော သူငယ်
မှာ ရန်ကုန်တွင် ကိုထွန်းဦး ရှိစဉ်က ၎င်း
တို့ဇနီးမောင်နှံနှင့် အလွန်ချစ်ခင်ရင်းနှီး
သော စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ နောက်ဆုံးနှစ်
ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

မခင်ညိုမှာ အတန်ငယ်စိတ်ပူဝင်
သောက ရှိနေသည့်ဟန်ဖြင့် တစ်စုံတစ်
ရာ ဖြိုးလိမ်းခြယ်သမှုမရှိဘဲ ပကတိနှင့်
အနေအထားဖြင့် မိမိ၏ ချစ်လင်အဖို့
တွင် ထိုင်လျက်ရှိရာ ဤကဲ့သို့ ပြောပြ

ရှိနေသည်ကိုပင် ကိုထွန်းဦးမှာ မိမိ၏ချစ်
ဇနီးအား ရှုမငြိုးနိုင်အောင် ရှိနေတော့
၏။

ထွေရာလေးပါးစကားများကိုခေတ္တ
ပြောဆိုလျက် ရှိရာမှ မောင်မောင်က
မခင်ညို၏ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ --

“အစ်မ-ဒီရောက်မှ နည်းနည်းပိန်
သွားတယ်နော်”

“အေးကွယ်-ဟုတ်တာပေါ့။ ညမှာ
ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ဘူး။ မင်း
အစ်ကိုကြီးကလည်း တစ်ခါတလေ (၃)
ရက်၊ (၄) ရက် အပြင်ထွက်နေတယ်။
ဘယ်ကိုသွားလို့ သွားမှန်းလည်း မသိ
ရဘူး။ အစ်မကိုလည်း ပြောမသွားဘူး။
တစ်ခါတစ်ခါလည်း ညနေဝင်မိုးချုပ်မှ
မြန်လာတတ်တယ်။ ဘာများဒီလောက်
လုပ်ကိုင်နေရတယ် မသိပါဘူးကွယ်။
နီပေမဲ့ - သူ့စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ
စိုးလို့ အစ်မက ဘယ်တော့မှ မမေးဘူး”
ဦး ။ “ကိုယ့်အကြံအစည်ရှိလို့သွား
နေတာပေါ့ - ခင်ရယ်။ အစ်ကို
ကြီးအကြောင်း အညိုလည်း
သိသားနဲ့။ ကိုယ် ကြံစည်ထား

တဲ့အကြံကို ဘယ်သူမျှမစဉ်း
ချင်ဘူး။ လူမသိစေချင်ရင်
အကြံအစည်ဆိုတာ ဘယ်သူ
မျှမသိတာ ကောင်းတယ်”
ညို ။ “နီပေမဲ့ - အစ်ကိုကြီးရယ်။
အညိုကိုတော့ အသိပေးရ
ကောင်းပါတယ်။ ဘာမဆို
အညိုကတော့ အစ်ကိုကြီးတို့
အကူ အညီ ပေးနိုင် တယ်
မဟုတ်လား”

“ဒီပြင်နေရာမှာ အကူအညီပေးနိုင်
ပေမယ့် အခုလုပ်နေတဲ့အလုပ်မှာ အညို
မပေးနိုင်ပါဘူး အညိုရယ်။ အညိုက အခု
ပညာသမားတစ်ယောက်၊ ဘာမဆိုစိတ်
ကူးယဉ်တတ်တယ်။ တွေးတတ် တော
တတ်တယ်။ အစ်ကိုကြီးက သိပ္ပံဆရာ
စိတ်ထဲကတစ်ခုခုကို တွေးတောကြံဆ
နေရမှ နေတတ်တယ်။ သိပ္ပံသမားဆို
တာ တီထွင်ရမယ်၊ ကြံဆရမယ်။ ကိုယ်
တီထွင်တာကို မဖြစ် ဖြစ်အောင် လုပ်
ကိုင်ရမယ်။ အကျိုးမရှိတာတော့ မဟုတ်
ဘူးပေါ့ အညိုရယ်။ ကိုယ့်အကျိုးမပါရင်
နေပါစေ။ တိုင်းပြည်ရဲ့အကျိုးအားလုံးလူ

မောင်မောင်သည်
မြန်၍မြှေးကွာကာ
တစောင်းလံနေသော
ခေါင်ညိုအား အသာအသာ
ထူလိုက်၏။ မောင်မောင်သည်
အနုစုနေ၍ မြွေကူးလိုက်ရာ
ခေါင်ညို၏ လှသော
ဦးခေါင်းစားလေးသည်
မောင်မောင်၏ လက်ဖဲဘတ်
လက်ဝေါ့ပေါ်တွင်
တင်လျက်ရှိလေသည်။

သားတွေရဲ့အကျိုး ဖြစ်ရမယ်။ အစ်ကို
ကြီးက စက်တစ်ခုကို တီထွင်နေတယ်။
ဒီစက် အထမြောက်လာရင် ရာဇဝတ်မှု
တွေ လျော့ပါးသွားမယ်။ ဒါကြောင့် -
အစ်ကိုကြီးဟာ နေမအား ညမအား ဒီတာ
ကို အပူတပြင်းလုပ်နေတာပေါ့။ အလုပ်က
ကျောင်းဆရာလုပ်နေရပေမယ့် အစ်ကို
ကြီး စိတ်ကတော့ ဒီစက်ထဲကို ချည်း
ရောက်နေတာပဲ။ ဒါကြောင့် - အစ်ကို
ကြီးဟာ အညိုနဲ့တောင် အရင်လို အေး
အေးဆေးဆေး၊ စကားပြောမနေနိုင်
ဘူး”

“ဒါကတော့ - လွန်ပဲလွန်လွန်း
တယ်။ ကိုယ့်မှာ မယားမရှိတဲ့အတိုင်း
ပဲ”

“ဘာလွန်တာလဲ - အညိုရယ်။ အစ်
ကိုကြီး ဝါသနာလည်း အသိသားနဲ့”

“ဒီကတော့ အိပ်ကောင်းခြင်း
မအိပ်နိုင်၊ စားကောင်းခြင်း မစားနိုင်”

“ဘယ်သွားတာ လိုက်လို့ကွယ်။
ကိုယ့်အကြံအစည် မအောင်မြင်သေး
လို့ပေါ့။ အညိုကလည်း စကားရှည်
လိုက်တာ”

“ရှည်ရတယ် အစ်ကိုကြီးရေ - ရှည်ရတယ်”

မခင်ညိုသည် နှုတ်ခမ်းကလေးများ စုတာခြေကို ဝပ်ပြင်းပြင်းနင်း၍ အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားရာ ပါမောက္ခကိုထွန်းဦးနှင့် မောင်မောင်တို့သာ စားပွဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ဦး : “ဒီမယ်မောင်မောင်၊ မင်းအစ်မလည်း ကြည့်ပြောပါဦးကွယ်။ ဒီလောက်တောင် စိတ်ကောက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်။ အစ်ကိုကြီးလည်း ကိုယ့်အကြံနဲ့ကိုယ်ဖို့ အိုးပစ်အိမ်ပစ် သွားနေတာပဲ။ ကျောင်းပိတ်ရက်များဆိုရင် အိမ်မပြန်ဘဲ တစ်ခါတလေ ဟိုမှာ နှစ်ညအိပ်ပြီး အလုပ်လုပ်နေတယ်”

“ဒါကြောင့် - မမက ပြောတာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရယ်။ သူလည်း အစ်ကိုကြီးရရှိရင် ပျင်းတာပေါ့”

“ဒါ - ပျင်းစရာလား။ ကိုယ့်အကြံအစည် အထမြောက်တဲ့အခါကျတော့

အစ်ကိုကြီး ဘယ်မျှမသွားတော့ဘူး”

“နို့ပေပွဲ - မမက စိတ်ကောက်တတ်တာ အစ်ကိုကြီး အသိသားနဲ့ ရန်ကုန်မှာတုန်းက တစ်ခါ ကျွန်တော်ရုပ်ရှင်ကြည့်တော့ သူကြိုက်တဲ့ကားလက်မှတ်ဝယ်မရတာနဲ့ စိတ်ကောက်ပြီး ရုံပြင်ထွက်နေတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း မကြည့်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ ရုပ်ရှင်ကြည့်တာ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ သက်သက် ငွေငါးကျပ် အဆုံးခံလိုက်ရတယ်”

“အေးလေကွယ်။ ဒီဟာတွေ ငါ့သိပါတယ်။ ဒီတော့ အခုကိစ္စလည်း မင်းကြည့်ပြောပေါ့။ နက်ဖြန်ညနေလောက်ကို တို့သွားမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ - အစ်ကိုကြီး”

“အစ်ကိုကြီး လုပ်ထားတဲ့ စက်ရုံတိုနေရာကိုပေါ့”

“ဘယ်မှာလဲ”

“မင်းရောက်တော့ သိလိမ့်မယ်ပေါ့ကွယ်။ မင်းလည်း လိုက်ရမယ်။ တို့သုံးယောက်သွားကြမယ်။ စားဖို့သောက်ဖို့ (၃၊ ၄) ရက်စာလောက်ယူခဲ့ဖို့ မင်းမေတို့

အေးမင်းပြောရင် ရပါတယ်ကွယ်”

“နေချင်းပြန်သွားလို့ မဖြစ်ဘူးလား အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“မဖြစ်လို့ပေါ့ကွာ။ ဖြစ်ရင် ငါ ဘယ်အရာမလဲ။ သူမပါရင် စားရေးသောက်ရေး ခက်တယ်။ ဒါကြောင့် ပြောနေတာပေါ့။ တို့နှစ်ယောက်က စက်ကို အလုပ်လုပ် သူက စားဖို့သောက်ဖို့ တာဝန်ယူတာတို့များ သက်သာတာပေါ့ကွယ်။ အနီနီလည်း မကုန်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ - အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်အခြားပါမယ်။ သူ စိတ်ကောက်တယ်ဆိုပေမယ့် အစ်ကိုကြီးကို ရပ်ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးရယ်။ သူလည်း လိုက်မှာပေါ့”

“အေး - ဒါဖြင့် နက်ဖြန်နေ့လယ် နှစ်ချက်ထိုးလောက်မှာ ထွက်ကြရလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ပြင်ထားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ - အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ပြင်ထားပါမယ်”

မောင်မောင်၏ အပြောကောင်းမှု၊ အိမ်ထဲ ချစ်လင်အပေါ်တွင် သံယောဇဉ်တောင်းမှုတို့ကြောင့် မခင်ညိုမှာ ကိုထွန်း

ဦးအပေါ်၌ အတော်စိတ်ပြေ၍ သွားပြီး ဖြစ်သဖြင့် နံနက်စောစော အိပ်ရာမှ ထပြီးနောက် (၃) ရက်အတွက် စားနပ်ရိက္ခာများကို ပြင်ဆင်လျက် ရှိလေ၏။

ညနေ ၃ နာရီထိုးသောအခါထို (၃) ဦးသည် မိမိ ယူငင်ရန်ရှိသော စက်ပစ္စည်းအချို့နှင့် ကိရိယာတန်ဆာပလာများကို လက်ဆွဲသားရေအိတ်အတွင်း၌ ထည့်လျက်ရှိရာ၊ မခင်ညိုကလည်း မိမိချက်ပြုတ်ထားသော ထမင်းဟင်းလျာများနှင့်အတူ ငါးသေတ္တာ၊ အမဲဘူး၊ ထောပတ်၊ နို့ထီ၊ သကြား၊ လက်ဖက်ခြောက် စသည်တို့ကို ထင်းရှူးသေတ္တာနှစ်လုံးတွင် ထည့်လျက်ရှိ၏။ မောင်မောင်ကမူ ကိုထွန်းဦးအား ကူညီသည်ထက် မခင်ညိုအား ကူညီလျက် ရှိလေသည်။

(၃) နာရီ (၁၅) မိနစ်တွင် ကားထွက်၍ ကိုထွန်းဦးသည် ကားရေပြင်၌ ထိုင်ကာ ကားလေးကို ခပ်မှန်မှန်မောင်းလျက်ရှိရာ မခင်ညိုနှင့် မောင်မောင်တို့

သည် နောက်ပိုင်းဝန်စည်စလယ်များ ကြားတွင် စကားတပြောပြောနှင့် လိုက် ငါလျက် ရှိလေ၏။

ပထမ၌ မခင်ညိုသည် ယခု ခရီး ထွက်ရာတွင် များစွာစိတ်မပါလှဟန် ရှိသော်လည်း မောင်မောင်က ရန်ကုန်မှ သတင်းများကို ဖောင်လောက်အောင် ပြောမိသောအခါ ခင်ပွန်းသည်အား တူညီရန် လိုက်ပါလာရသည့်အကြောင်း တို့ပင် သတိမရတော့ဘဲ နှစ်ယောက် သား စကားလက်ဆုံကျလျက် ရှိလေ သည်။ ကိုထွန်းဦးမှာမူ မိမိတို့ထွင်ထား သည့်စက်တွင် နောက်ဆုံး တပ်ဆင် ရသည့် အလွန်နနယ်သော လျှပ်စစ်စက် ဝစည်းများအကြောင်းနှင့် ၎င်းတို့၏ သဘောတရားများကိုပါ စဉ်းစားလျက် ရှိသဖြင့် အလွန် နှုတ်ဆိတ်လျက် ရှိ သည်။

ခရီး (၁၀) မိုင်ခန့် ပေါက်ရောက် သည်အထိဝင် မခင်ညိုနှင့် မောင်မောင် တို့မှာ စကားတောင်းတန်းပင် ရှိနေသေး ၏။ လမ်းအကြီးမှ မှော်ရှုံရွာဘက်သို့ သွား သည့် လှည်းလမ်း လမ်းခွဲကလေးသို့

ရောက်သောအခါ လမ်းမှာ လှည်းလမ်း ဖြစ်သဖြင့် ကားကလေးကို ခပ်ဖြည်း ဖြည်းသာ မောင်းရတော့၏။ မောင်မောင် သည်မခင်ညိုနှင့်စကားပြောလျက်ရှိရာ မှ စကားကိုဖြတ်၍ -

“ဪ - ဒါထက် အစ်ကိုကြီးကို မေးရဦးမယ်။ ခုသွားမှာက ဘယ်အထိ သွားမှာလဲ - အစ်ကိုကြီး”

“မှော်ရှုံအထိပေါ့”
“စက်က အဲဒီမှာလား”

“ဟိုရောက်တော့ သိလိမ့်မပေါ့”
မခင်ညိုက ကြားဖြတ်၍ -

“အဲဒါပဲ ကြည့်တော့ မောင်မောင်၊ မင်းအစ်ကိုကြီးက အဲဒီလောက် လျှို့ဝှက် တားသူလုပ်တာ ကိုင်တာတွေကို ဘယ် တော့မျှ မမကို အသိမပေးဘူး။ အခု ကြည့်လေ သူ ဘာလုပ်နေတယ်၊ တို့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမယ်၊ ဘာကိုပြမယ်ဆိုတာ တောင်အခုထက်တိတိမသိရသေးဘူး။ ဒါသာ ကြည့်ပေတော့ မောင်မောင်ရေ”
ဦး ။ ။ “အညိုကလည်းကွယ် သူ့ အချိန်ကျတော့ သိရမှာပေါ့၊ အခုလည်း အစ်ကိုကြီးစက်တို့

အညို့ပြချင်လို့ပဲ ခေါ်လာတာ မဟုတ်လား၊ ဦးတော့ - မောင် မောင်ကလည်း ပါလာတော့ ဘာပဲပြောပြော အဖော်ရတာ ပေါ့”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တာပေါ့၊ လက်စ သတ်တော့ အစ်ကိုကြီး ဒီကိုချည်းသွား နေတာကို”

“ဟုတ်တာပေါ့ - အညို့ရဲ့ ဒီလိုစက် ဆီသိယာတစ်ခုကို တီထွင်တယ်ဆိုတာ ဦးနီးလို့မဖြစ်ဘူး။ အခုခေါ်လာတာက အညို့တစ်ယောက်တည်းသိအောင်ခေါ် ထားတာ၊ မောင်မောင်ကတော့ ရန်ကုန် အတည်းက ကိုယ့်ညီအရင်းလို ခင်မင် ဦး ဘယ်နေရာမျိုးမဆို ကူဖော်လောင် ဆတ်ရလို့ ခေါ်လာတာ”

ကားကလေးသည် ချိုင့်ခွက်များ ခေါများသော လှည်းလမ်းပေါ်တွင် ခပ် ဖြည်းဖြည်း ပြေးသွားလျက်ရှိရာ မောင် မောင်မှာ ကားတံခါးကို ခပ်စောင်းစောင်း ခြီးလျှင် ကုရှင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်လျက် ရှိလေပြီ။
ကြောမီ ကားကလေးသည် မှော်ရှုံ

ရွာသို့ ရောက်လာ၍ အိမ်တစ်အိမ် ရှေ့ တွင် ရပ်လိုက်ရာ၊ အိမ်ထဲမှ မိန်းမတစ် ယောက်ပြေးထွက်လာပြီးလျှင် ကိုထွန်းဦး အား အလွန်လေးစားသည့်ဟန်ဖြင့် -

“ဪ - ဆရာရောက်လာပြီလား၊ ဒီတစ်ခေါက် တော်တော် မိုးချုပ်တယ် နော်၊ ဆရာလူ ကိုလှပေါ်ကမ်းနားသက် ထွက်သွားတယ်၊ ကျွန်မ လိုက်ခေါ်လိုက် မယ်လေ”

“ကိုစွမရှိပါဘူး။ နေပါစေ - မမင်း စိန်၊ ဟောဒါက ကျွန်တော့်မိန်းမ မခင် ညိုလေ၊ ဟိုသူငယ်က ကျွန်တော့် တပည့် ကိုမောင်မောင်တဲ့”

မိန်းမကြီးသည် အလွန်မိုးသား သော အမူအရာဖြင့် မခင်ညိုနှင့် တောင် မောင်တို့အား တစ်ခဏမျှ မဝံ့မရဲကြည့်၍ ပြီးနောက် ကားနောက်ပိုင်းတွင်ပါသည့် ပစ္စည်းများကို ကားအောက်သို့ ချတာ အိမ်တွင်းသို့ သယ်ဆောင်လျက် ရှိလေ သည်။

မှော်ရှုံရွာကလေးမှာ ပင်လယ်တန်း ခြေနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တည်ရှိပြီး လို အချိန်က အိမ်ခြေ (၁၀၀) များလာတတ်

သာရီသော ရွာတလေးဖြစ်၍ ရွာသူ
ရွာသားများမှာ အများအားဖြင့် ငါးဖမ်း
ခြင်းအလုပ်ကို အမှီပြုကာ အသက်မွေး
မြူနေထိုင်ကြသူများ ဖြစ်၏။ ကိုလှပေါ်
မမင်းစိန်တို့ အိမ်ကလေးမှာ အိမ်ဟုပင်
ဆိုရသော်လည်း တံငယ်သာသာမျှသာ
ဖြစ်၍ ဝါးကပ်ထရံများပင် တချို့နေရာ
များတွင် ဆွေးမြည်လျက်ရှိနေ၏။ အိမ်
ထောင်ပရိသောဂဟူ၍လည်း သစ်သား
ကုလားထိုင် (၃၊ ၄) လုံးနှင့် ကွပ်ပျစ်ပေါ်
တွင် ဖျာချော (၁) ချပ်၊ (၂) ချပ် စင်းထား
သည်ကို တွေ့ရ၏။ မမင်းစိန်မှာ ကုလား
ထိုင်ပေါ်မှ ဖုန်များကို အဝတ်စုတ်ဖြင့်
သုတ်ပြီးလျှင် ဧည့်သည်များအား ကွပ်
ပျစ်ပေါ်၌ နေရာထိုင်ခင်းပေးကာ ၎င်း၏
မျက်နှာမှာလည်း အလွန်အားနာနေ
သည့်ဟန်ဖြင့် ရှိနေ၏။

ဦး ၊ ၊ “နေပါစေ - မမင်းစိန် ကိစ္စမရှိ
ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကိုသာမျှ
အားမနာနဲ့၊ ခင်ဗျားလုပ်စရာ
ရှိတာသာလုပ်”

ထိုအချိန်တွင် အရပ်ရပ်မြင့်မြင့်၊
အသားခပ်ညိုညို လူတစ်ယောက်ကို

မလှမ်းမကမ်းမှ မြင်ရ၍ မမင်းစိန်က
“ဟော - ကိုလှပေါ် ပြန်လာပြီ” ဟု ခပ်
ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်သဖြင့် ဧည့်
သည်များအားလုံးပင် ထိုသူအား လှမ်း၍
ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။ ထိုသူသည်
အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာပြီးနောက် ကိုထွန်း
ဦးအား အလွန်ရိုသေကိုင်းရှိုင်းသော
အမှုအရာနှင့် ...

“ဪ - ဆရာ ရောက်နေပြီလား”
“ဟုတ်တယ် - ကိုလှပေါ်”

“ခါတိုင်းတော့ သောကြာနေ့
လောက်မှလာတတ်လို့ ဆရာကိုမမျှော်
မိဘူး။ ဒါနဲ့ - ကျွန်တော်ချထားတဲ့ ဝိုက်
တွေကြည့်ရအောင် ကမ်းစပ်ဆင်းမလို့
ဟာရွာဘက်ကကားသံလိုလိုကြားမိလို့
ဆရာကားများလားဆိုပြီး ပြန်လှည့်လာ
တာ”

“ကျုပ်က တစ်ရက် စောလာနိုင်
အောင် သောကြာနေ့က ခွင့်ယူလိုက်
တယ်လေ”

“ဟုတ်တာပေါ့ဆရာ၊ ဒီလိုဆိုတော့
(၃၊ ၄) ရက် အချိန်ရတာပေါ့။ ဒီတော့
ဒီကနေ့ညနေ သွားမလား”

“နက်ဖြန် မနက်စောစောမှ သွား
မယ် ကြံတယ်။ ဒီနေ့ကြည့်ပြီး ခင်ဗျား
သွားဖို့သင့်တယ်ထင်တဲ့အချိန်မှာကျုပ်
တို့ သွားကြမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ - ဆရာ၊ (၅) နာရီ
လောက် အချိန်ရပါတယ်။ ဒီတော့ -
ဆရာတို့ စောစောထရလိမ့်မယ်နော်။
(၄) နာရီခွဲလောက် အိပ်ရာကထရင်
တော်ပါပြီ”

“ထနိုင်ပါတယ်ဗျာ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဆရာတို့ မနီးရင်လည်း ကျွန်
တော် နှိုးပါ့မယ်။ ဇော - မစိန်း၊ ဆရာတို့
အတွက် ထမင်း”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့
ညစာအတွက် ချိုင့်နဲ့ထည့်ယူလာတာ
ပါတယ်”

“အလကား ဒုက္ခရာလိုဆရာ၊ ဆရာ
က ကျွန်တော်တို့ချက်တဲ့ထမင်းကိုမစား
ချင်ဘူးထင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ထိုအခါ မမင်းညိုက ဝင်၍ “မဟုတ်
ပါဘူးရင်၊ ကျွန်မ ချက်ယူလာလို့ ပြော
တာပါ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ကိုလှပေါ်က မျက်ရိပ်ပြ
လိုက်သဖြင့် မကြာမီ မမင်းစိန်သည်
လက်ဝက်ရည်ရောင်းနှင့် ပန်းကန် (၃၊ ၄)
လုံးကို ယူလာ၏။ သံပန်းကန်ပြား
ကလေးတစ်ချပ်တွင်လည်း ထန်းလျက်
ခဲနှင့်ပေါက်ပေါက်ဆုပ်များကိုထည့်လာ
လေသည်။

ပေါ် ၊ ၊ “ကဲ - သောက်ကြပါဦး၊ ဆရာတို့
ကျွန်တော်တို့ဆီမှာကတော့
ဒီအကောင်းဆုံးပဲ ခင်ဗျ။ ကဲ -
သုံးဆောင်ကြပါဦး”

မမင်းညိုက ထမင်းစားချိန်ခါနီးပြီ
ဖြစ်၍ငြင်းသော်လည်း ကိုလှပေါ်တို့ဇနီး
မောင်နှံတို့က အတင်းတိုက်တွန်းသဖြင့်
စားရလေရာ မောင်မောင်မှာမူ ပေါက်
ပေါက်ဆုပ် မစားဘူးသဖြင့် ပလုတ်
ပလောင်းစားလျက် ရှိလေသည်။

လက်ဝက်ရည်ကြမ်းအပြီးတွင် ပြု
လုပ်သည့်အစီအစဉ်မှာ မမင်းစိန်မှာ
ထမင်းအိုးတစ်လုံးတည်၍ ပန်းကန်ခွက်
ယောက်များကို ဆေးကြောထားရန်နှင့်
မောင်မောင်က မမင်းညိုအား ပင်လယ်
ကမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ကျောက်တောင်၊

ကျောက်ကမ်းပါးကြီးများကို လိုက်လံ
ပြသရန် ဖြစ်၏။ ကိုထွန်းဦးကမူ ကိုလှ
ပေါ်နှင့်အတူ နောက်တစ်နေ့ သွားရမည့်
ခရီးစဉ်ကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လျက်ရှိလေ
သည်။

အချိန်မှာ နေဝင်ရန် တစ်နာရီခန့်
လိုသေးသည်ဖြစ်၍ မခင်ညိုနှင့် မောင်
မောင်တို့မှာ မိမိတို့ မရောက်ဘူးသော
ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းရှိ ကျောက်
တောင်၊ ကျောက်ကမ်းပါးကြီးများကို
ကြည့်ရှုရန် ထွက်သွားကြလေ၏။ မောင်
မောင်မှာ အဝါရောင် စပွဲရှပ်နှင့် ကာကီ
ဘောင်းဘီတို့ကိုဝတ်လျက် ပတ္တမြစ်နပ်
အဖြူကို စီးနင်းထားရာ မခင်ညိုမှာမူ
သနပ်ခါး ခရေကျဲကလေးမျှသာ လိမ်းကျံ
ထားပြီးလျှင် အပြာနုရောင် တစ်ပတ်ရစ်
ပိုးတွန့်လုပ်ချည်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။
ဆံပင်ကို တစ်ပတ်လျှိုထုံးကာ အပြာနု
ရောင် ပိုးလည်စီးကို ဦးခေါင်းမှ နားရွက်
ကို ဖုံးအုပ်ချည်နှောင်ထား၏။ ကိုလှပေါ်
အိမ်မှ အတန်ငယ် သွားမိသောအခါ

တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော ပင်
လယ်လေကို ရှူရှိုက်ရသဖြင့် တစ်
ကြောင်း အနောက်ဘက်ကောင်းကင်မှ
ဝင်လှဆဲသော နေရောင်ခြည်ကို ခံစား
ရသဖြင့်တစ်ကြောင်း မိမိတို့စိတ်များမှာ
ယခင်ကထက်ပေါ့ပါးလျင်မြန်လာသည်
ဟု ထင်မှတ်ရ၏။ မောင်မောင်က
ကျောက်တုံးများကို ကျော်၍လည်း
ကောင်း၊ ချိုင့်ဝှမ်းများကို ခုန်၍လည်း
ကောင်း၊ ရှေ့မှဝတ်သုတ်သွားလျက်
ရှိရာ၊ မခင်ညိုကလည်း အလျော့မပေးဘဲ
နောက်မှ ပြေးလွှားခုန်ပေါက်ကာ လိုက်
ပါလျက်ရှိလေသည်။

“သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းတာပဲနော်
မမညို”

“အေးပေါ့ကွယ်။ တို့ - ရန်ကုန်မှာ
တစ်ခါလာအင်းလျား၊ တစ်ခါလာလည်း
ကန်တော်ကြီး ဒါပဲရှိတယ်။ ဆင်ခြေဖုံး
သွားရင် တောစပ်ကလေး၊ ဘာကလေး
မြင်ရရဲ့၊ အခုလို ပင်လယ်လေရပြီး
ကျောက်တောင်၊ ကျောက်ကမ်းပါးကြီး
တွေကိုတော့ အိပ်မက်တောင် မမက်ဖူး
ဘူး”

“ကဲ - လား၊ ပြေးကြစို့ မမညို။ ကျွန်
တော့်ကို မိအောင်လိုက်နော်”

“မိန်းမနဲ့ ယောက်ျား ဘယ်တူမလဲ၊
ပြီးတော့ - နင်က အပြေးသမား”

“ကဲ - စိန် - မိအောင် လိုက်ပေ
တော့”

“ဟေ့ - နေဦး - နေဦး”
အိမ်တွင်းအောင်း မိန်းကလေး

များမှာ ယခုကဲ့သို့ တစ်စုံတစ်ရာ ပူပန်
သောကမရှိဘဲ၊ လွတ်လပ်စွာ သွားလာ
ရသောအခါ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ယခင်က
ထက် ပေါ့ပါးလျင်မြန်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာ
တတ်သည့်အတိုင်း တစ်ခါတစ်ရံ ခြေ
ရော်၍ လဲသည်ကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ
ရန်ကာ၊ ပျံကာ၊ ကွေ့ကာ၊ ပတ်ကာ သမင်
မလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ မောင်မောင်
ကား အမိလိုက်လျက် ရှိနေလေသည်။

မခင်ညိုမှာ အတော်ပင် မောပန်း
လျက် ရှိနေလေပြီ။ နေရာမှာ ကျောက်
တောင်ကြီးနှင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေစပ်
ကြားတွင် ရှိနေ၍ ကျောက်တုံးကျောက်
စိများ ထူထပ်လှ၏။

“လိုက်လေ - မမညို။ မိလည်း မိ
အောင် မလိုက်နိုင်ဘူး”

“နေဦး ဆိုနေမှပဲ”
မောင်မောင်သည် ကျောက်တုံး

များကို ကျော်လွှားပြေးသွားလျက်ရှိရာ၊
မခင်ညိုက အမိပြေး၍ လိုက်လျက်ရှိ၏။
သို့သော် - တစ်နေရာသို့အရောက်တွင်
မခင်ညိုသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို
ကျော်လိုက်ရာမှ အခြားဘက်တွင် ရှိ
သော ချိုင့်ခွက်ထဲသို့ ခြေရော်၍ကျတော
တစောင်းလဲကျသွားသည်။

“အမေ”
“ဟာ - မညို”

မောင်မောင်သည် ပြန်၍ပြေးလာ
ကာ တစောင်းလဲနေသော မခင်ညိုအား
အသာအယာ ပေ့ထူလိုက်၏။ မောင်
မောင်သည် ရှေ့မှနေ၍ ပေ့ထားလိုက်ရာ
မခင်ညို၏ လှပသော ဦးခေါင်းကလေး
သည် မောင်မောင်၏ လက်ဝဲဘက်လက်
မောင်းပေါ်တွင် တင်လျက်ရှိလေသည်။

“မမညို - ဘယ်နား နာသွားသလဲ
ဟင်”

“မနာပါဘူးကွယ် - ဟင်း”
မခင်ညိုသည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်း
တစ်ချက် ချလိုက်၏။ မခင်ညို၏ ကိုယ်မှ
သနပ်ခါး၊ ပေါင်အိန်များနှင့် ဆံပင်မှ ခေါင်း

လိမ်းဆီမွှေးရနံ့များသည် မောင်မောင်၏ နှာခေါင်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လျက်ရှိ၏။

မွှေးကြိုင်သော ဂန္ဓာရုံသည် ဖိုမတို့ ၏အချစ်စိတ်ကို တစ်မျိုးတစ်ရပ် နှိုးဆွနိုင် စွမ်းရှိ၏။ မောင်မောင်သည် အားမလို အားမရဖြစ်ကာ မခင်ညို၏ ကိုယ်လုံး ကလေးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်လိုက်၏။ ထို့နောက် - တစ်ဆင့်တိုးကာ ပါးတလေး များကို အားပါးတရ မွှေးလိုက်လေ သည်။

“မောင်မောင် - မင်းမိုက်ပြီနော် မင်း”

“ဟုတ်တယ် - မမ၊ ကျွန်တော်မိုက် ပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုအပြစ်မျိုးပေး ပေးမမကိုတော့ ကျွန်တော် ချစ်မိပြီ”

“မဖြစ်နိုင်တာကွယ်၊ မင်း အစ်ကို ကြီးက ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ရှိတာလည်း ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ - ချစ်တာဟာ ချစ်တာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်”

“အိုကွယ် - မလုပ်ကောင်းတာ”

“ဘာလဲ - ဘာမလုပ်ကောင်းတာ လဲ၊ လာပါ - မမညို၊ ဟိုကျောက်တုံးကြီး နောက် ကျွန်တော်တို့ သွားရအောင်”

မောင်မောင်သည် မခင်ညို၏ ကိုယ် ကလေးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်လိုက်ရာ မိမိအား နှုတ်ရဲ၊ လျှာရဲ၊ လက်ရဲ၊ ဇက်ရဲ ပြုလုပ်ရုံသော မောင်မောင်နောက်သို့ နောက်ဆုံး လိုက်ပါသွားမိလေတော့၏။

လူသားတို့သည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို လိုအပ်၏။ လူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အစာအာဟာရကို လိုအပ်သကဲ့သို့ လူ တို့၏စိတ်ဓာတ်သည်လည်း ကြည်လင် အေးမြသော မေတ္တာဓာတ်ကို လိုအပ် လှပေသည်။

မခင်ညိုသည် ကိုထွန်းဦးအား နှစ် နှစ်ကာကာ ချစ်၏။ ကိုထွန်းဦးကလည်း ထိုအတိုင်းပင်။ သို့သော် ကိုထွန်းဦးမှာ မိမိ၏တီထွင်စမ်းသပ်မှုတွင် သူ၏ကိုယ် သာမက စိတ်ကိုပါ ထည့်ထားသော ခြေကွင်း မခင်ညိုအပေါ်တွင် ချစ်စလင် မယားကဲ့သို့ ယုယုယယ ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက် မလုပ်နိုင်ခဲ့သည်မှာ အချိန် ကြာမြင့်ခဲ့ လေပြီ။

မောင်မောင်မှာ သစ္စာမဲ့သော လူ ရမ်းကားတစ်ယောက်ပင် မဟုတ်သော် လည်း နီးနီးကပ်ကပ် နေခွင့်ရသဖြင့် လည်း အရောတဝင် ပြုလုပ်မိရာမှ အတွေ့ကိုမရှောင်နိုင်တော့ချေ။

သို့နှင့် - အတော်မိုးချုပ်မှ မောင် မောင်နှင့် မခင်ညိုတို့ ပြန်ရောက်လာ လေသည်။

နောက်တစ်နေ့နက်၌ (၃) ဦးသား တို့သည် ကိုထွန်းဦး၏ စက်ကိရိယာ ပစ္စည်းများကိုလည်းကောင်း၊ အဝတ် အစားနှင့် စားစေ့ရိက္ခာများပါသော သေတ္တာများကိုလည်းကောင်း ယူပြီး လျှင် ကိုလှပေါ်၏ တံငါလှေကလေးဖြင့် ကမ်းခြေအတိုင်း တောင်သက်သို့ထွက် ခဲ့ကြ၏။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ကျောက် ဆောင်များ အလွန်ပေါသဖြင့် ကိုလှပေါ် ၏ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှုကြောင့်သာ မိမိတို့ အလိုရှိရာသို့ ရောမောစွာ ရောက်နိုင်ခဲ့ လေသည်။

ခရီးတစ်ဝိုင်းခန့်မျှ ကျောက်ဆောင် ကျောက်စွန်းများကို ကျော်ဖြတ်ပြီး

နောက် လှေကလေးသည် အလွန်မတ် စောက်သော ကျောက်ကမ်းပါးကြီး တစ်ခုနံ့သေးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

လှေကလေးသည် ကျောက်နံ့သေး သို့ ခဲယဉ်းစွာ ဆိုက်ကပ်ရ၏။ ကိုလှပေါ် သည် လှေဦးမှ ကြိုးစွေကိုယူပြီးလျှင် တစ်ပေခန့်မျှသာကျယ်သည့် ကျောက် စွန်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ ကြိုးစက်အထစ် ဖြစ်နေသော ကျောက် စွန်းတစ်ခုတွင် ခိုင်မြဲစွာ ချည်နှောင်လိုက်လေသည်။

ညို။ ။ “စိတ်ချရဲလား ဦးလှပေါ် လှိုင်း တွေက သိပ်ရှိတာပဲ”

ပေါ်။ ။ “စိတ်ချပါတယ် အစ်မ၊ ကျွန် တော်တို့ ချည်နေကျပါ”

ညို။ ။ “ကျွန်မဖြင့် ရောက်သာလာ ရတယ်၊ ရင်ထဲမှာ တထိတ် ထိတ်နဲ့”

မောင်မောင်ကလည်း ကိုလှပေါ် နောက်မှ ခုန်တက်လိုက်ပြီးလျှင် ကိုထွန်း ဦး၏ သားရေအိတ်ကြီးနှင့် မခင်ညို၏ စားစေ့ရိက္ခာ သေတ္တာကို ကျောက်ကမ်း ပါး အစွန်းပေါ်သို့ ကူညီသယ်ယူလျက် ရှိလေသည်။

တစ်ပေသာသာခန့်သာ ကျယ်
သည့်ကျောက်စွန်းလမ်းကလေးအတိုင်း
ရှေ့သို့ အတန်ငယ် သွားမိသောအခါ
လမ်းကလေး သည် အတွင်းဘက်သို့
ကွေ့ဝင်သွား၍ ၎င်းအတိုင်း ပေ (၃၀)
ကျော်မျှ လျှောက်မိသောအခါ လှေကား
ထစ်သဖွယ် ခြစ်နေသည့် ကျောက်တုံး
များကို တွေ့ရ၏။ လှေကားထစ်များ၏
ထိပ်၌ကား ဖျာနစ်ချပ်စာခန့်ရှိ ကျောက်
သားပြင်ရှိ၍ ၎င်း၏နောက်တွင် ဂူပေါက်
တစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။

ဂူကြီးမှာ ကျောက်ကမ်းပါးယံကို
ရေစားသဖြင့် သဘာဝအတိုင်း ခြစ်နေ
သော ဂူကြီးဖြစ်၏။ အတွင်းဘက်တွင်
မှောင်နှင့်မည်းမည်းရှိနေရကား ကိုထွန်း
ဦးနှင့် ကိုလှပေါ်တို့က ရှေ့ဆောင်ကာ
အတွင်းသို့ ဝင်ကြရ၏။ ကိုထွန်းဦး၏
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် ပေ (၃၀) ခန့်
သွားမိသောအခါ ကိုလှပေါ်သည်
ကျောက်နံရံတစ်နေရာရှိ လှေတံတစ်ခု

ကို နှိပ်လိုက်သဖြင့် ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့်
လင်းသွားလေသည်။ ဂူအတွင်းဘက်၌
ကား ဖယောင်းပုဆိုးအသစ်များ ခင်းထား
၏။ ဂူမှာ အလျား ပေ (၃၀)၊ အနံ ပေ
(၂၀) ခန့် ကျယ်ဝန်း၍ အတွင်းသို့ ပင်
လယ်ရေ လှိုက်စားခဲ့သောကြောင့် ခြစ်
နေဟန် တူလေသည်။ ဂူနံရံလေးဖက်
တွင် တပ်ဆင်ထားသည့် (၁၀၀) အား
မီးလုံးကြီးများကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ဂူ
အတွင်းမှာ ထိန်ထိန်လင်း၍ သွားလေ
သည်။

“ဒါက ဘာကြီးလဲ”

“အဲဒါပေါ့ - အညို၊ အစ်ကိုတီထွင်
တဲ့ စက်ဆိုတာ ဒါပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကိုထွန်းဦး
သည် ထိုအရာဝတ္ထုကြီးအပေါ်တွင် အုပ်
ထားသော ဖယောင်းပုဆိုးကို အသာမ၍
ဆွဲယူလိုက်လေသည်။ စက်ကြီးမှာ
အလျား (၆) ပေ၊ အနံ (၄) ပေခန့်ရှိ၍
အောက်ပိုင်းတွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်ကြိုးများ
ဖြင့် သွယ်တန်းထားသည့် ကြေးပြား
တစ်ခုရှိ၍ ၎င်း၏ရှေ့ဘက်တွင် အလွန်
သေးငယ်သော ဓာတ်မီးလုံးကလေး

အလုံး (၅၀) ခန့် တပ်ဆင်ထားသည့်
ကြေးပြားတစ်ခုရှိ၍ ၎င်း၏နောက်တွင်
ဆံချည်မျှင်သာသာခန့်ရှိ သည်။ ရာ
ထောင်မကသော ကြေးနန်းကြီးကလေး
များကို အနံတစ်ထွားခန့် ကျယ်သော
သံဘားတန်းတစ်ခုပေါ်၌ သွယ်တန်း
ထားလေသည်။ အဝေးမှကြည့်လျှင် (၄)
ပေခန့် ရှည်သော ဝါးဘီးစိပ်ကြီးတစ်ခု
ကဲ့သို့ ရှိနေပြီးလျှင် ၎င်း၏နောက်၌ကား
ဓာတ်ပုံရိုက် ကင်မရာကြီးတစ်ခုနှင့် တူ
သည့် ကိရိယာတစ်ခု ရှိ၏။ ကင်မရာမှန်
ဘီလူးကြီး၏ အနောက်ဘက်တွင်
အလွန်ပါးလွှာသော မှန်တစ်ချပ်ရှိ၏။ မှန်
ချပ်၏နောက်တွင် ကလေးများထိုင်သော
ကုလားထိုင်တစ်လုံးကဲ့သို့ အမြင့် (၂)
ပေမျှသာမြင့်သည့် သံကုလားထိုင် တစ်
လုံးရှိရာ ၎င်း၏နောက်တည်တည်၌
ကာ။ အထက်အောက် တပ်ဆင်ထား
သည့် ရစ်လုံးနစ်လုံးရှိ၍ စက်လည်သည်
နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အပေါ်ရစ်လုံးတွင် ရစ်
ပတ်ထားသည့် ဖလင်ကော်ပြားလိပ်ကို
အောက်ရစ်လုံးမှ တဖြည်းဖြည်းလှည့်
ပတ်ဆွဲယူသွားလေသည်။

စက်၏ ရှေ့ပိုင်းတွင် အဖြူရောင်
ဆေးသုတ်ထားသည့် “ဆွစ်ဘုတ်”
တစ်ခုရှိ၍ မှန်မျက်နှာဖုံး တပ်ဆင်ထား
သော မီတာ (၆) ခုရှိ၏။ ထို (၆) ခု
အလယ်မှ အနီရောင် ပိုင်းထားသည့်
မီတာကြီးတွင် လက်ဝဲလက်ယာလှည့်
ရန် လက်ကိုင်တစ်ခု တပ်ဆင်ထား၏။
ဆွစ်ဘုတ်၏ထိပ်တွင် “သတိအန္တရာယ်
ရှိသည်” ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေး
သားထားလေသည်။

ထိုမီတာကြီးအတွင်းမှ လက်သန်း
ခန့်ရှိ ကြေးဝါကြိုးတစ်ချောင်းသည်
ဘီးစိပ်ကြီး၏အလယ်ကို ကျော်ဖြတ်ကာ
ကင်မရာကြီး၏ နောက်ပိုင်းအတွင်းသို့
ဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

မောင် ၊ ၊ “ဘယ်လို စက်ကြီးလည်း
အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကင်မရာကြီးနဲ့
တူလိုက်တာ”

ညို ၊ ၊ “ဟုတ်ပါရဲ့ - ဘာစက်ကြီးလဲ
အစ်ကိုကြီး”

“စက်အကြောင်းပြောဖို့ဟာတော့
တော်တော် ရှင်းပြရလိမ့်မယ် - အညို၊
ဒီစက်ကို အစ်ကိုကြီး ကြံစည်ခဲ့တာ စာ

တွေက (၂) နှစ်၊ လက်တွေက (၁) နှစ်၊ အားလုံး (၃) နှစ်လောက် ရှိပြီဆိုပါ တော့၊ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်နေတုန်း ကပဲ ဒီဟာလုပ်ဖို့ စီမံကိန်းချပြီး ပစ္စည်း တွေကိုတဖြည်းဖြည်းစုလာခဲ့တယ်။ ရန် ကုန်မှာ မရတဲ့ပစ္စည်းကို နိုင်ငံခြားကို ခဲခဲ ယဉ်းယဉ်း မှာယူခဲ့ရတယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေ အားလုံးရပြန်တော့လည်း ဒီစက်တည် ဖို့နေရာကိုရှာရတာ အချိန်အတော် ကုန် သွားသေးတယ်။ ဒီအတွင်း အစ်ကိုကြီးရဲ့ မွေးရာဖာတိကို အခုပြန်ရောက်လာ တော့မှ ပင်လယ်ကမ်းခြေရောက်ကမ်း ပါးယံတစ်ခုမှာ သဘာဝအတိုင်းဖြစ်နေ တဲ့ ဒီဂူကြီးကို နောက်ဆုံးတွေ့ရတော့ တယ်။ ဒါနဲ့ - ဒီပစ္စည်းတွေတဖြည်းဖြည်း ဒီနေရာပို့ပြီး ထောက်ခဲ့တာပဲ။ ပထမခိုင် နမိုတစ်လုံးကိုဝယ်ပြီး ကိုလှပေါ့အကူ အညီနဲ့ ဒီဂူထဲရောက်အောင် အတော် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ယူခဲ့ရတယ်။ အဲဒါ အစပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒီနောက် သံပေါင်တွေ၊ သံဘားတွေ၊ ဇန်ပြန်နဲ့ မီးလုံးတွေ၊ ပိုင် ယာကြိုးတွေကို ဒီနေရာရောက်အောင် ရသယ်သလိုတဖြည်းဖြည်းသယ်လာပြီး

နောက်ဆုံး ဒီအခြေအနေ ရောက်လာ တာပဲ။ ခိုင်နမ့်ကြီးနဲ့ အင်ဂျင်ကို ယူသွား တုန်းကတောင် အညိုက ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဆိုပြီး မေးလိုက်သေးတယ်”

ညို ၊ “ဟုတ်ပါတယ် - အညိုမှတ်မိပါ တယ်။ အစ်ကိုကြီးက မပြော ချင်မှန်းသိတော့ အညိုလည်း ဆက်မမေးတော့ဘူး မဟုတ် လား။ ပြောစမ်းပါဦး အစ်ကို ကြီးရဲ့ ကင်မရာက ဘာကင် မရာကြီးလဲ”

“ကင်မရာလို့ ခေါ်မယ်ဆိုရင်လည်း ခေါ်နိုင်တယ်။ နဲ့ ပေမဲ့ - အမှန်တော့ ဒါဟာ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားနဲ့ စီမံထားတဲ့ အီလက်ထရောနစ် ဘရိန်း Electronic Brain လို့ခေါ်တဲ့ ဦးနှောက်စက်ပေါ့။ ကွန်ပျူတာလို့လည်း ခေါ်နိုင်တယ်။ ဘာသာပြန်စက်လို့လည်း ခေါ်နိုင်တယ်။ လူ့စိတ်ဓာတ်ကိုမှတ်တဲ့ အမှတ်အသား စက်လို့လည်းခေါ်နိုင်တယ်။ ဒီစက်ကို အစ်ကိုကြီး တီထွင်တာကတော့ အစ်ကို ကြီးအတွက် သက်သက်မဟုတ်ပါဘူး။ တိုင်းပြည်ရဲ့ အကျိုးအတွက် ရာဇဝတ်မှု

ကျူးလွန်တဲ့ လူတွေကို မပေါ်ပေါ်အောင် စစ်တဲ့အလုပ် ဆိုပါတော့”

(ထိုအချိန်က ကွန်ပျူတာဟူသော စကားကို ကျွန်ုပ်တို့ ကောင်းစွာမကြား တူးသေးချေ။)

ကိုထွန်းဦးက ဆက်လက်၍...

“ဓာတ်ပုံရိုက်တယ်ဆိုတာ လူရဲ့ ရုပ်ပုံကိုသာ ရိုက်နိုင်တယ် မဟုတ်လား အညိုရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ စက်က လူရဲ့ရုပ်ကို ဘာ မကဘူး။ လူရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုပါ ရိုက် ယူနိုင်တယ် ဆိုပါတော့”

“အင်မတန် ဆန်းတာပဲ နော်။ နဲ့ ပေမဲ့ - အစ်ကိုကြီးပြောတာ အညို မကောင်းကောင်းနားမရှင်းသေးပါဘူး”

“ဆိုပါတော့ကွယ်။ လူတစ်ယောက် ဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့သတင်းကြား ရပ်သူမျက်နှာ မရွှင်ဘူးလား”

“ရွှင်တာပေါ့ - အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“စိတ်ညစ်စရာ တွေရှင်ကော”

“စိတ်ညစ်စရာတွေရှင် သူမျက်နှာ မရွှင်ဘူးလား”

“ဟုတ်တာပေါ့။ လူဆိုတာ စိတ်ထဲ က ဝမ်းသာသွားတဲ့အခါ သူရဲ့ အာရုံ ကြောထဲမှာရှိတဲ့သွေးဟာ အင်မတန် ကြည်လင်ပြီးနေတယ်။ သွက်တယ်။ အရောင်နီတယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ လူတစ် ယောက်ဟာ ငြိမ်းနေအိသထွက်တယ်။ ထိတ်လန့်သွားတယ်။ ကြောက်ရွံ့သွား မယ်။ ရှက်သွားမယ်ဆိုရင် သူရဲ့ အာရုံ ကြောမှာရှိတဲ့သွေးဟာ ချက်ချင်းနောက် ကျိသွားတယ်။ အရောင်ညိုသွားတယ်။ အိသထွက်လွန်းအားကြီးရင် မည်း တောင်သွားတယ်။ အဲဒါကို အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကင်မရာက ဓာတ်မှန်ကတစ်ဆင့် ရိုက် ယူနိုင်တယ်။ အဲဒါ အစ်ကိုကြီး တီထွင် တဲ့စက်နဲ့ လုပ်နိုင်တယ်”

“ဒါဖြင့် လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ စိတ်ထဲမှာ ပျော်နေတယ်။ ဒါမှမဟုတ်လို့ စိတ်ညစ်နေတယ်ဆိုတာ သိနိုင်တာ ပေါ့”

“သိနိုင်တာပေါ့ အညိုရဲ့။ အဲဒါက တစ်ဆင့်တက်ပြီး သူဟာ အမှန်ကို ပြောနေတယ်။ ဒါမှမဟုတ် လိမ်ပြောနေ တယ်ဆိုတာ ကော်ပြားပေါ်မှာ ထင်လာ

တဲ့ သူသွေးကြောရဲ့အရောင်ကိုကြည့်ရင် သိနိုင်တာပေါ့။ အရောင်နီပြီး ကြည့်လင်တဲ့ သွေးကြောကို မြင်ရရင် မှန်တဲ့ အတိုင်း ပြောတယ်လို့ ယူဆရမယ်။ ထို့အတူ သွေးကြောဟာ နီရာက ညိုမှိုင်းသွားတယ်ဆိုရင် သူဟာ အမှန်ကို လိမ်ပြောတာပဲ။ ဒါကြောင့် မုသားကို စစ်တဲ့ စက်လို့လည်း ခေါ်နိုင်တာပေါ့။

“အားလုံးပြီးပြီလား - အစ်ကိုကြီး”
“ပြီးပါပြီ။ နောက်ဆုံး ပိုင်ယာကြိုး တစ်ခွေ ဖီးလုံးသုံးလုံး ထည့်ပြီးရင် စမ်းသပ်နိုင်ပါပြီ။”

“ဘယ်သူ့ကို အရင် စမ်းမလဲ။ အစမ်းခံမယ့်လူကော နို့ပြီလား။”

“ဘယ်မှာရှိမလဲ - အညိုရယ်။ အားလုံးမှ ကိုယ်တို့သုံးယောက်ပဲရှိတယ် မဟုတ်လား။”

“အညိုကို စမ်းကြည့်ပါလား။”

“မဟုတ်တာ - အညိုရယ်။ ဟေ့ - မောင်မောင် မင်းအစ်ကိုကြီး အခုပြောတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား။ မင်းကို ငါ စမ်းကြည့်ချင်တယ်ကွယ်။ မင်းစိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့ အာရုံကို အစ်ကိုကြီးကင်

မရာနဲ့ ရိုက်ယူနိုင်တယ်။ ကင်မရာရမင်း ထိုင်နေတဲ့အချိန်မှာ မင်းစိတ်ဟာ ပျော်ရွှင်နေတယ်။ ဒါမျှမဟုတ် ဝမ်းနည်းနေတယ်။ မင်းဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြင်တဲ့အတိုင်းပြောဖို့ စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတယ်။ ဒါမျှမဟုတ် လိမ်ပြောချင်တဲ့ စိတ်ရှိနေတယ်ဆိုတာကို ရောင်စုံဖလင်နဲ့ ရိုက်ယူနိုင်တယ်။”

မောင် ၊ “စမ်းပါလား။ ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး။”

“အေးလေ - ကြောက်စရာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ရိုးရိုးဓာတ်ပုံရိုက်တာမျိုးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ - ဒီကင်မရာက ဓာတ်ပုံရိုက်သလို ဦးနှောက်ထဲက အာရုံကြောတွေသာ မြင်မယ်။ ဒီပြင် ဘာမျှ မမြင်ရဘူး။”

“ဘာပဲ မြင်ရမြင်ရ ရိုက်တာပေါ့။ အစ်ကိုကြီးကင်မရာက ဆန်းလွန်းလို့ ကျွန်တော်ဖြင့် ယုံတောင် မယုံချင်သလိုပဲ။”

“အေးလေ - ဟုတ်တယ်။ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရိုက်ပြီးတော့ သိရမှာပဲ။”

“တစ်ခါမျှ စမ်းဖူးသေးဘူးလား။”

“ဘယ်စမ်းဖူးမလဲ။ ပြီးလည်းပြီးမှ မပြီးသေးဘဲကိုး။ အခုနောက်ဆုံးပိုင်ယာကြိုးနဲ့ ဖီးလုံးကလေးသုံးလုံးကို ဆက်လိုက်ရင် အပြီးသတ်ပါပြီ။ အညိုက လက်ဖက်ရည်ဈေးဟေ့၊ မောင်မောင်ကလည်း ဖီးဖိုပြင်ပြီး မင်းမမကို ကူညီလိုက်ပါကွယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ - အကိုကြီး။”

ကိုထွန်းဦးသည် နောက်ဆုံးယူခဲ့သော ခရမ်းရောင် ဖီးလုံးသုံးလုံးကို ဘီးစိပ်ကြီးတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် ဖီးလုံးများအောက်မှ ပိုင်ယာကြိုးများဆုံသည့် နေရာနှင့် ဆက်သွယ်လျက်ရှိလေ၏။

ကိုထွန်းဦးမှာ သူ့တီထွင်သောစက်တွင် နောက်ဆုံးအစိတ်အပိုင်းဖြစ်သည့် အသေးစိတ် တပ်ဆင်မှုများကို ပြုလုပ်နေသောကြောင့် အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည့်ဟန်ဖြင့် နဖူးမှ ချွေးများပင် ထွက်လျက်ရှိလေသည်။

မခင်ညိုက လက်ဖက်ရည် ဈေးလျက်ရှိစဉ် မောင်မောင်က အသားညှပ်မှန်များကို မြင်ဆင်လျက်ရှိ၏။ မကြာမီပင် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များကို ခုံ

ကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ တင်ကာ ယူလာလေသည်။

မောင် ၊ “လက်ဖက်ရည် ရောက်ပြီ - အစ်ကိုကြီး။”

ဦး ၊ “အေးကွယ် - လာမယ်။”

ကိုထွန်းဦးသည် နောက်ဆုံးယူလာသော ဖီးလုံးသုံးလုံးကို ဘီးစိပ်ကြီး၏ အလယ်တွင် တပ်ဆင်ပြီးနောက် ငါယာကြိုးသုံးချောင်းကို ဆွတ်သုတ်မှ မိတာသုံးခုနှင့် ဆက်သွယ်လျက်ရှိလေသည်။ သို့ရှိစဉ် - မခင်ညို ရောက်လာပြီးနောက် -

“လက်ဖက်ရည် အေးကုန်ပြီ၊ အစ်ကိုကြီး - လာလေ။”

“အေးကွယ် - လာပါမယ်။ ပြီးလှပါပြီ။”

အချိန်မှာ (၁၀) မိနစ်ခန့်လောက် ကြာပြီးနောက် ကိုထွန်းဦးသည် ဖီးခလုတ်များကို နှစ်မိနစ်လောက် ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည် ပြုလုပ်ပြီးနောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချက်က ...

“အင်း - ခုမှပဲပြီးတော့တယ်။ နေရာကျပြီ အညိုရေ၊ အခုမှပဲ ကွန်ပလီဖြစ်

တော့တယ်။ အောင်ပြီ အောင်ပြီ။ သုံးနှစ်
နဲ့လေးလလုပ်ခဲ့တာ ဒီကနေ့မှပဲပြီးတော့
တယ်။ ကဲ - လာကြ။ အစ်ကိုကြီးရဲ့တီ
ထွင်မှု အောင်မြင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်
အဖြစ်နဲ့ ဒီလက်ဖက်ရည် ဝိုင်းသောက်
ကြရမယ်”

ညို။ ။ “ဟုတ်ပါတယ် - အစ်ကိုကြီး
ရယ်။ တကတဲ အိုးပစ်အိမ်ပစ်၊
သားပစ်မယားပစ်၊ မမောနိုင်
မပမ်းနိုင် လုပ်လိုက်တာ အခု
ဆိုတော့ အညိုဖြင့် သိပ်ဝမ်း
သာတာပဲ”

မောင်။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့ - မမညို။
ကျွန်တော်လည်း အစ်ကိုကြီး
အတွက်ရော၊ မမညိုအတွက်
ရောဝမ်းသာတာပဲ။ ဒီစက်ဟာ
အခု အစ်ကိုကြီးပြောတဲ့
အတိုင်း အောင်မြင်ရင်တော့
အစ်ကိုကြီး သိပ်နာမည်ကြီးဦး
မှာပဲ”

ဦး။ ။ “နာမည်ကြီးတာ မလိုချင်ပါ
ဘူးကွယ်။ အစ်ကိုကြီးစက်
အောင်မြင် လို့ လိမ်ပြောတဲ့

တရားခံတွေ၊ လိမ်ပြောတဲ့
သက်သေတွေကို ဖမ်းရရင်
အစ်ကိုကြီး ကျေနပ်တာပဲ။
တစ်နည်းအားဖြင့် ရာဇဝတ်မှု
ပပျောက်ရေးကို ကူညီရာ
ရောက်တာပေါ့”

မောင်။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့ - အစ်ကိုကြီး
ရယ်။ သက်သေခံတဲ့ နေရာမှာ
လိမ်ပြောတဲ့သူတွေကို အစ်ကို
ကြီးစက်နဲ့ ဝမ်းသပ်ကြည့်မယ်
ဆိုရင် ဘယ်သူ လိမ်ပြောခဲ့
တော့မလဲ”

ညို။ ။ “ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန် အစ်ကိုကြီးမို့
စိတ်ကူးပေါက်ပလေ - အစ်ကို
ကြီးရယ်”

ဦး။ ။ “နိုင်ငံခြားမှာ ဒီလိုစက်မျိုးတွေ
ကြံစည်လို့ အထမြောက်သလို
တော့ ကြားရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ -
ဟုတ်တိပတ်တိ အသုံးမရ
ရသေးဘူးဆိုတာ သိရတယ်။
ဒါကြောင့် - အစ်ကိုကြီးလည်း
သူတို့လုပ်တဲ့ ဖော်မြူလာကို
ကူးပြီး တစ်နည်းနည်းနဲ့မတူ

တူအောင် အတုစိုးပြီး ထွင်
လိုက်တာပဲ အညိုရေ”

မောင်။ ။ “ဒီထက်အစ်ကိုကြီးပထမဆုံး
ကျွန်တော့်ကို စမ်းသပ်ကြည့်
မယ်ဆို”

ဦး။ ။ “အေးလေ - မင်းပဲ ရှိတာ
ကလား”

ညို။ ။ “အောင်မြင်ပါစေလို့ အညိုဆု
တောင်းတာပဲ။ ကဲ လေ -
လက်ဖက်ရည်တွေ အေးကုန်
ပြီးသောက်လိုက်ကြဦး”

ကိုထွန်းဦးသည် သူ၏ ဂျာကင်
အင်္ကျီကြီးကို ပထမ ချွတ်လိုက်၏။ ထို့
နောက် ခြောက်လုံးပြီး ချိတ်၍ထားသော
ခါးပတ်ကို ချွတ်ကာ “ဒီခါးပတ် မင်းက
ပတ်ထားစမ်းကွယ် မောင်မောင်” ဟု
သေနတ် ချိတ်ထားသော ခါးပတ်ကို
ဖြုတ်၍ မောင်မောင်လက်သို့ လှမ်းပေး
လိုက်လေသည်။

“ငါ့ကိုယ်တိုင် ပထမဦးဆုံး ထိုင်
ကြည့်ရဦးမယ်။ မင်းက ငါပြောတဲ့
အတိုင်းသာ မီးခလုတ်တွေကို ဖွင့်ပေး၊
အားလုံးကို ပိတ်ချင်ရင် အလယ်ခံတာ

ကိုထွန်းဦးအေးသော စကားဆုံးစီး
ကျွန်တော် မမညိုကို ချစ်နေမိပြီဟု
အစ်ကိုကြီးအားလျှောက်၏။ (အိုဟာရ်အားသံ
နဲ့အတူ နှိပ်နေ သေနတ်သံ
အစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင်
ပူကြီးတစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထစ်၍
ဟိန်းလျက်ရှိနေလေသည်။
အကြောင့်လည်း ကိုထွန်းဦးသည်
မောင်မောင်၏ နောက်ဆုံးအကား
ဂျာကို မကြားလိုက်ရတော့ချေ။

ကြီးအောက်က မိန်းဆွစ်ကိုပိတ်လိုက်၊
ငါပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်နော် မမှားစေနဲ့။
အင်မတန် အရေးကြီးတယ်။ ကောင်း
ကောင်းကြီး သတိထားပြီး လုပ် ကြား
လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ - အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်
သတိထားပါမယ်”

မောင်မောင်သည် ဆွစ်ဘုတ်ရှေ့
တွင် အသင့်ရပ်လျက်ရှိလေရာကို ထွန်း
ဦးသည် အလွန်ထူထဲသော မျက်မှန်
အနက်ကြီးကိုတပ်ကာ မှန်ချပ်၏နောက်
တွင်ရှိသော သံကုလားထိုင်ကလေးပေါ်
တွင် သွားရောက်ထိုင်လိုက်၏။

“ကဲ - မောင်မောင် သတိ”

“ဟုတ်ကဲ့ - အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်
အသင့်ပါပဲ”

“ကဲ - နံပါတ် ၁ ကိုဖွင့်”

နံပါတ် ၁ မီးလှုပ်ကို ဖွင့်လိုက်
သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လက်ဝဲဘက်မှ
မီးလုံးကလေး (၁၀)လုံးခန့် ပွင့်သွား၏။

“နံပါတ် ၂ ကိုဖွင့်ပေး”

နောက်ထပ် (၁၀) လုံးခန့် ပွင့်သွား
ပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် မီးလုံးကလေးများအစဉ်
အတိုင်း ပွင့်သွားသောအခါ “မိန်းဆွစ်
ကိုပိတ်လိုက်ဟေ့” ဟု ကိုထွန်းဦးက
အော်လိုက်သဖြင့် မောင်မောင်သည်
မိန်းဆွစ်မှ မောင်းတံကို ချောက်ခနဲပိတ်
လိုက်၏။ ထိုအခါ ဘီးစိပ်ကြီးမှာ မီးလုံး
များသာမက ကျောက်ဂူနံရံတွင် ထွန်း
ထားသည့် (၁၀၀) အား မီးလုံးကြီး (၄)
လုံးပါ ပိတ်သွားသဖြင့် ဂူကြီးတစ်ခုလုံး
မှောင်၍သွားတော့၏။

မခင်ညိုမှာ အားခနဲ အော်လိုက်ပြီး
လျှင် ကျောက်နံရံတစ်ခုသို့ ကပ်လျက်
ရှိလေရာ၊ မောင်မောင်ပင် လက်များတုန်
လျက်ရှိနေလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး”

“ဘာလဲကွ - မင်းကြောက်သလား။
ဘာမျှမကြောက်နဲ့ အစ်ကိုကြီး ပြော
သလိုသာလုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အလယ်မီတာကြီးက မောင်းတံ
ကို လက်ဝဲဘက် တအားလှည့်ချလိုက်၊
မီတာလက် ကိုင် ကို စမ်းပိရဲ့လား။
မတွေ့ရင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်

ဝါ စောစောကပေးထားတဲ့ လက်နှိပ်
ဓာတ်မီးကလေး မင်းအိတ်ထဲမှာ ရှိတယ်
မဟုတ်လား”

“ရှိပါတယ် - အစ်ကိုကြီး မောင်းတံ
ကို ကျွန်တော် ကိုင်ထားပါပြီ”

“ကိုင်း - လက်ကိုင်ကို လက်ဝဲက
စနဲပြီး လက်ယာကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း၊
မှန်မှန် တစ်ပတ်ပြည့်အောင်လှည့်”

မောင်မောင်သည် ကိုထွန်းဦး ညွှန်
ကြားသည့်အတိုင်း လှည့်လိုက်၏။ ထို
အခါကင်မရာကြီးအတွင်းမှ အလွန်လင်း
သော ခရမ်းရောင်တန်းကြီးထွက်လာ
ပြီးလျှင် ကိုထွန်းဦး၏ ဦးခေါင်းပိုင်းကို
ထိုးလျက်ရှိ၏။ ပိတ်ကား၏နောက်ဘက်
မှာလည်း စက်လည်သံတစ်ခုနှင့်အတူ
ကရီးရီး ပြည်သံများကို ကြားရလေ
သည်။ ပိတ်ကားပေါ်၌ကား ကိုထွန်းဦး၏
ဦးခေါင်းရိပ်သည် ခပ်ရေးရေး ပေါ်လာ
၏။

“ကဲ - မောင်မောင် လက်တံကို
လက်ယာက၊ လက်ဝဲပြန်လှည့်လိုက်ပေ
စတာ၊ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လှည့်ပေး။
အဲ - ဟုတ်ပြီ၊ အပေါ်ဆုံး လက်ဝဲဘက်

က မီးလှုပ်ဖွင့်ပေး”

ဘီးစိပ်ကြီးမှ မီးလုံးကလေး (၁၀)
လုံး ပွင့်လာပြီးလျှင် ကျောက်နံရံတွင်
တပ်ထားသည့် ဧယောင်းတိုင် (၁၀၀)
အားမီးလုံးကြီး (၄) လုံးလည်း လင်းလာ
လေသည်။ ကိုထွန်းဦးသည် ကုလားထိုင်
ပေါ်မှဆင်းကာ ဆွစ်ဘုတ်ရှေ့သို့ရောက်
လာ၏။

“အညို - ဘာမျှမကြောက်နဲ့နော်။
ခဏမှောင်ပေမယ့် ချက်ချင်းလင်းလာ
မှာပဲ”

“ဟင့်အင်း - ကြောက်တယ်”

“အိုကွယ် - အညိုကလဲ - ကိုင်း -
မောင်မောင် ကုလားထိုင်ပေါ် မင်း သွား
ထိုင်ပေစတာ၊ အစ်ကိုကြီး တစ်ခုပြော
မယ်။ ထိုင်တဲ့အခါ မင်းစိတ်ကို ခြိမ်နိုင်
သမျှ ခြိမ်ခြိမ်ထား၊ အစ်ကိုကြီး မျက်နှာ
ကိုကြည့်ပြီး အစ်ကိုကြီးပဲ အာရုံစိုက်နေ
ရမယ်။ ဒီပြင် - ဘာအကြောင်းမျှ မတွေး
နဲ့၊ အစ်ကိုကြီးပြောတာ ကြားလား”

ကိုထွန်းဦးသည် မခင်ညိုကို အား
ပေးလျက်ရှိရာမှ မောင်မောင်အား တစ်
ဆက်တည်းလှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

မောင်မောင်သည် ကုလားထိုင်ပုလေးရှိရာသို့ ချက်ချင်းသွားရောက်ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် မျက်မှန်အနက်ကြီးကို တပ်လိုက်ကာ အသင့်အနေအထားဖြင့် ရှိနေလေသည်။

ဦး ။ ။ “အစ်ကိုကြီးပြောတာအားလုံးမှတ်မိတယ်နော်။ မင်းစိတ်ကို ဘယ်မျှမရောက်စေနဲ့။ အစ်ကိုကြီးမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်းကိုသာ အာရုံစိုက်နေ”

မောင် ။ “ဟုတ်ကဲ့ - အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော် အားလုံးမှတ်မိပါပြီ”

“ကိုင်း - ရယ်ဒီ”

ကိုထွန်းဦးသည် ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရာ တစ်ခန်းလုံး မှောင်သွားတော့၏။ ထို့နောက် - ချက်ချင်းလိုပင် ကင်မရာအတွင်းမှ ခရမ်းရင့်ရောင် မီးရောင်တန်းကြီးတစ်ခုရှေ့သို့ တိုးထွက်လာပြီးလျှင် ပိတ်ကားနောက်မှ စက်သံတစ်သံနှင့်အတူ တဟီးဟီး မြည်လျက်ရှိသော အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

မောင်မောင်၏ဦးခေါင်းအရိပ်သည် ပိတ်ကားပေါ်၌ နှုတ်ခမ်းသား အရေး

အကြောင်းများ ပထမမှန်းမှန်စွာ ပေါ်လာ၏။ မီးရောင်သည် တဖြည်းဖြည်းလင်း၍ လင်း၍လာလေရာ စက်သံသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ကျယ်၍လာတော့၏။ ထိုအခါ ပိတ်ကားပေါ်မှ မောင်မောင်၏ဦးခေါင်းပုံအတွင်းတွင် ဦးနှောက်ပုံနှင့် တကွ ၎င်းနှင့်ဆက်စပ်နေသည့်အကြောအကြောင်းများသည်ပင် ခပ်ရေးရေး ပေါ်လာလေသည်။ ကိုထွန်းဦးသည် သူအလိုရှိသော ခလုတ်များကို တစ်ခုပြီးလျှင် တစ်ခုစမ်းသပ်နှိပ်လျက်ရှိရာ ကင်မရာအတွင်းမှ ထိုးထွက်နေသော မီးရောင်တန်းကြီးသည် ခရမ်းရင့်အရောင်မှ အဖြူရောင်သို့လည်းကောင်း၊ အဖြူရောင်မှ အပြာလဲ့လဲ့အရောင်သို့ လည်းကောင်း၊ အပြာနုရောင်မှ ခပ်ဖျော့ဖျော့အဝါရောင်သို့လည်းကောင်း ပြောင်းလဲလျက်ရှိနေ၏။ မီးရောင်ပြောင်းသည်နှင့်အမျှ စက်သံမှာလည်း တိုးချည်တစ်ခါ ကျယ်ချည်တစ်လှည့် ပြောင်းလဲလျက်ရှိလေ၏။

“ဟေ့ - မောင်မောင်၊ မင်းဟာ အစ်ကိုကြီးကို အင်မတန် ချစ်တယ်။ ရန်ကုန်မှာတုန်းက အစ်ကိုကြီးအလုပ်တွေကို

လာပြီးကူညီတယ်။ အစ်ကိုကြီးအိမ်ဟာ မင်း ထမင်းစားရေးအိမ်၊ သောက်ရေးအိမ်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် - အစ်ကိုကြီး”

“မင်းစိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထားနော်။ မင်းစိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်။ အစ်ကိုကြီးက မင်းကိုမေးနေတယ်။ အစ်ကိုကြီးမေးတာကို မင်းမှန်မှန် ဖြေရမယ်နော်။ ဟုတ်လား - မောင်မောင်”

“ဟုတ်ပါတယ် - အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်မှန်မှန်ဖြေပါ့မယ်”

“မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုတာ မင်းစိတ်ထဲမှာ မြဲမြဲကြီးမှတ်ထား။ အစ်ကိုကြီးကို ဘာမျှ လိမ်မပြောရဘူးနားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကျွန်တော် အားလုံးနားလည်ပါပြီ”

ကိုထွန်းဦးသည် အသံကိုမြှင့်လိုက်ပြီးနောက် ခက်ထန်သော လေသံဖြင့်...

“ဒီမယ်ကြည့်စမ်း - မောင်မောင်။ မင်းဟာ မခင်ညိုနဲ့ အတော်ရင်းနှီး”

ပိတ်ကားပေါ်တွင် ထင်နေသော မောင်မောင်၏ ဦးနှောက်မှ သွေးကြော

ကလေးများသည် အနည်းငယ်တွန့်လိမ်လှုပ်ရှားလာ၏။ ကိုထွန်းဦးမေးသော စကားမဆုံးမီ “ကျွန်တော် မမညိုကို ချစ်နေမိပြီ” ဟု ဟစ်အော်လိုက်၏။ ထိုဟစ်အော်သံနှင့်အတူ ဒိုင်းခနဲ သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် ဂူကြီးတစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်၍ ဟိန်းလျက်ရှိနေလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုထွန်းဦးသည် မောင်မောင်၏ နောက်ဆုံးစကားများကို မကြားလိုက်ရတော့ချေ။

သေနတ်သံနှင့်အတူ မခင်ညို၏ “အမယ်လေး သေပါပြီ” ဟု ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သော အသံသည်လည်း ပဲ့တင်သံအောက်တွင် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

မောင်မောင်သည် နောက်ဆုံးအခြေပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ခါးတွင်ပတ်ထားသော ခါးပတ်၌ ခြောက်လုံးပြူးကို လျင်မြန်စွာထုတ်ပြီးလျှင် နားထင်အနီးသို့ကပ်၍ မောင်းကို ဖြုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သေနတ်ကျည်ဆန်သည် နောက်စေ့မှ ထွက်ပြီးနောက် ဘီးစိပ်ကြီးအလယ်မှ အနီရောင်

မီးလုံးတစ်လုံးကို သွား၍ထိမှန်လေရာ
စက်တစ်ခုလုံးတွင် တပ်ဆင်ထားသည့်
မီးလုံးကလေးများအားလုံး ငြိမ်းသွား
တော့၏။ သို့သော်ကျောက်နံရံတွင်တပ်
ထားသည့် မီးလုံးကြီး (၄) လုံးမှာ တစ်
ပြိုင်နက် ပွင့်လာလေသည်။

စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချား
ဖွယ်ကောင်းသော အသံများနှင့်အတူ
သံကုလားထိုင်ပေါ်မှ သွေးများဖြာစီးကာ
အောက်သို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေးကျသွား
သော မောင်မောင်ကို မြင်ရသဖြင့် မခင်
ညိုမှာ ကျောက်နံရံခေါ်တွင် သတိမေ့
၍ လဲကျသွားလေ၏။

ကျည်ဆန် ထိမှန်လိုက်သော အနီ
ရောင်မီးလုံးမှ ဖန်ကွဲတစ်စကို ကိုထွန်း
ဦး၏ လက်ဝဲဘက် ဦးခေါင်းနောက်စေ့
တွင် စိုက်လျက်ရှိရာ၊ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား
သဖြင့် ဆွစ်ဘုတ်၏ ပေါင်ကို မှေး၍ထား
လိုက်ရ၏။

“ပျက်ပြီ-ပျက်ပြီ။ ငါ့စက်ကြီး ပျက်
ပြီ။ ဟား-ဟား-ဟား-ဟား-လူမိုက်
ကလေးကိစ္စတုံးသွားပြီဟေ့။ သနားစရာ
ဟား-ဟား-ဟား-ဟား-ဟား”

ကိုထွန်းဦးသည် သူ၏ဦးခေါင်းတွင်
စိုက်နေသော မှန်ကွဲကို နုတ်ရန်ကြိုးစား
ရင်း သူ၏ ဆံပင်များကို လက်နှစ်ဖက်
ဖြင့် ဖွလိုက်၏။ ထို့နောက် - ကလေးငယ်
တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခုန်ပေါက်ကာ စက်
ကြီးကို လှည့်ပတ်ပြေးလွှားလျက်ရှိ၏။
ကိုထွန်းဦးကား ရူးသွပ်၍ သွားရှာလေ
ပြီ။

သေနတ်သံ၊ အော်ဟစ်သံ၊ ပေါက်
ကွဲသံများကို ရှုတ်တရက် ကြားလိုက်
ရသဖြင့် စောင့်နေသော ကိုလှပေါ်သည်
ကျောက်ကမ်းပါး လမ်းကလေးမှ အပြေး
အလွှားရောက်လာရာ၊ စိတ်နှလုံးတုန်
လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသော ရှုမြင်
ကွင်းကို တွေ့ရှိရလေ၏။ မခင်ညိုသည်
ကျောက်နံရံအနီးတွင် သတိမေ့ကာ
လဲကျလျက်ရှိလေရာ မောင်မောင်၏
အလောင်းမှာ သံကုလားထိုင်ခြေရင်း၌
သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲကျလျက်ရှိ၏။
ကိုထွန်းဦးမှာမူ စက်ကြီးကို လှည့်ပတ်
ပြေးရင်း “ငါ့စက်ကြီး ပြင်ပေး၊ ငါ့စက်ကြီး

ပြင်ပေး။ ဟဲ့ခွေး-ဟဲ့ လူမိုက်ကလေး။ ငါ့
စက်ကြီး ပြင်ပေး” စသည်ဖြင့် ဟစ်အော်
လျက် ရှိလေသည်။

ကို လှပေါ်မှာ ခွန်အားဗလနှင့်
ပြည့်စုံသည့်အပြင် သတိကောင်းသော
သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သောကြောင့်
မခင်ညိုအား ပထမ သတိရအောင် ပြု
လုပ်၍ပေးပြီးလျှင် ကိုထွန်းဦးကိုလည်း
ဦးခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကလေးကို အဝတ်စ
တစ်ခုဖြင့် စည်းပေးပြီးနောက် အထိုက်
အလိုက် ချောမောလျက် ရှိလေသည်။

ထို့နောက် - နေမဝင်မီ ဒုက္ခသည်
ဇနီးမောင်နှံတို့အား လှေကလေးပေါ်သို့
စီယဉ်းစွာတင်ပြီးလျှင် ရွာသို့ ပြန်ခဲ့ရ၏။
ကိုထွန်းဦးမှာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး
လှေပေါ်တွင် အိပ်ပျော်ရင်း ပါလာခဲ့၍
မခင်ညိုတစ်ယောက်တည်းသာ ဂူထဲ
တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အကြောင်းများ
နှင့်တကွ မောင်မောင် မည်ကဲ့သို့ သေ
ဆုံးရသည်ကို ပြောနိုင်ခဲ့လေသည်။

ကိုလှပေါ်သည် မိမိဆရာကိုထွန်းဦး
နှင့် မခင်ညိုတို့ အား ပြုစုစောင့်ရှောက်
ရန် မိမိ၏ဇနီး မမင်းစိန်အား မှာကြားခဲ့
ပြီးလျှင် သံတွဲမြို့ရှိ သက်ဆိုင်ရာ ရဲဌာသို့

အမြန်သွားရောက်ကာ ဒုက္ခသည် နှစ်
ယောက်၏ အခြေအပျက်ကို တိုင်ကြား
လေသည်။ မကြာမီ ရဲဌာနမှ အရာရှိနှင့်
ရဲသားများ၊ မော်တော်ဘုတ်ကလေးနှင့်
ရောက်လာ၍ ကိုလှပေါ်အား ဂူကြီးရှိရာ
သို့ လမ်းပြအဖြစ် ခေါ်သွားပြီးလျှင် မောင်
မောင်၏ အလောင်းကို စီယဉ်းစွာ ယူခဲ့
ကြရ၏။

ကိုထွန်းဦးမှာ မိမိ၏ အကြံအစည်
ပျက်ရုံမျှသာမက (၃) နှစ်တိုင်တိုင် ကြိုး
ပမ်းလုပ်ကိုင်လာခဲ့ရသော ကွန်ပျူတာ
နှင့် တွဲဖက်ထားသည့် ဓာတ်မှန်ရိုက်စက်
ကြီး ပျက်စီးသွားသဖြင့် စိတ်နောက်၍
သွားကာ စိတ္တဇဆေးရုံတွင် သုံးလကျော်
ကျော်မျှ ကုသရ၏။

မခင်ညိုမှာမူ ကိုထွန်းဦးအပေါ်တွင်
ယခင်က အထင်မှားခဲ့မှုများနှင့်တကွ မိမိ
၏ ခိုက်ခွဲမှုများတွင် နောင်တရကာ ဆေး
ရုံမှ ကိုထွန်းဦး ဆင်းလာသည့်အချိန်တွင်
ရှမ်းပြည်နယ်၊ အင်းလေးသို့ အပန်းဖြေ
ရန် သွားရောက်ကြ သည်ဟု နောက်ဆုံး
ကြားသိရလေသည်။

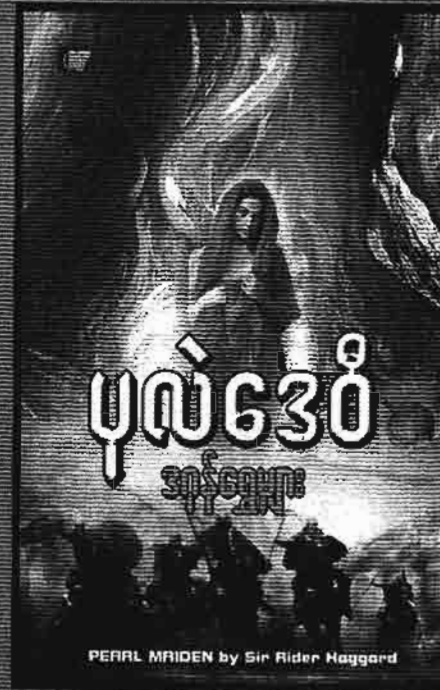
⇒ အနုပညာများ

ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထောင်မင်းသား ဦးဘိုးထော်

ဒဂုန်ရွှေမျှား

ပုလဲဒေဝီ

တမလွန်မှ တောင်းခံနေသော ထီးတစ်ချောင်း

ကျော်စော

ကောင်း
သော်

တမလွန်မှ တောင်းခံနေသော
ထီးတစ်ချောင်း

ဦးထွန်းလှအောင်သည် မနက်ဖြန်
ခရီးထွက်ရမည်ဖြစ်၍ ရုံးဆင်းချိန် လွန်
သော်လည်း အိမ်သို့မပြန်နိုင်သေးပဲမပြီး
ပြတ်သေးသော အလုပ်များကို ဆက်၍
လုပ်နေခဲ့သည်။ ရုံးအုပ်ကြီးဖြစ်၍ မိမိ
တာဝန်ယူထားရသော အလုပ်များ
အကြွေးမကျန်စေရန် အားကြိုးမာန်
တက်လုပ်နေရသဖြင့် အချိန်ကုန်မှန်း
ပင် မသိလိုက်ပါ။

သတိရ၍ နာရီကြည့်လိုက်သော

အခါ (၈) နာရီကျော်နေကြောင်း တွေ့
လိုက်ရသည်။ အလွန်နောက်ကျပါက
ဘတ်စ်ကားမရတတ်၍ အလုပ်များကို
ဖြတ်လိုက်ပြီး အိမ်ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ရတော့
သည်။ ည(၈) နာရီကျော်သဖြင့် ရုံးပေါ်
တွင် ညတာဝန်ကျဝန်ထမ်းများ မလွဲ၍
ရှိမနေတော့ပါ။ ရုံးခန်းတံခါးကို သော့
ခတ်နေစဉ် အပြင်လောကတွင် မိုးပြင်း
ပြင်းထန်ထန် ရွာနေသည်ကို သိလိုက်
ရသည်။ မိုးရွာသည်ကို မြင်ရမှတစ်ဆင့်

တာဝန်ကျမောင်မောင် ယူသွားသည်ကို သတိရသည်။ မောင်မောင်သည် အောက်ထပ်တာဝန်မှူးရုံးခန်းတွင် ရှိမည်ဖြစ်၍ သော့အပ်ရင်း ထီးတောင်းယူရမည်ဖြစ်သည်။ ဦးထွန်းလှအောင်သည် အခန်းသော့ကို တာဝန်မှူးကြီးထံ အပ်လိုက်ပြီး မောင်မောင်ကို မမြင်၍ ပေးလိုက်သည်။

“တာဝန်မှူး မောင်မောင်ရော...”
“မောင်မောင် - လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားတယ်”

“ဘယ်ဆိုင်လဲ - မြစ်ပယ်လား”
“ဟုတ်ပါတယ်”

မြစ်ပယ်သည် ရုံးရှေ့တွင် ရှိသဖြင့် ရုံးနှင့်နီးသည်။ ရုံးနှင့်နီးသော်လည်း မိုးရော လေပါထန်နေသဖြင့် သွားရန်ခက်နေသည်။ တာဝန်မှူးအခန်းတွင်လည်း ထီးမမြင်သဖြင့် ရုံးပေါက်ဝသို့ ထွက်လိုက်သည်။ ရုံးအဝင် တံခါးပေါက်အနီး သံဆန်ခါတွင် ထီးအပြာတစ်ချောင်းကို ချိတ်လျက် တွေ့ရသည်။ ထိုထီးကလေးကို ခဏယူသွားလျှင် အဆင်ပြေမည်။ ထိုထီးကို ငေးကြည့်နေစဉ် တာဝန်မှူးက

နောက်က ရောက်လာသည်။
“အဲဒီထီးကို ညနေကတည်းက တွေ့နေတာ။ ပိုင်ရှင် မေ့ကျန်ခဲ့တာ ဖြစ်မယ်။ ဒီညတော့ - ပြန်လာယူမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီထီးကို ယူသွားပေါ့”
“ဟုတ်ကဲ့ - ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီထီးကို မောင်မောင်နဲ့ ပြန်ပေးလိုက်ပါမယ်”

ဦးထွန်းလှအောင်ထိုထီးကိုဆောင်းပြီး ရုံးရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ထီးမှာ ဂျပန်ထီးအကောင်းစားဖြစ်သည်။ ထီးရိုးတွင် K.M.Z ဟု အတိုကောက် စာသုံးလုံးကို တွေ့ရသည်။ မိုးရွာထဲမှ ဖြတ်ကူး၍ မြစ်ပယ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဆိုင်တွင် လူရှင်းနေပြီး စားပွဲသုံးပိုင်းတွင်သာ လူရှိပါသည်။ မောင်မောင်ကို လုံးဝမတွေ့ရပါ။

မောင်မောင်ကို မတွေ့ရသဖြင့်ဆိုင်ထဲကထွက်ခဲ့ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ပါသည်။ တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် ရှာသော်လည်း မောင်မောင်ကို မတွေ့ပါ။ လမ်းမကြီးပေါ် ပြန်ရောက်လာပြီး မည်သည့်

နေရာကို ဆက်လက်ရှာဖွေရမည်ကို မစဉ်းစားတတ်အောင် ရှိနေစဉ် တတ္တစီကားတစ်စီးက အနီးတွင် ရပ်လာသည်။ ဓမ္မရာကြည့်မှ တူတော်မောင် ဘလုဖြစ်နေကြောင်း သိရသည်။

“ဦးလေး - အိမ်ပြန်မှာမဟုတ်လား။ လာလေ - ကားပေါ်တက်။ မိုးသိပ်ရွာနေတယ်”

“ဟာ - ဘလုပါလား။ လိုက်တော့လိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ - ရုံးခဏ ပြန်ချင်သေးတယ်။ ဒီထီးကို ပြန်ပို့ရဦးမယ်”

“အရေးမကြီးရင် နောက်မှပေးပါ - ဦးလေးရယ်။ မိုးတွေ သိပ်ရွာနေတော့ ထိပ်ချမ်းနေပြီ။ အိမ်ကို ပြန်ပြန်ရောက်မှ ဖြစ်မယ်”

ဦးထွန်းလှအောင်သည် စဉ်းစားမနေတော့ပဲ ကားပေါ်အမြန်တက်လိုက်သည်။ မိုးက သည်းနေသဖြင့် ဘလုနှင့် စတူ၍သာ အိမ်သို့ စောစောရောက်သည်။ ထီးအကြောင်းစဉ်းစားမနေတော့ပဲ နောက်နေ့ခရီးထွက်ရန်ကိစ္စသာ စဉ်းစားရသည်။ အိမ်ရောက်သည်နှင့် ပြင်ဆင်စရာများကို ပြင်ဆင်ပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့

သည်။ နံနက်ရုံးကားက (၅)နာရီတွင် လာခေါ်မည်ဖြစ်၍ စောစောနိုးရန်သတိထား၍ အိပ်ရသည်။ ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်သဖြင့် ကြိုးစား၍ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်ရသည်။

“ဟေ့လူ - ထ - ထ”
တစ်စုံတစ်ယောက်က လာနှိုးသဖြင့် အိပ်ရာက လူးလဲထလိုက်သည်။

“ကျုပ်ထီး ပြန်ပေးလေ”
အသားဖြူဖြူ ဝိန်ဝိန်သွယ်သွယ်လူရွယ်တစ်ဦး ထီးပြန်ပေးပါဟု တောင်းနေပါသည်။

“ရုံးတံခါးမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ကျုပ်ထီးကို ခင်ဗျား ယူသွားတယ်လေ”

လူရွယ်က ထပ်ပြောမှ ရုံးက ယူမိခဲ့သော ထီးကို သတိရမိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ - ပေးပါမယ်။ ဟိုနံရံမှာ ချိတ်ထားပါတယ် - ယူသွားလိုက်ပါ”

“ခင်ဗျား ယူလာတဲ့ မူလနေရာမှာ ပြန်ထားပေးပါ - ဒါပဲ။ ကျုပ်သွားပြီ”

“ဟေ့လူ - ဟေ့လူ”

ဦးထွန်းလှအောင်က အော်ခေါ်ရင်း ရုတ်တရက် အိပ်ရာနိုးသွားသည်။ ထီးကို

ကြည့်လိုက်ရာ နံရံမှာ ရှိနေကြောင်း မြင်ရမှ အိပ်မက်မှန်း သိရသည်။ ထီးကိုစိတ်စွဲ၍ အိပ်မက်မက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်မိသည်။ နာရီကိုကြည့်လိုက်ရာ လေးနာရီကျော် နေပြီဖြစ်၍ ပြန်မအိပ်တော့ပဲ အိပ်ရာက ထလိုက်ပါသည်။

နံနက် (၅) နာရီတိတိတွင် အိမ်ရှေ့သို့ ရုံးကားရောက်လာသဖြင့် ပစ္စည်းများ ယူကာ ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။ အဖွဲ့ဝင်များ စုံလင်စွာ တွေ့ရှိပြီး အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မန်နေဂျာကို ရှစ်မိုင်တွင် ဝင်ခေါ်ရန်သာ ကျန်တော့သည်။ ရှစ်မိုင်ရောက်သည့်အခါ မန်နေဂျာက အသင့်စောင့်နေသဖြင့် မန်နေဂျာကားပေါ်တက်သည်နှင့် ပြည်မြို့သို့ ဦးတည်ကာ ကားထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကားပေါ်ပါလာသူများမှာ မိုးမလင်းသေးသဖြင့် အိပ်ငိုက်နေကြသည်။

ဦးထွန်းလှအောင်သာ အိပ်ချင်စိတ်မရှိပဲ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်ကို သတိရ

နေသည်။ အိပ်မက်ထဲက လူရွယ်မှာ ထီးပိုင်ရှင်ဖြစ်နိုင်ပြီး သူ၏ထီး မိမိထံ ရောက်နေသည်ကို မည်သို့ သိရှိနေသည်ကို စဉ်းစားမရအောင် ရှိပါသည်။ ထိုထိုအကြောင်းတွေ့ရင်း ကြက်သီးထလာသလို ခံစားရသည်။ ထိုထီးကို တစ်စက္ကန့်ပင် မထားလိုပဲ မူလနေရာသို့ ပြန်ပို့လိုသော်လည်း တာဝန်အရ ခရီးထွက်နေရသဖြင့် ပြန်ရောက်မှ ပို့ပေးနိုင်တော့မည်။ လက်ပံတန်းသို့ ရောက်သည့်အခါ နေ့လယ်စာစားပြီး ခရီးဆက်၍ ထွက်ခဲ့ရာ နေ့လယ်တွင် ပြည်မြို့သို့ ရောက်ပါသည်။

ပြည်ရုံးမှ စာရင်းဇယားများ စစ်ဆေးရမည်ဖြစ်ရာ ရုံးသို့ရောက်သည်နှင့် စစ်ဆေးရမည့် စာရင်းများကို အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ခွဲဝေပေးပါသည်။ မိမိတာဝန်ယူရသည့် အပိုင်းကို မှန်ကန်တိကျအောင် စစ်ဆေးရသည်။ တစ်နေ့ကုန်စာရင်းများကို စစ်ဆေးပြီး ညနေရုံးပိတ်၊ ချိန်မှရပ်နားကြရသည်။ ညတွင် ရုံးအပေါ်ထပ်တွင် အစီအရီ အိပ်ကြရသည်။ ဦးထွန်းလှအောင်မှာ ညအိပ်ရာမဝင်ခင်

နံနက် အိပ်ပိုပြီးမှ ထီးကို သတိရပြီး ပြန်လာသူတား။ လာတုန်းကလိုပဲ လမ်းတစ်ဖက်မှာ ကားရပ်ပြီး ဆင်းလာတာ။ နီးက ရွာနေတော့ လမ်းရှင်း၊ အယ်ထင်ပြီး ဖြတ်အပြေးမှာ ဖိုင်နားကားကြီးက တိုက်လိုက်တာ။ ဆေးရုံမရောက်မီ ကွယ်လွန်သွားတာပဲ ...

ဘုရားရှိခိုး၊ ထီးပိုင်ရှင်ကို မေတ္တာပို့ပြီးမှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ နေရာပြောင်း၊ အိပ်ရာပြောင်းဖြစ်၍ ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်ပါ။ အတူလာသော ဝန်ထမ်းများအားလုံး အိပ်မောကျနေကြပြီဖြစ်၍ အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားအိပ်လိုက်ရသည်။

“ဟေ့လူ - ထ - ထ”

တစ်စုံတစ်ယောက်က နှိုးလိုက်၍ လန့်နိုးသွားပါသည်။

“ကျုပ်တို့ကို မူလနေရာ ပြန်ပို့ဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

ယမန်နေ့ကလာသော လူရွယ်ဖြစ်သည်။ လူရွယ်ကို ပြန်မပြောနိုင်ခင်သူက ထွက်သွားပါသည်။ ထီးပိုင်ရှင် ယခုတစ်ခေါက်လာခြင်းမှာ ထီးကို တောင်းခံခြင်းမဟုတ်ပဲ သတိပေးရန် ရောက်လာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်နှင့် မိုင်နှစ်ရာနီးပါး ဝေးကွာသည့် ပြည်အထိလိုက်လာခြင်းမှာ ထူးဆန်းလှပေသည်။ အိပ်မက်တွင် ထိုလူရွယ်ကို တွေ့လိုက်တိုင်း ရင်ခုန်ရပါသည်။ အားလုံးအိပ်မောကျနေချိန်ဖြစ်၍ သူလည်း ပြန်အိပ်နေလိုက်သည်။ အားလုံး အိပ်မောကျနေသဖြင့်

သူ့အဖြစ်ကို သတိထားမိပုံ မရပါ။ ပြန်၍ အိပ်ပါက နောက်ထပ်အိပ်မက် မက်နေမည်စိုး၍ မအိပ်ရဲတော့ပါ။ နှုတ်က ဘုရားစာများကို ရွတ်ဖတ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားပါသည်။

နောက်နေ့တွင် လုပ်ငန်းများကို ပြီးစီးအောင် လုပ်ကြသည်။ မပြီးစီးသေးသူများကို ပြီးသူများက ဝိုင်းကူ၍ ဆောင်ရွက်ကြရာ မနက်ပိုင်းတွင် စာရင်းအားလုံး စစ်ဆေးပြီးစီးပါသည်။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ပြီးစီးသော စာရင်းများကို အသေးစိတ်စစ်ဆေးပြီး လုပ်ငန်းကို ရပ်နားလိုက်ကြသည်။

နေ့လယ်စာစားပြီးလျှင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ကြရတော့မည်ဖြစ်၍ အားလုံးပျော်ရွှင်နေကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဦးထွန်းလှအောင်မှာ အပျော်ဆုံးဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ပြန်ရောက်မှ သူ့ထီးကို မူလနေရာသို့ ပြန်ပို့နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ နေမဝင်မီသာ ရန်ကုန်သို့ ရောက်ပါက

ချက်ချင်း ပြန်ပို့ရန် စိတ်ကူးထားပါသည်။ အချိန်မတော်မှ ရန်ကုန်သို့ ရောက်ပါက ထီးကို နေချင်း ပြန်ပို့ရန် မလွယ်ပါ။ တစ်ရက်အချိန်ပိုကြာပါက ထီးပိုင်ရှင် ရောက်လာမည်ကို ရင်မဆိုင်ပုံတော့ပါ။ ထီးပိုင်ရှင်သည် သွားလေရာကို လိုက်၍ သတိပေးနေခြင်းဖြစ်၍ လူသားတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးသာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဝိညာဉ်တစ်ကောင်သာ ဖြစ်ပါက မိမိကို ဒုက္ခပေးနိုင်သဖြင့် ကြောက်စရာကောင်းပါသည်။ ဝိညာဉ်ကောင်ကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ရန် မဆိုထားနှင့် အိပ်မက်တွင်ပင် ထပ်မံမတွေ့လိုပါ။ ဝိညာဉ်ကောင်က မိမိကို အန္တရာယ်မပြုမီ ထီးက မူလနေရာသို့ ပြန်ပို့ချင်နေပါသည်။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်ပါက အချိန်မဆိုင်ပိုရန်သာ စိတ်ကူးမိပါသည်။

ဦးထွန်းလှအောင်က ရန်ကုန်သို့ အမြန်ရောက်ချင်သော်လည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်ဖြစ်သည်။ စာရင်းဇယားများ ပြန်လည်ညှိနှိုင်းနေရသဖြင့် အချိန်ကြာခဲ့ရသည်။ အချိန်ပြောင်းသွားသည့်

အတွက် ထီးပို့ရန် ခက်သွားပြန်သည်။ ညဦးပိုင်းသာ ရောက်ပါက ချက်ချင်းပို့ရန် ဖြစ်သော်လည်း ညဉ့်နက်ပိုင်းမှ ရန်ကုန်သို့ ရောက်ပါက နောက်နေ့မှ ပို့နိုင်တော့မည်။ တစ်ည ထီးကို လက်ခံထားရပါက တစ်ညအတွက် တာဝန်ကြီးလှပါသည်။ နောက်ဆုံးညအဖြစ် လက်ခံထားရပါက အိပ်မက်တွင် ထီးပိုင်ရှင်နှင့် တွေ့ရမည်ကို ကြောက်လန့်နေမိသည်။ အိမ်သို့ အမြန်ရောက်ချင်သဖြင့် ကားကို နှေးလွန်းသည်ဟု ထင်နေပါသည်။ ကားက ပုံမှန်သွားနေသဖြင့် မိမိ ဘာမှမတတ်နိုင်ပဲ စိတ်လှုပ်ရှားနေရသည်။ နောက်ဆုံးစိတ်လျှော့လိုက်ရသည်။ ရောက်ချင်သည့်အချိန်ရောက်၊ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ရင်း တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မှ စိတ်သက်သာရာရပါသည်။ ည(၉) နာရီ ကျော်မှ ရန်ကုန်သို့ ဝင်နိုင်ခဲ့သည်။ အိမ်သို့ (၁၀) နာရီကျော်မှ ရောက်ပါသည်။

ထီးကို ရဲရဲပင် မကြည့်ပဲ အိပ်ခန်းသို့ တန်းဝင်ခဲ့သည်။ ယနေ့ညလည်း ထီးပိုင်ရှင်မှာ ရန်ကုန်မြို့တွင် ဖြစ်၍ အနည်းဆုံး သတိပေးရန် ရောက်လာချေတော့မည်။ နောက်ဆုံးညဖြစ်၍ သိပ်မကြောက်

ရန် အားတင်းထားရသည်။ နောက်နေ့တွင် ထီးပြန်ပို့နိုင်ပြီဖြစ်၍ ထီးပိုင်ရှင်ကို ရဲရဲရင်ဆိုင်ရန် အားတင်းလိုက်ရသည်။ နာနာဘာဝနှင့် တွေ့ရမည်ဖြစ်၍ ပိုးရိမ်စိတ်ရှိပြီး ရင်ခုန်နေပါသည်။

ခရီးပန်းလာသဖြင့် စောစောအိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း အိပ်မက်တွင် ထီးပိုင်ရှင် ရောက်လာသည်။ မနက်ဖြန် ပို့နိုင်ပြီဖြစ်၍ ပိုင်ရှင်က သတိပေးစကား မစနိုင်ခင် မိမိက ဦးအောင် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားထီးကို ပိုးလင်းတာနဲ့ ပြန်ပို့ဖို့အသင့်ပဲ။ နောက်ထပ် ခင်ဗျား လာစရာ အကြောင်း မရှိတော့ဘူး”

ဦးထွန်းလှအောင်က အပြတ်ပြောချလိုက်သည်။ မနက်ဖြန်တွင် ထီးပို့နိုင်ပြီဖြစ်၍ ကြောက်စရာမလိုတော့ပါ။ ဦးထွန်းလှအောင်က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောလိုက်သဖြင့် ထီးပိုင်ရှင်မှာ ဘာမှတုံ့ပြန်မပြောတော့ပဲ လေသံနိမ့်၍ အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောပါသည်။

“ထီးကိုသာ မူလနေရာကို ပြန်ပို့ပေးမယ်ဆိုရင် ပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး”

လေသံပျော့ပျော့နှင့်ပြောပြီး ချက်ချင်းပျောက်သွားပါသည်။ နောက်ဆုံးညတွင် မိမိက အသာစီးယူပြီး ပြောလိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်မိပါသည်။ မိုးမလင်းသေးသဖြင့် ပြန်အိပ်နေလိုက်သည်။

မိုးလင်းသည်နှင့် အိပ်ရာမှထကာ ထီးပို့ရန် ပြင်ဆင်ရသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်၍ ရုံးပိတ်သော်လည်း ထီးပို့ရန် အရေးကြီးသဖြင့် ထီးကိုယူကာ ရုံးသို့လာခဲ့ပါသည်။ (၉) နာရီမထိုးမီ ရုံးသို့ရောက်သည်။ ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်၍ ရုံးတွင် လူရှင်းနေပါသည်။ တာဝန်မှူးကိုကြည့်လိုက်ရာ မြင့်ဆွေဆိုသူဖြစ်ကြောင်း သိရ၍ တာဝန်မှူးအခန်းသို့ သွားလိုက်သည်။

“မြင့်ဆွေ - ဒီနေ့မင်းကတာဝန်မှူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် - ထွန်းလှအောင်”

“ဒါဆို - အဆင်ပြေတယ်။ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်က သံဆန်ခါမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ထီးကို ငါယူသွားခဲ့တာ။ ခရီးထွက်နေရလို့အခုမှ ပြန်ပို့ရတာ။ ဒီထီးကို သူ့နေရာပြန်ထားခဲ့မယ်။ ပိုင်ရှင်လာယူရင် မင်း

ပြောပြလိုက်ပါ”

မြင့်ဆွေမှာ ထီးကိုကြည့်၍ ယုယုသလဲပြောပါသည်။

“ဟေး - နေဦး ဒါ - ခင်မောင်ဇော်ရဲ့ ထီးမဟုတ်လား”

“ဘယ်သူ့ထီးဆိုတာ မသိပါဘူး ကွာ။ ညဘက် ဒီနေရာမှာ တွေ့တာနဲ့ ခဏယူဆောင်းရင်း ပြန်မပို့ဖြစ်လို့အခုမှလာပို့ရတာ”

မြင့်ဆွေကို ရှင်းပြရင်း တစ်စုံတစ်ရာကိုသတိရမိသည်။ ထီးတွင် K.M.Z ဟူသော အင်္ဂလိပ်စာသုံးလုံးပါသည်ကို ချက်ချင်းမြင်ယောင်လာသည်။

“မြင့်ဆွေ - နေဦးကွ။ ထီးမှာနာမည်အတိုကောက်စာသုံးလုံး ပါတယ်။ မင်းပြောတဲ့ ခင်မောင်ဇော်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ခင်မောင်ဇော်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲကွ”

“အေး - ခင်မောင်ဇော်ကို မင်း ဒါလောက်စိတ်ဝင်စားရင် ဒီထီးအကြောင်းက အလွန်ထူးဆန်းနေလို့ မင်း ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားမှာပေါ့ - နေပါဦးကွ။ ဒီထီးယူသွားတော့ မင်း ဘယ်လိုခံစားရသလဲ။ အိပ်

မက်တွေ ဘာတွေမက်သေးသလား သိချင်လို့ပါ”

“ဘာ - အိပ်မက် - ဟုတ်လား။ ငါအိပ်မက်မက်တာ မင်း ဘယ်လိုသိသလဲ”

“ဒီထီးကို ယူသွားတဲ့လူတိုင်း အိပ်မက်မက်ကြတာချည်းပဲ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ထီးပြန်တောင်းတဲ့သူက ခင်မောင်ဇော်ပဲ”

“ဟို - ဖြူဖြူ သွယ်သွယ် ပိန်ပိန်လူလား”

“အေး - ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ - ခင်မောင်ဇော်ပဲ”

“သူက အိပ်မက်ပေးနိုင်ရအောင် ဘာအစွမ်းတွေ၊ ဘာတန်ခိုးတွေ ရှိလို့လဲ”

“ခင်မောင်ဇော်က သေပြီလေ။ မနက်ဖြန် ရက်လည်ပြီ”

“ဘာ ...”

“ဘာတွေ၊ ညာတွေ လုပ်မနေနဲ့။ လက်ဖက်ရည် သွားသောက်ကြမယ်။ ကျန်တဲ့အပိုင်းတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်မှ ဆက်ပြောကြတာပေါ့”

“အေးပါ - သွားကြတာပေါ့။ အဲဒီခင်မောင်ဇော်အကြောင်း စိတ်ဝင်စားနေပြီ - ဆက်ပြောပါဦး။ ငါ - လက်ဖက်ရည်တိုက်ပါ့မယ်”

မြင့်ဆွေက မြစ်ပယ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားသဖြင့် လိုက်ခဲ့ရသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ ဆိုင်တွင် လူရှင်းနေပါသည်။ လက်ဖက်ရည် မှာလိုက်ကြသည်။

“ကဲ - ထီးအကြောင်း ဆက်ပါဦး”

“တို့ရုံးစီမံရေးရာက နီနီကို မင်း သိသလား”

“ဟိုအနီရောင်အမြတ်တဲတဲ့ ဖြူဖြူချောချောကောင်မလေးလား”

“ဟုတ်တယ် - အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ ချစ်သူက ခင်မောင်ဇော်ပဲ။ ခင်မောင်ဇော်က ချမ်းသာတယ်။ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘူး။ ညနေရုံးဆင်းချိန်ဆို သူက ကားနဲ့ရောက်လာပြီး ကြုံလေ့ရှိတယ်။ တစ်နေ့သူ့ကားနဲ့ ရုံးဆင်းချိန် ရောက်လာတယ်။ တို့ရုံးရှေ့မှာလည်း မန်နေဂျာတွေစီးတဲ့ မာဒေါလျစ်ကားတွေနဲ့ ပြည့်နေလို့ ကားရပ်ရာနေရာမရှိလို့ တစ်ဖက်တစ်ချက်

မှာ သူ့ကားလေးကို ရပ်ထားရတယ်။ သူက လမ်းလျှောက်လာတယ်။ အဲဒီ အချိန်က မိုးရွာနေလို့ ထီးဆောင်းလာ တယ်။ ထီးမှာ ရေတွေစိုနေလို့ ထီးကို အထဲမယူဘဲ အဝင်ဝက သံဆန်ခါမှာ ချိတ်ပြီး နီနီရိရာ အခန်းထဲကို ဝင်သွား တယ်။

နီနီကို ခေါ်ပြီးပြန်ထွက်လာတော့ အပြင်မှာ မိုးရွာတော့ ထီးကိုမေ့ပြီး ကား မောင်းပြီး ပြန်သွားကြတယ်။ နောက်မှ သိရတာက ဒီထီးက နီနီက အမှတ်တရ ပေးထားတဲ့ ထီးဆိုတော့ ပျောက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ နီနီကို အိပ်ပို့ပြီးမှ ထီးကို သတိ ရပြီး ပြန်လာယူတာ။ အလာတုန်းကလိုပဲ လမ်းတစ်ဖက်မှာ ကားရပ်ပြီး ဆင်းလာ တာ။ မိုးက ရွာနေတော့ လမ်းရှင်းတယ် ထင်ပြီး ဖြတ်အပြေးမှာ ဒိုင်နာကားကြီး က တိုက်လိုက်တာ။ စေးရုံမရောက်မီ ကွယ်လွန်သွားတာပဲ”

“ဪ-ဟိုတစ်ညက ကားတိုက်မှု ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အဲဒီလူလား”

“အေး-ဟုတ်တယ်။ ည(၈)နာရီ လောက်မှာ ဖြစ်တာ။ လူက ကွယ်လွန်

သွားပေမယ့် ထီးကို ခွဲလမ်းပြီး သူ့ထီးကို သူများယူသွားမှာ စိတ်မချနိုင်အောင် ရှိနေတဲ့ပုံပဲ”

မြင့်ဆွေက စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကို သောက်နေသည်။ ထို့နောက် မြင့်ဆွေက စကားကို ဆက် ပြောပြန်သည်။

“အဲဒါနဲ့ - ပြောရဦးမယ်။ ဟိုတစ် ရက်က ရုံးဆင်းချိန်ပဲ။ ဦးထွန်းသိန်းတစ် ယောက် ထီးမပါလို့ ပိုင်ရှင်မဲ့ ဒီထီးကို အိပ်ယူသွားတယ်။ နောက်နေ့ အစော ကြီး ရောက်လာပြီး သူယူခဲ့တဲ့နေရာမှာ ပြန်ထားသွားတယ်။ တာဝန်ကျတွေကို ပဲပြောသွားသေးတယ်”

“ဒီထီးယူသွားမိတာ၊ ညမှအိပ်မက် ထဲမှာ ခင်မောင်ဇော်က သူ့ထီးကို သူ နေရာပြန်ပို့ပါပြောလို့ အမြန်လာပို့တာ” လို့ပြောသွားတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ဒီထီး ဟာ နာမည်ကြီးသွားတယ်။ ဘယ်သူမှ ယူမဆောင်းကြတော့ဘူး။ တာဝန်ကျ တဲ့လူတွေက ထီးမပါတဲ့လူတွေရင် ဒီထီး ယူသွားပါလားလို့ နောက်နေ့ကြတယ်။ ထီးကိုယူဖို့နေနေသာသာ အချို့က ဒီထီး

ကိုရဲရဲတောင်မကြည့်ဘဲအောင်ကြောက် နေကြတယ်”

မြင့်ဆွေ၏စကားကို အစအဆုံး နားထောင်လိုက်ရမှ ထိုထီး၏ သမိုင်း ကြောင်းကို သိလိုက်ရသည်။

“ဒါဆို - ဒီထီးကိုဘာဆက်လုပ်ကြ မှာလဲ”

“နီနီလည်း အဲဒီနေ့ကစပြီး ရုံး မတက်ဘူး။ နီနီ ရုံးတက်တဲ့နေ့မှ ဒီထီး ကို ပြန်ပေးရတော့မှာပေါ့။ မနက်ဖြန် ခင်မောင်ဇော်ရဲ့ရက်လည်ဆွမ်းကျွေး ကိုပါသွားမှာပဲ။ နီနီကိုအကျိုးအကြောင်း

ပြောပြခဲ့မယ်လေ”

ခင်မောင်ဇော်ထီး၏အဖြစ်အပျက် မှာတိုမျှသာဖြစ်ပါသည်။ နောက်နေ့နီနီ ရောက်လာပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ထိုထီးကို ယူသွားပါသည်။ ထိုထီးထိုနေရာမှပျောက် ကွယ်သွားမှ အသက်ဝင်နေသော ထီး တစ်ချောင်း၏ ဇာတ်လမ်းပြီးဆုံးခြင်း သို့ရောက်ပါတော့သည်။ တမလွန်မှထီး ပြန်တောင်းသူလည်း ပေါ်မလာတော့ သဖြင့် ဇာတ်လမ်းမှာ နိဂုံးချုပ်သွားပါ တော့သည်။

⇒ ကောင်းသော်

ဇွဲ	ကတိုး	သရက်သီး
၁	ဓာတု	ကြာဟင်းခါးသီး
၂	ကန်ချုပ်နီ	အရက်
၃	ကုန်းငှက်သား	ကြက်ဆူဆီ
၄	တုလားပဲ	နို့ချဉ်
၅	ကိုင်ဥ	ပုစွန်ချဉ်
၆	ကုန်းကျေး	ပုစွန်
၇		
၈		
၉		

ကျော်
ဇွာ
လင်း
အောင်
အောင်
အောင်

ကျော်
ဇွာ
လင်း

ကျေးဇူးတင် အသက်မွေးသော မိသားစု

နေ့ဦးကာလသို့မရောက်တရောက်
လက်ကျန်ဆောင်း၏ နှင်းစက်တို့က
ဖာဖြောက်ဖြောက်။ နှင်းစက်ပေါက်
ကလေးတွေ၏အသံ၊ အရသာကို ခံယူ
ရ၏။ ညဉ့်သန်းခေါင်သို့ပင် ရောက်ခဲ့၏။
ဗိုလ်သော် - ကျွန်တော်တို့ငါးယောက်မှာ
ကားပြောမပျက်၊ တကယ်တော့ ဧည့်
သည်ကျန်တော့ဆန္ဒကို ခြေပေးနေခြင်း
မရှိလည်း ပိုမိုမှန်ပေမည်။
ကိုဝင်းနောင်ကျော်သည် နေကြာ

ပင်မြစ်ရင်းအဆုံအခြောက်ကြီး ထပ်
ထည့်၏။ မီးပုံပွဲတော့မဟုတ်ပါ။ ရှမ်း
ပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း နောင်ချိုဒေသ၊
ကျောက်ကျန်းရွာ၏ သဘာဝအတိုင်း
မီးလွှဲပွဲတော့ ဖြစ်ပေ၏။ စောစောကဆိုပါ
မူကျွန်တော်ဇနီးလည်း မီးလွှဲရင်းရောက်
တတ် ရာရာတွေပြောကြ၊ ရယ်မောကြ
နှင့် ထိုစကားပိုင်းတွင် ဦးသန်းမောင်မှ
သူ၏ယောက္ခမကြီးဦးရဲတင်အကြောင်း
ပြော၏။

“အင်း - ကျွန်တော့် ဘိုးတော် (ယောက္ခမကြီးအား ဘိုးတော်ဟုခေါ်သည်)က ရွှေဘိုသားဗျ၊ ဒီမှာ လာပြီး အခြေကျနေတာလေ၊ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် ရဲစွမ်းသတ္တိ အပြည့်ရှိတယ်”

“မုဆိုးဝါသနာအိုးကြီး - ညဉ့်ဆို တောပစ်ထွက်တာ သွားတယ်၊ ဟော့ - ဟိုက လွယ်မောင်းတောင်တို့ တောင်ရွန်းကြီးတောင်ဘက် အများဆုံးထွက်တယ်ဗျ”

“ဘာကောင်တွေရလည်း ဦးသန်းမောင်”

“အင်း - အများဆုံးကတော့ ချေပါပဲ။ တစ်ခါတလေ တောဝက်လည်း ရတယ်။ ဘိုးတော်က ခူးလေးနဲ့ ပစ်တာဗျ။ သေနတ်ကိုင်ခွင့် မရလို့၊ ရလို့က လိုင်စင်နဲ့ ကိုင်မယ်လို့ မကြာမကြာ ပြောတယ်ဗျ။ တောပစ်ရင်း သရဲခြောက်မံရတာတွေ ပြောပြသေးတယ်၊ သူ့တပည့် ရွာသားအုန်းမောင်နဲ့ မောင်လှတို့ အမြဲ ပါတာပေါ့”

“သရဲခြောက်လို့ခြောက်တဲ့ သရဲခူးလေးနဲ့ ပစ်တယ်ဗျ။ ဘိုးတော်လက်က

တော်တော်မြောင့်တာ၊ တစ်ခါပစ် တင်ကောင်ပဲ”

“ဗျာ - သရဲကို ပစ်လို့ရတယ် ဟုတ်လား”

“ရတာပေါ့ - အိမ်အထိ သယ်လာတာပေါ့”

“ဟာ - သရဲဆိုတာ ဟို - နာနာသာဝတွေ၊ ဝိညာဉ်တွေ မဟုတ်လား၊ အကောင်အထည် ရပါ့မလား”

“မယုံမရှိနဲ့ မြို့က စာရေးဆရာရေး ယနေ့တိုင် - ဘိုးတော်ရဲ့ တပည့်ဘိုးလှ (ဦးမောင်လှ) မသေသေးဘူး”

“ပြောပြပါဦးဗျာ - သရဲဆိုတာဘယ်လို အကောင်လဲဗျ”

“သရဲဆိုတာ ပုတ်သင်ညိုလေ”

“ဗျာ”
ကျွန်တော် အံ့သြသွားမိသည်။ ပုတ်သင်ညိုနှင့် သရဲ၊ ဘယ်လို ပတ်သက်နေပါသလဲ။ ကျွန်တော် တွေးမရ၊ သူတို့ကလည်း အတိအကျပြော၏။ အထောက်အထား လူကိုယ်တိုင်ရှိနေသေးကြောင်း ပြောသည့်အတွက် ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ သိမိသည်က ...

“နေပါဦးဗျာ - သရဲနဲ့ ပုတ်သင်ညို၊ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ”

“ဒီမေးခွန်း မေးမယ်ဆိုတာ သိတာပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုမှ တောပစ်ထွက်တော့ နေရာဒေသမရွေး တောတိုးပြီး သားကောင်ရှာကြတာပေါ့။ ဒီအခါမှ သရဲခြောက် ပါလေရော၊ သရဲသုံးလေးကောင် ဝိုင်းခြောက်တယ်တဲ့ဗျ။ တစ်ကိုယ်လုံး မမြင်ရပေမဲ့ ဦးခေါင်းဝိုင်းကြီးတွေ လျှာတန်းလန်းကြီးတွေတဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေဟာ ဟောဒီမတ်ခွက်လောက်ကြီးသတဲ့။

ဘိုးတော်ကလည်း ဘယ်ရမလဲဗျာ။ ခူးလေးနဲ့ သေသေချာချာ ချိန်ပစ်တာပေါ့။ သရဲတစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင်ပစ်တယ်တဲ့။ မှန်ပြီး အပင်ကြီးတွေပေါ်က ကျလာတယ်ဆိုပဲ။ အသံက ဆူညံသွားတယ်လို့ ဘိုးတော်တို့ သုံးယောက်စလုံး ပြောတာဗျ။ အောက်ရောက်တော့ မြားတန်းလန်းနဲ့ သေနေတာပေါ့။ မီးထိုးပြီး သေသေချာချာကြည့်တော့ သရဲသုံးကောင်စလုံး မြားတန်းလန်းနဲ့ သေသလိုပဲ။ သရဲတွေဟာ ပုတ်သင်ညိုတွေ ဖြစ်နေတယ်တဲ့။ ဘိုးတော်လက်တွေယူလာတာဗျ”

ကျွန်တော် တွေးလိုက်သည်။ မုဆိုးဝတ္ထုတွေထဲတွင် တောပစ်မုဆိုးတွေ တော်တော်များများ တောခြောက်ခြင်း၊ တောမှောက်ခြင်း ကြုံကြရ၏။ တောခြောက်သည်ဆိုရာဝယ် အသံတွေကြားရခြင်း၊ အသံဆိုးသည်မှာ ညည်းညူသံများ၊ အသက်ရှူသံများ၊ ခြေသံဖွဖွ (သို့မဟုတ်) ပြေးလွှားသံများ အပင်တွေ၊ ဒ. နှိုင်းတွေ လှုပ်ခါသံများကြားရသကဲ့သို့ တောမှောက်သည်မှာ ကားသေးငယ်သော အကောင်မှာ အကြီးကြီး ဖြစ်နေခြင်း၊ မိမိတို့အား စားတော့ဝါးတော့မည့် အသွင် (သို့မဟုတ်) အပင်ကြီးတွေ လဲပြိုသံ၊ တောင်ပေါ်မှ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီးများ ပြိုကျလာသံအပြင် အရိပ်အယောင် လှုပ်ရှားမှုတွေ၊ နောက်ဆုံး ကြောက်မက်ဖွယ် သားရဲ၊ ဆင်စသည်ဖြင့် ထင်ထင်ရှားရှား ပြသည်ကို တောမှောက်ပြီဟု သိကြသည့် မုဆိုးများ အထူးသတိထား၍ ပစ်ခတ်ကြရကြောင်း တွေ့ဖတ်ရသည့်အတွက် ယခုမုဆိုးကြီး ဦးရဲတင့်တို့လည်း တောမှောက်လေပြီဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ထိုအခိုက် လွယ်မောင်းတောင်တန်းကြီးဘက်သို့ ကျွန်တော် မြှောက်မုန်း

ကြည့်လိုက်သည်တွင် အားလုံးပါလွယ်
မောင်းတောင်နှင့် တစ်ဆက်တည်း
တောင်ရွှန်ကြီးဘက်အားလုံး အာရုံ
ရောက်သွားလေသည်။

“ဟာ - ဒီနေ့ လပြည့်နေ့ပဲဗျ။
ကြည့်ပါဦးဗျာ - လမင်းကြီးကလည်း
ပြည့်ပြည့်ဝဝကို သာနေလေရဲ့”

“အစ်ကိုကြီး ကိုသန်းမောင် ခု
လောက်ဆို လွယ်မောင်းတောင်နဲ့
တောင်ရွှန်ကြီးတို့မှာ မောင်းသံ၊ ဝံသံ
ညံနေရောမပါနော်”

“အေး - ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် -
တောင်ထိပ်တွေပေါ်မှာ နှင်းနဲ့မြူ မတွေ့
ရဘဲ အလင်းတွေတောက်ပနေတာပေါ့”

“ဪ - အဲဒီ လွယ်မောင်းတောင်
နဲ့တောင်ရွှန်ကြီးတို့မှာ ဘုရားပွဲတွေဘာ
တွေရှိလို့လား”

“မရှိပါဘူးဗျာ”
“ဟင် - ဒါဆိုမောင်းသံ၊ ဝံသံညံနေ
မယ်ဆိုတာက”

“ဟုတ်တယ်ဗျ - လပြည့်ညတိုင်း
တောင်တန်းကြီးကို အပိုင်စားတဲ့ဘိုးဘိုး
ကြီးတို့ရဲ့ ရှမ်းမောင်းကြီးတွေ တီ
ဝံကြီးတွေ တီးသံပေါ့၊ အသံက”

“နောင် - နောင် - နောင် - နောင်”
“ထုံ - ထုံ - ထုံ - ထုံ”

“အဲဒီလို တီးသံတွေ ကြားရတဲ့
အချိန် ခုလို ညဉ့်သန်းခေါင်ယံဆိုရင်
တောင်ပေါ်ဝေတီလေးဟာ ရောင်ခြည်
တော်တွေ လွှတ်တယ်ဗျ”

“သွားလို့ မရဘူးလား”
“ရတာပေါ့ဗျာ၊ ခုဆိုရင် တချို့ရှမ်း
ကြီးတွေ အဲဒီတောင်ထိပ်ပေါ်မှာ ရောက်
နေကြမှာ သေချာတယ်”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဘုရားဖူးရင်
တောင်ပေါ်ကို လေ့လာချင်လိုက်တာ -
ဦးသန်းမောင်ရယ်”

“နောက်တစ်ခါ လပြည့်ရက်ကြိုရဲ့
သွားကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကား
ပြောနေစဉ် မီးထိုးရင်း တောင်ပေါ်သို့
မျှော်မျှော်ကြည့်နေသော ကိုဝင်းနောင်
ကျော်တစ်ယောက် ဆေးပေါ့လီပဲ
ကလေးခဲရင်း ဘာတွေ တွေးနေသည့်
မသိ။ ကိုဝင်းနောင်ကျော်သည်လည်း
ဤလွယ်မောင်းတောင်ကြီးနှင့် တောင်
ရွှန်းတောင်ကြီးတွေပေါ်အခေါက်ခေါက်
အခါခါ ရောက်ခဲ့သူလည်းဖြစ်လေသည်။

“အင်း - ဒီလို လပြည့်နေ့တွေမှာ
မုဆိုးတွေ ငတ်တဲ့နေ့ပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လည်း ကိုဝင်းနောင်
ရဲ့”

“ဟုတ်တယ် - ဟုတ်တယ် - ကိုဝင်း
နောင်၊ ပြောတာမှန်တယ်ဗျ”

ဦးသန်းမောင်မှဝင်ရောက်တောက်
ခံလာ၏။ ကိုဝင်းနောင် ကျော်တက်ပြီး
ဆေးလိပ်ဖွာရင်းမှ ဦးသန်းမောင်အား
တစ်ချက်ပြီးရန် ကြည့်ရင်းမှ စကားဆက်
လာ၏။

“ဒီလိုလေ - မုဆိုးတွေ တောင်ပေါ်
တက်ပြီး တောလည်လို့မရဘူး၊ လပြည့်
ည ဘာကောင်မှ ပစ်ခွင့်မပြုဘူး”

“ဘယ်သူက ခွင့်မပြုတာလဲ”

“လွယ်မောင်းတောင် ဘိုးဘိုးကြီး
တို့၊ တောင်ရွှန်းဘိုးဘိုးကြီးတို့က လုံးဝ
ခွင့်မပြုဘူး၊ ခွင့်မပြုဘဲ တောလည်ရင်
အတိဒုက္ခကြုံရစမြဲပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လည်း
ဆိုတော့ တောင်ပိုင်ဘိုးဘိုးကြီးတွေ
ဥပုသ်စောင့်တဲ့နေ့လေ”

“ဪ - ဟုတ်လား”

“ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီတောင်ပေါ်မှာ

သစ်ခုတ်တာ ခွင့်မပြုသလို မီးသွေးဖုတ်
တာလည်း ခွင့်မပြုဘူး”

“တော်တော် နတ်ကြီးတယ်လို့
ပြောရမလားပဲနော်”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ - တချို့က
တောင်ပိုင် ဘိုးဘိုးကြီးတွေနဲ့ တပည့်
တပန်းတွေဟာ တော်တော်ကြမ်းတယ်
လို့ ပြောကြပေမယ့် အကြောင်းသိသူ
တွေအတွက်တော့ တောင်ပိုင်ဘိုးဘိုး
ကြီးတွေက သဘောကောင်းတယ်ဗျ”

“ပြောပါဦးဗျ”

“ဒီလိုပါ - လကွယ်ညမှာ တောပစ်
ခွင့်တောင်းရတယ်၊ တောင်းတဲ့နေရာ
မှာ ချို့ကျိုးနားရွက်ပွဲတောင်းရင်ရတာပဲ၊
ရတဲ့ သားကောင်တောဝက်၊ ချေ၊ ဒရယ်
တွေဟာ ချို့ကျိုးမယ်၊ နားရွက်တွေကွဲနေ
မယ်၊ ပြတ်နေမယ်၊ ခြေကျိုးတဲ့အကောင်
လည်း ဖြစ်မယ်ဗျ၊ တကယ်ရတာ”

“ဝင်းနောင်ကျော် ပြောသလိုပဲ
ဒီလွယ်မောင်းတောင်ရယ်၊ တောင်ရွှန်း
ကြီးရယ်၊ ကားလမ်းက ကျောက်ဘီလူး
မယ်တော်ကြီးနန်းရယ်၊ နောက်ကျောသို့
ဖြူတောင်တွေဟာ တစ်တန်းတည်းတစ်

ပြေးတည်းပဲ။ မောင်နှမသုံးယောက်ရဲ့ အံ့သြစရာတွေ၊ ဟိုးတစ်ချိန်က ဒီလမ်းမှာ ဓားပြ ဝေပါတယ်ဗျ။ အဲဒီဓားပြတွေဟာ တောင်ပိုင်းဘိုးဘိုးကြီးတွေကိုပွဲတင်ပြီး ဓားပြတိုက် ခွင့်တောင်းကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ - လူမသတ်ပါဘူး။ မုဒိမ်းမှုမပြုပါဘူးလို့ကတိပြုပြီး ဓားပြတိုက်ကြတယ်။ သတင်းရလို့ ပုလိပ်တွေ၊ ရဲတွေ ချက်ချင်းလိုက်တော့ ဓားပြတွေ တောစပ်ထဲ ဝင်တာနဲ့ပျောက်သွားရော။ ဘယ်တော့မှ တရားမဲ့ မမိဘူးလေ။

“အင်း - ကျောက်ဘီလူးမယ်တော်ကြီးဆိုရင် ဘယ်လောက်ထိ သဘောကောင်းသလဲဆိုရင် ရွာသူမတွေဟာ လက်ဝတ်လက်စားငှားလို့ ရတယ်။ အလှူမင်္ဂလာပွဲ၊ ဘုရားပွဲသွားချင်လို့ပါ။ သုံးရက်လောက်ရွှေလက်ကောက်လေးကွင်း၊ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးဆိုငှားကြတာပေါ့။ တကယ်ပေးတယ်။ သုံးရက်မြောက်လို့ ပြန်မပေးရင်တော့ နောက်ထပ်အစောင့်တိုးသွားတတ်တယ်”

“ဗျာ - အစောင့်ဆိုတာ”
“ဟဲ - ဟဲ - လိမ်တာညာတာ၊ မရိုး

သားတာ၊ ကောက်ကျစ်တာ လက်မခံဘူး။ စံနမူနာပြုအသေဆိုးနဲ့သေပြီးနတ်နန်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ အစောင့်ဖြစ်တာကိုပြောတာပါ”

ကျွန်တော်တအံ့တဩနားထောင်နေရသည်။ နောက်ပိုင်း လူတွေ သစ္စာမဲ့၍ ကျောက်ဘီလူးမယ်တော်ကြီးမှ ရွှေအငှားမပြုလုပ်၊ ခွင့်မပြုပေးတော့ကြောင်းလည်း ဆက်လက်ကြားရပြန်ပါသည်။

လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံအား ဦးသန်းမောင်တို့အိမ်တွင် နံနက်စာကျွေး၏။ ကိုဝင်းနောင်ကျော်ပါလိုက်ပါစားကြ၏။ ကျွန်တော့် ဇနီးမှာ ဗန်းမော်၊ ရွှေကူသူ ဖြစ်၍ ရှမ်းဆန်ပျော့ပျော့အား ဝယ်ယူချက်ပြုတ်ကျွေးလေသည်။

“အင်း - မနေ့က ပြောစရာလေးတစ်ခု မေ့ကျန်နေသေးတယ်”

“ဗျာ - ဘာများပါလိမ့်”

“ကျွန်တော် ဘိုးတော် (ယောက္ခမကြီး) အဖေဦးရဲတင့်အကြောင်းဗျ။ ဟို- ကျားပုတ်လို့ သေရတဲ့အကြောင်းပါ”

“ဟုတ်လား - နားထောင်ရတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဇာတ်လမ်းကောင်းပဲ ဖြစ်မှာပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဇာတ်လမ်းကောင်းတာထက် ပြောရရင် ဟိုဗျာ စာအုပ်တွေ ထွက်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဗတ်ရှုနေပါတယ်။ ဟိုဗျာ ဂန္ထီရဝတ္ထုလေး၊ အခုကျွန်တော့်ဘိုးတော်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကမှ တကယ့်ဂန္ထီရပဲ စာရေးဆရာရေး”

“ဟာ - ဒါဆို နားဆင်ချင်ပြီဗျာ”

“ဒီလိုဗျ”

“ကျွန်တော့် ဘိုးတော်ဟာ သူ့တပည့်တစ်ယောက်နဲ့ တောပစ်ထွက်တယ်ဗျ”

ထွက်တဲ့အချိန်က ညနေစောင်းပေါ့၊ သုံးနာရီခန့်ဖြစ်သည်။ ခါတိုင်း သုံးယောက်သွားသော်လည်း ယနေ့နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်လေသည်။ မဆိုးကြီးလည် စိတ်မြန်လက်မြန် တောပစ်ချင်စိတ်တစ်ခုတည်းဖြင့် လွယ်မောင်းတောင်တောင်ခြေတောစပ်ထဲတွင် သားကောင်ရှာ၏။ ဘာကောင်မျှမတွေ့၊

“တောင်ပေါ် မတက်တော့ဘူး၊ မောင်လု တောင်ခြေမှာပဲ အာသာပြေပေါ့ကွာ”

“ဗျာ - ဆရာ”

“ဩ - တောင်ခြေမှာပဲ ဝိုရဲ့ ဆန္ဒပြေအောင် သားကောင်ရှာမယ်၊ မတွေ့လည်း ပြီးရော”

“ဆရာ တောင်ပိုင်းဘိုးဘိုးကြီးထံ သားကောင် မတောင်းတော့ဘူးလား၊ ချိုကျွန်း နားရွက်ပဲ့လေ”

“မတောင်းဘူး - ဒီနေ့ လကွယ်လည်းမဟုတ်ဘူး”

ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်သားတောင်ပေါ်မတက်ဘဲ တောင်ခြေတောစပ်နှင့် တောအစပ်လယ်ကွင်းပြင် နွားစားကျက်အတွင်း လှည့်လည်၍ သားကောင်ရှာ၏။ မတွေ့သည့်အဆုံး အပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် အစာခြေပြီး ကွင်းထဲသို့ကြည့်တော့ သူတို့ရွာမှ နီစားနွားမတွေ အစာစားနေကြ၏။ အမောပြေသည်နှင့်...

“ကဲ - မောင်လုထွက်မယ်၊ မတွေ့လည်း ရွာပြန်တာပေါ့”

“ဟုတ် - ဟုတ်”

သစ်ပင်ကြီးအောက်မှထွက်ပြီးမြေလှမ်းသုံးဆယ်မပြည့်ပီ သူ၏ ဝဲဘက်ကျောက်တုံးကြီးသေး ကွေ့အရှောင်မှာတော့ မထင်မှတ်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ကြုံရလေပြီ။

“ဝေါင်း - ဝန်း”

“ဟာ”

နီစားနွားမတွေကို စားနေကျကျားဆိုးကြီးသည် မုဆိုးကြီးတို့ လှုပ်ရှားမှုစောင့်ရင်း နွားသားမှလူသားစားရတော့မည်ဖြစ်၍ သူ၏ အချိန်အဆ တိတိကျကျ၊ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှေ့မှ ထွက်လာသည့်မုဆိုးကြီး၏လည်ကုတ်သို့ ခုန်အုပ်သည်တွင် အမြဲသတိရှိပြီး သတ္တိကောင်းသည့် မုဆိုးကြီးမှာ ဘယ်ဘက်လက်ဝယ်ကိုင်ထားသည့် ခူးလေးကို ပင့်မြှောက်ရင်း လက်မောင်းကွေးကာ ကျားကြီးကိုကိပ်မုကို ခုန်ကာကွယ်ရင်းသူ၏ ဓါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် အသွားရှစ်လက်မ အရိုးသုံးလက်မရှိ ဂေါ်ရုဗီးစား ကောက်ကြီးဖြင့် ခုန်အုပ်သည့် ကျားကြီးဝမ်းဗိုက်အောက်သို့ ရှေ့မြေတစ်လှမ်း

တိုး ခုန်ရင်း ရင်ဝတည့်တည့်သို့ ဓားဦးစိုက်သွင်းပြီး တအားထိုးခွဲလိုက်သည်တွင် မုဆိုးကြီးလည်း ကြီးမားသော ကျားဆိုးကြီး၏ ခုန်အုပ်မှုဒီအားဖြင့် လုံးထွေးလဲအကျအားမာန်ဒေါသ ပြောမပြတတ်အောင် ခွန်အားပြည့်သည့် ကျားကြီးပါးစပ်ထဲ လက်မောင်း၊ တံတောင်ဆစ်ကွေးသာအခဲခံရပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့လဲကျလုံးထွေးသွားရာမှ မုဆိုးကြီးအမြန်လူးလိမ့်ထလိုက်လေ၏။

ကျားဆိုးကြီးကား အပိုင်တိုက်ခိုက်မိသော်လည်း မုဆိုးပီပီ ကျား၊ ကျားသစ်မကြောက်၊ သူ သိုင်းသင်စဉ်က ဆရာကြီးများ သင်ကြားထားသည့်အတိုင်း ကျားသတ္တဝါသည် သားကောင်အား သူ့သတ်ကွင်းထဲသို့ ရောက်ရမည်။ သူ ခုန်အုပ်ပါက သားကောင်၏ လည်ကုတ်အာရုံကြောကို အမိအရ ခုန်အုပ်တတ်သည့်အတွက် ...

“အေး - ကျားနဲ့တွေ့ရင် ထွက်မမြွေးနဲ့။ ကျားဆိုတဲ့ သတ္တဝါ သားရဲဆိုပေမယ့် လန့်တတ်တယ်။ သတိထားတတ်တယ် ကွဲ့။ သူက တိုက်ခိုက်ဖို့ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုး

မုဆိုးကြီးပြောသည်မှာ

အပမုဆိုး တောမုဆိုးသော

ကျားဆိုးကြီးကိုသာ ရှည်ရှည်ရှည်

ပြောသော်လည်း ထိုတောင်မြေ

မလျှောက် ပိညာဉ်တွေရှိနေပြီး

လူတို့အား ဖော်ကားရာသို့

ရောက်သွားသည်တွင်

မိုးကြိုးအား အလစ်အပိုက်

မှာပင် ကျားသေကြီးအား

ပိညာဉ်ဆိုးဝင်ကပ်ကာ

အသက်ဝင်လာပြီး ...

ရင်မိမိကလည်း မြေကိုရှေ့တစ်လှမ်းတိုး၊ သူတစ်လှမ်းဆုတ်ရင် ကိုယ်ကလည်း ဆုတ်ရမယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ကျားသတ္တဝါဟာ အချိန်အဆသိပ်တော်တာ”

“နောက်တစ်ခု ကျားခုန်အုပ်တာနဲ့ ဘယ်လက်၊ ညာလက်နဲ့ဦးခေါင်းမျက်နှာလည်ကုတ်မထိအောင်ကာပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က ဓားနဲ့သူ့ဝမ်းဗိုက်ရင်ညွန့်အောက်အရောက် ထိုးပြီး ထိုးခွဲပစ်ရမယ်”

ထိုစကားတွေမှတ်သားထားသော မုဆိုးကြီးမှ ခုန်ကာကွယ်ရင်း အပိုင်တိုက်ကွက်ကြောင့် ကျားဆိုးကြီးမြေပြင်မှာ လူးလိမ့်ရင်း ရင်ညွန့်မှ ကွဲထွက်၏။ နှလုံးအသည်းတွေ ထိုးဖောက်မှုကြောင့် မကြာလိုက်ပါသေဆုံးသွားလေပြီ။

“ဆရာ - ဆရာ - ဆရာ - ဘာ - ဘာ ဖြစ်သွားသေးလဲ၊ ကြောက်လိုက်တာ ဆရာရယ်”

ဓားကိုင်ထားသော တပည့်မောင်လှ ပျာပျာသလဲ ဆရာထံပြေးလာပြီး ဂေါ်ရုဗီးစားကြီးဖြင့် ကျားကြီးအား ရင်ကြည့်နေလေသော မုဆိုးကြီးမှ ...

“အေး - ငါ - ဒီဘယ်လက်မောင်း၊
တံတောင်ဆစ်တော့ အခဲခဲလိုက်ရ
တယ်။ အရိုးတော့ ထိမယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့ -
ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဆရာ - ဟိုဂေါ်ရမ်း နီစားနွားတွေ
သတ်ဖြတ်စားနေတဲ့ ကျားကြီးဗျ”

“အေး - ဟုတ်တယ်၊ ဇာတ်လမ်း
ဆုံးသွားပြီပေါ့ကွာ”

“ဪ - မောင်လှ၊ ရွာပြန်ပြီး အိမ်
က ကွဲလှည်းသွားယူကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဆရာ - ဟုတ်ကဲ့”

“လျှောက်ပြီးပြောမနေနဲ့ - နေ
မဝင်ခင်အမြန်လာနဲ့”

တပည့် ဖြစ်သူ မောင်လှတစ်
ယောက် ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သား
တည်းကျအောင် ရွာဘက်သို့ ပြေးလေ
ပြီ။ ရွာနှင့်တောစပ်မှာ တစ်ပိုင်ခန့်ပင်
မကွာပါ။ မုဆိုးကြီးပြောခဲ့သော စကား
ဇာတ်လမ်း ပြီးဆုံးသွားသေးပါ။ ယခုမှ
ဂန္ထီရဇာတ်လမ်း စလေပြီ။

မုဆိုးကြီးသည် သူ၏ အပေါ်အကျီ
ရွတ်ပြီး ဘယ်ဘက်လက်မောင်းမှစီးကျ
နေသောသွေးများကို အကျီဖြင့်ပတ်ရင်း
မှဒေါသဖြစ်လာသည်။ သူ့အကျီမှာတစ်
ပတ်ရစ်ဖြစ်သော်လည်း ဇနီးကိုယ်တိုင်

ချုပ်ပေးထားသော အကျီ၊ ယခုတော့
ကျားကုတ်၍ ကျောတွေစုတ်ကုန်သည့်
အတွက် ချစ်ဇနီးအား ပြေးမြင်ပြီး ဒေါသ
ထွက်ရလေသည်။ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်
သည့်အဆုံး။

“တောက် - ကဲ - မင်းတို့ ဘာတတ်
နိုင်သေးလဲကွ”

ဟုပြောရင်း ကျားသေကြီးအား
ဘေးစောင်းကြည့်လိုက်၍ ကျားသေ
ကြီးကား နာရီဝက်ခန့်ကြာပြီပဲ အကြော
တွေတောင့်တင်းရင်းသူ၏ဝဲဘက်တွင်
စင်းစင်းကြီးသေနေ၏။ မုဆိုးကြီး ပြော
သည်မှာ အပမာ၊ တောမမှီသော ကျား
ဆိုးကြီးကိုသာ ရည်ရွယ်၍ ပြောသော်
လည်း ထိုတောင်ခြေတစ်လျှောက်
ဝိညာဉ်တွေရှိနေပြီးသူတို့အားစော်ကာ
ရာသို့ ရောက်သွားသည်တွင် မုဆိုးကြီး
အား အလစ်အငိုက်မှာပင် ကျားသေကြီး
အား ဝိညာဉ်ဆိုးဝင်ကပ်ကာ အသက်
ဝင်လာပြီး မုဆိုးကြီး၏ ဝဲဘက်နံရိုးတွေ
အား တအားပုတ်ခတ်ကာ ကုတ်လိုက်
သည်တွင်...

“အား - တောက် - ကျားသေက
ဘယ်ကောင်အသက်သွင်းလိုက်တာ
လည်းကွ။ အား - အား - ဟင်း - ဟင်း”

မုဆိုးကြီး၏ ဝဲဘက် နံရိုးတွေ
အကြားရှစ်တောင်ကျော်ကိုးတောင်ခန့်
ကြီးမားသော ကျားဆိုးကြီးမသေခင်မှာ
တော့ အပမာသော ကျားမဟုတ်။ ရိုးရိုး
ကျားကြီး နွားသားစားနေကျ အကောင်
ကြီး။ ရတော့ - သေဆုံးပြီးခါမှ မုဆိုး
ကြီး၏ ဒေါသဖြင့် ကြိမ်းပါးလိုက်သော
“မင်းတို့ - ဘာတတ်နိုင်သေးလည်း” ဆို
သည့်စကားတစ်ခွန်းကြောင့်သေဆုံးပြီး
သော ကျားဆိုးကြီးအား အပမာအသက်
သွင်းကာ ရန်ပြုလိုက်သည်တွင် မုဆိုး
ကြီး မရှုမလှမလိုက်ရလေပြီ။

ရွာသားတွေလည်းဖြင့်ရောက်လာ
ပြီး မုဆိုးကြီး၏ ဝဲဘက်နံရိုးအား မုဆိုး
ဖြင့် ပတ်ချည်ကာ လှည်းပေါ်တင်ပြီး
ဧနက် ကျားကြီးကို ပါတင်ကာ ရွာ
အရောက်ကျားနှင့် မုဆိုးကြီးကိုပါဆက်
လက်၍ လှည်းဖြင့် နောင်ချိုမြို့သို့ သယ်
ယူပြီး မုဆိုးကြီးအတွက် ဆေးရုံတက်
ကုသပြီး ခြုံပေါ်သို့ လှည်းဖြင့် ကျားဆိုး
သေကြီးအား လှည့်လည်ပြသလေ
၏။

ဂေါ်ရမ်းနွားတွေသတ်ဖြတ်စားနေ
သော ကျားဆိုးကြီးအား မုဆိုးကြီးမှ
အသေတိုက်ခိုက် အနိုင်ယူကြောင်း
ဝံ့ကြွားစွာ နောင်ချိုမြို့ပေါ်လှည့်လည်
ပြသနေခိုက်မှာပင်။

“တောက် - ငါ စကားမှားသွားပြီ။
တောပိုင်တောင်ပိုင်ကြီးတွေကို ပြော
တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘိုးဘိုးကြီးတို့၊ ကျွန်
တော်မျိုးပြောတာက ကျားဆိုးကြီးကို
ပြောမိတာပါ။ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

ဟု တောင်းပန်စကား တတွတ်
တွတ်ပြောရင်းမှ မုဆိုးကြီးမျောအသက်
ဆုံးရှုံးသွားရလေတော့သည်။

“စာရေးဆရာရေး - အဲဒါပဲ ဗျ။
စကားပြောရာမှာ အနောင့်မလွတ်၊
အသွားမလွတ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပါနေမှာပါ။
သေနေ ပြီးတဲ့ ကျားရင်ဘတ်ကြီး
ကွဲပြီး အသည်းတွေ၊ နှလုံးတွေ ကွဲကြ
နေတဲ့ ကျားသေလို အကြောတွေ
တောင့်နေပေမယ့် အပမာတော့မို့ပြီး
ဝင်ပူးပြီး မုဆိုး ကြီးကို အသေသတ်
သွားတာပဲဗျ”

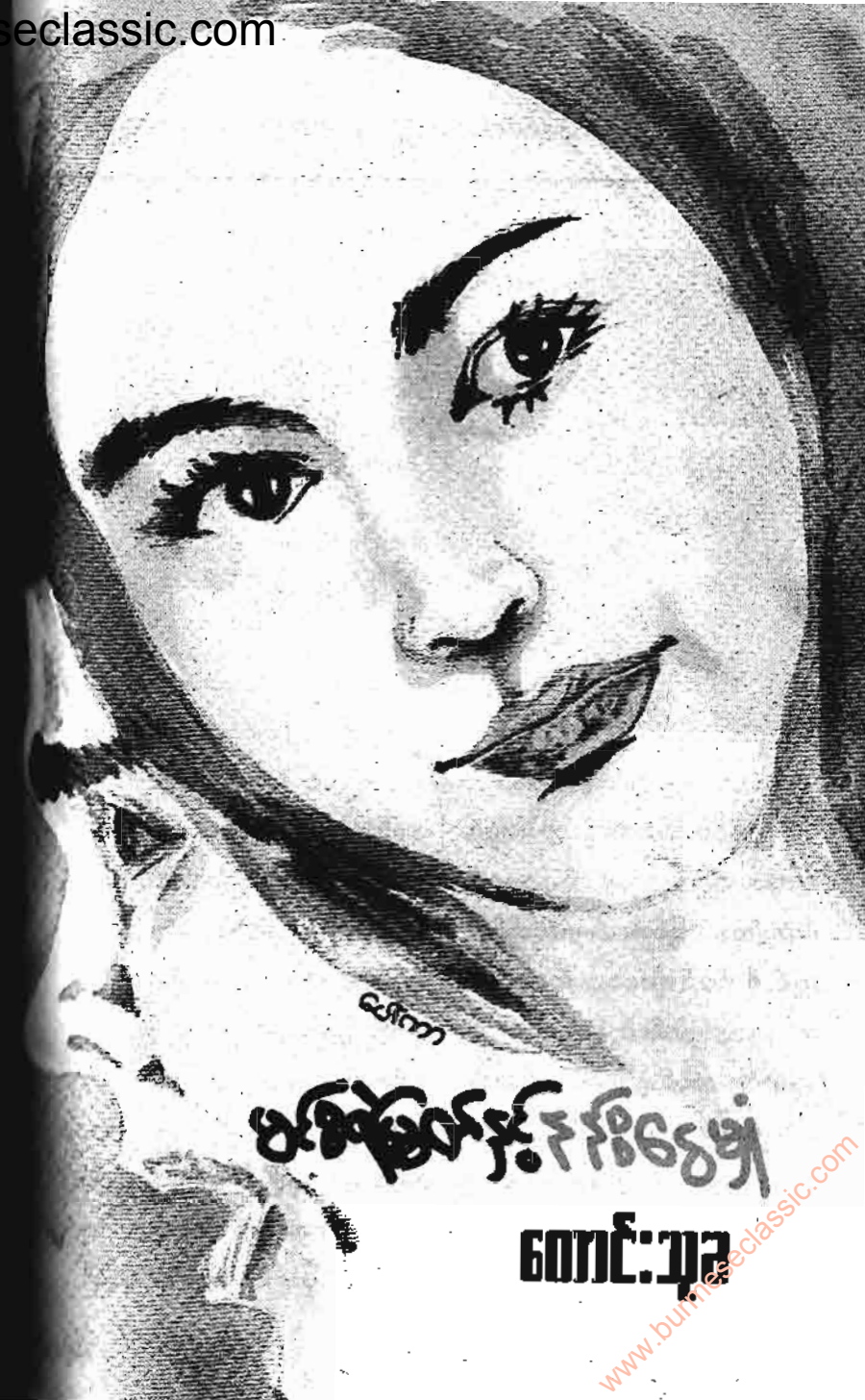
“ဟုတ်တယ် - အဲဒီလောက် ဂန္ထိရ
ဆန်တာ ရှိဦးမှာလားဗျာ”

ဦးသန်းမောင်နှင့် ကိုဝင်းနောင်
ကျော်တို့၏ ဂန္ထိရအဖြစ်အပျက်အား
ပြောပြနေသည်မှာ ပုံပြင်မဟုတ်။ ယနေ့
တိုင် နောင်ချိုမြို့ပေါ်ဝယ် တစ်ခါက
ကျောက်ကျွန်းကျေးရွာမှ မဆိုးကြီးတစ်
ယောက် အလွန်သောင်းကျန်းသည့်

လွယ်မောင်းတောင်ခြေကကျားဆိုးကြီး
အား သတ်ဖြတ်ပြီး မြို့ပေါ်အရောက်
လှည့်လည်ပြသမှုအား ပြောမဆုံးကြ
သေး။ တကယ့်အဖြစ်အပျက်သည်ကျား
သေကိုအသက်သွင်းလိုက်သောဖြစ်ရပ်
ကား အံ့ဩမဆုံးနိုင်တော့ပါဘဲကား။

⇒ ကျော်စွာလင်း

တို့	ကောက်ညှင်း	ရောင်းသီး
မ	ကျေးသား	ဘူးသီး
စား	ကျောက်ဖရုံ	ဘိုးမ
သင့်	ကျွဲခေါင်းသီး	အချစ်မျိုးစုံ
သေ	ကျွဲသား	ကြာစွယ်၊ ကြာည
ဒါ	ကြောင်လျှာသီး	ငါးသေတ္တာ
စား	ကြောင်လျှာသီး	စပါးတျိုးမြွေ
ဒါ		
ဗျား		

မင်းသိန်းဦး
စာရေးသူ

ကောင်း

သူ

၁

ပင်းရဲဖြတ်နှင့် မုန်းမဏ္ဍိုင်

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်ကာလမှပင် အထူးအဆန်း ပစ္စည်းများကို ဝါသနာပါ စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်၏။ ယခုနောက်ပိုင်းတွင် စိတ်ဝင်စားသော အရာကား ကွန်ပျူတာဖြစ်၏။ ကွန်ပျူတာခေတ် မရောက်မီကပင် ယင်းနှင့် ပတ်သက်သော စာပေဗဟုသုတများကို လေ့လာခဲ့၏။ ကွန်ပျူတာကိုတွင်ကျယ်စွာအသုံးပြုလာကြသည့်အခါတွင်လည်း များစွာ စိတ်ဝင်စားလာ၏။ ကျွန်ုပ်သည်ဝန်ထမ်း

တစ်ဦးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာကျွန်ုပ်၏ ဌာနတွင် ကွန်ပျူတာသုံးလုံးထားရှိ စီမံပေး၏။ ကျွန်ုပ်၏ နေအိမ်ဟောခန်းတွင် ကွန်ပျူတာ Desktop တစ်လုံး၊ Lap top တစ်လုံးရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ အားနည်းချက်မှာ စာအုပ်စာတမ်းများကို ဖတ်ရှုရပြီး လက်တွေ့သင်တန်းများ တက်ရောက်ဖူးခြင်းမရှိခြင်း ဖြစ်၏။ လူရွှင်တော်များ ပြောသကဲ့သို့ ကွန်ပျူတာဆိုသည်မှာ လက်နှိပ်စက်နှင့် ရှုပ်မြင်

သံကြား ပေါင်းစပ်ထားသောပစ္စည်း အဖြစ်သာ သုံးစွဲတတ်လေ၏။ မလွဲသာ၍ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီများသို့ သွားရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည့်အခါအစီရင်ခံစာများ၊ သတင်းပို့ချက်များ၊ ကိန်းဂဏန်းများ၊ အကြောင်းကြားစာများကို ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ E-mail ပို့ခြင်းများ ပြုလုပ်တတ်ရုံမျှသာဖြစ်၏။ ကွန်ပျူတာတစ်လုံး လိုသလို သုံးတတ်သော အတတ်မျိုးရှိသည်မဟုတ်။

သို့သော် - ယနေ့ခေတ်လူငယ်များကား အမျိုးမျိုးသုံးတတ်ကြ၏။ အထူးသဖြင့် အင်တာနက်၊ ဖေ့စ်ဘွတ် (face book) စသည့် လူမှုကွန်ယက်များအား ကျွမ်းဝင်ကြ၏။ လူငယ်များက chatting ဟုခေါ်သော တောင်စဉ်ရေမရ၊ အရည်မရ အဖတ်မရ၊ တောမရောက်တောင် မရောက်အင်္ဂလိပ်စာအကျိုးအပွဲများဖြင့် ဆက်သွယ်ရေးသား (ပြောဆို)မှုမျိုးကို ကျွမ်းဝင်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း လူငယ်ကြားတိုးဝင်၍ ခေတ်မီစေရန် Face book ဟုခေါ်သော လူမှုကွန်ယက်တွင် Account တစ်ခု ဖွင့်ထားလိုက်၏။ သို့သော် ထို Account မှာ ကျွန်ုပ်၏ ညံ့

ဖျင်းကြောင့်လားမသိ၊ မကြာခဏမျက်၍ disable ဖြစ်ရင်း (၅) ကြိမ်မက ပျက်ပြီးသောအခါများစွာ စိတ်ပျက်သည် ဖြစ်၍ အင်တာနက်ကစီးခေါ်ဆက်သွယ်ရေးဆိုင်သို့ သွားရောက်ရလေ၏။ ဆိုင်သို့ရောက်သောအခါ ဆိုင်မှဦးစီးသည့် လူငယ်လေးမှာ အပြင်သွားနေသဖြင့် ငုတ်တုတ်ထိုင် စောင့်နေရလေ၏။ အတန်ကြာသည်အထိ မလာရောက်သဖြင့် ပြန်ရန်ထလိုက်သည်နှင့် အနီးမှ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်က အကူအညီပေးသဖြင့် အားလုံးအဆင်ပြေသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုလူငယ်ကလေးအားလုပ်အားပေးသော်လည်း မယူသဖြင့် အနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခေါ်ရလေ၏။ အတင်းပြင်းဆန်နေသဖြင့်ခေါ်မရသောကြောင့် လက်လျှော့၍ ပြန်လာရလေ၏။ သို့သော်...

သို့သော် - ထိုလူငယ်ကလေးမှာ ညနေစောင်း၌ ကျွန်ုပ်၏ ဖေ့စ်ဘွတ်ခန်းသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အလည်ပတ်လာရောက်သည်ဟု ယူဆ၍ ဧည့်ခန်း၌ သံပုရည်ဖြင့် ဧည့်ခံလေ၏။ လူငယ်ကလေးမှာ အသားလတ်

လတ်၊ မျက်ခုံးမျက်လုံးကောင်းကောင်း၊
ကိုယ်ဟန်တောင့်တောင့်ဖြစ်လေ၏။ လူ
ငယ်ကလေးက...

“မနေ့က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း
အပြင်သွားနေလို့ ကျွန်တော်က ဆောင်
ရွက်ပေးလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော့်နာမည်
က ထက်အောင်မြင်ပါ။ အလည်အပတ်
လာရင်း သူငယ်ချင်းအလုပ်ကို ဂုဏ်
ကုဇနတာပါ။ နောက်မှ ဆရာက စာ
လည်းရေးတယ်။ ဧဝဒ်လည်း ဟော
တယ်ဆိုတာ သူငယ်ချင်းက ပြောလို့
ခုလိုလာတွေတာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တလည်း...

“ဟုတ်ပါတယ် - မောင်ထက်
အောင်မြင် - ဝါသနာအလျောက် အား
လပ်ချိန်မှာ ဟောပြောပါတယ်။ မနေ့
ကတည်းက သာမန်မဟုတ်ပြန်ရလို့ အားနာ
နေတာ။ ခုလို ကူညီရမယ်ဆိုတော့ ဝမ်း
သာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ - ခင်ဗျာ၊ အချိန်ပေးနိုင်
ရင်တော့ ပြောပြချင်ပါတယ်”

“ပြောပါကွယ် - အားမနာပါနဲ့။
ဆရာက အချိန်ပေးနိုင်ပါတယ်”

ဤသို့ဖြင့် ထက်အောင်မြင်ဟု ခေါ်

သောလူငယ်ကလေးက သူ၏အဖြစ်ကို
ပြောပြလေ၏။

“ဒီလိုပါဆရာ - ကျွန်တော့်အဖေက
အရင်က တပ်မတော်က စစ်သည်တပ်
ဦးပါ။ နောက်တော့ ဒဏ်ရာကြောင့်
ပင်စင်ယူပြီး ရပ်ကွက်ထဲမှာ အမေနဲ့အိမ်
ဆိုင်ကလေးဖွင့်ပါတယ်။ ရောင်းကောင်း
ပါတယ်။ နောက်ပြီး - ဆိုက်ကား (၃)စီး
ဝယ်၊ အံ့နာမယူပြီး အငှားရထားပါတယ်။
အဖေက အဲဒီဆိုက်ကားဂိတ်မှာ ဂိတ်မှူး
လုပ်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့
မိသားစု (၃)ယောက် ဘဝရပ်တည်ခဲ့
တာပါ။ မချမ်းသာပေမဲ့ စားလောက်ပါ
တယ်။ ဒီလိုနဲ့ (၁၀)တန်းအောင်၊ ကျွန်
တော်က အဝေးသင်နဲ့ အင်္ဂလိပ်စာဘွဲ့ရ
ပါတယ်။ နောက်တော့ - စကားပြောသင်
တန်း၊ ကွန်ပျူတာသင်တန်း တက်ပါ
တယ်။ အင်္ဂလိပ်စာ အရေးအပြောမှာ
လည်း ဆရာကောင်းကောင်းတွေရှိ
ကျွမ်းကျင်ပြီး ကွန်ပျူတာ ကိုယ်ပိုင်မရှိ
ပေမဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းတွေရဲ့ ကူညီမှု
ကြောင့် ကျွမ်းကျင်ပါတယ်။ နောက်
တော့ အဖေက သူ တပ်ထဲမှာ နေစဉ်က
ဆရာဆိုတဲ့ သူ ထံ လွှတ်ပါတယ်။

ညီမက နန်းငွေခုံပါ။
ညောင်ရွှေတော်ဘေးအနွယ်တော်
ဖြစ်ပြီး ပုဂံနေပြည်တော်ကို
အဋ္ဌဂုဗ္ဗမင်းကြီးလက်ထက်
ကတည်းက ခမည်းတော်
စေလွှတ်လို့ ရောက်လာတာပါ။
မောင်ကြီးက အဲဒီအချိန်က
ဗိုလ်မှူးမင်းရဲဖြစ်ပြီး
ပုဂံတော်ရဲ့ ချစ်သူပါ။ ဒါကြောင့်
ဟောဟိုရှေ့က စိမ်းညက်ညီမ
ဗုရားအထိတော့ လိုက်ပါရစေ။
နောင်ကို ဆုံကြဦးမှာပါ
မောင်ကြီးဆိုခြေပါတယ်...

တကယ်တော့ အဲဒီဆရာဆိုတာက ဟို
တုန်းကတော့ ဗိုလ်နဲ့ အကြပ်လောက်
ရှိမှာပေါ့။ ခုတွေ့ရတာတော့ ရာထူးကြီး
ကြီးက အနားယူပြီး ကုမ္ပဏီ၊ ဟိုတယ်
တွေပိုင်တဲ့ သူဌေးပါ။ သူက ကျွန်တော့်
ကို အလုပ်ပေးဖို့ ခေါ်တွေ့တာပါ။ ဆရာ
တို့က မျိုးရိုးနဲ့ချီးချမ်းသာသူတွေပါ”

“အဖေရဲ့ ဆရာဆိုတော့လည်း
အလွယ်တကူ အလုပ်ရနိုင်တာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ - တကယ်တော့
လူ (၂၀)ကျော် အင်တာဗျူးဖြေရပြီး
တော်တော်ခက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က
ဖြေနိုင်လို့သာ အလုပ်ရတာပါ”

“ဪ - ဒီလိုလား၊ သာအလုပ်
လဲကွဲ့ - မန်နေဂျာလား”

“မဟုတ်ဘူး - ခင်ဗျ။ အဖေက
ဆိုက်ကားဂိတ်မှူးဆိုတော့ သားက
လည်း ကားဂိတ်မှူးပေါ့။ ဟိုတယ်က
မော်တော်ယာဉ်တွေကို ကြီးကြပ်ရတာ
ပါ။ အင်ဂျင်နီယာပိုင်းမဟုတ်ပါဘူး။ စီမံ
ရေးပါ။ စာရေးပဲဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ -
အဲဒီဟိုတယ်က I.T. Technicianလို့
ခေါ်တဲ့ ကွန်ပျူတာ၊ အင်တာနက်တွေ
Media ပိုင်း၊ I.T ပိုင်းဆိုင်ရာဝန်ထမ်းမရှိ

ရင် သူ့လူစားတာဝန်ထမ်းဆောင်ပေး
ရတာက အဓိကလိုအပ်ချက်ပါ။ ကျွန်
တော်က ဖော်တော်ကားမောင်းလည်း
ကျွမ်းကျင်တော့ တစ်ခါတစ်ရံ ယာဉ်
မောင်းလည်း လုပ်ပြန်တယ်”

“အင်း- ကုမ္ပဏီဆိုတော့ 3 in 1
သုံးယောက်စာကို တစ်ယောက်နဲ့တန်
အောင် ခိုင်းတာပေါ့”

“မှန်ပါတယ် - ဒါပေမဲ့ - လစာက
လည်း ကောင်းတယ်ခင်ဗျ။ ပထမတစ်
နှစ်တော့စားရတာ၊ နေရတာ၊ အလကား။
လစာက - ၈၀၀၀၀/လောက်ရတာပေါ့။
နောက်နှစ်မှာတော့ ကျွန်တော့်ကိုပုဂံက
သူတို့ပိုင်တဲ့ ဟိုတယ်ကို ပို့လိုက်တယ်။
အဲဒီမှာက နေထိုင်စားသောက်အခမဲ့
အပြင်လစာနဲ့ ဘောနပ်စ်ပေါင်းရင်သုံး
သိန်းနီးပါးလောက်ရတယ်။ ဒီတော့ပိုလှ
တာကို မိဘကိုပြန်ထောက်ပံ့နိုင်တာ
ပေါ့”

“သာဓုပါကွယ် - ဒါနဲ့ ခုထိတော့ -
ဗေဒင်မေးတဲ့ သဘောမဟုတ်သေးဘူး
နော်”

“ဪ - ဟုတ်ကဲ့။ နိဒါန်းရှည်သွား

ပြီထင်ပါရဲ့။ ဆက်ပြောပါရစေ - ခင်ဗျ။
ဒီလိုနဲ့ အဲဒီဟိုတယ်မှာ တစ်နှစ်လုပ်ပြီး
တော့တစ်ရက်မှာ သူဌေးရောက်လာပြီး
ဟိုတယ်ကို စစ်ဆေးတယ်။ ကျွန်တော့်
ကို သူက သဘောကျပါတယ်။ ညပိုင်း
ရောက်တော့ သူ့ကား ဒရိုင်ဘာမရှိလို့
သူ့ကားသော့ကိုပေးပြီး ကျွန်တော့်ကို
သရပါဟိုတယ်က သူ့မိတ်ဆွေကို စာ
တစ်စောင်ပေးခိုင်းတယ်။ ရုံးစာထင်ပါရဲ့။
အဲဒါပေးပြီး ပြန်လာပါတယ်။ သရပါဟို
တယ်က ပုဂံမြို့ဟောင်းမှာရှိပြီး သူဌေးပိုင်
ဟိုတယ်က မြို့သစ်မှာရှိတာပါ။ ဒါနဲ့ -
မောင်းလာပြီး လူပြတ်တဲ့နေရာရောက်
တော့ နောက်ခန်းက ချောင်းဟန့်သံ
ကြားလို့ နောက်ကြည့်မှန်က ကြည့်
လိုက်တော့ နောက်ခန်းမှာ လူတစ်
ယောက်ကို ဘေးမီးရောင်တွေနဲ့ မြင်
လိုက်ရတယ်ခင်ဗျ”

“လူယက်မယ့်သူလား”

“မဟုတ်ဘူး - မိန်းကလေး တစ်
ယောက်ပါခင်ဗျ။ အမှန်ပြောရရင် ကျွန်
တော်က သိပ်ပြီးကြောက်လန့်တတ်တာ
မဟုတ်ပေမဲ့ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လန့်

ပြီးလမ်းဘေးတဖန်ပင်ခိုက်ခေါင်းတည်
ပြီးထိုးရပ်လိုက်တယ်။ ကားအတွင်းခန်း
မီးကိုလည်း ဖွင့်လိုက်တယ်။ အမှန်က
ကားကို သေချာသော့ခတ်ထားတော့
လူဝင်ခွင့်မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ - ဒီကား
က အခုမှ သွင်းလာတဲ့ ကားအသစ်ပါ။
သော့တုလုပ်ဖို့ ပိုပြီးမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။
ဝါကြောင့် - လန့်သွားတာပါ။ ကား
အတွင်းခန်းမီးဖွင့်လိုက်တော့ နောက်
ခန်းမှာရှိနေတာက အသက် (၂၆)၊ (၂၇)
နှစ်လောက်အရွယ် မိန်းကလေးခင်ဗျ။
မီးရောင်အောက်မှာ အသားဖြူဖြူ မျက်
စုံ၊ ထူထူ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ ပါးကွက် ကွက်
ထားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဖဲနဲ့အစိမ်းရောင်
အထက်အောက် ဝတ်ထားတယ်။ ရုတ်
တရက် ဝန်ခံရရင် မကောင်းဆိုးဝါးလား
ဆိုပြီး လန့်သွားတာကြောင့် လက်ထဲ
ပါလာတဲ့ အိတ်နဲ့ရွယ်ပြီး “မင်း - ဘယ်
လူလဲ၊ ဘာကြောင့် ကားထဲ ရောက်နေ
တာလဲ၊ ထွက်စမ်း” ဆိုပြီး ဒေါသနဲ့ ပြော
လိုက်ပါတယ်။ မိန်းကလေးက ...

“ကျွန်မက ဟောဒီက မောင်ကြီး
အလာမှာ စိမ်းညက်ညီမ ဘုရားရှေ့မှာ

ကားခဏရပ်တုန်း ဝင်လိုက်တာပါ။ အဲဒီ
ဘုရားမှာ ပြန်ဆင်းဖို့မယ်” လို့ပြောတယ်။
စဉ်းစားကြည့်တော့ အဲဒီဘုရားနားက
ဖြတ်လာတုန်း ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်က စာ
အိတ်အောက်ကျသွားလို့ ကားကို ခဏ
ရပ်ပြီးစာအိတ်ကို ကောက်လိုက်တာကို
မှတ်မိသွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ကားတံခါး
တွေအားလုံးမှန်ပိတ် Lock ချထားတာမို့
ဝင်လို့မရပါဘူး။ ဒါကြောင့် ...

“ငါရပ်တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ -
ဘယ်လိုလုပ်ကားထဲဝင်လာတာလဲ” လို့
ထပ်မေးလိုက်တော့ ...

“မမေးပါနဲ့ မောင်ကြီးရှင့်၊ ဘယ်လို
ဖြစ်ဖြစ် နှမတော်က ဝင်လို့ရပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ - သွားလာလို့တော့ မရလို့ ပုဂံမြို့
ထဲကြည့်ချင်လို့လိုက်လာရတာပါ။ ညီမ
က နန်းငွေမှူပါ။ ဧညာင်ရွှေဇော်ဘွား
အနွယ်တော်ဖြစ်ပြီး ပုဂံနေပြည်တော်
ကိုအဋ္ဌဂုဒ္ဓမင်းကြီးလက်ထက်ကတည်း
ကမည်းတော်ဝေလွှတ်လို့ရောက်လာ
တာပါ။ မောင်ကြီးက အဲဒီအချိန်က ဗိုလ်
မှူးမင်းရဲဖြစ်ပြီး နှမတော်ရဲ့ချစ်သူ
ပါ။ ဒါကြောင့် - ဟောဟိုရှေ့က စိမ်းညက်

ညီမ ဘုရားအထိတော့ လိုက်ပါရစေ။
နောင်ကို ဆုံကြဦးမှာပါမောင်ကြီး” လို့
ပြောပါတယ်။

ဒါပြောတာတွေ ကျွန်တော် မယုံ
ဘူး။ စိတ်ရှုပ်လို့ ဘယ်က ဇာတ်ရှမ်းနဲ့ လာ
တွေ့နေပါလိမ့်ဆိုပြီး ကားတံခါးဖွင့်၊
အမှောင်ထဲမှာပဲ အတင်းဆင်းခိုင်းလိုက်
ပါတယ်။ ဆွဲချမယ်လုပ်တော့ မိန်း
ကလေးက ငိုယိုပြီး ဆင်းနေခဲ့ပါတယ်။
သူဆင်းသွားတော့ ကားထဲမှာ စပယ်နဲ့
တွေ့သင်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်
တော်တို့ ဟိုတယ်ရောက်တော့ သူဌေး
က ထွက်လာပြီး သူအပြင်သွားဖို့ ကျွန်
တော် မောင်းလာတဲ့ကားထဲ ဝင်လိုက်
ပြီး...

“ဟေ့ - မောင်ထက်အောင်မြင်
ကားကစပယ်ပန်းနဲ့ဌေးလှရည်လားကွ”
လို့ ပြောသွားသေးတယ်။ ကျွန်တော်
လည်း ဘာပြောရမှန်းမသိတာနဲ့ ပြုံးပြ
လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဟိုတယ်
ထဲမှာ အခန်းကျဉ်းတစ်ခန်း ရပါတယ်။
အခန်းထဲဝင်ပြီး ရေချိုးမယ်လုပ်တော့
ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်မှာ ပေရွက်တစ်
ရွက်တွေ့ပါတယ်။ ပေရွက်ပေါ်မှာ ဟာသံ

ပဒါးအနီနဲ့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရေ
ထားတာကတော့ “ရက်စက်လိုက်တာ
မောင်ကြီးရယ်” လို့ ရေးထားတာပါ။
ကျွန်တော်လည်း တော်တော်လန့်သွား
ပါတယ်။ ပထမ ဖြစ်ရပ်ထက် ဒုတိယ
ဖြစ်ရပ်ပေါင်းစပ်လိုက်တော့တော်တော်
တွေ့ရခက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အခန်း
သော့က ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာပါ။ သော့
ပိုမရှိပါဘူး။ အဲဒီညက ခဏတွေ့လိုက်
ရတဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးကို စိတ်ထဲ တော်
တော်စွဲထင်ပြီး မျက်စိထဲမြင်နေပါတယ်။
ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသလို မှတ်မိနေပါ
တယ်။ ဘာမှန်းမသိတဲ့အတွေးနဲ့စိတ်ရှုပ်
နေမိတာကြောင့် အိပ်မရပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ နောက်တစ်နေ့ မိုးလပ်၊
တော့အိပ်ရာထနောက်ကျသွားပါတယ်။
နောက်တော့သူဌေးက ခေါ်တယ်ဆိုတာ
နဲ့ ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး စုကြပါတယ်။
အဲဒီမှာ သူဌေးက ဟိုတယ်ရဲ့ ဒုတိယ
မန်နေဂျာအသစ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါ
တယ်။ ဒုတိယမန်နေဂျာက မိန်းကလေး
ပါ။ သူဌေးသမီးလို့ သိရပါတယ်။ နာမည်
က လင်းလက်နေခြည်လို့ပြောပါတယ်။
မန်နေဂျာကတော့ အိတ်လီနီင်သား

မစ္စတာရီယို ပါ။ စီပံခန့်ခွဲမှု Hotel
Management ကို မန်နေဂျာနဲ့ ဒု -
မန်နေဂျာက လုပ်တာပါ။ ဒါနဲ့ အားလုံး
တန်းစီပြီး မိတ်ဆက်ကြတော့ ဆရာ
ရယ် - အဲဒီမန်နေဂျာ (ခေါ်) လင်းလက်
နေခြည်ဆိုတာက ညပိုင်းက ကားထဲ
ပါလာတဲ့ နန်းဌေးမှိုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့
ရွတ်စွပ်ပါပဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့ - သူကတော့
ဆံပင်ပုံစံ၊ ဟိုတယ်ယူနီဖောင်းကုတ်၊
လုံချည်က ပန်းထိုးနဲ့ဆိုတော့ ခုခေတ်
ပုံစံပေါ့နော်။ ကျွန်တော်က အံ့အားသင့်
လွန်းလို့ပါ။ စပ်ကိုညောင်စေးထည့်ထား
ဆလိုပဲ။ သူကတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး
ဆလို ခပ်မှန်မှန်ပဲ ပြောဆိုမိတ်ဆက်
သွားတာပါ။ သူကလည်း MBA ရပြီး
Hotel Management စက်ပညာ (၃)နှစ်
သွားပြီး ဇလုလာ။ ဒီပလိုမာယူခဲ့ပြီး ဓမ္မ
ပြန်ရောက်လာတာလို့ဆိုပါတယ်။

“နေပါဦး - မောင်ထက်အောင်မြင်
ရယ်။ ဒီမိန်းကလေးက ငါ့တူနဲ့လည်း
စပ်မင်သိကျွမ်းရတာမဟုတ်ပဲ ဟို -
ဇာတ်ယောင်ယောင်၊ ဓာတ်ယောင်
ယောင်နဲ့ အရူးကွက်နင်းပြီး နောက်
ပြောင်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အဲဒါကတော့ ဆရာစဉ်းစားကြည့်
ပါ။ ဘာမှမသိကျွမ်းတဲ့ သူကို မန်နေဂျာ
အဆင့်ရှိတဲ့သူက ကားထဲဝင်ပြီး သိုက်
သမိုင်း ဇာတ်ကားထဲကလို နောက်
ပြောင်ဖို့ဆိုတာက ဘာရည်ရွယ်ချက်
လဲ။ ဖြစ်နိုင်မလား”

“အင်း - သာမန်အားဖြင့်တော့မဖြစ်
နိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါဆို - တကယ်ပဲရှေးခေတ်
က မိန်းကလေးနဲ့တွေ့ခဲ့တာလား။ ဒါမှ
မဟုတ် သူနဲ့တူတဲ့ နောက်တစ်ယောက်
လား”

“အဲဒါ - စဉ်းစားရခက်တာပေါ့
ဆရာ။ အဲဒါတွေက ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဘာတွေ
မှာတော့ တွေ့ရတာပေါ့”

“နောက်တော့ဘာထူးခြားတာတွေ
တွေ့သလဲ”

“အဲဒီ ဒေါ်လင်းလက်နေခြည်နဲ့
ကျွန်တော်ကတော့ အထက်အောက်
ဝန်ထမ်းတွေဖြစ်ပြီး ဟိုတယ်မှာ နေ
တိုင်းတွေ့နေရတော့ အကဲခတ်ကြည့်
ရတာ တည်တည်ကြည်ကြည်နဲ့ ခပ်မင်
စရာကောင်းပါတယ်။ အရည်အချင်းရှိပြီး
ကျွန်တော်နဲ့ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာလည်း
ပုံမှန်ပါပဲ။ “အဲ - တစ်နေ့မှာတော့ လ

မြည့်ညမှာ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားရာက မနက်တစ်နာရီလောက်မှာ အသံတစ်သံကြောင့် လန့်နိုးလာတယ်။ ဒါနဲ့ ဘာသံပါလိမ့်ဆိုပြီး အိပ်မုန်စုန်ဖွားနဲ့ နားထောင်တော့ မှန်ပြတင်းက မြည်နေတာပါ။ အခန်းထဲမှာတော့ Dim Light မီးမှိန်မှိန်ထွန်းထားပြီး အပြင်မှာတော့ လျှပ်စစ်မီးရောင်နဲ့ လသာနေတဲ့ အချိန်ဖြစ်လို့ ပြတင်းပေါက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ် ခင်ဗျာ။ အဲဒီမိန်းကလေးကတော့ အရင်တွေ့ခဲ့တဲ့ နန်းငွေမှိုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ တစ်ပုံတစ်တည်း - သူမှသူပါပဲခင်ဗျာ။ အဲဒီမှာထင်ထင်ရှားရှားမြင်ရလို့ မှတ်သားမိတာကတော့ သူ့ပါးပြင်မှာ မဲ့အနက်တစ်လုံး ရှိနေတာပါပဲ။ အရင်ကတော့ သတိမထားမိဘူးပေါ့။ ရုတ်တရက်တော့ ကျွန်တော် တော်တော်လန့်သွားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ - အားတင်းပြီး ရှေ့ဘက်က ပတ်ထွက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဘက်ကြည့်တော့ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်လည်း မြင်တော့ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းက အပြေးရောက်လာပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူကလည်း ဒီနေရာကို မြင်ရတဲ့

ပေ (၅၀) လောက်အကွာက ကင်းတဲမှာ ရှိနေတာပါ။ ဘာမှ မမြင်ပါဘူးလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရူးချင်တာပါပဲ ဆရာ။ စိတ္တဇရောဂါများ စွဲကပ်နေသလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်မိတယ်။

“နေပါဦး - မောင်ထက်အောင်မြင်ရဲ့။ နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ လင်းလက်နေခြည်ကို အကဲခတ်မကြည့်ဘူးလား။ သူ့မျက်နှာမှာတော့ မှည့်မရှိဘူးလား။”

“အကဲခတ်စရာ မလိုဘူးခင်ဗျာ။ သူက အဲဒီမတိုင်မီကတည်းက ရန်ရာန်ကို ပြန်သွားတာပါ။ ပြီးတော့ - သူ့ပါးမှာ မဲ့မရှိတာတော့ သေချာတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်စဉ်းစားမရတာက ဒါဟာ ဘာလဲ။ တတယ်လား။ ဒါမှမဟုတ် နောက်ပြောင်နေတာလား။ နောက်ပြောင်နေရင် ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ” ဆိုတာပါပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်က အာရုံမှားပြီး စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရတာလား။ ဒီလိုဖြစ်တာက (၃) (၄) လလောက်ရှိပြီ။ ဒါနဲ့ - ကျွန်တော်လည်း စိတ်ရှုပ်ပြီး ခွင့်တစ်ပတ်ယူဟောဒီက သူငယ်ချင်းဆိုင်ကို လာလည်နေတာပါ။”

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရလျှင် မည်သည့်ထင်မြင်ချက်မှ ပေးရန် အထောက်အထားမရှိပါ။ ၎င်းအပြင် ဗေဒင်လက္ခဏာ ပညာရပ်နှင့်လည်း ဆက်စပ်ပတ်သက်လှသည် မဟုတ်ပါ။ အနီးတွင် နားထောင်နေသော တပည့်ကျော် ချာလီဆွသက်ကလည်း ဆရာအပြောရခက်နေသည်ကို ဝမ်းသာသော မျက်နှာပေးနှင့် ကြည့်နေလျက်ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း အတော်ပင် စဉ်းစားပြီးမှ ...

“မောင်ထက်အောင်မြင်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိဖို့လိုပါတယ်။ ကဲ - အဲဒီလင်းလက်နေခြည်ဆိုတာ နန်းငွေမှိုနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ဖြစ်၊ သီးခြားဖြစ်ဖြစ် ခဏမေ့ထားလိုက်ပါ။ အဲဒီမိန်းကလေးကို မောင်ရင်စိတ်မဝင်စားဘူးလား။”

ကျွန်ုပ်၏ မေးခွန်းမှာ ခြေမျက်စိအား ခြေဖဝါးဖြင့် ကန့်လန့်ဖြတ် ရိုက်လွှဲလိုက်သဖြင့် ခြေနှစ်ချောင်းမိုးပေါ်ထောင်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပက်လက်လန်ကျသွားသော ဂျူဒိုသမားကဲ့သို့ ထက်အောင်မြင်၏။ အနေအထားကို ပျက်ယွင်းသွားစေပြီး ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင်

မျက်နှာအမူအရာ ပျက်သွားလေ၏။ ၎င်းက ...

“ဆရာကလည်း ဗျာ - သူက သူဌေးသမီး၊ ရုပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါ၊ ကျွန်တော်နဲ့ အဝေးကြီး၊ ကျွန်တော့် အထက်က မန်နေဂျာ။ အဲဒီလို စိတ်ဝင်စားဖို့ ဖြစ်ပါလား။ ကျွန်တော်က ခုဖြစ်ရပ်တွေကို အမှန်သိချင်တာ သက်သက်ပါ။”

“ဒါဆိုရင် လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူးပေါ့ ဟုတ်လား။”

“အင်း - သူ့ရုပ်ရည်၊ အရည်အချင်း စသည်ဖြင့် စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ကျွန်ုပ်က အတော်အတန် ရယ်မောလိုက်ပြီးမှ ...

“ကဲပါကွယ် - မောင်ရင့်ကို ကိုယ့်စိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထံကို စာရေးပေးလိုက်ပါမယ်။ လောလောဆယ် ဟောဒီကတ်ပြားကလေးတစ်ပြားကို ဟောဒီလို ချိုးပြီး ဟောဒီလို ဆွဲပေးပါ။”

“ကျွန်ုပ်လည်း တားရောကတ်အား ကုလားဖန်ထိုး၍ ချိုးပြီး အပေါ်ဆုံးမှ ကတ်ပြားတစ်ချပ်အား ဆွဲခိုင်းပြီး ကြည့်ရှုလိုက်ပါတော့သည်။

တစ်နေ့သည့်ကျွန်ုပ်သည်ဟောခန်းတွင်း၌ဟောစာတမ်းများရေးသားလျက်ရှိစဉ် တပည့်ကျော် ချာလီဆွေသက်က သတင်းစာတစ်စောင်အား အလန်တကြားပြသရင်း...

“ဆရာရေး-ဟောဒီမှာချို့-ထက်အောင်မြင်နဲ့ လင်းလက်နေခြည်တို့စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတဲသတင်းပါလာပြီချို့ ဟု အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း...”

“ဒီမှာ ဟောစာတမ်းရေးနေတာ အာရုံလျက်တယ်။ အဲဒါက ငါသိပြီးသားပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ...

“ဟောဗျာ - ဆရာက ဘယ်လိုသိနေတာလဲ။ ဒီလောက်ရှုပ်နေတဲ့ဇာတ်ကွက်ကြီးမဟုတ်လား”

“ရှုပ်နေလို့ ရှင်းပေးလိုက်တာပေါ့ကွ။ ထက်အောင်မြင်ကို ငါစာတစ်စောင်ရေးပေးလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ - တားရောကတ် ဆွဲခိုင်းလိုက်တယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက ဘယ်လိုကတ်ထွက်လာသလဲ”

“No.3 Empress ဆိုတဲ့ကေရီကတ် ထွက်လာတယ်”

“အမိဖွယ်က ဘာလဲ”

“ဟဲ - ဟဲ” ဆရာပြောချင်နေတာ မဟုတ်လား။ ဆရာပဲ ပြောပါတော့”

“တော်တော်လူလည်ကျတဲ့ကောင်ပါလားကွ။ အေးလေ - ငါ့ဝင်ကြေးလို့ မှတ်ထားလိုက်ပေါ့။ မင်းစဉ်းစားကြည့်ပေါ့ကွာ။ သူ့ကို လာပြီးတွေ့တဲ့ မိန်းကလေးဟာ လင်းလက်နေခြည်မဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ သေချာရင် ဒါဟာ ဘဝဟောင်းတို့၊ သိုက်တို့က လာတာဖြစ်ရမယ်။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောရရင် ဒါဟာ ဖြစ်နိုင်ဖို့ အလွန်ခဲယဉ်းတယ်။ ဒီတော့ လင်းလက်နေခြည်ကိုယ်တိုင် သရုပ်ဆောင်တယ်ဆိုရင်လည်း ရည်ရွယ်ချက်က မသိနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ - ထက်အောင်မြင်ကတော့ လင်းလက်နေခြည်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာက သိနိုင်တယ်။ သူဝန်မခံပေမဲ့ မျက်နှာက နီရဲသွားတာပဲ။ ဒီတော့ ဖြစ်နိုင်ချေနှစ်ခုစလုံးလေ့လာရမယ်။ ဒါကြောင့် ထက်အောင်မြင်ပြောတဲ့အချိန်ကို အင်္ဂုဇ္ဈာ အချိန်ပိုင်း။ အရပိုင်းကြည့်လိုက်တော့ အချိန်က အင်္ဂါအချိန်မဟုတ်ဘူး။ အင်္ဂါအချိန်မှာ မေးရင် ဒါဟာ ပယောဂလို့မရိုးမသားတဲ့လောကီ

ကိစ္စအစီရင်တွေနဲ့ ပတ်သက်တယ်။ အချိန်က သောကြာချိန်ဖြစ်နေပြီးအချစ်၊ ရမ္မက်ကို ညွှန်းနေတယ်။ ပြီးတော့ - ထက်အောင်မြင် (စနေ)နဲ့ လင်းလက်နေခြည် (ဗုဒ္ဓဟူး)တို့ တိုင်ပေါ်မှာ ရှိနေတယ်။ ထက်အောင်မြင် (စနေ) က ငွေဆိုတဲ့ နေရာမှာရှိပြီး ငွေကြေးကြွယ်ဝမှု ကွာဟချက်ကိုပြနေတယ်။ ဗုဒ္ဓဟူး (လင်းလက်နေခြည်)ကတော့ (စုတ်) ဆိုတဲ့ အချစ်အိမ်ထောင်ရေး နေရာမှာရှိနေတယ်။ ဒီတော့ ကောက်ချက်ချရတာကတော့ ဒါဟာ သိုက်၊ ပယောဂ၊ ပရလောက မဟုတ်ဘူး။ ထက်အောင်မြင်က ငွေအကြောင်းတွေ။ လင်းလက်က အချစ်အကြောင်းတွေနေတယ်ဆိုတာပဲ”

“ဆရာ ပညာရပ်အရတော့ မှန်ပြီဆိုပါတော့။ ဒါက ဘာအမိဖွယ်လဲ - ဆရာ”

“ဒီတော့ ငါလည်း သိချင်နေတာရှိလို့ ငါ့မိတ်ဆွေကြီး ဝေခါကတာရွှေမင်း ကိုယ်ကိုပဲ အားကိုးပြီး စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်တယ်။ ငါ့မှန်းဆချက်မှန်း၊ မမှန်မီရင်တာပေါ့။ မကြာခင်အကြောင်းပြန်

လာတာက ထက်အောင်မြင် အဖေက တပ်ကြပ်ဘဝတုန်းက လင်းလက်နေခြည်ရဲ့အဖေက ဗိုလ်အဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ရှေ့တန်းမှာ ရန်သူတွေ ဝိုင်းနေတော့ ထက်အောင်မြင်ရဲ့အဖေကလင်းလက်နေခြည်ရဲ့အဖေကို အသက်စွန့်ပြီး ကယ်ထုတ်ခဲ့ရတယ်။

ဗိုလ်ဖြစ်ခါစဆိုတော့ အတွေ့အကြုံ အရ ပိုပြီးရှိတဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးက ပံ့ပိုးပေးတာဖြစ်မှာပေါ့။ အဲဒီ တတည်းက လူမျိုးလူလွတ်တွေဆိုတော့ ဗိုလ်ဖြစ်တဲ့သူက “ငါ့သား၊ သမီးနဲ့မင်းသား၊ သမီးကြီးလာ လိုက်ဆုံဖို့ဖြစ်လာရင် ပေးစားမယ်ကွာ” လို့ နှုတ်ကတိ ပေးထားခဲ့ကြတယ်။ တကယ် ပြန်ဆိုကြတော့လည်း အရွယ်တူဖြစ်နေပြီး ဆင်းရဲချမ်းသာ ကွာဟတာကလွဲရင် ပြဿနာမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် လင်းလက်နေခြည်ရဲ့အဖေက စောင့်ကြည့်ဖို့ ထက်အောင်မြင်ကို အနီးကပ်ခေါ်လိုက်တယ်။ ထက်အောင်မြင်ရဲ့အဖေကလည်း သူ့သားက လုပ်ရည်ကိုင်ရည် အတွေးအခေါ်၊ အကျင့်စာရိတ္တ၊ နိုင်ငံချစ်စိတ်ညှံ့ဖျင်းရင် ငြင်းပယ်လိုက်ပါလို့ အာမခံလိုက်တယ်။ အဲဒီငွေကြေး

မချမ်းသာတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့် လင်းလက်နေခြည်ကိုလည်း လေ့လာဖို့ခေါ်လိုက်တယ်။ သူကလည်း ခေသုမဟုတ်တော့ ထက်အောင်မြင်ကို လည်း ကျီစယ်၊ စမ်းသပ်ဖတ်ကို တွင် လိုက်တယ်။ ကားထဲဝင်တာ အခန်းထဲ စာတစ်စောင်ထားခဲ့တာ ညကို အပြင် က တံခါးခေါက်ပြီး ပျောက်သွားတာ၊ စံပယ်နဲ့တွေ့ထားခဲ့တာ၊ မှည့်အတို တစ် ထားတာတွေကတော့ ဘာမှမဲယဉ်းတဲ့ အလုပ်တွေ မဟုတ်ပါဘူး။ သူက ဟို တယ် ဝိုင်ရှင်သမီးမဟုတ်လား။ နောက် တော့ထက်အောင်မြင်က တည်ကြည် တယ်။ ကြိုးစားတယ်။ နာမည်ကောင်းရှိ တယ်ဆိုတာ (၆) လလောက် လေ့လာ လိုက်တော့ သိသွားပြီး သူက လက်ခံ လိုက်တယ်။

“ဒီလိုလား - ဒါတွေကို ခေါက်တာ ရွှေမင်းအိမ်က တိတိကျကျ စုံစမ်းပေးခဲ့ တာလား”

“ဒါပေါ့ - သူနည်းကတော့ လွယ် တယ်။ လင်းလက်နေခြည်ရဲ့အခင်မင် ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ရှာ တယ်။ အဲဒီသူငယ်ချင်းကို ရင်စွင့်တတ်

သလားဆိုတာ လေ့လာတယ်။ အဲဒီ သူငယ်ချင်းကို လင်းလက်နေခြည်နဲ့ အသံတူတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရှာပြီး ဖုန်းဆက်တယ်။ ဖုန်းဆက်တော့ နင်နဲ့ ထက်အောင်မြင်တို့ သိုက်သမိုင်း အတိအလင်းက ဘယ်လိုလဲ။ ဘာညာဆိုပြီး စကားစတွေ ထွက်လာတယ်။ စကားစ ထွက်လာတော့ လင်းလက်နေခြည်ကို တွေ့လိုက်တယ်။ ဒါပဲ - လင်းလက်က လည်း ဝန်ခံလိုက်တယ်”

“ဒါဆို - ဒီအတိအလင်းကို ထက် အောင်မြင်က ဘယ်လိုသိသွားသလဲ”

“လင်းလက်ကပဲ ကိုထက်အောင် မြင်အဖြစ်ကတော့ ဒါပဲ။ ဘယ်လို သဘောရသလဲ” လို့သူကိုယ်တိုင်တည့် တည့်မေးလိုက်တယ်။ သူကလည်း စေတိပညာတတ်၊ တည်ကြည်ပွင့်လင်း တဲ့သူပဲ”

“ဒီတော့...”

“မင်းဆိုရင် ဘာပြန်ပြောမလဲ”

“ဟဲ - ဟဲ - ခုမှသိရတာ နောက်ကျ လိုက်တာ အချစ်ရယ်။ ဘာညာဖြစ်မှာ ပေါ့”

“မင်းက ကိုယ်တိုင်သာမစွဲတာ၊

ခုလိုတော့လည်း ကျရာဆန်သားပဲ”

ကျွန်ုပ်၏ စကားကြောင့် မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့ သွားသော ချာလီစွေသက်ကို ကြည့်၍ ရယ်မောလိုက်မိပါတော့ သည်။

အကယ်၍ စာဖတ်သူဟာ တားရော ပါသနာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပြီး တားရော ကတ်ကို ဆွဲတဲ့အခါ No.3 Empress ကေရီတတ်ပြားထွက်ပေါ်လာခဲ့ရင် ခုလို ယေဘုယျဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်။

(၁) ငွေကြေး၊ လုပ်ငန်းရာထူးကိစ္စများ အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်။

(၂) ကောင်းတဲ့ နေရာပြောင်းလိုရင် ပြောင်းရမှာပါ။

(၃) ဥယျာဉ်၊ မြို့ခြေ၊ အိမ်ရာကိစ္စအဆင် ပြေပါတယ်။

(၄) လုပ်ငန်း၊ ရာထူးတိုးတက်၊ တိုးချဲ့ ရမှာပါ။

(၅) အချစ်ရေး ချောမွေ့ပါလိမ့်မယ်။

(၆) အမျိုးသမီး အကူအညီရရှိပါမယ်။

(၇) Yes or No မေးရင် Yes လို့ ဖြေ ရမယ့် အပြုသဘောကိစ္စပြား တစ် ပြားပါ။

⇒ ကောင်းသူခ

တို့	ခရု	အမဲသား
၁၈	ခိုး	စောင်းလျားသီး
၂	ချောကလက်	စောင်းလျား ပဲပြင်
၁၈	ခံသီး	နို့ရည်
၁၈	ငါးရုံ	ပွေး
၁၈	ငါးရုံ	မြေ
၁၈	ငှက်	ခိုး
၁၈	ငှက်ကော်သား	ပုဒုမ္မာကြာစေ
၁၈	မိန်း	သံပရာ

မိမိတို့အတွက်
တို့အတွက်
အတွက်အတွက်

မိတ်ဆွေရဲ့ ပြန်နိုင်ရမ်း ဝမ်းအင်တွေဟာ စဉ်းစားလို့ မတတ်နိုင်ဘဲ
ဆန်းကြယ်တဲ့သြဇာတွေ ပြန်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ပညာရှင်တွေက ကောက်ချက်ချ
မိတ်ဆွေ တတ်ပုံစိုက်တာ ပုံရိပ်ထင်တယ်လို့ပြောရင် ယုံချင်မှ ယုံကြမှာပါ။
ကမ္ဘာမှာ အမှန်တကယ် ပြန်ခဲ့ဖူးပါတယ် ခင်ဗျာ။
အဲ့ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာ မူဂျူးယားကားတုံး။
ဒေါက်တာ မူဂျူးယားကားက ...

မိမိတို့အတွက်

မောင်
ညို
မှိုင်း
(သန့်လျင်)

ထို့ပြင်မလည်း
ရွမ်းတောင်မဟု

(Thoughtography) ခေါ်စိတ်အာရုံ
နှင့် ဓာတ်ပုံအထင်အရှား ထင်ခြင်းကို
စတင်ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။

သူ ကွယ်လွန်သွားတော့ စိတ်နှင့်
ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံပေါင်း (၂၀၀) ကျော်
ကျန်ခဲ့သတဲ့ဗျာ။

၁၉၆၀ - ပြည့်နှစ်မှာတော့ ဒေါက်
တာ "ဖူကူးယားကား" ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့
အနေနဲ့ "ဖူကူးယားကား စိတ်ပညာ
တက္ကသိုလ်" ဟု (Fukural Institute

of Psychology) ကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့သတဲ့။

ဒေါက်တာ ဖူကူးယားကား ကွယ်
လွန်ပြီးနောက်မှာ အမေရိကန်နိုင်ငံသား
ဂရိနွယ်ဖွား "ဆီးရီးယို (ဝိ)" ကလည်း
စိတ်နဲ့ရိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံပညာကို ဆေး
ရွက်ခဲ့တာ အောင်မြင်ခဲ့တယ်။

ချီကာဂိုမြို့က "တက်ဆီယို" ဆို
ကလည်း မိမိစိတ်နှင့် မျှော်မှန်းသည့်
နေရာကို ပြောပါ။ အဲဒီနေရာကို "တက်
ဆီယို" က ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်တယ်။

လူက လူသာမန်ပါ။ သို့သော်-
ကပ်နေ သူ နာမကျန်းဖြစ်ပြီး
မပြောသွားခဲ့တယ်။ အားလုံးက
သေပြီလို့ပဲ မှတ်ယူထားချိန်။
သူ အသက်ပြန်ရှင်လာတယ်။
သူ မေ့မြောသတိလစ်နေချိန်မှာ
လူ့ ဝိညာဉ်က ကွယ်လွန်သူ
နိမ့်ကျော် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး
မိန့်ဦးရဲ့ ဝိညာဉ်သစ် (တစ္ဆေကို
ပြောချင်တာပါ)နဲ့ သွားတွေ
တယ်။ မင်း ငါ့ကိုယ်စား
ဆေးကုတော့ ...

မျှော်မှန်းရည်ရွယ်တဲ့ပုံဖလင်ထဲမှာ
ပုံပေါ်ခဲ့သည်တဲ့။

တစ်နေ့ သူ စဉ်းစားကြည့်တယ်။

ချီကာဂိုမြို့က "ဒင်တဟိလတန်
ဟိုတယ်" ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တယ်။ စိတ်
နဲ့ မျှော်မှန်းပြီး သူ မမြင်ရတဲ့ နေရာက
ဓာတ်ပုံ ရိုက်ခဲ့လိုက်တာ။ အံ့ဖွယ်ပါပဲ
တဲ့။

ဒင်တဟိလတန် ဟိုတယ် ဓာတ်ပုံ
ပေါ်လာခဲ့တယ်။

စိတ်ရဲ့ စွမ်းအင်ဟာ အလွန်ဆန်း
ကြယ်တယ်ဗျာ။ (Psychokinesis) လို့
ခေါ်တယ်။

မြန်မာလို ပြောရင်တော့ စိတ်စွမ်း
အင်နှင့် လှုပ်ရှားစေခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်
ရတယ်တဲ့။

စိတ်စွမ်းအင်နှင့် ဆက်လက်လှုပ်
ရှားစေတဲ့ သဘောပါ။

ဝေးနေစိတ်ချင်း ဆက်သွယ်မှု
(တယ်လီပသီ) သည်လည်း စိတ်စွမ်း
အင် ထူးခြားမှုပါပဲ။

မြန်မာတွေ အသုံးများတဲ့ စကား
ကတော့ အမြင်ပေါက်ခြင်း ဆိုတာမျိုး
ပေါ့။

အဝေးမှာရှိတဲ့ (ပစ်မှတ်) အကြောင်းကို သေချာစစ်ဆေးနိုင်တဲ့ စိတ်စွမ်းအင်ပေါ့။

“တယ်လီပသီ”ကတော့ အဝေးမှာ ရှိနေတဲ့လူကို ဒီကနေ စိတ်နှလုံးဆက်သွယ် ပြောကြားသိစေတာပါ။

အဓိက ပြောချင်တာက စိတ်စွမ်းအင် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ လူသည် စဉ်းစားရခက်အောင် ထူးခြားဆန်းကြယ်တယ်လို့ ပြောချင်တာပါ။

ကမ္ဘာမှာလည်း ဒီလို စိတ်စွမ်းအင် သမားတွေရှိသလို မြန်မာမှာလည်း ရှိတယ်ဆိုတာပါ။

အချို့က သမထအာရုံအဖြစ် အားကောင်းလို့ နောက်ခြစ်၊ ရှေ့ဖြစ်တွေကို ကြိုမြင်ပြီး ပြောနိုင်တာ ရှိသလို။

အချို့ကျတော့ ...

မည်သည့်ကျင့်စဉ်မှမရှိဘဲ သာမန် လိုနေရင်းကမယောင်လင့်ဘဲ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ စွမ်းအားတွေ ရရှိပြီး အတိတ် ပစ္စုပ္ပန်အနာဂတ် ဖြစ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ဆဲဖြစ်ရတဲ့ သောအကြောင်းခြင်းရာတွေကို အံ့ဖွယ် ပြောပြနိုင်သူတွေ။

သေပြီလို့ယူဆထားရာက အသက်

မသေဘဲ ပြန်ရှင်လာပြီး ထူးခြားအံ့ဖွယ် ပြောနိုင်သူမျိုးပေါ့။

အချို့ပျောက်စေ ဆရာဆိုတာမျိုး၊ ဘာပညာမှလည်း မတတ်ဘူး၊ လူနေအဆင်အတန်းလည်း အဆင်မရှိဘူး။

သို့သော် - ထူးဆန်းစွာပဲ သူ့မှာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် စိတ်စွမ်းအင် တွေ ရလာတယ်။

သူက “ပျောက်စေ” လို့ ပြောရင် နေတဲ့ရောဂါ ချက်ချင်းပျောက်သွားတဲ့ ပျောက်စေ ဆရာမျိုး။

“ယူရီဝဲလား” ကျတော့ စိတ်စွမ်းအင်နဲ့ ကြွေးဖွန်း၊ သတ္တုဖွန်းတွေကို တွေ့စေတယ်။ ခြောင့် စေတယ်။ ကျိုးစေတယ်။ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေကို လေထဲ တက်ကြွစေတယ်။

သို့သော် - သူက ဆေးမကုနိုင်ဘူး နောက်ပြီး (၇) တန်း မအောင်မီ ဆရာဝန်ဆိုတာ နိုင်ငံခြားမှာ ပေါ်လာပြီး ကမ္ဘာကျော်ခဲ့သေးတယ် ခင်ဗျာ။

သူ့နာမည်တော့ မေသွားပြီဗျာ။

သူက လူသာမန်ပါ။ သို့သော် - နေသူ နာမကျန်းဖြစ်ပြီး မေ့မြောသွား

တယ်။ အားလုံးက သေပြီလို့ပဲ မှတ်ယူထားချိန်။

သူ့အသက်ပြန်ရှင်လာတယ်။

သူ့မေ့မြောသတိလစ်နေချိန်မှာ သူ့ဝိညာဉ်က ကွယ်လွန်သူ နိုင်ငံကျော် ခွဲစိတ် ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးရဲ့ ဝိညာဉ်သစ် (တစ္ဆေကို ပြောချင်တာပါ) နဲ့ သွားတွေ့တယ်။

မင်း ဂျီကိုယ်စား ဆေးကုတော့။

အောင်မြင်လိမ့်မယ်လို့ ပြောပြီး လူနေရပ်ကို ပြန်လွှတ်ခဲ့တယ်လို့ နောင်အခါ သူက ပြောပြတယ်။

သူ မေ့မြောနေရာက ပြန်အသက်ဝင် ရှင်ခဲ့တယ်။

အသက်ရှင်တဲ့ အချိန်ကစပြီး သူ့ရောဂါအချို့ကို ခွဲစိတ်ကုသချင်စိတ်၊ မထိန်းနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့တာတဲ့။

ဒါနဲ့ - အိမ်မှာရှိတဲ့ သားလီးစားနဲ့ သူ့ရောဂါဝေဒနာကို ရော၊ သူများ ရောဂါဝေဒနာကို ခွဲစိတ်ဖယ်ရှားကုသမှုကို လုပ်ခဲ့လိုက်တာ။

အံ့ဖွယ်ကောင်းတာက သူ့စားနဲ့ ခွဲစိတ်

ဖယ်ရှားခဲ့ရတဲ့ လူနာဟာ ရောဂါပျောက်ပြီး ကျန်းမာသွားပါရောဗျာ။

နောင်တော့ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားနဲ့ ခွဲစိတ်ကုသခံယူလိုသူ လူနာတွေ သူတို့ ယုံယုံကြည်ကြည် ရောက်လာခဲ့တယ်။

သူ့စားနဲ့ ခွဲစိတ်ပြီး မလိုအပ်တွေကို ရှင်းလင်းဖယ်ရှားကုသပေးခဲ့လိုက်တာ။ ဝေဒနာအရှင်းပျောက်ပါရောဗျာ။

တိုတိုရေးရရင် ဆရာဝန် လက်လျှော့ရတဲ့ ရောဂါတွေကို သူ့စားနဲ့ ခွဲစိတ်ကုသရှင်းလင်းဖယ်ရှားကုသခဲ့တာ ပျောက်ပါရောဗျာ။

သူ့နာမည်ကြီးလာတယ်။

(၇) တန်းမအောင်တဲ့ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်တဲ့။

နောက်ဆုံး သူ့ကို ရဲက ဖမ်းပါရော။

ဆေးကုသခွင့် လိုင်စင်၊ ခွဲစိတ်ရာထူး တာဝန်မရှိတဲ့ ဒေါက်တာရမ်းက လူလိမ်ဆိုပြီး ဖမ်းဆီးထောင်ချခဲ့လိုက်တယ်။

ထောင်က လွတ်လာရင် ပြန်ပြီး ခွဲစိတ်ကုသတယ်။

ရောဂါတွေ ပျောက်တယ်။

လိုင်စင်မရှိလို့ ဖမ်းပြီး ထောင်ကျနေတယ်။

ဆိုလိုတာက အဲဒီလိုထူးခြားအံ့ဖွယ်
လူစားတွေ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အမှန်တကယ်
ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ ပြောချင်တာပါ။

ဒါနဲ့အတူ လောကကြီးထဲမှာ အတူ
နဲ့ အစစ်တို့လည်း ယှဉ်တွဲဖြစ်ပေါ်လာခဲ့
တယ်။ အစစ်ရှိရင် အတူရှိတာပဲ။

လူ့သဘာဝကလည်း ဆန်းကြယ်
သားဝင်ရာ။

အတူမှန်းသိပေမယ့်လည်း သုံးရ
တာ ဟန်ကျတော့ အတူကို စွဲလမ်းယုံ
ကြည်လက်ခံသုံးစွဲကြတာပဲများ။

ဒီလိုနဲ့ အတူလောကကြီး ဒီနေ့ထိ
ရှင်သန်နေတယ်။

ဆေးဝါးအတူ၊ သားရေအတူ၊ ရဲ
အတူ၊ ဆရာဝန်အတူ၊ ရဟန်းအတူ၊ စာ
ရေးဆရာအတူ၊ ငွေစက္ကူအတူ၊ အသား
တူ၊ အတူတွေ တန်းစီရေးရင် မနည်း
ဘူး။

ဒီဘက်ခေတ်မှာ တုမ္မကီအတူ၊
မန်နေဂျာအတူ - ကိုယ်စားလှယ်

အတူ။

သေနတ်အတူ - ဘိုးတော်အတူ၊
ဘိုးတော်အတူကို လူလိမ်လို့ ပြော
ရမှာပါပဲများ။

ဘိုးတော်အတူ ရှိတယ်ဆိုတော့
ဘိုးတော်အစစ်ရော ရှိလို့လားလို့ မေး
စရာ ရှိတယ်။

အစစ် ရှိပါတယ်။ ရှားတယ်။ ရှိတဲ့
လူက လူပုဂ္ဂိုလ်အကပ်မခံဘူး။ သမုဒယ
သံယောဇဉ်တွေနဲ့ ကင်းကင်းနေတယ်။

ရာဇဝင်မှာလည်း ရှိခဲ့ဖူးတယ်။
ရှင်အဇ္ဈဝေါက - အရှင်ထွက်။

ပထမ ဘိုးဘိုးအောင် - အရှင်
ထွက်။

အဘအောင်မင်းခေါင်၊
သူတို့က ဘယ်သူကိုမှ မလိမ်မညာ
ခဲ့ဘူး။ သူတို့ကိုယ် သူတို့လည်း ဝါ ဘို၊
တော်ပါ၊ ဝိဇ္ဇာပါ မပြောခဲ့ဘူး။

သူတို့အလုပ် သူတို့လုပ်ရင်း သီလ
ကောင်း၊ ပညာကောင်း၊ စေတနာကောင်း
လို့ ကံပါကောင်းသွားကြတာ၊ လူလေး
စားအိုသေ ခံရတာ။

အစစ်ရှိလို့ အတူတွေ ပေါ်ကြတာ
ပါ။

စာရေးဆရာ အတူတွေရှိတာ ကြုံရ
ပါဝင်ရာ။

နယ်မြို့ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဦးဇင်း
ကြီးတစ်ပါးကို သွားလိမ့်ညာခဲ့တဲ့ စာရေး
ဆရာအတူ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။

သူ့ကိုယ်သူ မောင်ညိုမှိုင်း (သန်
လျင်) ပါတဲ့။

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) အစစ်
ရေးခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေ၊ ရန်ကုန်က ယူ
ပွားပြီး နယ်ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ လက်
စောင်ပေးတယ်။

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) အစစ်
ရေးခဲ့တဲ့ ဂမ္ဘီရလုံးချင်းတွေအကြောင်း
စပ်တည်တည် လူရော၊ ဘုန်းကြီးရော
အတည်ပေါက်နဲ့ပြောညာစားခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်က နယ်အနံ့ မရောက်
ဖူးတူးလေ။

စာပေဟောပြောပွဲတွေလိုက်ဟော
တာမှ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတော့
နယ်ပရိသတ်က မောင်ညိုမှိုင်းအစစ်ကို
မမြင်ဘူးကြတော့။

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) အစစ်ရဲ့
စာအုပ်တွေ ခပ်စုံစုံပြောပြတော့ ယုံတာ
မပါ။

ကျောင်းမှာ ထမင်းစားတယ်။
ရွာထဲမှာ ဧည့်ခံသမျှ စားတယ်။

အပြန်လမ်းစရိတ် ဘုန်းကြီးက ယုံ
လို့ ပေးလိုက်သေး။ လေးစားလို့ စွန့်ကြဲ
လိုက်သေး။

“အရှင်ဘုရား - အကြောင်းကိစ္စ
ရှိလို့ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဝင်ခဲ့ပါ ဘုရား”
တဲ့။ သန်လျင်လိပ်စာ အလွဲကြီးပေးခဲ့
သတဲ့။

ဘုန်းကြီးက ဘုရားသမိုင်းကိစ္စ
အကူအညီလိုလို သူ့ကျောင်းမှာ တဲခိုပြီး
စားသွားတဲ့ မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)
အတူကို စုံစမ်းမေးမြန်းပါရော။

ကံသင့်ချင်တော့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်
တိုက်ရောက်သွားပြီး ကျွန်တော့်ကိုရည်
ညွှန်းတဲ့ စာတစ်စောင်လည်းပေး။ လိပ်
စာလည်း မေးရှာတယ်။

မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကလည်း ကျွန်တော်
ခွင့်ပြုတော့ ကျွန်တော့် လိပ်စာပေးလိုက်
တယ်။

ဟို - စစ်ကိုင်းအရပ်က ဦးဇင်း (ဘုန်း
ကြီး) ကျွန်တော့်အိမ် ရောက်လာပါရော
ဗျ။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ - ဘုရား”

“ဆရာမောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) နဲ့
တွေ့ချင်လို့ပါ - ဒကာကြီး”

“မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) က
တပည့်တော်ပါပဲ ဘုရား”

“ဟင်”

“အိမ်ပေါ်ကြွပါ - ဘုရား”

“ဒကာကြီးက မောင်ညိုမှိုင်း (သန်
လျင်) နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဘုရား။ ဘာဖြစ်လို့
ပါလဲ”

“ဦးဖင်းကျောင်းကို ရောက်လာတဲ့
မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) နဲ့ မတူလို့”

“ဗုဒ္ဓေါ”

ဒါနဲ့ အကြောင်စုံ မေးမြန်းတော့
ဦးဖင်းကြီးက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ရှင်းပြ
တယ်။ ကျွန်တော်က ဆံပင်တွေဖြူနေတဲ့
မောင်ညိုမှိုင်း။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို
ရောက်လာ၊ စားဝါးလမ်းစရိတ်ပါယူသွား
တဲ့ မောင်ညိုမှိုင်းက ဆံပင်မဖြူ။

နောက်ဆုံး စာပေလုပ်သားကတ်၊
မြို့တော် သတင်းထောက်ကတ်နဲ့ မှတ်ပုံ
တင်ပါပြလိုက်တော့မှ...

“ဒါဆို ဘုန်းကြီးခံလိုက်ရတာပဲ -
ဒကာ”

အဲဒီလို မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)
ငါ ဆိုပြီး လိမ်သွားတာ။ ရန်ကုန်မှာတင်
နှစ်ခါ၊ နယ်မှာတော့ ကိုယ်မသိ။

ရန်ကုန်မြို့ထဲ လိမ်သွားတဲ့ မောင်
ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) အတုကလည်း ရိုက်
ချက်က တကယ်ယဉ်တတ်တယ်ခင်ဗျ။

နိုင်ငံကျော် အဆိုတော်တစ်ဦးရဲ့
မိခင်ကို လိမ်သွားပုံလေး။ လုပ်ရက်လိုက်
တာရယ်ဗျာ။

အဆိုတော်လေးရဲ့ ညီစာအုပ်ထုတ်
ဝေသူ လူငယ်က ကျွန်တော်နဲ့ အတော်
လေးရင်းနှီးတယ်ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော့် လုံးချင်းစာအုပ်တွေ
ထုတ်ချင်လို့၊ လူငယ်ထုတ်ဝေသူ ကျွန်
တော့်အိမ်ကို မကြာခဏ ရောက်လာဖူး
တယ်။

ကြာတော့ - ညီအစ်ကိုလို ဆရာ
တပည့်လို ခင်မင်ကြတယ်။

ဖြစ်ပုံက တစ်နေ့ နေ့ခင်း။

နိုင်ငံကျော် အဆိုတော်ရဲ့ အမေ
အိမ်။

ထုတ်ဝေသူ လူငယ်ရဲ့ အမေအိမ်ကို
အသက်စပ်ကြီးကြီး တိုက်ပုံအင်္ကျီနဲ့ လှ
တစ်ဦး ရောက်လာတယ်။

“အစ်မကြီး - မောင်.....ရဲ့ပါ
လားခင်ဗျာ”

“မရှိပါဘူးရှင်။ ရှင်က ဘယ်သူတုံး
ရှင်”

“ကျွန်တော်က စာရေးဆရာမောင်
ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) ပါ အစ်မကြီးခင်ဗျာ”

“ဧည့် - သား ပြောပြောနေတဲ့
ဂန္ထီရ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတွေ ရေး
တဲ့ ဆရာမောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)
လား”

“ဟုတ် ပါတယ် - အစ်မကြီး
ခင်ဗျား”

“အိမ်ထဲ ဝင်ပါဦးလား”

“မဝင်တော့ပါဘူး - အစ်မကြီးရယ်။
ညီလေး မောင်ဟိုသင်းကို တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ - ဆရာ၊ အရေး
ကြီးရင် ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်မယ်လေ”

“နေပါစေဗျာ - ကျွန်တော် နေ
မကောင်းလို့ ဆေးခန်းသွားပြမလို့ပါ။
ငွေနည်းနည်းလိုနေတာနဲ့ မောင်ဟိုဒင်း
ထဲမှာ ခဏလှည့်မယ်ဆိုပြီး ဝင်လာတာ
ပါခင်ဗျာ။ ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ ပြန်လိုက်
ပါဦးနော်”

“ဆရာ”

“ဗျာ”

“ခဏလေးနော် ဆရာ”

ထုတ်ဝေသူရဲ့ အမေက အားနာသူ၊
သနားတတ်သူ ဖြစ်တော့ အိမ်ထဲဝင်
ငွေငါးထောင်ကျပ်ယူပြီး မောင်ညိုမှိုင်း
(သန်လျင်) ဆိုသူကို ပေးရှာတယ်။

“ယူပါ - ဆရာ၊ ဆရာ ကျန်းမာရေး
ကိစ္စဆိုတော့ ကျွန်မ လှူတာပါ။ ဆရာ
ဆေးခန်းကို ပြပါနော် ဆရာ”

“နေပါစေ - အစ်မကြီးရယ်”

“ဆရာစာတွေ ကျွန်မ ဖတ်ဖူးပါ
တယ် - ဆရာ၊ ခုမှ လူချင်းတွေ့ရတာပါ။
ဝမ်းသာပါတယ် ဆရာ။ ကျေးဇူးပြုပြီး
လက်ခံပေးပါ ဆရာရယ်နော်”

အမျိုးသမီးကြီးက စိတ်သဘော
အလွန်ကောင်းသူကြီးပါ။ သူ့သားတွေ
ကလည်း စာပေအနုပညာစစ်စစ်တွေ
ဖြစ်ကြတော့ မိခင်ကြီးလိုပဲ စိတ်နှလုံး
ကောင်းမွန်ဖြူစင်သူများပါ။ စာရေးဆရာ
မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) အတုကလည်း
အားနာစိုးရွံ့ဟန်နဲ့ ငွေဝတ္ထုတစ်ထောင်
တန် ငါးရွက်ကို လှမ်းယူပြီး။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ” ပြောလို့ လှည့်
ထွက်သွားသတဲ့။

ဒီလူလိမ်ကောင်ရဲ့ပြဿနာက ကံ ဆိုးချင်တော့ ကျွန်တော့်ဆီ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ရောက်လာပါရောဗျာ။

တစ်ညနေ...

ထုတ်ဝေသူ ညီငယ်လေးနဲ့ သူ့မိခင် တို့ကျွန်တော့်အိမ်ရောက်လာကြတယ်။ သူ့မိခင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ် ခင်ဗျာ။

“ဒါကျွန်တော့်မေမေပါ - ဆရာမအိ...ပါတဲ့ ခင်ဗျာ။ မေမေ ဒါ ဂန္တီရဖြစ်ရပ် ဆန်းကြယ် စာရေးဆရာကြီး မောင်ညို မှိုင်း (သန်လျင်) ပါမေမေ”

ထုတ်ဝေသူ ညီငယ်လေးရဲ့ မိခင် က ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာကြည့် ပြီး စဉ်းစားသလို လုပ်နေတယ်ခင်ဗျာ။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် - အစ်မ”

ဒီမှ ထုတ်ဝေသူ ညီငယ်လေးက ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်ဗျာ။

“ဆရာမနေ့တုန်းက ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရောက်ခဲ့သေးတယ်နော်”

“ဟေ”

“ကျွန်တော် အပြင်သွားနေလို့ ဆရာနဲ့ မတွေ့လိုက်ရတာပါ။ ကျွန်တော် ရှိရင် ဆရာကို ကိုယ်တိုင် ဆေးခန်းလိုက်

ပြမှာပါ - ဆရာ”

“ညီလေး”

“ဗျာ - ဆရာ”

“ဆရာ မင်းတို့အိမ်ကို မနေ့က မလာဘူး - ညီရ”

“မေမေမနဲ့ တွေ့သွားတယ် ဆို ဆရာ”

“ဆရာမနေ့က အိမ်မှာပဲ စာရေးနေ တယ်။ ဘယ်နှယ့် မင်းတို့အိမ်ရောက်ပြီး မင်း မေမေနဲ့ တွေ့ရမှာတဲ့”

ဂန္တီရစာရေးဆရာ အံ့သြနေပြီ။

သားအမိနှစ်ဦး တစ်ယောက်မျက် နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး စဉ်းစားသလို လုပ်ရာက ညီငယ် ထုတ်ဝေသူကလေး က သူ့အမေကို မေးရော...။

“မေမေ - မနေ့က မေမေနဲ့ တွေ့ တာ ဒီဆရာလားဟင်”

“မဟုတ်ဘူး - သား”

“ဟင်”

ကျွန်တော်က သူတို့သားအမိရဲ့ ပဟောဦးကြားမှာ ဘုလည်းမသိ၊ ဘာလည်း မသိနဲ့ ဖြစ်လို့။

“ညီလေး မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့တဲ့”

“ဒီလိုပါ - ဆရာ”

“မနေ့တုန်းက ဆရာအရွယ်တိုက်ပုံ အကျိနဲ့ လွယ်အိတ်လွယ်ထားသူ တစ် ဦး ကျွန်တော့်တို့အိမ်ကို ရောက်လာပြီး ပထမကျွန်တော်ရှိမရှိမေးတယ် ဆရာ။ မရှိဘူးလို့ ပြောတော့ သူက ဂန္တီရစာရေး ဆရာ မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) ပါတဲ့။ နေမကောင်းလို့ ဆေးခန်းသွားပြဖို့ ငွေ နည်းနည်းလိုလို့။ ကျွန်တော့်ဆီ အကူ အညီရလိုရပြားဝင်ခဲ့တာ။ မောင်ဟိုဒင်း မရှိရင်နေပါစေ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်လို့ ပြောတယ်ဆရာ။ မေမေကလည်း ကျွန် တော်နဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေတဲ့ စာရေး ဆရာ မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) ပဲ မှတ် ပြီး ငွေငါးထောင် စေတနာနဲ့ ထုတ်ပေး ကျညီလိုက်ပါတယ် ဆရာ။

ကျွန်တော့်ကို မေမေက ပြန်ပြော ပြတော့ ဆရာညိုမှိုင်း ကျွန်တော့်အိမ်ကို မသိပဲနဲ့ ဒီလိုငွေလှည့်အကူအညီကောင်း မတာ့မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောရော။ မေမေနဲ့ ကျွန်တော် အပြင်အရံ ဖြစ်ကြပါရော ဆရာ။ အဲဒါ - ဟုတ်၊ မဟုတ် သိချင်လို့ မမေ့ကိုပါ ခေါ်လာပြီး ဆရာ ဟုတ်၊ မဟုတ် လာကြည့်ဖြေရှင်းတာပါ ဆရာ။ ဤမှန်တကယ် ဆရာဦးညိုမှိုင်း (သန်

လျင်) ဟုတ်နေရင် ခုပဲ ဆရာကို ထပ်မံ ကူညီချင်လို့ပါ ဆရာ။ အခုတော့ မေမေ က ဆရာမြင်ရောမနေ့က ငွေကိစ္စအကူ အညီ လာတောင်းသူဟာ ဆရာမဟုတ် ဘူးဆိုတော့”

ကြားရတဲ့ စကားတွေကြောင့် ကျွန် တော် အံ့လည်း အံ့သြ၊ ရှက်လည်း ရှက် ခဲ့ရရဲ့ဗျာ။

တော်ပါသေးရဲ့ - မနေ့က ငွေအကူ အညီတောင်းတဲ့ စာရေးဆရာ မောင်ညို မှိုင်းဆို သူဟာ ကျွန်တော် ပါပဲလို့များ ပြောလိုက်ရင်...။

ဘုရား - ဘုရား...။

ငါနိုင်ငံသီထင်ရှားတဲ့ စာရေးဆရာ ဖြစ်ခဲ့တာ။ အကြီးအကျယ်မှားပါပေါ့ လား။ ငါအောင်မြင်တဲ့ဂန္တီရစာရေးဆရာ မလုပ်ပဲ၊ မဖြစ်ပဲ အလျင်လိုကြုံရာကျပန်း လုပ်ကိုင်စားသောက်တဲ့ လူသာမန်သာ ဖြစ်နေရင် ကောင်းမှာပဲ။

အဲဒီလို တွေးနေမိတယ်ဗျာ။

“ဆရာ”

“ပြောပါ - ငါ့ညီ”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ - ဆရာရယ်။ ကျွန် တော်က ဆရာမဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ ဇွတ်

ငြင်းပြီး ဆရာဘက်က ရပ်တည်ပြောရ
ရှင်းရတာပါ ဆရာ။ အမှန်က ကျွန်တော်
မရှိချိန်ကို မှန်းခွေးပြီး ဆရာမောင်ညို၊
မှိုင်း (သန်လျင်) အယောင်ဆောင်လာ
လိမ့်သွားပါ ဆရာ။ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်
ရင်းနှီးစင်မင် ဝင်ထွက်နေတာသိတဲ့ လူ
တစ်ယောက်က အယောင်ဆောင်ပြီး
လာလိမ့်သွားတာပါ ဆရာ”

“သားကြောင့် အဖြစ်မှန်သိရတဲ့
အတွက် ကျွန်မလည်း ဆရာ့ကို အနူး
အညွတ် တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒီလိုအခြေအနေကြည့်ပြီးလိမ့်တဲ့
စာရေးဆရာအတုရန်ကုန်မြို့ထဲမှာရှိနေ
မှန်းကိုယ်တွေ့ကြုံလို့သိရပါပြီဗျာ။ ကျွန်မ
ကလည်း ဆရာပဲ ထင်လို့ပါ။ ဆရာ့ကို
မမြင်ဖူးပေမဲ့ လေးစားပြီးသားဖြစ်လို့ ကူ
ညီလိုက်တာပါ ဆရာ။ ခုမှ ဆရာ့ကို မြင်
ဖူးတော့ အားနာလိုက်တာ ဆရာရယ်”

ဟူး - တော်ပါသေးရဲ့။
ငွေများများ လိမ်ချေးသွားရင်၊
ဒါမှမဟုတ် အိမ်ထဲဝင်စားထောက်
လို့ လုသွားရင် ဘုရား - ဘုရား - ငါ ကံ
မကောင်းသေးပါလား။

အတုတွေရှိနေတယ်။ အတုရှိတာ
သည် အစစ်ရှိနေလို့ပါ။ အစစ်တန်ဖိုးရှိ
လေ အတုတွေ တရိပ်ရိပ်ကပ်ပါလာ
လေပါ။

အဖြစ်မှန်လည်း ပေါ်မယ်။
လူလည်း လက်ပူးလက်ကျပ် မိရစ်
တော့ ...။

ထောင်နှုတ်ခံတွင်းထဲဝင်လေရော။
ငွေတုကြောင့်ထောင်ကျ၊ ဆေးဝါး၊
အတုကြောင့် လူသေရ။ ငါလည်း အတု
စာရင်းထဲ ဝင်သွားပါကလား။

တစ်ခါလည်း ရန်ကုန်မြို့လယ်
ခေါင်က စတီး(လ်)ပစ္စည်းဆိုင်မှာ ခပ်
တည်တည် ငွေတောင်းသွားသေးတယ်
ခင်ဗျာ။

ဝဋ်ကြေးမကုန်တော့ လိုမ့်ခံနေရ
တာပေါ့လေ။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ဦး အကူ
အညီတောင်းလို့ စတီး(လ်)ပစ္စည်း၊
ဘတ်ပုံနဲ့ လုပ်ငန်းကိုယ်ရေးအကျဉ်းပါ
လာပေးလို့ သတင်းတစ်ပုဒ် ရေးလိုက်
တယ်။

ဂျာနယ်တစ်ခုမှာအဲဒီပစ္စည်းရောင်း
ကုန်လုပ်ငန်းသတင်းပါလာတယ်။

လူတစ်ဦးက ဂျာနယ်တစ်စောင်
ကိုင်ပြီးစတီး(လ်)ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်
ထဲဝင်သွား။

သူက ဒီဆိုင်က စတီး(လ်)ပစ္စည်း
ရောင်းကုန် အကြောင်း ရေးပေးတဲ့
သတင်းထောက် မောင်ညိုမှိုင်း (သန်
လျင်)ပါ။ ဟောဒီမှာသတင်းရေး၊ ဓာတ်ပုံ
တွေပါ ပါလာပြီ။ အကျိုးဆောင်ခလေး
ရှိ၊ မြင့်ပါတဲ့။

လုပ်ငန်းရှင်က ဝမ်းသာပြီး ငွေ
(.....) ပေးလိုက်တယ်။ သူ ပြန်ထွက်
သွားတယ်။

နေ့လယ်ခင်းလည်း ရောက်ရော
သတင်းရေးခိုင်းတဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ
မပါကချလာပြီး ပြဿနာရှာပါရောဗျာ။

“ခင်ဗျား စတီး(လ်)ဆိုင်မှာ ရေးခ
တောင်းသွားတယ်ဆို ကိုညိုမှိုင်း”

“ဗျာ - မဟုတ်ရပါဗျာ။ သတင်းပါ
မှန်းတောင် ခုမှ စာစောင်ဖတ်မိလို့ သိရ
တာပါဗျာ။ ဘယ်လိုဖြစ်”

မိတ်ဆွေက ဖြစ်ပုံကို ရှင်းပြတယ်။
မကျေနပ်စရာဗျာ။

“လာ - အဲဒီဆိုင်ရှင်နဲ့ သွားရှင်း
မယ်။ ကျုပ်မျက်နှာလည်း ပြမယ်။ ကျွန်

ပါလို့ ဆိုင်ရှင်က စွပ်စွဲခွဲရင် သူပေးလိုက်
တဲ့ငွေသုံးဆယ့် ပြန်လျှော်ပေးမယ်။ ခင်ဗျား
လည်း ကျုပ်ကို ကြိုက်သလို ဆဲရေးထိုး
ကြိတ်ဗျား၊ လာ - သွားစို့”

နောက်ဆုံး မိတ်ဆွေက အလျှော့
ပေးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေလည်း သူက
သိနေတာကိုး။

သူ သဘောပေါက် သွားတယ်
လေ။

ဒီလောကမှာ လူလိမ်တွေရှိတယ်။
အတုတွေ ရှိတယ်။ ချုံလေး ချုံကြီးတွေ
ရှိတယ်။

နဲ့တဲ့၊ အ၊တဲ့၊ ရိုးတဲ့ ကျွန်တော်တို့
လိုမ့်ခံ။

တစ်ခါတစ်ခါတော့ ရိုးသားစွာ စဉ်း
စားမိတယ် ခင်ဗျာ။ မောင်ညိုမှိုင်းဆိုတဲ့
ကလောင်နာမည်တူတွေလည်း သုံး
လေးယောက် ရှိနေတာလို့။

မောင်ညိုမှိုင်း (ဖင်းကျိုက်) ဆိုတာ
ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းနဲ့ သွေး
သောက်မဂ္ဂဇင်းမှာ ဘဝနဲ့ အချစ်ဝတ္ထု၊
ကောင်းတွေ ရေးခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာကြီး
တစ်ဦးပါ။

ကျွန်တော်လည်း သွေးသောက်
မဂ္ဂဇင်း (၂၅) နှစ်မြောက် ငွေရတုမှာ
မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) နာမည်နဲ့
ကဗျာရေးပို့ခဲ့တာ။ ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ
ဖော်ပြခံရပါတယ်။

ကျွန်တော် ဆရာမောင်ညိုမှိုင်း
(ဇင်းကျိုက်)ရဲ့ ကလောင်နာမည်ကို
“တု”သလို ဖြစ်နေတယ်။

အမှန်က ကျွန်တော် ဆရာ (ဇင်း
ကျိုက်)ကို “တုပ”ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး
ဗျာ။ ဆရာတက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်ရေးတဲ့
(မိုးညအိပ်မက်မြို့) ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်
လိုက် မောင်ညိုမှိုင်းရဲ့ ပြတ်သားရိုးသား
ခိုင်ကျည်တဲ့ စိတ်လေးကို ကြိုက်လို့
မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) ဆိုပြီး (သန်
လျင်) ထည့်ရေးမိတာပါ။

ကလောင်အမည်တူကိစ္စ စာနယ်
ဇင်း စာမျက်နှာပေါ်မှာ အတော်ဝေဖန်
ခံလိုက်ရတယ်။

“အတု”နဲ့ “တူတာ” နဲ့ မတူပါဘူး။
အတုက အစစ်နဲ့ ထပ်တူကျလို့
နီးပါးလုပ်တာပါ။

တူတာက မတော်တဆတူတာ။
အကြိုက်ချင်းတူတာ။ သိသိနဲ့တူတာ

ရယ်ကို “တု”တယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

မြန်မာ့စာပေဂီတ သတင်းစာနယ်
ဇင်းလောကမှာ ကလောင်အမည်တူ
တွေရှိနေဆဲ။ ရှိခဲ့ပြီးပါ။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် စာရေး
ဆရာ၊ ဆရာကြီး မောင်ညိုမှိုင်း (ဇင်း
ကျိုက်)ကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ဗျာ။ ဆရာက ကလောင်အမည်တူနေ
တာကို အပြစ်မပြောရှာဘူးဗျာ။

ပြောရရင် ဆရာမောင်ညိုမှိုင်း
(ဇင်းကျိုက်)က ကျွန်တော့်ရှေ့ကစီနီယာ
ပါ။ ဆရာက ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုတွေ၊
အချစ်ဝတ္ထုသန့်သန့်လေးတွေ၊ ကဗျာ
တွေ၊ သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းနဲ့ မဂ္ဂဇင်း
မှာ ရေးအားကောင်းခဲ့တယ်။

လေးစားစရာကောင်းအောင်ရေးခဲ့
တယ်။

ဆရာ့စိတ်ဓာတ်ကို ယနေ့တိုင်
လေးစားလို့ မဆုံးပါဘူး။ ဆရာက ကျွန်
တော့်ထက် ပိုပြီးဂုဏ်သိက္ခာရှိခဲ့ပါ
တယ်။

ဆရာ မောင်ညိုမှိုင်း (ဇင်းကျိုက်)
ကို မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) ဘယ်လို
မှ “တု” လို့လည်း မရပါဘူး။

ကျွန်တော် ကောင်းတယ်ဗျာ။
ကျွန်တော်မှာ စိတ်စွမ်းအားရှင်တွေ
ရှိနေသလိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့
နိုင်ငံမှာလည်း စိတ်စွမ်းအား
ရရှိစဉ်သမာဓိအားနဲ့ အမိန့်ပေး
စေခိုင်းနိုင်သူတွေ ရှိပါတယ်
ဗျာ။ ဒီကိစ္စမှာ တပည့်သားမြေး
ပေါ် မလုပ်ကောင်းမကြံစည်
တတ်ရ လိုက်သွားတဲ့ သိလမ္မာ
ယုတ်ရဲ့ ဒုစရိုက်မကောင်းမှု။
တတ်တဲ့ပညာကို ဒုစရိုက်မှာ
အလွဲသုံးစားလုပ်တာ ...

“တု”လို့လည်း မရပါဘူး။

ဆရာမရှိ တော့ ပေမဲ့ သဘော
ထားကြီးလှတဲ့ ဆရာကို မမေ့နိုင်ပါဘူး
ဆရာ။

ကျွန်တော် (စိတ်စွမ်းအင်)တွေ
အကြောင်း စဉ်းစားရာကနေ အတုနဲ့
အစစ်အကြောင်း အတွေးတွေ ရောက်
သွားခဲ့တယ်။

အစစ်က ခိုင်မြဲတယ်။

အတုက ကြာရှည်မခံဘူး။

အတုဟာ အတုမှန်း ပေါ်လွင်သွား
ရင် လည်း တန်ဖိုးမဲ့တာပဲ။ အတုဖြစ်နေ
တဲ့အတွက်လည်း နဂိုတန်ဖိုးကနည်းကို
နည်းနေတာပါပဲ။

တူတယ်လို့ ဖြစ်နေတာလား။ ရှေး
မှူလပထမနဲ့ အရည်အသွေး ကွာနေမှာ
ပါ။

ကျွန်တော် ဆိုက်ကိုကိုင်နက်ဆစ်
(Phyco Kinesis-PK) စိတ်စွမ်းအင်ဖြင့်
လုပ်ရှားစေခြင်းရဲ့ ဆန်းကြယ်ပုံကို ခဉ်း
စားရင်း ...။

အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ရေးစရာပေါ်
လာခဲ့တယ် ခင်ဗျ။

ကျွန်တော် လူထူးဆန်း ဘတိုက်ပုံ
ဦးရာကျော်ဆိုတဲ့ ဂန္ထီရဖြစ်ရပ်ဆန်း
ကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်အုပ် ရေးခဲ့ဖူးပါ
တယ်။

စာဖတ်သူနယ်ပယ်မှာ စိတ်ဝင်စား
မှုရှိတဲ့ဝတ္ထုဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ရောင်းအား
လည်း ကောင်းခဲ့ပါတယ်။

ဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်ပုံသဏ္ဌာန်
က ဆံပင်ရှည်ပခုံးဝဲနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေး
ထူလပျစ်နဲ့။

ကွမ်းကလည်း အဆက်မပြတ်စား
နေတော့ ကွမ်းတံတွေးတွေကပါးစပ်ထဲ
က ရင်ဘတ်ပေါ်စီးကျလို့။

ပင်နီချင်ကြမ်းတိုက်ပုံကို ရင်ဘတ်
ဟပြုဝတ်ထားတယ်။ အတွင်းခံစွပ်ကျယ်
က အပေါက်ပရပူ။

ပုဆိုးက ကချင်ပုဆိုးအောက်နား
ကွဲထုံးချည်ပြီးဝတ်လို့။ ယောဂီရောင်
လွယ်အိတ် ဖောင်းဖောင်းကြီးလည်း
လွယ်ထားရဲက။

မျက်နှာက လေးထောင့်ဝပ်စပ်စပ်
ဆယ်ပြားစေ့ ထောင်ထားသလိုမျိုး။

သူက အရူးတစ်ယောက်လို စေ့
တယ်။ စားတယ်။ သွားတယ်။ လူစည်ရ
ရွေချင်းညီနောင်နတ်ချင်းကို အော်ဆိုပြီး
ကတယ်။

သူ့ကို အရူးစစ်စစ်လို့ အများ
ထင်ကြပေမယ့် အမှန်က သူက အလွန်
အံ့ဖွယ်ထူးဆန်းတဲ့လူ။

ရူးသလိုဖြစ်ပေမယ့် သူပြော
ပြောတဲ့အတိုင်းဖြစ်တာများတော့ သူ့
တဖြည်းဖြည်း အံ့ဩလေးစားလာကြ
တယ်။

နောင်တော့ ဦးရာကျော်ကို ချစ်
လေးစားလာကြတယ်။

ဦးရာကျော်က ရောက်လေး
အရပ်မှာ လူသာမန်ရော၊ ပညာရှင်
ခြေရှင်းလို့မရတဲ့ ပြဿနာကိစ္စတွေ
သူ့ (ဆန်းကြယ်စိတ်ပညာ)နဲ့ ခြေရှင်း
တာ အံ့ဩစရာတွေဖြစ်ပြီး ပြောစရာ
ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ကြာတော့ သူ့ကို လူသာမန်
နိုင်သူ။

“ဝိဇ္ဇာလား။ ဘိုးတော်လား။ ဝိဇ္ဇာ
ကြည်ယူဆပြီး သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့
နောက်ကို လိုက်ကြ၊ ရှာကြ၊ စုံစမ်း

သို့သော် - သူ့ကို ရှာလို့မရ။
သူ့နာမည်မေးလည်း မသိဘူးပဲ
ပြောတယ်။

နေရပ်လိပ်စာမေးရင် အခု ရပ်နေ
ထိုင်နေတာ ငါ့လိပ်စာပဲလို့ ပြောတော့
လူတွေ စဉ်းစားစရာဖြစ်ရော။

နိုင်ငံကျော် ဓားပြတောင် သူ့ဂုဏ်
ဆီကွာထိပါးလာတော့ လက်ရဖမ်းပေး
ဖို့တယ်ဗျာ။

သူ့ကို အဘ အောင်မင်းခေါင်များ
လား။

ပထမဘိုးဘိုးအောင် လူဝင်စား
လား။

ထင်ကြ၊ ဝေဖန်ကြ၊ သို့သော် - သူ
က ပြုစု မလုပ်၊ ကလေးတွေ ချစ်တယ်။

ကာလာရေးအသိတွေကို နားဝင်အောင်
ပြောပြီး ပညာဆန်းတွေ ပြပြသွားတာ။

စာဖတ်အလွှာမျိုးစုံက လူထူးဆန်း
ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်ကို အလွန်စိတ်ဝင်

စားကြလို့ ကျွန်တော့်ထံကို ဖုန်းဆက်၍
ခေါ်ယူပြီး လူကိုယ်တိုင်လာရောက်၍ တစ်

ချယ် မေးမြန်းကြတယ်။

“ဆရာ - ဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်
အကျယ်ရှိလား ခင်ဗျာ”

“ဆရာ ဦးညိုမှိုင်း ခင်ဗျာ။ ဘတိုက်ပုံ
ဦးရာကျော်နှင့် တွေ့ဆုံချင်ပါတယ် ခင်
ဗျား။ အဘရဲ့နေရပ်လိပ်စာလည်း သိချင်
ပါတယ် - ခင်ဗျ”

“ဆရာရင့် - ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ
အလွန်စဉ်းစားရခက်တဲ့ ပယောဂ
အတိုက်ဖြစ်ပေါ်ပြီး မိသားစုများ ထိတ်
လန့်နေရပါတယ်ဆရာ။ ဆရာရဲ့ဘတိုက်
ပုံဦးရာကျော်ထဲမှာ အကူအညီတောင်း
ချင်လို့ ကူညီပေးပါ - ဆရာ”

ဒါတကယ်ဖြစ်ရပ်မှန်တွေပါ။

ကျွန်တော် ဟောက်လိုက်ပြီး
ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်ရဲ့သီလ၊ သမာဓိ၊
ပညာကို အားကိုးချင်လို့။ အကြံညက်
လိုချင်လို့ မေးကြတဲ့ စကားသံတွေပါ။

တစ်ရင်းမျိုးကတော်တစ်ဦးနဲ့ ကျွန်
တော် သန်လျင်မြို့ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်း
ကျောင်း တရားစခန်းမှာဆိုတော့ ပြော
ရှာတယ်ဗျ။

“ဆရာဦးညိုမှိုင်းရဲ့ဇာတ်လိုက်ကြီး
ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော် လူပျံရှားသွားတဲ့
နေရာတွေကို ကျွန်မ ရောက်ဖူးပါတယ်
ဆရာ။ အဘက အတော့်ကိုထူးဆန်းတာ
ပဲနော်။ သူက ဘာလဲဟင် - ဆရာ”

“လူပါပဲ ခင်ဗျာ”
 “ဝိဇ္ဇာမဟုတ်ဘူးလား - ဆရာ”
 “မဟုတ်ပါဘူး - ခင်ဗျ”
 “ဟိုလေ - ဘိုးတော်ရော ဟုတ်လား”
 “မဟုတ်ပါဘူး”
 “ဒါဖြင့် - ဦးရာကျော်က ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလဲ ဆရာ။ ကျွန်မဆရာရေးတဲ့စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေလို့ပါ”
 “သူ့ကို အများက အရူးကြီးလို့ပဲ ထင်ထားကြတယ် ခင်ဗျ”
 “ဟုတ်သေးပါဘူး - ဆရာ။ သူ့အကြောင်းသိကြတဲ့လူတွေကဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်ကိုအရူးထက်ပိုခင်မင်လေးစားကြတယ်လေ - ဆရာ”
 “ဟုတ်ပါတယ် - အကြောင်းသိရင် ခင်မင်သွားကြတာပါပဲ”
 “ဆရာရောပဲလား”
 “ကျွန်တော်သူ့အကြောင်းကိုလေ့လာနေတုန်းပါခင်ဗျာ”
 “ဦးရာကျော်က နာမည် အရင်းပဲလား - ဆရာ”
 “အဲဒါတော့ မသိဘူးဗျာ။ အဘက သူ့နာမည်မေးရင်မသိဘူး။ မမှတ်မိဘူးပဲ

ပြောတာဗျ။ ဘတိုက်ပုံတို့ ဦးရာကျော်တို့ဆိုတဲ့နာမည်တွေကလည်း သူ့ကိုခင်မင်လေးစားတဲ့လူတွေ၊ ခန့်မှန်းလေးစားတဲ့နာမည်တွေပဲဗျ”
 “အခြားနာမည်ရှိသေးလား ဆရာ”
 “ရှိပါသေးတယ်၊ ဦးရွှေရိုးတဲ့။ ပြီး - ပခန်းကျော်တဲ့။ ကြုံတဲ့လူက ကြုံသလိုပေးကြတာပဲ ခင်ဗျာ”
 “ဘာကြောင့် နာမည်တွေ များတာလဲ - ဆရာ”
 “သူက သူ့နာမည်အရင်းလည်း မပြောဘူး။ သူ့နေရပ်လိပ်စာလည်း မပြောဘူး။ မတရားတာရယ်၊ မကောင်းမှုတွေရယ်ကိုတော့ သူ ကြုံရင် အလျဉ်းသင့်ရင် သင့်သလို ဖြေရှင်းသွားတာပဲဗျ။ ဒီအကြောင်းတွေ သိချင်ရင် “တောကြီးမြို့ဟောက်” ဆိုတဲ့စာအုပ်မှာ ဖတ်ကြည့်ပါဗျာ”
 အဘအကြောင်းကျွန်တော်ရေးပါတယ်။ အဘ မကြိုက်နှစ်သက်ပေမယ့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမဖြစ်အောင်တော့ရေးပေါ့ကွာ။ ငါရေးခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ မင်းက ဂန္ထီရ စာရေးဆရာဆိုတော့ မရေးနဲ့ပြေးလည်းရေးမှာကို ငါ သိနေလို့ပဲ။ မင်းရေး

ရက်ကြောင့်စာဖတ်သူအယူလွှဲမှားသွားရင်တော့ မင်းနဲ့ ငါ တွေ့မှာပဲ ကိုယ့်လူဟု ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။
 ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်ကို တွေ့ချင်လို့ လိုက်ရှာရင် လုံးဝ မတွေ့ပါဘူး။
 မရှာလည်း အိပ်နေရင် သူ အိမ်ပေါ်ရောက်နေတာပဲ။
 ဘယ်သူမှ သူ့ကို လိုက်မရှာနဲ့တဲ့။
 အခွင့်အခါသင့်ရင် တွေ့ကြမယ်တဲ့။
 သူ ဓာတ်လုံးရေစိမ်မတိုက်ဘူး။
 ရွှေငွေရတနာကို တစ်ဆကနေ ဖုံးဆွား မပေးဘူး။
 ကျွေးတိုင်းလည်း မစားဘူး။ ပီယံဆေး မပေးဘူး။ ဓားပြီး တုတ်ပြီး ဆေးမပေးဘူး။ ငွေလုံးဝ မမက်ဘူး။
 ယောဂီရောင် လွယ်အိတ်ကြီး ဟကားကားနဲ့၊ မြိုအနံ့၊ နေရာအနံ့၊ လျှောက်သွားနေတာ။
 သူ့မှာ ထူးခြားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် မတာ ရှိတယ်။
 ကိုးတောင်ပြည့် စေတီတည်တာ ပါသနာကြီးတယ်။

ဘုရားလေးငယ်ငယ်၊ ကိုးတောင်ပြည့်တယ်။
 ငယ်ငယ်သာငယ်၊ ကယ်ဆယ်မည့်ဘုရား ဓာတ်ကောလီ...။
 ဒါကြောင့် ပြောချင်ပါတယ်။ အဘကို ကျွန်တော်လည်း လိုက်ရှာလို့ မရပါဘူး။ အဘက ရတနာသုံးပါး မြဲကြပါ။ အနန္တအနန္တငါးပါး မပြစ်မှားနဲ့၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ တည်ဆောက်ကြ။ ငါလည်း ဒါပဲ လုပ်တယ်။ သားတို့ သမီးတို့လည်း ဒါပဲ လုပ်ကြ။ ကံကောင်းမယ်ဟေ့။
 ယက်သွဲ ကြားငါးတင်၊ တင်တဲ့ငါး ကြောင်စား။
 ကျွန်တို့ငါးမှ ဘုရားတယ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ကောတော့သူတွေတဲ့လူကိုပြောလေ့ရှိတယ်ဗျာ။
 တစ်နေ့ နယ်ဝေးက စာဖတ်သူ တစ်ဦး ကျွန်တော့်ထံ ဖုန်းဆက်တယ် ခင်ဗျာ။
 “ဆရာဦးညိုမှိုင်းလား - ခင်ဗျာ”
 “ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အိမ်နဲ့ရှိပါ”
 “ဆရာဦးညိုမှိုင်းရေ - ဆရာရေးတဲ့ လူထူးဆန်းဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်

ဝတ္ထုထဲက ဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်၊ ကျွန်
တော်တို့ ခြံကိုရောက်ပြီး စေးကုနေပါ
တယ် ခင်ဗျာ”

“ဗျာ - ဟုတ်ရဲ့လား ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ရဲ့
လား - ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဆရာ၊ ဆရာမတို့
အတိုင်းပါပဲ။ ဆံပင်ရှည် ကုတ်ထောက်၊
ဖျင်ကြမ်းတိုက်ပုံရင်ကွဲ၊ ပုဆိုးအောက်
နားကွဲနဲ့ယောဂီရောင်လွယ်အိတ်ဖောင်း
ဖောင်းကြီး လွယ်လို့ဗျာ”

“ဒီမှာ - ဒီမှာ - ခင်ဗျားတို့ လူမှား
မယ်နော်”

“မမှားဘူး - ဆရာ၊ ဆရာမိုင်း ခမ်း
သာရအောင် ပြောပြတာပါ။ ဒါပဲခင်ဗျာ”
တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားတယ်။
ဒီအကြောင်း စိတ်ကူးသစ်စာပေ
ကထုတ်ဝေသူတို့တင်ထွန်းလည်း ကြား
သိတယ်။ ဟုတ်ပိုမလား။

အဘအကြောင်းကို ကျွန်တော်
အများဆုံး သိတာပါ။

အဘအကြောင်း ကျွန်တော့်ထက်
ပိုသိတဲ့ လူကို ကျွန်တော် ရှာနေတုန်း။
မျှော်လင့်နေတုန်းပါ။

ဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော် () ခြံ
မှာ ရောက်ရှိနေသတဲ့။ ဘုရား - ဘုရား။
အစစ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ။

အတုတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့။
ကြည့်ရတာ “လူတူ” ပဲလား။ “လူ
တူ” ပဲလား။

အစစ်နဲ့ တွေ့ကြပါစေ။ နှလုံးစိတ်
ဝမ်းအေးချမ်းကြပါစေ။ ကံကောင်းကြပါ
စေ။

ကျွန်တော်တို့ ဝန်းကျင်မှာ အတု
တွေ များတယ်။ “အတု” တွေလည်း များ
ပါတယ်။ “အတု” တွေကတော့ သူ့သိက္ခာ
နဲ့ သူ့စရိုက်နဲ့ သူ့ခရီးသွားနေကြတာ
ပါ။

တစ်နေ့ စိတ်နဲ့ အမိန့်ပေးစေခိုင်းနဲ့
ဆရာတစ်ဦးအကြောင်း ကျွန်တော် သိရဲ
ရတယ်။

အဖေဆရာကြီး ဦးတင်မောင်ပြော
ပုံအရအဲဒီဆရာကြီးက ကိုးသင်္ချိုင်းမှော်
အောင်ထားတဲ့ ဆရာတို့။

ကိုးသင်္ချိုင်းမှော်ဆရာကြီး စိတ်နဲ့
အမိန့်ပေးပြီး သူ့လက်နဲ့ ဆွဲယူလိုက်ရင်
အရပ်လှမ်းလှမ်းက လူရဲ့ ဆံပင်ကျွတ်
ပုံမှော်ဆရာ လက်ထဲပါသတဲ့ဗျာ။
စွမ်းလိုက် အမိန့်ပေး စိတ်စွမ်းအင်
ပေးပါ။

တစ်နေ့ ကိုးသင်္ချိုင်းမှော်ဆရာကြီး
သူ့ကို လေးစားယုံကြည်တဲ့ သူဌေး
ပညာတစ်ဦးရဲ့ အိမ်က စိန်ရွှေရတနာ
မျှကို သုံးဆယ့်ပေးမယ်လို့ ပြောပြီး
စိန်ရွှေရတနာတွေကို ဘုရားကျောင်း
အတွင်းပေါ်တင် (၇) ရက်အဓိဋ္ဌာန်ဝင်
အမှုတ်သရဇ္ဈာယ်ပြုခဲ့တယ်။

(၇) ရက်ပြည့်တဲ့ မနက်မှာ (မှော်)
ဆရာကြီး ဘုရားကျောင်းဆင်ထဲမှာ
တော့ဘူး။

(၇) ရက်၊ (၈) ရက်၊ (၉) ရက်နေ့မှာ
အများလို့ ဘုရားကျောင်းဆောင်ပေါ်
ကျပ်နဲ့ ထည့်တင်ထားတဲ့ ရတနာ
မျှကို တွေ့ဖွင့်ကြည့်ရော။

မူလ စိန်ရွှေရတနာတွေ မရှိတော့
ဘူး။
ရှိနေတာက ကျောက်စရစ်ခဲတွေ။

အိမ်ရှင်သူဌေးလင်မယား ရင်ကွဲ
ပြီး။

သူတို့ ယုံကြည်လေးစား ကိုးကွယ်
တဲ့ ဆရာက လူလိမ်ပဲ။ မှော်ပညာကို
အယောင်စွမ်းပြပြီး အချို့ကြီးလိမ်တဲ့မှော်
ဆရာ လူလိမ်။

ရှက်တော့ ရဲစခန်းလည်း မတိုင်ခဲ့။
ကိုးသင်္ချိုင်းမှော်ဆရာ အဝေးကနေ သူ
ပညာနဲ့ ပြုစားလိုက်မှာလည်း ကြောက်
နေကြ။

နောက်ဆုံး အဖေဆရာကြီး ဦးတင်
မောင်ထံ ကယ်ပါဦး။ အဖေကြီးဆိုပြီး
ရောက်လာပါရော။

ခြစ်စဉ်ကို ပြောပြတယ်။
သူဌေးကတော် အိပ်ရာထဲ လဲနေ
တယ်။ အထူးသဖြင့် ပါသွားတဲ့ စိန်ရွှေတွေ
တွေအနက်က ဘိုးစဉ်သွားဆက် အမွေ
ပေးရဲတဲ့ စိန်ဘယက်ပါသွားတာ ဝမ်း
နည်းပြီး အိပ်ရာထဲ ဖုန်းဖုန်းလဲတာ။

အံ့သြစရာ ကောင်းတယ်ဗျာ။
ကမ္ဘာပေါ်မှာ စိတ်စွမ်းအားရှင်တွေ
ရှိနေသလိုပဲ။

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာလည်း စိတ်

စွမ်းအား ကျင့်စဉ်သမာဓိအားနဲ့ အမိန့်
ပေးစေခိုင်းနိုင်သူတွေရှိပါတယ်ခင်ဗျာ။

ဒီတိစ္စဟာ တပည့်သားပြေးအပေါ်
မလုပ်ကောင်းမကြံစီအပ်ရာလိုက်သွား
တဲ့ သီလမဲ့ ဆရာယုတ်ရဲ့ ဒုစရိုက်
မကောင်းမှား တတ်တဲ့ပညာကို ဒုစရိုက်
မှာ အလွဲသုံးစားလုပ်တာ။

ကူညီရတယ်။ စောင့်ရှောက်ရ
မယ်။

ပြောရင် ယုံကြည်မလား မသိသွား
ဗျာ။

ဒါ - မြန်မာ့ဂန္ထဝင်ပညာစစ်စစ်ပဲဗျာ။
စိတ်နဲ့ အမိန့်ပေးစေခိုင်းစီရင်လိုက်
တာ။

“သားတို့အိမ်မှာ လူလိမ်မှော်ဆရာ
ရဲ့ အသုံးစောင့်ပစ္စည်းများ ဘာကျန်ခဲ့
တာရှိသလဲ သား”

“အဲဒီဆရာ လူလိမ်ရဲ့ ပိတ်ချော
တိုက်ပုံအင်္ကျီနဲ့ ထီးတစ်ချောင်း ကျန်ခဲ့
ပါအယ် - အဖေကြီး”

“အဲဒါတွေ သွားပြန်ယူခဲ့ပါ”

သူဌေးတို့ မိသားစု သွားပြန်ယူပြီး
မနက်ပိုင်းမှာ ပြန်ရောက်လာကြတယ်။

အဖေ ဆရာကြီးက လူလိမ်မှော်
ဆရာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ တိုက်ပုံအင်္ကျီကို
(.....) စီရင်အဆောင်ခန်းထဲမှာ
ဖြန့်ဝင်းပြီး အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဖောက်
ပေါက်တဲ့လို အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

“ကိုးသင်္ချိုင်း မှော်ဆရာယုတ်
ထမရမပြေးမရ ဖြစ်စေ၊ လိမ်ညာယုတ်
တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပြန်ပေးလို ပိုင်ရှင်ဖြစ်
စေ”

အစီအရင်ပဲဗျာ။

စိတ်စွမ်းအားနဲ့ ဖနောင့်မပါ
အမိန့်ပေးတာ။

“ကိုင်း - သားတို့ လူလိမ်မှော်ဆရာ
ရဲ့ အိမ်ကိုလိုက်သွား။ မင်းတို့ရတနာတွေ
ပြန်ရစေရမယ်ကွာ။ မကြောက်ကြ
နော်။ ဝေလ - နေကြဦး”

သူဌေးနဲ့ ဆွေမျိုးငါးယောက်
အဖေကြီးက လက်ဝါးချင်းရိုက်အား
အပ်ပေးပြီး လွှတ်လိုက်တယ်ဗျာ။

သူတို့မနက်ကနေ ရန်ကုန်တိုက်
လိုက်ကြတာ။

မွန်းလွဲချိန်မှာ သူဌေးတို့လူစု
ကြီးအိမ်ပြန်ရောက်လာကြတယ်။

“အဆင်ပြေရဲ့လား - သားကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ - ပြေခဲ့ပါတယ်။ အဖေ
ကြီး - ဟောဒီပစ္စည်းတွေက လူလိမ်မှော်
ဆရာ ပြန်ပေးတဲ့ ရတနာတွေပါ ခင်ဗျာ”
သူဌေးက ပြန်ရလာတဲ့ စိန်ရွှေ
ရတနာတွေကို အဖေကြီး ခရုက ချာပေါ်
မှာ ဝင်းကြတယ်။ အလို - အများကြီးပါ
လား။

“ရဲရဲပုံ ပြန်ပြောပါဦးကွယ်”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်
တော်တို့လည်း ဒီမှော်ဆရာကြီး
အကြောင်းသိတယ် အဖေကြီး။ သူ
ပညာကလည်း အတော်ထက်တယ်
စစ်ဗျာ။ အဖေကြီး အမိန့်ကြောင့်သွားသာ
လျှာရတယ် ခပ်လန့်လန့်ပါပဲ။ ဟိုလည်း
ရောက်ရော အဲဒီကိုးသင်္ချိုင်း မှော်ဆရာ
ချာပေါ်မှာ သွေးတွေအန်ပြီး လူးလိမ့်နေ
တာ ဖြစ်ရပါရော။ အုံ့သြရတော့တာပဲ
စစ်ဗျာ။ သူမိန်းမနဲ့ တပည့်တွေက သူ့ကို
နှုတ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း
နှုတ်ရော...”

“မင်းတို့ ရောက်လာကြပြီလား။

“ဝါ - ခံ - နေ - ရ - ပါ - ပြီ - ကွာ။ ငါ - ငါ

မှာပါတယ်။ မိန်းမ -”

“ရှင် -”

“သူတို့ ပစ္စည်းတွေ ပြန်ပေးလိုက်
ပါကွာ”

သူ့ပါးစပ်က သွေးတွေ တဗွက်ဗွက်
အန်နေတာမှ ရဲပလောင်းခတ်လို့ ခင်ဗျာ။
ရင်ဝကို လက်နဲ့ဖိပြီး တအားအားနဲ့
အော်လူးနေတာ။ ဝေဒနာအပြင်းအထန်
ခံစားနေတာ အဖေကြီး”

“ငါ - ငါ - ရွှေနည်းနည်း သုံး - သုံးမိ
ပါတယ်ကွာ။ ခွင့် - ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

ကျွန်တော် သူတို့ကြည့်ပြီး သနား
လည်း သနား။ ဒေါသလည်း ဖြစ်ပေါ့။
မတတ်နိုင်သူးလေ။ သူက မဟုတ်တာ
လုပ်ခဲ့တာကိုး။ သူနိုင်တယ်ဆိုပေမယ့်
သူ့ကို နိုင်တဲ့ လူပေါ်လာတော့ ခံရတာ
ပေါ့။ အဖေကြီးကို သားတို့ ကျေးဇူးတင်
လွန်းလို့ပါ။ ဟောဒါ - အဖေကြီးကို သား
တို့ ကန်တော့တာပါ။ လက်ခံပါ - အဖေ
ကြီး”

သူဌေးက ရွှေထည်ပစ္စည်းအချို့
ကို ပန်းကန်ပြား တစ်ချပ်ထဲထည့်ပြီး
ကန်တော့တယ်။

“သာဓု - သာဓု - သာဓု - ငါ့သား
သမီးများ ကျန်းမာချမ်းသာ၍ အန္တရာယ်
ကင်းဘေးရှင်းကြပါစေ၊ လူလိပ်လူညာ
လူမသမာများသေးမှလည်း ကင်းဝေး
ကြပါစေ”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်အောင် ကြိုးစား
ပါမယ်အဖေကြီး”

“သား”

“ခင်ဗျာ - အဖေကြီး”

“အခု - သားကန်တော့တဲ့ရွှေထည်
ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ပြန်ယူသွားကြ။
အဖေကြီး ပြန်စွန့်တယ်ဗေ”

“ဗျာ”

“အဖေကြီး - ခင်ဗျ - ဟိုဟို”

“သားတို့ရယ် - အဖေကြီးတို့ပညာ
တွေက ငွေရှာဖို့ပညာတွေမဟုတ်ပါဘူး။
သားဒီလိုပညာနဲ့စီရင်ရတဲ့အလုပ်တွေ
လည်းမလုပ်ချင်ပါဘူး။ ခုကိစ္စက သားတို့
ရိုးရိုးသားသား ရှာဖွေစုဆောင်းထားတဲ့
ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို ကိုယ် ယုံကြည်ကိုး
စားတဲ့ ဆရာလုပ်သူက လိမ်ညာလှည့်
ခြား မရိုးမသား မတရားရယူသွားတာ
ကို။ အဖေကြီး မကြိုက်မနှစ်သက်လို့

ဝင်ပါကူညီရတာပါ။ အဖေကြီး ဘယ်
ဆရာ ပညာရှင်တွေနဲ့မှ ပညာမမြှုပ်
ပါဘူးကွယ်။ သို့သော် - သူတစ်ပါး
ကောင်းတွေကို မျက်ရည်ပေါက်ဖြူ
ငယ်ကျအောင် လုပ်လာလို့ အကူအ
တောင်းရင်တော့ ကူညီလေ့ရှိပါတယ်။
သားတို့က လူရိုးလူကောင်းတွေမို့ အ
ကြီး ကူညီလိုက်တာပါ။ အဖေကြီး
ရော၊ ရွှေရော မလိုပါဘူး။ နောင်
ဆရာ - ဆရာဆိုသူတွေ တွေ့ရင် ကြီး
အားကိုးပေါ့။ ဆရာအမည်ခံ ဘိုးဇော်
အတု၊ ဆရာအတုတွေက လောက
ပေါလွန်းလို့”

ဒါ - ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြှုပ်
သိရှိခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်ပါ။ ကာယက
တွေ ယနေ့တိုင် ရှိနေပါသေးတာပဲ။
အမည်နေရပ်တွေတော့ လွှဲပြီး ရေဝ
တာပါ။

ပြောချင်တာက ...
အဖေဆရာကြီးရဲ့ ပညာက စိတ်
ခိုင်းစေအိမ်နဲ့ပေး လှုပ်ရှားသက်ဝင်
တဲ့ပညာပါ။ မြန်မာ့ဂန္ထီရဲ့ ပြောရမှာ
ဗျာ။

နိုင်ငံခြားက စိတ်နဲ့ စေခိုင်းစိတ်စွမ်း
အားရှင်တွေက ဇွန်းခက်ရင်းသတ္တု
ပစ္စည်းတွေကို ကွေးစေ၊ ခြောင့်စေ၊ ရပ်
စေလို့ပဲ အိမ်နဲ့ပေးနိုင်တာပါ။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာဂန္ထီရဲ့ ပညာ
တွေကတော့ မမြင်အပ်သော ဝိညာဉ်
တွေကို အိမ်နဲ့ပေးစေခိုင်းနိုင်တဲ့ စိတ်စွမ်း
အင်တွေဖြစ်ကြောင်း ရှိပါကြောင်း ရေး
သားရပါတယ် - ခင်ဗျား။

(မှတ်ချက် - သွေးအန်နေတဲ့ ကိုး
သင်္ချိုင်းမှော်ဆရာကြီးကိုလည်း အဝေး
ကနေစိတ်စမသုံးအက်ခြေပေးလိုက်လို့
ဝေဒနာသက်သာပြီး နောက် စုံစမ်းပေး
မြန်းပြီး အဖေဆရာကြီးကို လာရောက်
တောင်းပန်သွားခဲ့ပါတယ်)

⇒ မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)

ဖွဲ့	မိမ်းစားဥ	→	ရှောက်ချဉ်းသီး
၁	စောင်းလျားသီး	→	နို့ရည်၊ ဗျားရည်
၂	ဆူးပန်းဂျက်	→	ဆိတ်သား၊
၃			ဆိတ်နို့
၄	ညံ့ရွက်	→	အရက်
၅	ထန်းရည်ချို	→	ဝက်သား
၆	တလံသီး	→	နို့
၇	မင်းဂွတ်သီး	→	သကြား
၈	မဲလီဗူးသုပ်	→	လက်ဖက်သုပ်
၉	ဗျား		

ငါးချိုအတက်ထွက်သော မင်းမြင့်နိုင်(ဘူးသီးတောင်)

မင်း
မြင့်
နိုင်
(ဘူးသီးတောင်)

ငါးချိုအတက်ထွက်သော
မင်း

“ခို-ဟဲ့-ဟဲ့-ဟဲ့”

အချက်ပေးမောင်းသံ ကြားလိုက်
ရသည်နှင့် နွားလည်းပြေးလမ်းနှစ်လမ်း
တွင် ယှဉ်၍ ရပ်ထားကြသော နွားလည်း
နှစ်စီးသည် လေးညှိမှ ပစ်လွှတ်လိုက်
သော မြားတံများကိုသို့ တစ်ရှိန်တိုးပြေး
ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

“ပြေးထားလိုက်စမ်း- ဧခုသားကြီး
ဧရ နိုင်အောင်ပြေးလိုက်စမ်းကွ”

“ရွှေနီနဲ့ ညိုကြီးကွ- ပြေးထားကြ

ကွ”

“အောင်မောင်းကြီးနဲ့ ခုံးပျံကွ -
အရမ်းပေးနဲ့ ဟေ့၊ နိုင်အောင် ပြေးကြ
ဟေ့”

နွားလည်းပြိုင်ပွဲ ပြေးလမ်း၏ ဘယ်
ညာမှ ကြည့်ရှုအားပေးနေကြသော ပရိ
သတ်များသည် မိမိတို့ရွာမှ ပြိုင်ပွဲဝင်နေ
သော နွားလည်းအနိုင်ရရှိရေးအတွက်
နွားများ၏ နာမည်များအား ထုတ်ဖော်
အော်ဟစ်အားပေးနေကြသော အသံ

များက ဘဝင်တိုင်အောင် ဆူညံနေ
တော့သည်။

ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ညောင်လေး
ပင်မြို့နယ်တွင် နှစ်စဉ်ကျင်းပပြုလုပ်
သော နွားလှည်းနှင့် နွားအလှူပြိုင်ပွဲ
ကျင်းပရာ ကွင်းပြင်ကြီးအတွင်းတွင်
ပြိုင်ပွဲကျင်းပနေသည်မှ သုံးရက်ရှိခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။ ယနေ့ယဉ်ပြိုင်သည့်ပွဲများမှာ
နောက်ဆုံးဗိုလ်လုပွဲများဖြစ်လေသည်။
ယခုတကလွတ်လိုက်သော နွားလှည်းပြိုင်
ပွဲမှာ နွားလှည်းဒုန်းအပြေးပြိုင်ပွဲဖြစ်၏။
စမ်းကလေးရွာမှ ဦးချစ်လှိုင်၏ ရွှေနီနှင့်
ညိုကြီးတို့ နွားနှစ်ကောင်ကသော (ဆွဲ
သော) လှည်းနှင့် မအူတန်းရွာမှ ဦးဖိုး
ထောင်၏ အောင်မောင်းနှင့် ဦးပျံဆိုသော
နွားနှစ်ကောင်ကသော (ဆွဲသော) လှည်း
နှစ်စီးတို့၏ နောက်ဆုံးဗိုလ်လုပွဲ ဒုန်း
လှည်းပြိုင်ပွဲဖြစ်လေသည်။ ပြိုင်ပွဲကျင်းပ
ရာ ကွင်းပြင်ကြီးအတွင်းဝယ် ညောင်
လေးပင်မြို့နယ်အတွင်းရှိ ကျေးရွာများမှ
နွားလှည်းနှင့် နွားအလှူပြိုင်ရန် ရောက်ရှိ
နေကြ နွားနှင့် နွားလှည်းများ ရွာသူရွာ
သားများမှာ တစ်ဝိုင်းပတ်လည်ခန့် ကွင်း
ပြင်ပြည့်လှနီးပါးရှိနေပါသည်။

နွားလှည်းဒုန်းအပြေးပြိုင်ပွဲ ဝင်
ကြသော နွားလှည်းနှစ်စီးမှာ ပြေးလမ်း
အသီးသီးတွင် လျင်မြန်စွာ ပြေးနေကြ
သည်။ မိမိတို့ နွားလှည်းအနိုင်ရရှိ
အတွက် နွားလှည်းမောင်းသူမှ ကြိမ်လှ
(နှင်တံ) ကို ဝင့်ကာဖြင့် နွားကန်ကြီး
တိုင်၌ မတ်တတ်ရပ်လျက် မိမိတို့ နွား
များကို အော်ဟစ်မောင်းနှင်နေကြလေ
သည်။ ပန်းတိုင်သို့ စမ်းကလေးရွာ
ဦးချစ်လှိုင်၏ ရွှေနီနှင့် ညိုကြီးတို့ဆွဲသော
လှည်းက နွားလှည်းတစ်ပြန်အသာဖြင့်
ပန်းဝင်သွားလေတော့သည်။

“ဝေး - ဟေး - ဟေး - ဟေး။ ဒါ
ရွှေနီနဲ့ ညိုကြီးကွ ဒီနှစ်လည်း တို့ စမ်း
ကလေးရွာကပဲ ဒုန်းပြိုင်ပွဲမှာ အနိုင်ရတာ
ပဲကွ - ဟေး - ဟေး။”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ ရွှေနီနဲ့ ညိုကြီး
ကတော့ ပြိုင်ဘက်ကင်းပဲကွ။ ဒီနှစ်ပါ
ဆိုရင် သုံးနှစ်ရှိပြီ ဗိုလ်ပွဲတာ အပြေးပြိုင်
ပွဲလား၊ မမေးနဲ့။ မြင်းနဲ့တောင် ပြိုင်ရင်
နိုင်မှာကွ”

ရွာသားများ ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်
အားပေးရင်း ခုန်ပေါက်၍ နေကြလေ၏။
ဦးချစ်လှိုင်သည် ပန်းဝင်သွားပြီဖြစ်သော

ဟာ ... ရွှေနီကြီးချိုမှာ
အတက်မရှိတော့ပါလား။
ကယ်လိုဖြစ်တာမသိဘူး -
အဖေရ။ ရွှေနီကြီးမှာ ချိုအတက်
မရှိတော့ဘူးလား။ လာကြည့်ပါဦး။
မောင်စလှသည် အံ့ဩစွာဖြင့်
ဖခင်ဖြစ်သူအား လှမ်း၍
ခေါ်လိုက်လေ၏ ...

သူနွားလှည်းအား ပြိုင်ပွဲကျင်းပရာတွင်
အနီးရှိ အရိပ်ရသော ကုက္ကိုပင်ကြီး
အောက်သို့ မောင်းယူသွားပြီး နွားများကို
လှည်းမှဖြုတ်၍ ထမ်းပိုး (တံပိုး) ကျည်း
တွင် ချည်လိုက်ပြီး ကောက်ရိုးများ
ချကျွေးထားခဲ့ကာ ပြိုင်ပွဲကျင်းပရာ
နေရာသို့ ထွက်လာခဲ့ပေတော့သည်။
ပြိုင်ပွဲတွင်းအတွင်းရှိ ဆုပေးမဏ္ဍပ်
အတွင်း ရောက်ရှိသည်နှင့် မိမိတို့ ရွာ
သားများနှင့် ပြိုင်ပွဲကျင်းပသူလူကြီးများ
က အနိုင်ရရှိသော သူနွားနှစ်ကောင်
အား ချီးမွမ်းစကားများ ပြောကြလေ
သည်။

“ဗျို - ဦးချစ်လှိုင်၊ ခင်ဗျား နွားတွေ
ကတော့ ပြိုင်ဘက်ကင်းပဲဗျာ။ ပထမ
ရတာ ဒီနှစ်ပါဆိုရင် သုံးနှစ်ရှိသွားပြီ
နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီနှစ်ပါနဲ့ဆိုရင်
သုံးနှစ်ရှိသွားပါပြီ”

ပြိုင်ပွဲကျင်းပရေး ကော်မတီဝင်
ဦးဖေဝင်းက ဦးချစ်လှိုင်အား ချီးမွမ်း
စကားဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဒါနဲ့ - မေးရဦးမယ်၊ ခင်ဗျားနွား
တွေက ပြိုင်ပွဲဝင် သီးသန့်မွေးထားတာ

လား၊ အလုပ်မခိုင်းဘူးလားဗျ”

“ခိုင်းတာပေါ့ဗျာ - အိမ်မှာက သူတို့နှစ်ကောင်တည်းရှိတာမို့လယ်ထဲမှာလဲခိုင်းရတာပဲ။ ထင်းတိုက်၊ ဝမ်းတိုက်လဲခိုင်းရတာပဲပေါ့။ ပြိုင်ပွဲချိန်ရောက်တော့မှ ဝင်ပြိုင်ရတာပါ”

“ဟာ - ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားနွားတွေက တော်တော်ထမ်းပိုးကောင်းတဲ့နွားတွေဘဲဗျ။ အိမ်အလုပ်၊ လယ်အလုပ်တွေကလည်း လုပ်ရသေးတယ်။ ပြိုင်ပွဲမှာလည်း ဗိုလ်ရအောင် အနိုင်ပြေးနိုင်တယ်ဆိုတော့ တကယ့်ကောင်းတဲ့နွားတွေပေါ့”

စကားပြောဆိုနေကြစဉ် ဆုပေးမဏ္ဍပ်မှ ဆုပေးရန်ကြေညာသံကြားရ၍ ဦးချစ်လှိုင်သည် ဆုယူရန် ဆုပေးမဏ္ဍပ်သို့ သွားရောက်ပြီး နွားလှည်းခန်းပြိုင်ပွဲပထမဆုအား လက်ခံရယူပြီးလျှင် သူ၏နွားလှည်းထားရှိရာ ကုက္ကိုပင်အရိပ်အောက်သို့ သွားရောက်ပြီး လှည်းကောက်(လှည်းနွားတပ်)ပြီး မိမိ၏ ရွာသို့ နွားလှည်းအား မောင်းနှင်သွားလေတော့သည်။

နွားလှည်းပြိုင်ပွဲကျင်းပပြီး သုံးလခန့်ကြာပြီးတစ်နေ့သော နံနက်ပိုင်းတွင် ဦးချစ်လှိုင်၏ သားဖြစ်သူ မောင်စံလှသည် အိမ်အတွက် ဖိုးတွင်းကာလတွင် အသုံးပြုရန်အတွက် ထင်းများတိုက်ရန် နွားတင်းကုပ်တွင် အိပ်နေကြသော နွားနှစ်ကောင်ကို ကြိုးဖြတ်၍ နွားလှည်းတွင် တပ်ပြီး လှည်းပေါ်တက်၍ နွားနှစ်ကောင်အား ကြိမ်တိုပြီး မောင်းနှင်လိုက်စဉ် အတိုင်ဘက်တွင်ရှိသော ညိုကြီးက အပြေးလှမ်းထွက်လိုက်သောကြောင့် အလှည့်ဘက်သို့ နွားလှည်းမှာ လည်၍ ထွက်သွားပြီး ကန့်လန့်ကြီးဖြစ်နေတော့သည်။ အလှည့်ဘက်မှ နေသော နွားရွှေနီကြီးမှာ အပြီးကို မလုပ်မယူက်တချုတ်ချုတ်ခတ်လျက် ရပ်နေသောကြောင့် လှည်းမှာ တစ်ဖက်သို့ လည်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်လေ၏။

“ဟဲ့ - ရွှေနီကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွ။ သွားဝမ်းပါကွာ - ထုံပေပေလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့”

မောင်စံလှမှ ကြိမ်တို၍ မောင်းနေသော်လည်း နွားရွှေနီကြီးမှာ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ပမာ သူ့ခြေထောက်

များက ကျောက်ချထားသည့်အတိုင်း လုံးဝမလှုပ်မရား ရွှေလျားခြင်းမရှိ။ အတိုင်ဘက်မှ နွားညိုကြီးက ကြိမ်ဝင့်သည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် လှည်းကို ဆွဲ၍ ပြေးထွက်ပြန်သည်။ လှည်းတံပိုး(ထမ်းပိုး)မှာ ရွဲစောင်းပြီး လှည်းကြီးက ကန့်လန့်၊ နွားကြီးရွှေနီကတော့ တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်၊ ကျောက်ရုပ်(နွားလှည်းကောက်ရာတွင် အတိုင်နှင့် အလှည့်ဆိုသည်မှာ လှည်းဘေးမှ နွားတံပိုး(ထမ်းပိုး)ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ မောင်းသူ၏ ဘယ်ဘက်သည် အတိုင်ဘက်ဖြစ်ပြီး ညာဘက်သည် အလှည့်ဘက်ဖြစ်သည်။ စာရေးသူ)

မောင်စံလှမှ ရွှေနီကြီးအား ကြိမ်နှင့် တို့ကာ တို့ကာ မောင်းနေသော်လည်း ရွှေနီကြီးက အပြီးကို လှုပ်ယမ်း၍ အေးအေးဆေးဆေး အမူအရာဖြင့် စားမြုံ့ပြန်ပြီး ရပ်မြဲတိုင်းရပ်နေလေသောကြောင့် မောင်စံလှသည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ လက်ထဲမှ ကြိမ်လုံးဖြင့် ခပ်ဆဆလေး ရွှေနီ၏ တင်ပါးကို ရိုက်လိုက်လေသည်။ သို့သော် - နွားကြီးရွှေနီမှာ သူ့ကို ရိုက်သည်ဟုမထင်။ အယားပြေကုတ်ပေး

သည်ဟု ထင်လေသလားမသိ။ အပြီးတယမ်းယမ်း စားမြုံ့ပြန်မပျက်၊ နေမြဲတိုင်းသာ။ နွားကို ရိုက်သံကြားသောကြောင့် ဦးချစ်လှိုင်သည် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး သားဖြစ်သူအား ဆူပူလေသည်။

“ဟေ့ - လူလေးမောင်စံလှ၊ နွားကို ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်တာလဲကွယ့်။ ကိုယ့်ကို ထမင်းရှာကျွေးနေတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကို ရိုက်ပုတ်ဆဲဆိုပြီး မခိုင်းရဘူးလို့ လူလေးကို မှာထားတယ်မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး ရွှေနီနဲ့ ညိုကြီးဆိုတာ ကြိမ်တိုခံတဲ့ နွားတွေ မဟုတ်ဘူးကွယ့်။ ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်ပြီးခိုင်းတာလဲ - လူလေးရဲ့”

“အဖေ့ရွှေနီကြီးပေါ့ - အဖေရာ။ လှည်းကောက်ပြီး ထင်းတိုက်သွားမလို့ မောင်းတာ။ လုံးဝမလှုပ်ဘူးဆိုပြီး တစ်ဖက်သတ်ဆွဲလို့ ကန့်လန့်ကြီး ဖြစ်နေတာသာကြည့်တော့ အဖေရ။ အဖေ့ကောင်ကြီးရွှေနီဘာဖြစ်နေမှန်းကိုမသိတော့ဘူး။ ကြိမ်လုံးနဲ့ ရိုက်တာတောင် သူ့ကို ယင်မောင်းပေးနေတယ် ထင်နေသလားမသိဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ - ဒီကောင်ကြီး

က ကြိမ်တိုခံတဲ့ ကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး ကွ၊ နေမျှားမကောင်းလို့လား၊ မသိဘူး၊ မှန်း - အဖေစမ်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဦးချစ်လှိုင်က စကားဆုံးသည်နှင့် ရွှေနီကြီးနားလျှောက်သွားပြီး ကျောပြင် ဝမ်းဗိုက်နှင့် မျက်လုံးတို့ကို သေချာစွာ စမ်းသပ်ကြည့်ရှုလေ၏။ မည်သည့် ထူးခြားမှုမှ မတွေ့ရသောကြောင့်...

“ဒီကောင် ရွှေနီကြီး ဘာမှလည်း မဖြစ်ပါလား၊ လူလေးရဲ့၊ ဆီးတို့ ဝမ်းတို့ သွားတာတွေရဲ့လား၊ ဆီးချပ်များဖြစ်နေ လို့လားကွယ်”

“ဆီးရော၊ ဝမ်းရော သွားတယ် အဖေရေ၊ ကျွန်တော်လည်းကောက်မလို့ နွားတင်းကုပ်ထဲ သွားတော့ ဒီကောင် ရွှေနီကြီးဝမ်းရော၊ ဆီးရော သွားနေတာ တွေသေးတယ်”

“အဲဆိုရင် ဒီကောင်ကြီး ဘာဖြစ်နေ တာလဲ၊ မင်းဇယ်စမ်း - လူလေး၊ အဖေ လည်းမောင်းကြည့်စမ်းမယ်၊ အဖေကို နွားကြီးနဲ့ ကြိမ်လုံးပေးစမ်း”

ဦးချစ်လှိုင်က နွားလည်းပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီး နွားကန်ကြီးနစ်ချောင်း အားယူလိုက်ပြီး ကြိမ်လုံးကိုကိုင်မြှောက်

၍နွားလှည်းအားမောင်းထွက်လိုက်လေ ရာ နွားညှိကြီးမှာ ကြိမ်လုံးမြှောက်သည် ကိုမြင်သည်နှင့် အပြေးထွက်လေရာ ရွှေနီဘက်မှ လှုပ်ရှားခြင်း လုံးဝမရှိ သဖြင့် နွားလှည်းသည် တစ်ဖက်သို့ လည်ထွက်သွားပြီးကန်လန်ကြီးဖြစ်နေ လေတော့သည်။ ရွှေနီကြီးကတော့လုံးဝ မလှုပ်နေပြီအတိုင်း တုံ့ကိုဘာဝေ၊

“ဟ - ရွှေနီ၊ မင်းဘယ်လို ဖြစ်နေ တာလဲကွ၊ သွားစမ်းပါကွာ - ဖေသားကြီး က လိမ္မာပါတယ်”

ဦးချစ်လှိုင်သည် ရွှေနီကြီးအား လူ တစ်ယောက်ပြောဆိုနေသကဲ့သို့ ချော မော့ပြောဆိုပြီး မောင်းသော်လည်း ရွှေနီ ကြီးကတော့ လုံးဝမလှုပ်၊ ကျောက်ရုပ် အလားပင်။ ဦးချစ်လှိုင်က မောင်းမရ၍ စိတ်တိုလာသောကြောင့် သူ့လက်တွင်း ရှိ ကြိမ်လုံးဖြင့် ရွှေနီကြီး၏ ကျောကုန်း အားခပ်ပြင်းပြင်းလေးရိုက်ချလိုက်လေ တော့ သည်။ နွားရွှေနီကြီးကတော့ ကျောကုန်းပေါ်သို့ ကြိမ်လုံးဖြင့် ရိုက်ချ လိုက်သည်ကို မှက်ကောင်၊ ခြင်ကောင် ကိုက်သည်ဟုထင်မှတ်လေရာသလား မသိပေ။ အပြီးတယ်ယမ်းယမ်းဖြင့် စားမြုံ့

ပြန်ပင်မပျက်၊ ရွှေနီကြီး၏ အမူအရာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောဦးချစ်လှိုင်မှာစိတ် ရှုပ်သွားဟန်ဖြင့် သားဖြစ်သူအား ပြော လိုက်၏။

“လူလေးရေ - ဒီကောင်ကြီး ရွှေနီ တစ်မျိုးဖြစ်နေတာအမှန်ပဲကွ၊ ဒီနေ့ ထင်းတိုက်မသွားနဲ့တော့၊ နောက်နေ့မှ သွားတိုက်ပေတော့၊ နွားတွေကို လှည်း ဖြုတ်ပေးပြီး အစာကျွေးထားလိုက် ခဲ့တော့...”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ စကားအတိုင်း နွား နှစ်ကောင်ကို လှည်းမှဖြုတ်၍ နွားတင်း ကုပ်အတွင်းရှိ နွားအစာခွက်အတွင်း ကောက်ရိုးများ ထည့်ပြီး ရေစိမ်ထား ထား နှမ်းဖတ်များ ဖြန့်၍ အစာကျွေး လေသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်စော စော မောင်စံလှက နွားနှစ်ကောင်ကို နွားတင်းကုပ်မှ ဖြုတ်ယူ၍ နွားလှည်း ကောက်(လှည်းတပ်)လေ၏။ နွားညှိ ကြီးအား အတိုင်ဘက်တွင် တပ်ပြီး၍ ရွှေနီအား အလှည့်ဘက်တွင် တပ်ရန် ကို(ထမ်းပိုး)ရှိတ်(ထမ်းပိုး)ကျည်း အား ဖြုတ်၍ ရွှေနီကြီး၏ နဖားကြီးအား ချိတ်(ထမ်းပိုး)တပ်လေရာ ရွှေနီ

ကြီး၏ ဦးခေါင်းကြီးထမ်းပိုးအောက်သို့ အဝင် နွားရွှေနီကြီး၏ ခေါင်းရှိ ဦးချိုကို မြင်လိုက်ရ၍ အံ့သြသွားလေ၏။

ရွှေနီကြီး၏ ဦးချိုအရင်းနှင့် လေး လက်မခန့်အကွာ ဦးချိုပေါ်တွင် ကြက်ဖ များခြေထောက်တွင်ထွက်သည့်ကြက် အတက်ပုံစံကဲ့သို့ ချိုအတက်တစ်ခု ထွက်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေ သည်။ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်၏ လက်ညှိုးလုံးခန့် အတက်တစ်ခုသည် တစ်လက်မခန့်အရှည်ဖြင့် ထွက်နေ သည်ကို ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ် မြင်တွေ့ လိုက်သောကြောင့် ထိုဦးချိုအတက်ကို သေချာစွာ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုပြီး အိမ် ပေါ်ရှိ ဖခင်ဖြစ်သူအား လှမ်းခေါ်လိုက် လေတော့၏။

“အဖေရေ - ဒီမှာ လာကြည့်စမ်းပါ ဦးဗျာ၊ ရွှေနီကြီးခေါင်းက အတက်ထွက် နေတယ်ဗျ”

သားဖြစ်သူ၏ အော်ဟစ်ခေါ်သ် ကြားရ၍ အိမ်ပေါ်တွင် တရားစာအုပ်

ဖတ်နေသော ဦးချစ်လှိုင်သည် အိမ် အနောက်ဘက် နွားတင်းတုပ်သို့ ဆင်း လာခဲ့လေသည်။

“သယ်မှာလဲကွယ့် - ပြစ်မ်းပါဦး။ နွားချိုအတက်ထွက်တယ်လို့အသက် ငါးဆယ်ကျော်ပြီ။ တစ်ခါမှ မကြာဖူးပါ သူ။ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

“ဒီမှာ - အဖေ၊ ရွှေနီကြီးရဲ့ ညာ ဘက်ချိုမှာ အဖေရဲ့ ကြည့်စမ်းပါဦး တစ်လက်မလောက်ရှိတယ်။ ကြက် အတက် ထွက်သလိုမျိုး ထွက်နေတာ အဖေရေ”

“အေးဟ - ဟုတ်တယ်ကွ။ ကြက်ဖ တွေ ခြေထောက်က အတက်ပုံစံလိုလို ပဲကွ။ အတက်ထွက်တာလား၊ နွားချို အပွေးတက်တာလားဆိုတာ သေချာ ကြည့်ရဦးမယ်”

ဦးချစ်လှိုင်က နွားရွှေနီကြီး၏ ဦးချို အရင်းနားတွင် ထွက်နေသော ချို အတက်အား သေချာစွာကိုင်တွယ် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးလျှင်...

“သေချာတယ် - လူလေးရေ၊ နွားချို အတက်ထွက်တာ သေချာတယ်ကွ။ အဖေတစ်သက်တစ်ခါမှ မကြုံဘူး၊

မတွေ့ဘူးတာတွေ တွေ့ဖူးကြုံဖူးရတာ ပဲကွ”

“ဟုတ်တယ် - အဖေရေ၊ ဒီကောင် ကြီး ဒီချိုအတက်ထွက်လာလို့ ခိုင်းမရ၊ ရိုက်လည်း မနာဖြစ်နေသလား၊ မသိဘူး နော်”

“ဒါဖြင့် - သိရအောင် လှည်းတစ် လိုက်ကွာ၊ လှည်းတစ်ပြီး မောင်းကြည့် ရအောင်”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ စေခိုင်းမှုကြောင့် မောင်စံလှက ရွှေနီကြီးအား လှည်းတွင် တပ်လိုက်ပြီး လှည်းပေါ်သို့ တက်လိုက် ၏။ ဦးချစ်လှိုင်လည်း လှည်းပေါ်သို့တက် ၍ နွားကန်ကြီးကိုကိုင်လိုက်ပြီး ကြိမ်လုံး ကိုဝင့်ကာ ကြိမ်တို့၍ မောင်းနှင်လိုက် လေသည်။ နွားညှိုးကြီးကတော့ ကြိမ်ဝင် သည်နှင့် လှည်းအားဆောင့်ရုန်းကာ ပြေးထွက်လေသည်။ ရွှေနီကြီးမှာတော့ ခပ်အေးအေးပင်၊ အပြီးတလှုပ်လှုပ်နု စားမြူ ပြန်၍ကောင်းနေဆဲ။ ဦးချစ်လှိုင် က ရွှေနီကြီး၏ နောက်ကျောပြင်ပေါ်မှ ကြိမ်လုံးဖြင့် အားထည့်၍ ရိုက်ချလိုက် လေသည်။ ကြိမ်လုံးကျလာသည်နှင့် ပင်မသိသလိုမတန်မလှုပ်၊ နောက်ထပ်

မျက် ရိုက်လိုက်ပြန်သည်။ နွားရွှေနီကြီး ကတော့ ကျောက်ရပ်ပမာ။ ဦးချစ်လှိုင် သည် ရွှေနီကြီး၏ နောက်ကျောကုန်း ။ ပါရှိ ကြိမ်ဒဏ်ရာအား သေချာစွာ စူး နှိုက်ကြည့်လိုက်လေ၏။ နွားကိုရိုက်လျှင် နှိုက်သည့်နေရာ၌ အမွေးများထောင် ထလာပြီး အရှိုးရာ ကြိမ်ဒဏ်ရာသည် အမြှောင်းလိုက် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လာ စပြပင်။ ယခုတော့ ရွှေနီကြီးကျောကုန်း ကွပ် မည်သည့်ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။ ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ရာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသော ဦးချစ်လှိုင်သည် လှည်းပေါ်မှဆင်းပြီး သားဖြစ်သူအား နွား များကို လှည်းမှ ဖြုတ်ခိုင်းလိုက်ပြီး ရွာ စွမ်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။ ရွာ အလယ်တွင်ရှိသော ဝိနောဆေးဆရာ ကြီး၊ ဦးဘလှ၏ နေအိမ်သို့ ဝင်ရောက် ချက်ပြီး ဦးဘလှအား သူ့ နွားကြီးရွှေနီ ကြီးပုံ အလုံးစုံအား ပြောပြလိုက်လေ တာတည်း။ ဦးချစ်လှိုင်၏ ပြောစကား များသည်နှင့် ဆရာကြီး ဦးဘလှက ...

“မင်းနွားကြီး ရွှေနီမှာ ချိုအတက် ထွက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လားကွယ့်။ နွားမှာ ဦးချိုအတက် ထွက်တယ်လို့

မကြားဖူးသေးပါဘူးကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဆရာကြီးရဲ့ ၊ အတက်ထွက်တာ သေချာပါတယ်။ အဖေက ကြိမ်အတိုမတ်တဲ့ နွား။ ကြိမ် အရွယ်မတ်တဲ့နွားက ချိုအတက် ထွက် ပြီးမှခိုင်းလို့လည်းမရကြိမ်နဲ့ရိုက်လည်း မနာနဲ့ထုံပေပေကြီးဖြစ်သွားတယ်”

“အင်း - ဒါဆိုရင် မင်းနွားကြီးဟာ လူတွေမှာအံ့သွားကအံ့ပွားထွက်သလို များ ဖြစ်သလား၊ မသိဘူးကွယ့်၊ လူတွေ မှာ အံ့ပွားထွက်ရင် ကာယသိဒ္ဓိပြီးစေ ပြီး တုတ်၊ ဓား၊ သေနတ် ပြီးတယ်ပေါ့။ ရုတ်လည်းမပြတ်၊ ရိုက်လည်းမနာ၊ သေ နတ်နဲ့ ပစ်လည်း ကျည်ဆန်မထွက်၊ မီး မကူးဘူးပေါ့ကွယ့်”

“ဟာ - အဲဒီလို သာဆိုရင် ကျွန် တော့် နွားရွှေနီကြီးထမ်းဖိုးပျက်ပါပြီ ဆရာကြီးရယ်၊ ခိုင်းမရ၊ စေမရနဲ့၊ နထုံ နအကြီးလိုပျက်စီးပါပြီဗျာ”

ဦးချစ်လှိုင်သည် စိတ်ဓာတ်ကျစွာ ညည်းညူပြောဆိုလိုက်ပြီး ဆရာကြီး ဦးဘလှအား နှုတ်ဆက်၍ ခေါင်းငိုက် စိုက်ချကာ ပြန်သွားလေတော့သည်။

ဦးချစ်လှိုင်၏ နားကြီးရွှေခို၏ ဦးချိုဦး
အတက်ထွက်သည် သတင်းသည် သူ
တို့ရွာတွင် သာမကဘဲ အနီးအနားမှ ရွာ
များသို့တိုင် သတင်းပြန့်နှံ့သွားလေရာ
သတင်းကြားကြသော ရွာသူရွာသား
များသည် နားကြီးရွှေခိုအား လာရောက်
ကြည့်ရှုကြလေသည်။ တချို့ရွာသားများ
က ရွှေခိုကြီးအား ကြိမ်းလှမ်းခြင်း ရိုက်ကြည့်
ကြလေရာ ရွှေခိုကြီးက တော့စားပြန်
မပျက်၊ အပြီးနံ့လျက်နေခြင်းအတိုင်းသာ၊
ဦးချိုအတက်မှာလည်း တစ်လက်မခွဲခန့်
ရှည်ထွက်လာလေ၏။

နှစ်လခန့်အကြာ တစ်နေ့သော
နံနက်ခင်းတွင် မောင်စံလှသည် နား
တင်းကုပ်အား သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရန်နှင့်
နားများကို အစာကျွေးရန် တင်းကုပ်
တွင်း ဝင်ရောက်သွားစဉ် နားကြီးရွှေခို
၏ ဦးချိုအတက်မှာ မရှိတော့ဘဲ အရင်းမှ
တိတိရီရီ ပြတ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ
သောကြောင့်...

"ဟာ... ရွှေခိုကြီးချိုမှာ အတက်မရှိ
တော့ပါလား။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲမသိ
ဘူး- အဖေရ။ ရွှေခိုကြီးမှာ ချိုအတက်
မရှိတော့ဘူးလား၊ လာကြည့်ပါဦး"

မောင်စံလှသည် အံ့သြစွာဖြင့် ဖခင်
ဖြစ်သူအား လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။
သားဖြစ်သူ၏ အော်သံ၊ ခေါ်သံကြောင့်
ဦးချစ်လှိုင်သည် နားတင်းကုပ်အတွင်း
ဝင်ရောက်လာပြီး နားကြီးရွှေခိုအား သေ
ရာမှာ ကြည့်ရှုလေသည်။

"ရွှေခိုကြီးချိုမှာ အတက်မရှိတော့
ဘူး။ သားဖြစ်တာလဲ - သူ့ဘာသာ သူ
ကျိုးသွားတာလား။ သေရာကြည့်စမ်း
ပါဦး- လူလေးရဲ့"

"သူ့ဘာသာ သူ့ပြတ်သွား။ ကျွန်
သွားတာမဖြစ်နိုင်ဘူး- အဖေ၊ အရင်းမှာ
က တိတိရီရီကြီး ပြတ်နေတာဆိုတော့
တစ်ယောက်ယောက်က ကွမ်းညှပ်နဲ့
မဟုတ် ဓားနဲ့ ဖြတ်ယူသွားတဲ့ပုံပဲ အဖေ
ရဲ့"

"အေး- ဟုတ်တယ်ကွ။ ဖြတ်
သွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ နားချိုအတက်
ဟာ ကာယသိဒ္ဓါဖြစ်တယ်။ တုတ်ပြီး
ပြီး၊ သေနတ်ပြီးတယ်ဆိုတာ သိပြီး
ဖြတ်ယူသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့တာ"

"ဟုတ်တယ် - အဖေ၊ မအေး
ညနေပိုင်းလောက်မှာ ရွာလယ်ပိုင်း
လူစိမ်းနှစ်ယောက် တွေ့လိုက်တာ

အဲဒီလူတွေများ ခိုးဖြတ်သွားတာလား
မသိဘူး။"

"ယူသွားပါစေကွယ်- အဖေတို့မှာ
တာမှ အသုံးမလိုတဲ့ပစ္စည်းကို ယူပါစေ၊
ကဲ- လူလေးရေ၊ ရွှေခိုကြီးမှာ အတက်
လည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ လှည်း
ဧကကန်ကြည့်စမ်းကွာ၊ စမ်းကြည့်ရ
ဧကကန်"

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ပြောစကားဆုံးသည်
နှစ်မောင်စံလှသည် နားနှစ်ကောင်အား
လှည်းဧကကန်လေသည်။ လှည်း
ဧကကန်ပြီးသည်နှင့် ကြိုက် ကိုင်၍
ကြိမ်လုံးအားဝင်ကာ မြှောက်ပြီး နားနှစ်
ကောင်အား "ဟဲ့" ဟု အသံပေးလိုက်ရာ
နားကြီးရွှေခိုနှင့် နားညိုကြီး နှစ်ကောင်
လည်း အခြားထောင်ခေါင်းမော်၍ ကဆုန်
ပေါက်ပြီး ခြေကုန်သုတ်ပြေးထွက်သွား
ကြလေ၏။ အိမ်ခြံအပြင်လမ်းမအတိုင်း
ရှာလှည်းအား မောင်းယူသွားပြီး ရွာ
လယ်ပိုင်းမှ ပြန်လည်၍ နားလှည်းအား
လှည့်ကာ ပြန်လည်မောင်းယူလာပြီး မိမိ
၏ အိမ်ခြံပိုင်းအတွင်း ဝင်ရောက်ကာ
နားကြီးအား စုံကိုင်ဆွဲ၍ လှည်းကိုရင်
အနီးလိုက်လေ၏။

"အဖေရေ - ရွှေခိုကြီး အရင်
အတိုင်းတိုင်း(ထမ်းပိုး)ပြန်ကောင်းသွား
ပြီလျှ။ ဝမ်းသာလိုက်တာ အဖေရေ -
တကယ်ပဲ"

"အေးကွ - ရွှေခိုကြီးသူခေါင်းမှာ ချို
အတက်ထွက်ပြီး ချိန်ကစလို မိုင်းမရ၊
ရိုက်မနာနဲ့ ထုံပေပေကြီးဖြစ်လို့ သုံးမရ
တော့ဘူး ဖြစ်ရပြီလို့ ထင်နေတာ။ အခု
သူ့မှာ ချိုအတက်လည်း မရှိတော့ရော
အရင်အတိုင်း တံပိုး(ထမ်းပိုး)ပြန်
ကောင်းသွားပြီဆိုတော့ ဆရာကြီးဦးဘ
လှပြောသလို လူတွေမှာ အံ့ဖွားရှိရင်
ကာယသိဒ္ဓါပြီးလို့ တုတ်ဓားသေနတ်
ပြီးတယ်။ အခုလည်း ရွှေခိုကြီးမှာ ဦးချို
အတက် ထွက်လာချိန်ကစပြီး ရိုက်
လည်းခိုင်းလို့မရ ဖြစ်သွားရတာပဲပေါ့။
အင်း- နားမှာလည်း ချိုအတက်(အဖွား)
ထွက်တာ ရှိသလို ထွက်လာတဲ့ ချို
အတက်မှာ ကာယသိဒ္ဓါပြီးစေနိုင်တဲ့ ဂန္ဓီရ
အစွမ်းသိဒ္ဓါထူးတွေရှိနေတယ်ဆိုတာ
ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ မြင်ကြုံရလို့ ယုံ
ချစ်ပေါ့ကွယ်။ ကိုယ်တွေ့မဟုတ်ရင် ယုံ
နိုင်စရာ မရှိဘူးပေါ့ကွာ။ ဒီလောကကြီး
ထဲမှာရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေ၊ ပစ္စည်းတွေ

ဟာ ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ် အဖြစ်အပျက်
တွေ နေ့စဉ်ဖြစ်ပျက်နေကြတာတွေကို
တို့လူသားတွေ ဝရုမမှ သတ်မပြုလို့မသိ
လိုက်မမြင်လိုက်ရဘဲ ပျောက်ပျက်သွား
ကြတာတွေဟာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ရှိနေကြ
မှာ အမှန်ပဲပေါ့ - လူလေးရယ်”

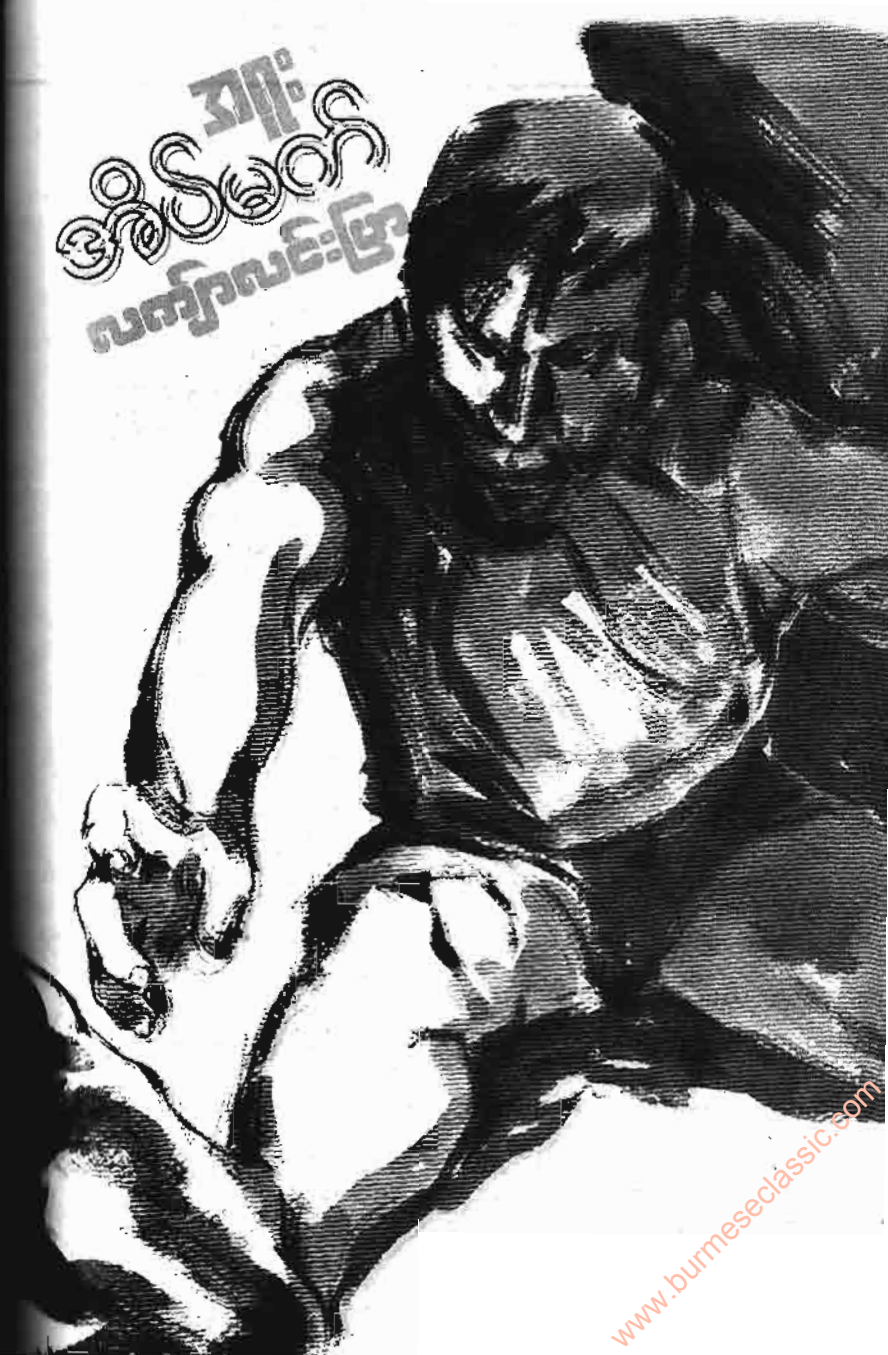
“ရွှေကြီးအခြေအနေပြန်ကောင်း
သွားပြီဖြစ်လို့ကျွန်တော်ထင်းတိုက်သွား
လိုက်မယ်နော်”

မောင်စံလှသည် ခေင်အား ပြောဆို
ပြီး နွားနစ်ကောင်အား ကြိမ်လုံးကို ဝင့်

မြောက်၍ ထင်းတိုက်ရန်အတွက် အိမ်
ဝင်း အတွင်းမှ နွားလည်းအား မောင်
ထွက်သွားလေတော့သည်။ (ကွယ်လွန်
သွားပြီဖြစ်သော ခေင်ကြီးပြောပြသော
ဖြစ်ရပ်မှန်အား စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးဖြင့်
ရေးသားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ခေင်
ကြီးအား ဤစာမူဖြင့် ကန်တော့ပါသည်
စာရေးသူ)

⇒ မင်းမြင့်နိုင် (ဘူးသီးတောင်)

ဖွဲ့	မုန်ညှင်းသီး	သင်္ကန်းဗွပ်ငှက်သား
၁	ထန်းလျက်	သပြေသီး
၂	ဒူးရင်းသီး	ရိုးခို
၃	ဒေါင်း	နို့ချဉ်
၄	နွံနွံ	မိကျောင်းသား
၅	နို့	ပီလောပီနဲ့
၆	နို့ချဉ်	ပေရည်၊ ဝက်သား
၇		သားငါး၊ ထန်းသီး
၈	နို့	ဖရုံသီး၊ မရိုးစေး
၉		မို့၊ သေရည်၊ ဥ
၁၀		

လကျော်
လင်း
ဇွဲ

အားသိပ်စပ်

နှင်းညိုရဲ့အစွဲအလမ်း။ ကိုအောင်
ကျော် လက်မြှောက်ခဲ့ရတယ်။ သား။
သမီးနှင့် မိဘကြားက သံယောဇဉ်ကို
ဘယ်သူမျှပင် တား၍မရ။ ရင်သွေးငယ်
အတွက် ပရိဒေဝ ဟုန်းဟုန်းတောက်နေ
သော နှင်းညို။

သမီးလေး ရှင်ညိုနှင့် သေကွဲကွဲခဲ့
ရသော နှင်းညို။ အိပ်လည်း မအိပ်နိုင်၊
စားလည်း မစားနိုင်။ အမြဲတမ်းကြေကွဲ

တမ်းတနေသဖြင့် အောင်ကျော် အစိုးရီ
ကြီး စိုးရိမ်ခဲ့ရတယ်။ အောင်ကျော်
ကတော့ ရွှေကြိုရွာက အမြန်ဆုံးထွက်
သွားချင်လှတယ်။ တစ်ရက်ကလေးမှ
တောင် မနေချင်တော့ ...။

သမီးလေး ရှင်ညို ရက်လည်သည့်
နေ့ကတည်းက ပြန်ချင်လှတယ်။ နဂါး
သည်းပွတ်သွေးတွေ ပျက်သုဉ်းဆုံးရှုံး
ရသော ရွာကလေးမှာ မနေချင်တော့

သပ်သွားတောင်မယ်တော်ကို
ပူဇော်ခဲ့တယ်။ သူ့ရင်ခွင်မှာ
ယိမ်းတွေ ထွန်း။ ဖုန်းဖြူ၊ ဖုန်း
တွေနဲ့ ပူဇော်ခဲ့တာ။ အဲဒီကို
ပူဇော်ပြီး သုံးရက်အကြာမှာ
ဒေါ်ညိုရဲ့သား လှအောင်ဟာ
ချောင်းစပ်က ကြွက်ကလေးနဲ့
တူတဲ့ ရွှေတုံးလေးတစ်တုံးကို
ရခဲ့တယ်။ သားအမိနှစ်ယောက်
ရွှေကြွက်ကလေးကိုကြည့်ပြီး
အားရဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြတယ် ...

ဘယ်ဘက်ကိုကြည့်ကြည့်ကြေကွဲဖွယ်
ရာများနှင့် ဖုံးလွှမ်းရစ်ဝံ့နေသည်ဟု
အောင်ကျော် ခံစားရတယ်။

နှင်းညိုကို ပြန်ဖို့ပြောတော့ ခေါင်း
တခါခါ။ ညနေစောင်းပြီးဆိုလျှင် ရွာ
အနောက်ဘက် ကမ်းပါးသွားကာ သမီး
လေး ပြန်လာလေမလား၊ တမျှော်မျှော်
လုပ်နေသော နှင်းညို ...။

ကမ်းပါးထိပ်မှာထိုင်ပြီး မျက်ရည်
စက်လက်နှင့် သမီးကလေး ရှင်ညိုကို
တ၊တလုပ်နေတတ်သော နှင်းညို ...။
အောင်ကျော် ဘယ်လိုမျှ ဖျောင်းဖျ၍
လည်းမရ။ ချောင်းစပ်မှာ အမှောင်ခုံးမှ
နှင်းညိုပြန်လာတတ်တယ်။

ထိုမြင်ကွင်းကို အောင်ကျော်
မကြည့်ရက်တော့။ ဘယ်လိုမှပြန်မလာ
နိုင်တော့သည့် သမီးလေးကို နှင်းညိုက
ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု သွေးရူးသွေးတန်း
ဖြစ်နေတယ်။

“သမီးလေး - ပြန်လာလိမ့်မယ်၊
နှင်း - ယုံတယ် - ကိုအောင်၊ အိပ်မက်ထဲ
မှာ သမီးလေး ချောင်းထဲတောက်လာ
တယ်။ နင်းပြောတာ ယုံပါ - ကိုအောင်။
သမီးလေး - ပြန်ကိုပြန်လာရမယ်”

“ဟာ - နင်းကလည်းကွာ၊ နင်းအဖွဲ့
အလမ်းတွေ ဖြစ်နေတာပါ။ ကိုယ်တို့
လည်း ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် ရှာပြီးပြီ
လေ”

“အို - သမီးလေး မသေဘူး။ သမီး
လေး - ရှိနေတယ်။ သု - ကျွန်မတို့ဆီ
ပြန်လာလိမ့်မယ်။ ကျွန်မပြောတာကို
ယုံပါ - ကိုအောင်ရယ်”

“ခက်တာပဲ - နင်းရှယ်။ ကိုယ်တို့
လည်း ရွာကလူတွေနဲ့ ချောင်းရိုးအတိုင်း
အစုန်အဆန် ရှာခဲ့တာပဲ။ ဒီကနေ့ဆို
ရနစ်ရက်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီလေ”

“အို - ကိုအောင်တို့မသိလို့ပါ။ သမီး
လေး - တစ်နေရာရာမှာ ရှိကိုရှိရမယ်”

အောင်ကျော် ဘာမျှကို မပြောသာ
တော့။ သူကိုယ်တိုင် ဆလိုက်မီးကြီးတွေ
ထွန်းပြီး လေ့တစ်စင်းနှင့် ရှာခဲ့ဖူးတယ်။
ရွာသားတွေကလည်း လက်နိပ်ဓာတ်မီး
တဝင်းဝင်း ထိုး၍ ရှာခဲ့ဖူးတယ်။ သမီးလေး
နာမည်ကို တကြော်ကြော် ခေါ်၍ ချောင်း
ရိုးအတိုင်း အစုန်အဆန် သွားခဲ့ဖူးတယ်။
သမီးလေး ရှင်ညိုရဲ့ အရိပ်အယောင်ကို
မမြင်ရ၊ မတွေ့ရ၊ အသံလည်း မကြားရ။

ရွာသားတွေကလည်း ချောင်းရေ
တက်နေသည့်ကြားက ရေထဲဝင်၍ ရှာခဲ့
ဖူးတယ်။ ချောင်းက တောင်ကျချောင်း။
ရေတက်ချိန်ဆို ရေစီးက သန်လှတယ်။
ချောင်းက ကျယ်လှသည်လည်း မဟုတ်။
ရေကျချိန်ရောက်မှ ရွာသားတွေ ချောင်း
စပ်ဆင်း၍ ရွှေရှာကြတယ်။

ချောင်းနာမည်ကို “နတ်သမီး
ချောင်း” လို့ ရွာက အမည်ပေးထားတယ်။
အံ့ဩစရာလည်း ကောင်းလှတယ်။ ရွာ
သား အတော်များများ ချောင်းက ရွှေ
ရှာပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုခဲ့ကြ
တယ်။ ချောင်းက တစ်နှစ်တစ်ခါ လူစား
လေ့ရှိတယ်။ တောင်ပေါ်ရေကျချိန်က
မှန်းဆ၍မရ။ ရေဆင်းလာပြီဆိုလည်း
ဝါးလုံးထိုး ဆင်းလာတတ်တယ်။

ထိုအချိန်ဆိုလျှင် ဘယ်သူမှ မမြေ့
မလွှတ်၊ ချောင်းစပ်တွင် ရွှေကျပ်နေကြ
သော လူတွေလည်း တောင်ကျချောင်း
ကြောင့် မျှောလိုမိပါသွားလေ့ရှိတယ်။
ပြောရလျှင် ချောင်းက အန္တရာယ်လည်း
ကြီးလှသလို၊ အကျိုးပေးကလည်း သန်
လှတယ်။

ရွာအနောက်ခြမ်းမှာနေတဲ့ မုဆိုးမ
ဒေါ်ညိုတို့သားအမိက တအားကိုဆင်းရဲ
လှတယ်။ ချောင်းစပ်ဆင်းပြီး တစ်လကိုး
သီတင်း ရှာလည်း ရွှေကို တစ်မှန်တစ်စိ
တောင်မတွေ့၊ ဘဝကစားရဲ့အဲဒါ့သောက်ရ
မဲ့မဲ့။ သားကလေး ဖြစ်သူကလည်း ခြေ
ထောက်မသန်လှ။

ချောင်းကို ဆပ်သွားတောင်မယ်
တော် စောင့်သည်ဟု ဆိုလေ့ရှိကြ
တယ်။ ဆပ်သွားတောင်ဆိုတာ ချောင်း
အနောက်ဘက်၊ မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်
အကွာမှာ ရှိတယ်။ ဒေါ်ညိုတို့သားအမိ
ဟာ မရှိမဲ့၊ ရှိမဲ့ဘဝနဲ့ နေလာခဲ့ရာက ဆပ်
သွားတောင်မယ်တော်ကို ပူဇော်ခဲ့တယ်။
ချောင်းစပ်မှာ ဆီမီးတွေ ထွန်း၊ မုန့်ဖြူ၊
မုန့်နီတွေနဲ့ ပူဇော်ခဲ့တာ။ အဲဒီကို ပူဇော်
ပြီး သုံးရက်အကြာမှာ ဒေါ်ညိုရဲ့သား
လူအောင်ဟာ ချောင်းစပ်က ကြွက်
ကလေးနဲ့တူတဲ့ ရွှေတုံးလေးတစ်တုံးကို
ရခဲ့တယ်။ သားအမိနှစ်ယောက် ရွှေ
ကြွက်ကလေးကို ကြည့်ပြီး အားရဝမ်း
သာ ဖြစ်နေကြတယ်။ ချိန်ကြည့်တော့
မြောက်ကျပ်သားကျော်ကျော်ကိုရှိတာ။

တစ်ရွာလုံး နတ်သမီးဖြစ်တဲ့ ဆပ်သွား
ချောင်းမယ်တော် မ၊ စတာလိုကို ပြော
ကြတယ်။

အဲဒီကတည်းက နွေဦးကုန်စမှာ
ဆပ်သွားတောင်နတ်သမီးပူဇော်ပွဲတွေ
ကျင်းပခဲ့တယ်။ တချို့လည်း နှစ်ကျပ်
သား၊ သုံးကျပ်သားအထိ ရကြတယ်။
ချောင်းစပ်မှာ ဆီမီးတွေပူဇော်ကြ၊ မုန့်ဖြူ၊
မုန့်နီတွေကပ်ကြနဲ့ တအားကိုစည်တာ။
တောင်စောင့်နတ်သမီး အိပ်မက်လည်း
ပေးတယ်။

အောင်ကျော်က ရွှေကောက်တဲ့
ပွဲစား၊ ရွှေကြိုရွာမှာလည်း အမျိုးတွေ
ရှိတယ်။ ရွှေကောက်တဲ့ရာသီဆိုအောင်
ကျော်ရောက်လာလေ့ရှိတယ်။ ခုလည်း
ရွှေကောက်ဖို့လာရင်း သမီးလေး ရှင်ညို
အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရတယ်။

အဲဒီတုန်းက သမီးလေး ရှင်ညိုဟာ
ရွှေရွာတဲ့သူတွေအနားမှာ ရှိတယ်။
ချောင်းရေကလည်း ခပ်စပ်စပ်ပဲရှိတာ။
အလုပ်သမားတွေနဲ့ သမီးက အတော်ကို
ခင်မင်ကြတာ။ များသောအားဖြင့် ရွာက
လူတွေများတယ်။ နင်းညိုကလည်း စိတ်

ဝင်စားတယ်။ ဒါကြောင့် - သမီးလေး ရှင်ညိုကို လက်ဆွဲပြီး ချောင်းစပ်ကို အရောက်သွားကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ကောင်းကင်ကြီးက ချက်ချင်းညိုမည်းလာတော့ ရွှေရှာတဲ့ လူတွေ တောင်ကျရေ ကြောက်တာနဲ့ ချောင်းထဲက တက်ဖို့ပြင်ကြတယ်။ မိုးလေကလည်း တဟူဟူကို တိုက်လာတယ်။ အလုပ်သမားတွေလည်းကမ်းပါးပေါ်က ဆင်းလုတတ်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်အခန်းမှာလည်း တောင်ကျရေတွေ ဝါးလုံးထိုးဆင်းချလာတယ်။ အသံကြီးတွေက ဟောဟဲကိုထလို့၊ လူတွေလည်း အလုအယက်၊ ရေစီးက မြွေအုပ်ကြီး ထိုးချလာသလိုပဲ။ ရှိသမျှ သစ်ပင်တွေ၊ အကိုင်းအခက်တွေကိုတိုက်ချလာတယ်။

လူတွေလည်း ကမ်းပါးပေါ်တက်ရင်း မျောကုန်တယ်။ တချို့ကလည်း တွေ့သမျှကို ကုတ်တွယ်ထားကြတယ်။ အချိန်အဟန့် အတော့ကိုကြီးတာ။ အဲဒီမှာ သမီးလေး ဧရထဲပါသွားတာပဲ။ ချောင်းရေကျပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ရွာလုံး

အုတ်အော်သောင်းတင်းကို ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

ရေက မိနပ်ပိုင်းအတွင်းမှာကို လူကြီးရင်ခေါင်းလောက် ရောက်သွားတယ်။ ချောင်းကကျဉ်းပြီး အောက်နက်တယ်။ အော်ကြ၊ ဟစ်ကြ၊ ပြေးကြ၊ လွှားကြနဲ့သောသောကိုညံနေတာပဲ။ နှင်းညိုလည်းလူတွေကြားမှာ သမီးလေးကိုရှာမတွေ့တော့ ချောင်းထဲ အတင်းဆင်းမယ်လုပ်တာ။ ရွာသားတွေ မနည်းဆွဲထားရတယ်။ နှင်းညိုမျောရင်ကွဲမတတ်သမီးလေးကို တကြော်ကြော် အော်ခေါ်တာ။

ချောင်းရေက အရှိန်အဟုန်နဲ့ကိုစီးနေတာ။ ချောင်းအော်သံကြီးကလည်း ပိုပိုပြီးကျယ်လောင်လာတယ်။ လူတွေလည်းအတော့ကိုတုန်လှုပ်နေကြတယ်။ ချောင်းရေ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ကျသွားတော့ သမီးလေး ရှင်ညိုကို ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် လေတော့နဲ့ ရှာကြတယ်။ ရှာတာမှ တစ်ညည့်လုံး ရှာကြတယ်။

ချောင်းရိုးဆုံးသွားပေမယ့် အရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ရဘူး။ ချောင်းက

နှင်းညိုကတော့ ဝမ်းသာအားရကို ဖြစ်နေတာ။ သမီးလေးကိုချိုးရွာဘက်ကို ပြန်ပြေးတော့တယ်။ အောင်ကျော်လည်း နောက်ကလိုက်ခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့တည်းတဲ့အိမ်ရောက်တော့ နှင်းညိုဟာ အိမ်တံခါးတွေ အလုပ်ပိတ်ပြီး သမီးလေးအနားက မရွာဘူး ဖြစ်နေတယ်။ သမီးလေးမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နှင်းလိုက်၊ ရှုံလိုက်၊ ငိုလိုက် ဖြစ်နေတယ်။

“ကိုအောင် - ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဖါ - ကျွန်မတို့ သမီးလေးလေ။ ရှင် - ဝမ်းမသာဘူးလား။”

“ဟင်း - ဟို - ဟိုအင်း။”

“ဘာလဲ - ရှင်မယ့်ဘူးလား။ ဟောဒီမှာ - သမီးလေး ရှင်ညိုမှ ရှင်ညို အစစ်”

“မယ့်နိုင်စရာပဲ - သမီးလေးရယ်”

အောင်ကျော်လည်း ရေတွေ ပိုရွာနေတဲ့ သမီးလေးရဲ့ဝင်းစိုစိုမျက်နှာလေးကိုကြည့်ရင်း အံ့သြလွန်းမက အံ့သြနေတယ်။ ပွေ့ပွက်နမ်းရှုပ်လိုက်တော့ သမီးလေးက ငိုတယ်။

“ဖေကြီး - ဖေကြီးကို လွှမ်းလိုက်တာ”

“သမီးလေးရယ် - ဖေကြီးရဲ့သမီးလေးမှ ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဖေကြီးရယ်။ သမီးလည်း ဖေကြီးတို့ ရှာနေတာ...”

“ဘုရား - ဘုရား - ဖေကြီးတော့ ဘယ်လိုမှ မယ့်နိုင်တော့ဘူးကွယ်”

“ဟို - ကိုအောင်ကလဲ။ ဒါ - သမီးလေးမှ သမီးလေးအစစ်ပါရှင်။ ပြီးတော့ - ဟိုလူတွေက သမီးလေးကို ငါးရက်ကြာရင် လာခေါ်မှာတဲ့...”

“ဟင် - ဟုတ်သားပဲ”

“မဖြစ်ဘူး - မပေးနိုင်ဘူး - ငြန်မယ်။ မိုးလင်းခင် ထပြန်မယ်။ ကျွန်မတို့သမီးလေးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်မပေးနိုင်ဘူး။ ပြန်ကြမယ် - ကိုအောင်၊ သူတို့ မလာခင် ပြန်ကြမယ်”

“အေး - အေးပါကွာ”

အောင်ကျော် ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်း မသိတော့ မယ့်မကြည် စိတ်နဲ့ ရာမှ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ ကြုံလိုက်ရသောအခါ အယုံကြီးကို ယုံလာတယ်။ ထိုအချိန်တွင် နှင်းညိုက သမီးလေးကို မလွှတ်တမ်း ပွေ့ပွက်ထားတယ်။

“ကိုအောင် - ယူစရာရှိတာတွေ
ယူလေ၊ အထုပ်အဝါတွေ ပြင်တော့။
ကျွန်မတို့ပြန်ကြမယ်”

“အေး - အေးပါကွာ”

“ဒါဆို - မြန်မြန်လုပ်လေ”

ပြောပြောဆိုဆို နှင့် သူတို့ နှစ်
ယောက်အထုပ်အဝါတွေပြင်ပြီးညကြီး
မင်းကြီးမှာပဲ ရွာကထွက်ခဲ့ကြတယ်။
ရွာကလူတွေမသိအောင်တိတ်တဆိတ်
ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

မြို့ရောက်တော့ မိုးတောင် မလင်း
သေးဘူး။ နှင်းညိုဟာ ငြိတင်းပေါက်
တွေပိတ်၊ လိုက်ကာတွေကာနဲ့ လုပ်နေ
တယ်။

“ဘာတွေလုပ်နေတာလဲကွ၊ တစ်
အိမ်လုံး မှောင်လို့ မည်းလို့ကွာ”

“အို - သမီးလေးက အမှောင်ထဲက
လာတာ။ အလင်းကိုမြင်ရင် သမီးလေး
ပြန်သွားလိမ့်မယ်။ တံခါးတွေ ပိတ်ထား
စမ်းပါ...”

“ဒါဆို - ငါတို့အားလုံး အမှောင်ထဲ
မှာနေရမှာလား။ မင်းဥစ္စာ - မဟုတ်သေး
ပါဘူးကွာ”

“အို - ကျွန်မပြောတာ နားထောင်
စမ်းပါ။ သမီးလေးကို အလင်းရောင်နဲ့
ပေးတွေ့လို့ မဖြစ်ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
လည်း အသိပေးလို့ မဖြစ်ဘူး”

“မင်းကလည်းကွာ၊ မင်းလုပ်တာ
တွေ ငါ နားမလည်ဘူး”

“ကိုအောင်က ဘာသိလို့လဲ။ ဟို
လူကြီးတွေ ငါးရက်ပြည့်သွားရင် ဒီကို
ရောက်လာနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် - သူတို့
မမြင်အောင် လုပ်ထားတာ။ ပြီးတော့ -
ကျွန်မတို့ ဒီနေ့ကစပြီး ခွဲအိပ်ကြမယ်။
ကျွန်မနဲ့ သမီးလေး အတူတူအိပ်မယ်။
ကိုအောင်က တစ်ခန်းအိပ်...”

“ဘာတွေလဲ - နှင်းညိုရယ်”
အောင်ကျော် နားကို မလည်နိုင်
တော့။ တစ်သက်လုံး ခွဲမအိပ်ဘူးလို့
ကတိအထပ်ထပ်ပေးခဲ့သော နှင်းညို
အခုတော့ သမီးလေးကြောင့် သူတို့ပင်
ခွဲအိပ်သွားရပြီ။ စိတ်ကတော့ အောင်
သက်သက်။

သမီးလေး - ပြန်ခေါ်လာပြီးသည့်
အချိန်မှစ၍ နှင်းညိုရဲ့ အပြုအမူတွေ
ပြောင်းလဲသွားခဲ့တယ်။ သမီးလေး ရှိ

တော့အုပ်ထဲ ကွေ့ပတ်စီးနေတယ်။
ဘယ်လိုမှရှာမရတော့ နှင်းညိုရှာမတတ်
ကို ဖြစ်နေတာ။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး နှင်း
ညို စိတ္တဇဆန်ဆန် ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။
ကမ်းပါးမှာ ထိုင်ထိုင်ပြီး သမီးလေးကို
မျှော်နေတာ။ အိပ်တော့လည်း အိပ်မက်
ထဲမှာ သမီးလေးက “သမီးပြန်လာခဲ့မယ်
မေမေ” လို့ ပြောတော့ နှင်းညို အစွဲ
အလမ်းကိုဖြစ်နေတာ။

ပြီးတော့ - သေရွာပြန်အမေချိန်ကို
မေးတော့လည်း သမီးလေး ပြန်လာမယ်
လို့ ဟောတယ်။ အမေချိန်ကိုယ်တိုင်
ချောင်းရေထဲ ပါသွားဖူးပြီး သုံးရက်
လောက်ကြာမှ ပြန်ရောက်လာတယ်။
ဝါကြောင့် သူ့ကို သေရွာပြန်အမေချိန်လို့
ခေါ်ကြတာ။ ထူးဆန်းတာက အမေချိန်
ဟာ အဲဒီကတည်းက အမေချိန်ဟာ ဆပ်
သွားတောင်မယ်တော်ရဲ့အိမ်နဲ့ ရခဲ့တယ်
လို့ဆိုတာပဲ။

ခုလည်း အမေချိန်စကားကြောင့်
နှင်းညိုဟာ သမီးလေးအလာကို သိကြီး
မကြီးမျှော်ခဲ့တယ်။ သမီးလေးမျှောသွား

ပြီးသုံးရက်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ အားလုံးလက်
လျှောလိုက်ကြတယ်။ အလောင်းပြန်မရ
ပေမယ့် ဆုံးရှုံးပြီးလို့ ယူဆပြီး သက်
ပျောက်ဆွမ်းကျွေးခဲ့ကြတယ်။ နှင်းညို
ကတော့ သမီးလေး မသေဘူး။ တစ်နေ
ရာရာမှာ ရှိနေမယ်ဆိုတာ အယုံကြီး ယုံ
နေတယ်။ ခုနစ်ရက်ပြည့်လို့ ရက်လည်
ဆွမ်းကျွေးတော့လည်း နှင်းညိုက သမီး
လေး မရှိတော့တာကို လက်မခံဘူး။

ခုလည်း ရက်လည်းဆွမ်းသွပ်ပြီးလို့
ရွာကပြန်ကြမယ်လုပ်တော့ နှင်းညိုက
လက်မခံဘူး။ မပြန်ဘူးပဲ လုပ်နေတာမို့
အောင်ကျော်လည်း နှင်းညို စိတ်ပြေတဲ့
အထိစောင့်ဆိုင်းဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။
နှင်းညိုက ညနေစောင်းပြီးဆို ချောင်း
ကမ်းပါးနား သွားလေ့ရှိတယ်။ ဆီမီးတွေ
ထွန်းပန်းပြီးနောက်တော့ နေပူစေဆုတောင်း
တယ်။ အောင်ကျော် ဘာမျှမပြောသာ
တော့ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ညမှာတော့ သူတို့လင်
မယား ကမ်းပါးနားက မပြန်နိုင်ကြသေး
ဘူး။ ချောင်းရေပြင်ကိုကြည့်ရင်း လ

ရောင်အောက်မှာ မျှော်နေကြတယ်။ အောင်ကျော်ကတော့ နင်းညိုလုပ်ရပ်ကို အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့ ထင်နေတယ်။ ပြန်မယ်ပြောတော့လည်း မရ။

“သမီးလေး - လာကို လာမှာ - ကိုအောင်ရဲ့”

“ဟာ - မဟုတ်သေးဘူး - နင်းညိုရယ်။ ဒီလောက် အခွံအလမ်း မကြီးနဲ့လေ။ နင်း - သေသေချာစဉ်းစားပါ။ လက်တွေ့ကျကျ စဉ်းစားပါ။ သေတဲ့လူ သေပြီဟာ...”

“အို - မသေဘူး။ ကျွန်မသမီးမသေဘူး - ကိုအောင်။ ပြန်ကို ပြန်လာမှာ။ ကျွန်မယုံတယ်”

“ခက်တာပဲ - နင်းရယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် အချီအချ ပြောနေတုန်း ချောင်းအရှေ့ဘက်ရေပြင်မှာ လှေကလေးတစ်စင်းကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ လှေကလေးက ချောင်းရေကိုဆန်ပြီး လှော်လာတာ။ လှေကလေးက သူတို့ကမ်းပါးဆီကို ကပ်လာတယ်။ အချိန်ကလည်း အတော်ကလေး မှောင်နေပြီ။ လရောင်ကလည်း တိမ်ညိုတွေကြားလင်းလိုက်၊ မြုပ်လိုက်နဲ့။ ဒီအချိန်မှာ

လှေကလေးက ကမ်းပါးစပ်ကို ထိုးဆိုက်လာပြီး လှေပေါ်က လူနှစ်ယောက်ဟာ ကလေးတစ်ယောက်ကို ထမ်းပြီး လှေပေါ်က ဆင်းလာတယ်။ လူတွေရဲ့မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရဘူး။ သူတို့အနားရောက်တော့...

“ရော့ - ဟောဒီမှာ မင်းတို့ကလေး။ ငါးရက်ပြည့်ရင် ငါတို့ လာခေါ်မယ်”

“ရှင် - ဘုရား - ဘုရား - သမီးလေး။ အောင်မယ်လေး - ကျွန်မတို့သမီးလေးပါလား။ သမီး - အမေ ဝမ်းသာလိုက်တာ - သမီးရယ်”

ကြောင်စီစီရပ်နေတဲ့ သမီးလေး ရှင်ညိုကိုမြင်တော့ နင်းညိုက အတင်းပွေ့ဖက်ပြီး တရှံရှံနမ်းလိုက်၊ ငိုလိုက်ရယ်လိုက်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအချိန် လှေသမားနှစ်ယောက်က လှေပေါ်ပြန်တက်ပြီး ထွက်သွားကြတယ်။ အောင်ကျော်လည်း အဲဒီမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ကြောင်စီစီဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်တဲ့ မြင်ကွင်း။

“ကိုအောင် - ကိုအောင် - သမီးလေး ပြန်လာပြီလေ။ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ပြန်မယ် - ပြန်ကြမယ် - လာ - သမီးလေး”

“ကိုအောင် - မနက်ဖြန်ဆို ငါးရက်ပြည့်ပြီနော်။ ဘာတွေဖြစ်ဦးမလဲ မသိဘူး။ ကျွန်မတော့ သမီးလေးကိုပြန်မပေးနိုင်ဘူး”

“ဘာလို့ပေးရမှာလဲကွာ။ သမီးက ငါတို့သမီးလေးလေ...”

“ဒါဆို - ကိုအောင်လည်း အပြင်မထွက်နဲ့တော့။ ဈေးလည်း မသွားနဲ့။ မေမေ ဝယ်ပေးသွားတာ အများကြီး...”

“အေးပါကွာ...”

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် သမီးလေး ပျောက်သွားမှာကို တအားစိုးရိမ်နေကြတယ်။ သမီးလေးက ရတင်ပေါ်မှာ ဖိပ်မောကျနေတယ်။ ညနေစောင်းတဲ့ အထိကို မနိုးဘူး။

“ကိုအောင် - သမီးလေးကို နှိုးမှဖြစ်မယ်”

“ဘာလို့ နှိုးရမှာလဲ”

“အို - အိပ်ပျော်နေရင်းက သမီးလေး - ဟို လူကြီးတွေနဲ့ တွေ့မှာ စိုးတယ်”

“အိုကွာ - မင်းကလည်း ကြောက်စရာမရှိ ကြဖန်ကြောက်နေပါလား”

“စိုးရိမ်တာပေါ့ - ကိုအောင်ရယ်။ ပြီး

တော့ - ဒီမှာနေရတာကို မလုံခြုံဘူး။ သမီးလေး တစ်ခုရဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်တယ်။ အဲဒီလူကြီးတွေက လူတွေမှ ဟုတ်မလား မသိဘူး။ ဒီမှာ မနေချင်ဘူး ကိုအောင်ရယ်။ ညီမလေးတို့မြို့ဆီ သွားရအောင်”

“နင်းညိုကလည်းကွာ - ကိုအောင်ရှိတာ ဘာကြောက်စရာလဲ”

“အို - နင်းကြောက်တယ်။ မဖြစ်ဘူး ဒီညတွင်းချင်း သွားကြမယ်”

“နင်းရယ် - မင်းစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆို ချက်ချင်းသွားကြတာပေါ့ကွာ။ ကဲ - ယူစရာရှိတာ ယူ၊ ပြင်စရာရှိတာ ပြင်ပေတော့”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ပြီး သမီးလေးကို အောင်ကျော်က ပခုံးပေါ်ထမ်းကာ အိမ်ကြီးမှ ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ အပြင်မှာ မိုးတွေက သဲကြိုးမဲကြိုး ရွာနေတယ်။ လေတွေကလည်း တဟူဟူ၊ ထလှိုး ကားဂိတ်ကို မနည်းသွားကြရတယ်။ မိုးတွေ ရွာနေတာလည်း လူလုံးကို မကွဲဘူး။

ဂိတ်ရောက်တော့ နောက်ဆုံးသွက်မယ့်ကားပဲ ရှိတော့တယ်။ မရိုးသည်

တွေက အများကြီး။ လင်မယားနှစ်ယောက် အတင်းတိုင်းဝေ့တတ်ကြရတယ်။ ကားထွက်မှပဲ သူတို့နှစ်ယောက် စလုံးဟင်းချနိုင်ခဲ့တယ်။

ကားကလည်း သဲသဲမဲမဲရွာနေတဲ့ မိုးထဲကို ဖြတ်ပြီးမောင်းလာခဲ့တယ်။ မိုးခြိမ်းသံ၊ လျှပ်စီးလက်သံတွေကလည်း ဝန်းဒိုင်းကြဲနေတယ်။ အပြင်ကို ကြည့်တော့ ဘာမျှကို မမြင်ရဘူး။

အမှောင်ထုက ဝိန်းဝိတ်လို့ နှင်းညိုကတော့ သမီးလေးကို သူ့ရှင်ခွင်ထဲ ထည့်ပြီး မလွတ်တမ်း ပွေ့ဖက်ထားတယ်။ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ဘုရားစာတွေ ရွတ်ခဲ့ကြတယ်။

မိုးကလည်း ပိုပြီး သဲကြီးမဲကြီး ဖြစ်လာတယ်။ လေကလည်း တဟူးဟူး။ ဒီလိုနဲ့ မိုင်သုံးဆယ်လောက်အရောက်မှာ ကားထိုးရပ်သွားတယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“စက်ပျက်သွားတာ ထင်တယ်”

“မိုးကလည်း ပိုတောင်ဆိုးနေသေးတယ်”

“အောက်ဆင်းကြည့်ကြပါဦး”

ပြောသံတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်၊ ကားပေါ်က ဆင်းကြည့်လိုက်

တော့လမ်းမပေါ်မှာ ရေတွေအဖွေးသား၊ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာရှိတဲ့ လယ်ကွင်း၊ တွေလည်း ရေတွေအပြည့်၊ ရေတွေက ဘီးတစ်ဝက် ဖြစ်နေတယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ - ကိုအောင်”

“ကွင်းဘက်က ရေတွေ ကားလမ်းပေါ်ရောက်လာတယ်”

“ခုကွပ်ပဲ - ဆက်သွားလို့မရတော့ဘူးလား”

“စက်ထဲတောင် ရေတွေ ဝင်လာတာတဲ့”

ကြားရတဲ့ သတင်းကြောင့် လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားကြတယ်။ ကားဆရာကို မေးကြည့်တော့ ကွင်းဘက်က ရေတွေ လိုမ့်ဝင်လာတာမို့ ဆက်ထွက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ပြောလာတယ်။

ခရီးသည်တွေလည်း အတော့်ကို စိတ်ဓာတ်ကျသွားတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ ရေတွေ တအိအိ လိုမ့်ဝင်လာတယ်။ မကြည်းကြည်းနဲ့ ကားကြမ်းပြင်အထိ ရောက်လာတာမို့ ခရီးသည်တွေ ကားပေါ်က အလျင်အမြန် ဆင်းလိုက်ကြတယ်။

ရေတွေပေါင်လယ်အထိတိုးရောက်

ညိုကလည်း စကားတွေ နည်းသွားတယ်။

တစ်ချိန်က တိတိတာတာ ပြောတတ်သော သမီးလေး၊ အိမ်ထဲမှာ အမြဲတမ်း ဝန်ပေါက်ပြေးလွှားနေသော သမီးလေး၊ စုတော့အိပ်ခန်းထဲက နုတ်စပ်မှာ အမြဲထိုင်နေလေ့ရှိတယ်။ စကားမပြောတော့ဘဲ တွေတွေကြီး ထိုင်နေတတ်တယ်။

အဲဒီအမှုအရာတွေကြည့်ပြီး နှင်းညိုအားမလိုအားမရ ဖြစ်နေတယ်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ - သမီးရယ်။ မကြီးတို့နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြောတာလဲဟင်”

“သမီး - စကားမပြောချင်လို့ပါ”

“ဟင် - ဘာ - ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သမီး - ကြောက်နေတာလား။ ဘာမှကြောက်ရာ မလိုပါဘူးကွယ်။ မကြီးရော၊ ဖေကြီးပါရှိနေတယ်လေ...”

“ဟို - ဟိုလူကြီးတွေ သမီးကို လာဖော်လို့မယ်”

“အို - မခေါ်ရဘူး။ မကြီးသမီးကို ပြန်မထည့်နိုင်ဘူး။ လိုက်မသွားရဘူး။

သူတို့ လာခေါ်ရင် သမီး လိုက်မသွားရဘူးနော်”

“သမီး - ကြောက်တယ် - မကြီးရယ်”

“မကြောက်နဲ့ - မကြီး။ ဖေကြီးတို့ရှိတယ်”

နှင်းညိုက သမီးလေး ရှင်ညိုကို ပွေ့ဖက်ကာ သမီးလေးကို အားပေးနေတယ်။ အောင်ကျော်မှာလည်း သမီးလေး ပျောက်သွားမှာကို အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်နေတယ်။ နှင်းညိုကတော့ သဲသဲလှုပ်ဖြစ်နေတယ်။ အိမ်ကိုလည်း ဧည့်သည်အလာမခံ။ အိမ်ရှေ့တံခါးကြီးကို သော့စက်ထားတယ်။ နှင်းညိုမျောသမီးလေး အိပ်ပြီဆိုလျှင် ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့ထိုင်ကာ ပရိတ်တွေရွတ်၊ ဆီမီးတွေထွန်း၊ ဆုတွေ တောင်းရတာအမော။

သို့သော် - သမီးလေး နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားမှာလည်း စိုးတယ်။ ဒါကြောင့် - သမီးလေးကို လှုပ်လှုပ်နှိုးနှိုး မုန့်တွေကျွေး၊ စကားတွေပြောနဲ့ ရူးသွပ်သွားမတတ် ခံစားနေရတယ်။

အောင်ကျော်ကတော့ သမီးလေး

အကြောင်းတွေမိတိုင်းစိတ်ထဲမချင်မရဲ
စားနေရတယ်။ ရောင်းထဲမျောသွားပြီး
တစ်ပတ်ကျော်ကျော်မှ ပြန်ရောက်လာ
ခဲ့သော သမီးလေး။ သမီးလေးကို လာ
ပို့တဲ့သူတွေကိုလည်း သူ မမြင်ဖူးဘူး။
မတွေ့ဖူးဘူး။ ငါးရက်ပြည့်လျှင် လာခေါ်
မည်ဆိုသော စကားကိုလည်း နား
မလည်။ သမီးလေးအတွက် အခြေရာ
မရအောင် စားနေရတယ်။

နှင်းညိုကတော့ သမီးလေးကိုပတ်
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးနဲ့ အဆက်ဖြစ်ပစ်
တယ်။ သူတို့လင်မယားလည်း အိမ်ထဲ
က အိမ်အပြင် ထွက်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့
လေးရက်မြောက်လာတယ်။ လင်မယား
နှစ်ယောက်စလုံး သမီးလေးကိုပဲ အချိန်
တကြည့်ကြည့် အဲဒီမနက်မှာ နှင်းညိုရဲ့
မိခင်ကြီးရောက်လာတယ်။ တံခါးဖွင့်ပြီး
ဝင်လာတော့ ဖယောင်းတိုင်မီးအလင်းနဲ့
နေကြတဲ့ သူတို့မိသားစုကိုကြည့်ပြီး
အံ့သြနေတယ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွယ်။
တစ်အိမ်လုံး အမှောင်ချထားပါလား။
တံခါးတွေဖွင့်ကြစမ်းပါဟယ်”

“အို - ဖွင့် - ဖွင့်လို့ မဖြစ်ဘူး -

မေမေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ - သမီးရဲ့။ သမီး
စကားက ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား”

“မပြောပါရစေနဲ့ - မေမေရယ်။ တံခါး
တံခါးတွေဖွင့်လိုက်ရင် သမီးတို့မိသားစု
တစ်ခုရဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဒုက္ခပါဟယ်။ ငါတော့ - ဘာမှမ
နားမလည်ဘူး။ ညည်းတို့ ဘာတွေဖြစ်
နေကြတာလဲ။ ဘယ်မှာတုံး မြေးလေး။”

“အိမ်ခန်းထဲမှာ အိပ်နေတယ်”

“ဘုရားရေ - မိုးထိန်ထိန်လင်း။
အိပ်နေသလား။ နှိုးလိုက်လေ - ငါ့မြေး
ကလေးကို ငါတွေ့ချင်လို့ဟဲ့”

“မနှိုးပါရစေနဲ့ - မေမေရယ်။ ညည်း
က သမီးလေးတစ်ညလုံးမအိပ်ဘူး”

“ဟုတ်လား - ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။
နေမှ ကောင်းရဲ့လား။ ဆေးခန်းပြရမှ
ပေါ့။ အိပ်ရေးပျက်တာများရင် အန္တရာယ်
ရှိတယ်”

“ရပါတယ် - မေမေရယ်”

မိခင်ကြီးမှာ နှင်းညိုရဲ့စကားများကို
နားမလည်နိုင်။ နောက်ဆုံးပါလာသော
စားစရာ၊ သောက်စရာများကိုပေးပြီး
အိမ်ပြန်သွားလေတယ်။

နေတာ။ အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရေပ်
မျက်ကြီး ရှိနေတာကိုတွေ့တော့ ခရီး
သည်တွေအဲဒီရေပ်ဆီကိုသွားကြတယ်။
သူတို့လည်း ခရီးသည်တွေနဲ့အတူ ရေပ်
ဆီသို့ ရောက်လာတယ်။ မိုးရော၊ လေ
ရော အရှိန်အဟုန်ပြင်းထန်နေဆဲ။

မိုးသံ၊ လေသံကြောင့် သမီးလေး
လန့်နိုးသွားတယ်။ အပြင်ကိုလှမ်းကြည့်
ရင်း -

“မှောင်မည်းနေပါလား”

“ဟုတ်တယ် - သမီး”

“ကြောက်စရာကြီး - မေမေရယ်”

“ဧကကြာရင် ရပ်သွားမှာပါကွယ်”
နှင်းညိုက သမီးလေးကို အားပေး
လိုက်တယ်။

သမီးလေးဟာ သူ့ရှင်ခွင်ထဲက
ထပြီး ရေပ်ဝရန်တာဘက်ကို လျှောက်
လှူတယ်။ နှင်းညိုက စိုးရိမ်တကြီးနဲ့
လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ - သမီး”

“အပြင်ကို ကြည့်ချင်လို့”

“အို - မိုးတွေပက်မယ်”

“ဧကလေးပါ - မေမေရဲ့”

“နေပါစေ - နှင်းရယ်။ ရေပ်ပေါ်
မှောက်နေပြီပဲ”

“အို - ရေတွေက ရေပ်အောက်
တောင်ရောက်နေပြီ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ”

သမီးလေးက ဝရန်တာလက်တန်း
ကိုကိုင်ရင်း အပြင်ကို လှမ်းကြည့်နေ
တယ်။ နှင်းညိုရော၊ သူရော သမီးလေး
အချိန်အခြေကို ကြည့်နေကြတယ်။

မှောင်ကလည်း အတော့်ကို မှောင်
နေပြီ။ ရေပ်ထဲတောင် မိုးစက်တွေ ပက်
လာတယ်။ လေအေးတွေ တိုက်လာ
တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ရေပ်ရှေ့ကို လှေလေး
တစ်စင်း သွားနေ ပေါ်လာတယ်။

“သမီးလည်း လိုက်မယ်။ သမီးကို
ခေါ်ပါဦး”

သမီးလေးအော်သံကြောင့် လှမ်း
ကြည့်လိုက်တော့ သမီးလေးဟာ ဝရန်
တာပေါ်ကျော်တက်ပြီး လှေဝမ်းထဲရန်ချ
သွားတယ်။

“အို - သမီးလေး - လိုက်သွားပြီ။
လုပ်ပါဦး”

“ဟာ - သမီး - သမီးလေး - ဘယ်
သွားတာလဲ”

“လုပ်ကြပါဦး - ကျွန်မသမီးလေး
ကိုခေါ်သွားကြပြီ - သမီး”

နှင်းညိုရော အောင်ကျော်ပါ အော်

လိုက်၊ ဟစ်လိုက်ဖြစ်နေတယ်။ နှင်းညို
ဟာ ဇရပ်ပေါ်ကနေ ခေတ္တခန့်ချလိုက်
တယ်။ အောင်ကျော်ကလည်း စိုးရိမ်
တကြီးနဲ့ လိုက်ခန့်ချလိုက်ပြန်တယ်။

ရေတွေက မီးနားထဲအောင်ရောက်
နေပြီ။ နှင်းညိုကလည်း တကြော်ကြော်
အော်လို့။ လင်မယားနှစ်ယောက်မှီးထဲ၊
လေထဲမှာ တရုန်းရုန်း။ သူတို့လေရှိရာ
ကို အတင်းလိုက်ပေမယ့် လေကြီးက
မှီးထဲ၊ လေထဲ အမှောင် အမှောင်ထုထဲ
ကို တိုးဝင်သွားတယ်။

ဘာမျှကို မမြင်ရတော့ဘူး။ အောင်
ကျော်က ပါလာတဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုး
ပြီး ရေပြင်ကိုကြည့်တော့ လေကို မမြင်
ရဘူး။ နှင်းညိုမများငိုလိုက်တာ၊ တကြော်
ကြော် အော်ရင်းလိုက်တာ။ ကွင်းပြင်ထဲ
ရောက်သွားတယ်။ ရေတွေက အစွေး
သား။

အောင်ကျော်လည်း ဘာလုပ်လို့
လုပ်ရမှန်းမသိတော့။ နှင်းညို ဘယ်
ရောက်သွားမှန်းကို မသိတော့ဘူး။

“နှင်းရယ် - မင်း ဘယ်မှာလဲ။ ဒုက္ခ
ပါပဲ”

စမ်းကွင်းထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ရှာမရ
တော့ဘူး။ သမီးလေးရော၊ နှင်းညိုပါ
ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးရေ
သည် သုံးလေးယောက် သူ့နောက်ကို
လိုက်လာရင်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတွေ
ထိုးပြီး ဆက်ရှာကြတယ်။ ရေတွေက
မြစ်ဘက်က တလိမ့်လိမ့် ဝင်လာတော့
သူတို့လည်း ဇရပ်ကို ပြန်ပြေးကြရ
တယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး သမီးလေးရော၊
နှင်းညိုပါ ပျောက်သွားတာမို့ အောင်
ကျော်တစ်ယောက် ရူးသွပ်သွားသလို
ကို ခံစားရပြီး စိတ္တဇဝေဒနာရှင်ကြီး ဖြစ်
သွားလေတော့တယ်။

[စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံမှ ဆပ်၊
လာသော ဆရာတင်ဝင်း၏ ပြောပြချက်
အမှတ်တရ]

⇒ လက်ျာစင်းပြာ

ဒဂုန်ရွှေမျှား

နာနာအဝ ဝတ္ထုတိုများ

ဒဂုန်ရွှေများ

ဝိညာဉ်လောကဝတ္ထုတိုများ

လူမြန်မာ
ညီတီဆွေ

မု
မြန်
မာ

ညောင်

“တိ-တိ-တိ”

စားပွဲပေါ်က နှိုးစက်ရဲ့ အဆက်မပြတ် အော်မြည်သံကြောင့် ကျွန်မအိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ နိုးလာခဲ့ပါတယ်။ ခပ်ဟဟခန်းဆီးကနေ အပြင်ကိုလှမ်းကြည့်တော့ တာပျောက်ပျောက်ကျပဲ့တဲ့ မိုးစက်တွေ ကြားမှာ ပြင်ဦးလွင်မြို့ကလေးက မှောင်အထိ ဖုံးနေပါတယ်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ည (၁၂) နာရီထိုးဖို့ (၁၅) မိနစ် အလိုပါ။ ကျွန်မက (၁၀) တန်းကျောင်းသူလေ။ ကျွန်မမှာ ကောင်းလား၊ ဆိုးလား

သေချာမသိပေမဲ့ လူသံ၊ ကားသံတွေ တိတ်ဆိတ်တဲ့ ညသန်းခေါင်အချိန် စာထကျက်တတ်တာ ကျွန်မရဲ့ အကဲတစ်ခုလို ဖြစ်နေပါပြီ။ ညစာ စား။ သံတွက်ပြီး ည (၈) နာရီကမှ အိပ်လိုက်တာ။ အခု ပြန်ထရပြန်ပါပြီ။ နေ့စဉ် ည (၆) နာရီကနေ မနက် (၄) နာရီအထိ စာကျက်ရမယ့် ဘာသာတွေအတွက် သီးသန့် အချိန်ဇယားသတ်မှတ်ထားတာပါ။ ကျောင်းမှာ စာတော်တဲ့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူစာရင်းထဲပါတဲ့ ကျွန်မ

အတွက်တော့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ မျှော်လင့်ချက်၊ ကျွန်မမေမေရဲ့ မျှော်လင့်ချက်မပျက်အောင် စွမ်းအားရှိသရွေ့ ကြိုးစားသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။

“ဒေါက်-ဒေါက်-ဒေါက်”

အခန်းတံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။ “သမီးလေး- စုမြတ်ဇေ” တံခါးခေါက်သံနဲ့အတူ မေမေရဲ့ အသံတစ်ဆက်တည်း ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။ စာကျက်ရင်းစားဖို့ ထုံးစံအတိုင်း မေမေက ကော်ဖီနဲ့ မုန့်လာပို့တာပါ။

“လာပြီ- မေမေ”

ကျွန်မလည်း အပြေးလေး အခန်းတံခါးကို ပြေးဖွင့်ရင်း မေမေလက်ထဲက ကော်ဖီနဲ့ မုန့်ထည့်ထားတဲ့ ဗန်းကို ယူလိုက်ပါတယ်။

“သမီးဇေ- မေမေ မနက်ဆွမ်းထချက်ရဦးမယ်။ ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ”

“ရပါတယ်။ မေမေအိပ်တော့လေ။ စာမှ မလိုပါဘူး”

မေမေလည်း ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ ကျွန်မတို့နဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ် အမေ့ ညီမဝမ်းကွဲ အန်တီဖြူလေးက အဖေအေးဆုံးပြီး ကတည်းက ကျွန်မတို့ သားအိမ်နဲ့ လာနေပါတယ်။ သူမက မေမေနဲ့အတူ အောက်ထပ်မှာ အိပ်ပါတယ်။ အပေါ်ထပ်ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့က အခန်းလေးမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းနေတာပါ။ ထွက်သွားတဲ့ မေမေ့ ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း အဖေဆုံးပြီး ကတည်းက ကျွန်မကို အဖေလို တစ်မျိုး အမေလို တစ်ဖုံအချိန်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ချစ်ပေးခဲ့တဲ့ မေမေ့အတွက် ဖိနပ် (၁၀) တန်း စာမေးပွဲကို ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးနဲ့ ထူးထူးချွန်ချွန် အောင် အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က ပိုလို့ခိုင်မာလာခဲ့ပါတယ်။

အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး စာကြည့်စားပွဲမှာ စထိုင်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျွန်မစာထဲမှာ စိတ်နှစ်ပြီး ကျက်နေလိုက်ပါတယ်။ ဘယ်လောက်ကြာသွားတယ်မသိပါဘူး။ ကျွန်မအခန်းနဲ့ဆီကပ်လျက်သေးခြံဘက်ကနေ အသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရပါတယ်။ ကျွန်မလည်း

စိတ်ထင်လိုဖြစ်မှာပါလေဆိုပြီးစာဆက် ကျက်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - တရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ဘေးခြံထဲက လူတစ်ယောက် လမ်း လျှောက်သံလိုလို တောက်လျှောက် ကြားနေရပါတယ်။ ကျွန်မလည်းစိတ်ဝင် စားတာနဲ့ ဘာလည်းဆိုပြီး ခန်းမီးကို နည်းနည်းလေးဟပြီး ဘေးခြံကိုကြည့် လိုက်တော့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေပါတယ်။ ဒါနဲ့ခန်းမီးကို အသာပြန်ပိတ်ပြီး စာကြည့်စားပွဲမှာပြန် ထိုင်ရင်း သူမအကြောင်းကိုတွေးနေမိပါ တယ်။

သူမကို ကျွန်မသိပါတယ်။ သူမ ဘယ်သူလဲ။ နတ်ကတော် ဒေါ်ပြုံးပါ။ အရပ်ထဲက ပြောစကားအရတော့ သူမ တို့က အရင်က ဆင်းရဲပါတယ်။ နောက် ဝိုင်း နတ်တွေနဲ့ပဲ အဆက်အသွယ် ရှိ သလိုလို့၊ ဘိုးတော်တွေနဲ့ပဲ ဆက်သွယ် လို့ရသလိုလိုနဲ့ ဓာတ်ခန်းဖွင့်ရင်းပိုက်ဆံ ရှိလာခဲ့တာလို့ဆိုပါတယ်။ သူ့ယောက်ျား ကိုလည်း ဆက်မပေါင်းတော့ဘဲ သူညီမ နဲ့ ပေးစားပြီး သူကတော့ ဆရာမကြီး အိုက်တင်နဲ့တစ်အိမ်တည်းအတူနေကြ ပါတယ်။

ကျွန်မတို့အမြင်တော့ သူမကိုသူမ တို့ တစ်အိမ်လုံးက ကြောက်ရပ်တော့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - သူမကိုတော့ ကျွန်မ ကြည့်မရပါ။ တစ်ခါတစ်ခါ နတ်ပွဲပေးရင် လေးငါးရက် ကြာတတ်ပါတယ်။ အဲဒီ အခါမျိုးဆိုနားတွေအူပြီး ကျွန်မတကျက် ပျက်လို သူမကို ကြည့်မရတာပါ။ ကျွန်မ တို့ ခြံနဲ့ ခြံဦးလွင်မှာ နာမည်ကြီး နတ် ကတော် ဒေါ်ပြုံးတို့ ခြံကပ်လျက် ဖြစ် သော်လည်း အဲဒီခြံထဲကို ကျွန်မ တစ် ကြိမ်တစ်ခါသာ ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒါကလည်း ကျွန်မတို့ အတန်းထဲက သူငယ်ချင်းမိုးပွင့်နဲ့ပတ်သက်ပြီးရောက် ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီနေ့က ...

“ဟဲ့ - စုမြတ်၊ နင်တို့ဘေးခြံက နတ် ကတော်မကြီးကယကြာတွေ၊ အစီအရင် တွေအရမ်းကောင်းတယ်လို့ နာမည်ကြီး တယ်ဆို”

မိုးပွင့်က ကျွန်မတို့ အိမ်ကို လာ မလည်စဖူး လာလည်ပြီး မေးတာပါ။

“ငါလည်း မသိဖူးဟေ့။ အဲဒီနတ် ကတော်မကြီးကို ငါက သိပ်ကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဆူညံနေတာပဲ။ စာကျက် ပျက်တယ်”

ကျွန်မ စကားအဆုံး မိုးပွင့်က သူ့ အကျင့်အတိုင်းလျှာလေးတစ်လစ်ထုတ် ရင်း ...

“ဟဲ့ - ဟဲ့ - ငါက ဒေါ်ပြုံးဆီသွားပြီး (ဝဝ) တန်းစာမေးပွဲကို အနှောင့်အယှက် ကင်းကင်းနဲ့ ဖြေနိုင်အောင် အစီအရင် တောင်းမလို့ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ လို့ အဖော်လိုက်ခဲ့ပေးဖို့ နင့်ကို အကူ အညီတောင်းမလို့ပါ”

မိုးပွင့်က မျက်တောင်လေး ပုတ် စိတ်ပုတ်ခတ်နဲ့ သနားစရာကောင်း စွာ အလုပ်ပြနေပါတယ်။ ကျွန်မလည်း နည်းနည်းတော့ ဈေးကိုင်ဦးမယ်ဆိုပြီး။

“နင့်ဘာသာ နင်သွားပါလား။ ငါက စာကျက်စရာတွေ ရှိသေးတယ်။ မအား ဟဲ့” လို့ဆိုတော့ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဟင်း မျက်နေတဲ့ မေမေက ...

“သမီးစုမြတ်လိုက်သွားလိုက်လေ။ ယမီး၊ သူငယ်ချင်း မိုးပွင့် တစ်ယောက် တည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့။ အိမ်ဘေးခြံတင်ပဲ ဟာကို”

မေမေ စကားအဆုံး အားကိုးချပြီ ပဲ။ မိုးပွင့်မျက်နှာက စပ်ဖြူလုပ်နေပါ တယ်။

ကျွန်မလည်း နေနှင့်ဦးပေါ်ဆိုတဲ့

မျက်နှာပေးနဲ့ မိုးပွင့်ကို မျက်စောင်းထိုး ရင်း ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် နတ်ကတော် ဒေါ်ပြုံးတို့ ခြံကို သွားခဲ့ကြ ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ခြံဝရောက်တော့ ဒေါ်ပြုံးညီမက ခြံထဲက ပန်းပင်တွေ ရေ လောင်းနေပြီးယောက်ျားကတော့ သူတို့ Honda Fit ကားလေးကို ရေဆေးနေပါ တယ်။ ကျွန်မတို့လည်း အသံပေးပြီး ဖွင့် ထားတဲ့ ခြံတံခါးအတိုင်း အထဲကို ဝင် သွားလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကို အပြင် မှာ ရှိတဲ့ ဒေါ်ပြုံးရဲ့ညီမနဲ့ ယောက်ျားက “ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊ ဘာညာ” မေးပါဘူး။ မျက်လုံးပြုံးပြီး ကြည့်နေပါတယ်။ ကျွန်မ လည်း သူတို့ အကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ရဲလို့ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ပါတယ်။ ဘေးက သူငယ်ချင်း မိုးပွင့်ကို ကြည့်တော့လည်း သူလည်း မသိ၊ မသန့် ခံစားနေရပ်ပါပဲ။ ဘာမှန်းမသိပေမဲ့ သေချာတာကတော့ ဒီခြံထဲမှာ တစ်ခုခုထူးခြားမှုရှိနေတာ တော့အမှန်ပါပဲ။ တစ်ကိုယ်လုံးက ကြက် သီးမွေးညင်းတွေ ထောင်ထနေသလို ခံစား နေရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်တံခါးဝကနေ မျက်နှာတစ်ခုလုံး မီး သွေးခဲလိုမည်းပုပ်နေတဲ့ မိန်းမကြီးက စိတ် ယောက်က ပြောင်နာနာအသံနဲ့ ...

“ဘေးမြဲက သမီးလေးတို့ ဟိလား။ လာကြ...လာကြ အိမ်ထဲကိုဝင်ကြကွဲ့” လို့ ခေါ်သံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက် တော့ကျွန်မရော၊ ဦးပွင့်ပါထရန်မိမိတတ် လန့်သွားကြပါတယ်။ ကျွန်မလည်းသေချာကြည့်တော့မှ မျက်နှာမည်းမည်းနဲ့ မိန်းမကြီးက နတ်ကတော်ဒေါ်ပြုံးမှန်း သိရပါတယ်။ ဒေါ်ပြုံးမျက်နှာကအရင်မြင်ဖူးတာ ဖြူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - အခု မည်းနက်နေတာ ဘာလို့လည်းဆိုတာကိုစဉ်းစားလို့ မရခဲ့ပါ။ (နတ်ကတော် ဒေါ်ပြုံး မျက်နှာကြီး ဘာလို့ မည်းသွားလည်းဆိုတာကို အခုချိန်အထိလည်း ဘာကြောင့်ဆိုတာကို ကျွန်မသေသေချာချာမသိပါ) ကျွန်မတို့ လန့်သွားတာကို သူ့မျက်နှာ မြင်လို့ လန့်တယ်ဆိုတာ သိသွားပြီလား ဆိုပြီး အားနာတာနဲ့...

“အန်တီဆီကနေ သမီးသုငယ်ချင်းက (၁၀) တန်းစာမေးပွဲကို အခက်အခဲမရှိ ဖြေနိုင်မယ့် အစီအရင်လိုချင်တယ် ဆိုလို့ လိုက်ပို့ပေးတာပါရှင်”

“အေး - အေး - လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ အန်တီဆီတော့ လင်ကွဲ့၊ မယားကွဲ့ ပြန်ပေါင်းတဲ့ အစီအရင်တွေ၊ အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေမယ့် အစီအရင်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လာကြသူတွေ မနည်းပေမဲ့

စာမေးပွဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လာကြသူတွေကတော့ အနည်းသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးလိုက်ပါမယ်ကွဲ့။ ဟင်း - ဟင်း”

သူမ ရယ်သံကို မကြိုက်သေးလည်း သူမ ခေါ်ဆောင်ရာ အိမ်ထဲက ကျွန်မတို့ သုငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လိုက်သွားခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ကြီးက စိုထိုင်းထိုင်းညှို့စို့စို့ အနံ့တွေနဲ့ ဖုံးလွှမ်းနေပါတယ်။ နောက်တော့ သူမရဲ့ ဓာတ်ခန်းလို့ဆိုတဲ့ အခန်းလေးထဲကို ရောက်သွားပါတယ်။ အခန်းထဲမှာ နတ်ရှပ်တွေ၊ ဘိုးတော်ရှပ်တွေ ပြည့်နက်နေတဲ့ အပြင်နံရံပေါ်မှာ အဝတ်အမည်းကြီးတွေ ဖုံးအုပ်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံမှန်ပေါင်ကြီးတွေနဲ့ ပြည့်နေပါတယ်။ ဘုရားကျောင်းဆောင်ကို မဝေးရပါဘူး။ ဒါနဲ့ - နတ်ကတော် ဒေါ်ပြုံး ဦးပွင့်အတွက် စာမေးပွဲဖြေနိုင်ဖို့ အစီအစဉ် လုပ်ပေးရင် အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း ကျွန်မ အနီးဆုံးအပေါ်က အဝတ်မည်းနဲ့ အထူးထားတဲ့ ဓာတ်ပုံမှန်ပေါင်ကို ဟရမ်းအဝတ်အောက်တည့်တည့်ကနေ ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မလန့်သွားပြီး ခေါ်ထဲမှာ ဖိုက်ခနဲ ခံစားလိုက်ရပါတယ်။

“လုပ်ပေးတာကို ထွက်လာပြီး ဓာတ်ပုံကို လိုက်သွားတာကို ထင်ထင်ရှားရှား ကျွန်မတွေ့လိုက်ရပါတယ်။ သေသေချာချာကြည့်တော့ ထဘီရင်လျားနဲ့ ဆံပင်ကြီးလျားချထားပြီး ခြေထောက်က ပြုံးနေမိတဲ့ လေထဲလွင့်ပျံပြီး လျှားနေတာပါ။ ကျွန်မလည်း အဲဒါ့ပြင်တက်ပြီး ကြောက်ဖို့တောင် သတိမရပါဘူး။ ဒါ-ဟရောင်ညှပ်မပေါ့...”

“ဘုရား - ဘုရား၊ လူတွေရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေက ပြောင်းပြန်တွေ ချိတ်ထားတာပဲ”

ကျွန်မ သိလိုက်ပါပြီ။ သူမကိုယ်တိုင် မကျေနပ်လို့သော်လည်းကောင်း၊ တခြားလူတွေက ကိုယ်နဲ့မတည့်သူတွေကို ဒုက္ခရောက်အောင် ပြုလုပ်ချင်၍ သော်လည်းကောင်း တစ်ဖက်လူရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို ဇောက်ထိုးချိတ်ပြီး အစီအရင် ပြုလုပ်ထားတာပါ။ ဒါဆို နတ်ကတော်ဒေါ်ပြုံးက အောက်လမ်းဆရာမကြီးပေါ့ တွေးမိရင်း ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထပြီး ဇောရွေးတွေ ပြန်လာပါတယ်။ ဦးပွင့်ကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဒေါ်ပြုံးနဲ့ အစီအရင်ကိစ္စဘာတွေလေပေးဖြောင့်နေတယ် မသိဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူမသတိထားမိပုံမရပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဒေါ်ပြုံးရဲ့ မျက်နှာက ကျွန်မ ဘက်ကို လှည့်လာပြီး...

“သမီးအတွက်ရော ဘာအစီအရင်တွေလုပ်ပေးရဦးမလဲကွဲ့၊ ဟင်း - ဟင်း”

ကျွန်မလည်း အောက်လမ်းဆရာတွေက သူတို့ရဲ့ အစီအရင်တွေကို လူသေတွေရဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ လုပ်လေ့ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးတာတော့ မယူ

တော့ပါဘူးလို့ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပြီး
မိုးပွင့်ရဲ့ကိစ္စပြီးတာနဲ့ အိမ်ကို အပြန်ပြန်
ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ရောက်လို့ မိုးပွင့်ကို ပေး
လိုက်တဲ့အဆောင်ကိုကြည့်လိုက်တော့
သစ်သားစလေးတစ်ခုပါပဲ။ ဘာမှတော့
ထူးထူးခြားခြား မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါကို
ဆောင်ထားရင်ကျက်ထားတဲ့စာတွေကို
မမေ့ဘူးလို့ ဒေါ်ပြီးက မှာလိုက်ကြောင်း
မိုးပွင့်က ဝမ်းသာအားရပြောရင်း သူမ
အိမ်ကို ပြန်သွားပါတယ်။

“အဲဒီ သစ်သားစလေးက လူသေ
အခေါင်းဟောင်းတစ်ခုကနေ ဖြတ်ယူ
ထားတဲ့အခေါင်းပျဉ်ရဲ့အပိုင်းအစတစ်ခု
လေလား” လို့ လည်း တွေးဖြစ်အောင်
တွေးမိပါသေးတယ်။

အိမ်မှာက မိန်းမတွေချည်းပဲရှိတာ
မို့ အမေတို့ ကြောက်မှာမို့လို့ ဒေါ်ပြီးတို့
အိမ်မှာ မြင်ခဲ့ရတဲ့ အဝတ်မည်းနဲ့ အုပ်
ထားတဲ့ဇောက်ထိုးချိတ်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံ
တွေအကြောင်းနဲ့ သူတို့ ခြံနဲ့ အိမ်ထဲဝင်
တော့ ကြက်သီးထပြီး မသိုးမသန့်ခံစား
ရတဲ့အကြောင်းတွေကို ပြောမပြုဖြစ်ခဲ့ပါ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ - ကျွန်မနေတဲ့ အပေါ်ထပ်
အခန်းထဲကနေ အုတ်တံတိုင်းကိုကျော်
ပြီးဒေါ်ပြီးတို့ ခြံထဲကိုမြင်ရတဲ့မှန်ပြတင်း

ပေါက်ကို အမြဲပိတ်ထားခဲ့ပြီး အတွင်း
ဘက်ကနေ အပြာရောင်ခပ်ရင့်ရင့် ခန်း
ဆီးကို ပြောင်းတပ်ထားခဲ့ပါတယ်။ နတ်
ကတော် ဒေါ်ပြီးတို့နဲ့လည်း နဂိုကထက်
ကင်းနိုင်သမျှ ကင်းအောင်နေခဲ့ပါတယ်။
အမေက ...

“သမီးရေ - ဟိုဘက်ခြံက ဒေါ်ပြီး
မျက်နှာကြီးမည်းလာတယ်” လို့ဆိုတုန်း
ကတောင် သူမအကြောင်းကို ပြောရမှာ
ကျောရမ်းလို့...

“မေမေကလည်း သူ့ဘာသာ
အသက်ကြီးလာလို့မိန်းမရောဂါတစ်ခုခု
ကြောင့် အသားအရေ ပြောင်းသွားလို့
မျက်နှာမည်းတာ နေမှာပါလို့” ပြောခဲ့
ပါသေးတယ်။

“ဝေါ-ဝေါ-ဝေါ”

ကျွန်မ ဘယ်လောက်တွေ့နေမိ
တယ်မသိပါဘူး။ အပြင်မှာမိုးတွေတော်
တော်လေးကျလာပြီး မိုးသံတွေ ဆူညံ
လာမှ ပြန်သတိဝင်လာပါတယ်။ အပြင်
မှာ မိုးတွေဒီလောက်ရွာနေတာစောစော
က ခြံထဲ ညကြီးမင်းကြီး လမ်းဆင်၊
လျှောက်နေတဲ့ ဒေါ်ပြီးကြီး ရှိသေးလား၊
မသိဘူးဆိုပြီး စပ်စုချင်လာတာနဲ့ခန်းဆီး
လိုက်တာကို အသာလေး လုပ်ကြည့်

လိုက်တော့ သူမက ရှိနေပါသေးတယ်။
သူမက ခြံတံခါးကိုဖွင့်နေတာပါ။ ဒီတစ်ခါ
တော့ သူမ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်
တော့ပါဘူး။ သူမနဲ့အတူ သူမရဲ့ညီမ
လင်မယားလည်း အတူရှိနေပါတယ်။

ကျွန်မလည်း နာရီကို ကြည့်လိုက်
တော့ မနက် (၂) နာရီထိုးခါနီးပါ။ ဒါနဲ့ -
ဒီအချိန်ကြီး ဘာလုပ်နေပါလိမ့်ဆိုပြီး
ခန်းဆီးနောက်ဘက်ကနေ အသာ
ချောင်းကြည့်နေလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ
အချိန်မှာပဲ သူမတို့ ခြံရှေ့ကို ကားတစ်စီး
လာရပ်ပါတယ်။ ကျွန်မပဲ မိုးသံကြောင့်
ကားစက်သံကို သတိမထားမိတာလား။
ဒေါ်ပြီးနဲ့ ကျွန်မတို့အိမ်က အနိမ့်ပိုင်းမို့
ကားက စက်သတိပြီး လှိုင့်လာသလား
မသိပါဘူး။ ဒေါ်ပြီးတို့ ခြံဝရောက်မှ
မီကားကို ကျွန်မ သတိထားမိတာပါ။
ကားက မီးတစ်လုံးမှ မထွန်းထားပါဘူး။
ဒေါ်ပြီးက သူမရဲ့ဓာတ်မီးသေးသေး
စလေးကို မိုးသည်းသည်းမှာ ထွန်းပေး
ထားပါတယ်။ ဒေါ်လုံးတို့တစ်အိမ်လုံးက
လည်း မီးတွေမှိတ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
လူတို့လုပ်ဆောင်နေတာတွေကို ကျွန်မ
အခန်းထဲအပေါ်စီးကနေသေသေချာချာ
မြင်နေရပါတယ်။

ကားပေါ်ကနေ လူတစ်ယောက်
ဆင်းလာပါတယ်။ ဒေါ်ပြီးနဲ့ ခဏရပ်
စကားပြောပြီး ကားပေါ်ကနေ (၆) ပေ
လောက်အရှည်ရှိတဲ့ မိုးကာကြီးနဲ့ ပတ်
ထားတဲ့ တစ်စုံတစ်ခုကို မနီင်မနင်းနဲ့
ထမ်းချလာပါတယ်။ ထိုအရာကြီးကိုဒေါ်
ပြီးတို့ အိမ်ရှေ့မှာချပြီး ခြံထဲက ရေဘုံ
ဘိုင်မှာ ဆပ်ပြာနဲ့ ခြေတွေလက်တွေကို
ဆေးကြောနေပါတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း
တပျော့ပျော့နဲ့ ဖျိုအန်နေပါတယ်။ ခဏနေ
တော့ သူကားပေါ်အပြန်တက်ပြီး မောင်း
ထွက်သွားပါတယ်။ ကားထွက်သွားတာ
နဲ့ ဒေါ်ပြီးညီမနဲ့ ယောက်ျားက ထိုပစ္စည်း
ကြီးကို မ.ပြီး အိမ်ထဲကို သွင်းဖို့ လုပ်ကြ
ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲဒေါ်ပြီးညီမဘက်က
မနီင်ဘဲ ပြုတ်ကျသွားပါတယ်။ ပြုတ်ကျ
တဲ့ ဘက်ကနေ လျှောကျလာတာက
တော့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အသက်မဲ့
နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပါ။

“ဘုရား - ဘုရား”

ကျွန်မ အိမ်ပေါ်ကနေ သေသေချာ
ချာကို မြင်လိုက်ရတာပါ။ ဒီအချိန် ခဏ
လေးအတွင်းမှာပဲ လျှပ်စီးလက်လိုက်တဲ့
အလင်းရောင်ကြောင့်မိန်းမအလောင်းရဲ့

သွေးဆုတ်ဖြူရောင်နေတဲ့ မျက်နှာကို
ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရချိန်မှာ ကျွန်မ
ထမအော်မိအောင် တော်တော်လေး
သတိထားလိုက်ရပါတော့တယ်။

ကျွန်မလည်း ခြေတုန်လက်တုန်နဲ့
အောက်ထပ်ကိုဆင်းပြေးပြီး အမေတို့
အခန်းထဲကို တံခါးတောင်မခေါက်ဘဲ
ပြေးဝင်ပြီး အိပ်ပျော်နေတဲ့ အမေကိုလှုပ်
နှိုးလိုက်ပါတယ်။

“အမေ - အမေ - ထ - ထ။ ဟိုဘက်
က ခြံထဲမှာ အလောင်းကြီး”

အမေနဲ့ဘေးမှာ အိပ်နေတဲ့ အန်တီ
ဖြူလေးလည်း နိုးလာပါတယ်။ မေမေ
က...

“သမီး အလန့်တကြားနဲ့ ဘာဖြစ်
လာတာလဲ”

“မေမေရေ - နတ်ကတော်ဒေါ်ပြုံး
သူတို့ခြံထဲကို အလောင်းကြီး သယ်လာ
တယ်”

ဒေါ်လေးဖြူက မျက်လုံးပြုံးသွား
ပြီး...

“ဟုတ်ရဲ့လား - သမီးစုမြတ်ရယ်၊
သမီး ညမောင်မောင်ထံ အမြင်မှားတာ
နေမှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး - အန်တီဖြူလေး။
သမီး သေချာမြင်လိုက်တာ”

အမေက...

“ဒီကောင်မလေး ညကြီးမိုးချုပ်
ပေါက်ကရတွေ လာပြောနေတယ်” ဆို
ပြီး ဖျစ်တောက်ဖျစ်တောက် မလိုက်ချင်၊
လိုက်ချင်နဲ့ ဒေါ်ပြုံးတို့ ခြံထဲကို သေသေ
ချာချာမြင်ရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အခန်းထဲကို
လိုက်လာပါတယ်။ မေမေနဲ့ အန်တီဖြူ
လေးတို့ ကျွန်မအခန်းထဲကို ရောက်လာ
ပြီး ကြည့်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာပဲ ဒေါ်ပြုံးတို့
ခြံက မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်ပြီး ဘာမှ
မဖြစ်ခဲ့သလို ရှိနေပါတယ်။ မေမေက
သက်သက် အိပ်ရေးပျက်အောင် လာ
မြှောက်တယ်ဆိုပြီး...

“မိစုမြတ် - နင်စာကျက်ရင်းတောင်
တွေး ပြောက်တွေးနဲ့ အမေနဲ့ အဒေါ်ကို
လာနှိုးပြီး မြှောက်လှန့်တယ်ပေါ့လေ။
ငါတို့က မနက်စောစောထပြီး ဆွမ်းချက်
ရဦးမှာဟဲ့” လို့ ပြောပြီး အောက်ကိုပြန်
ဆင်းသွားကြပါတယ်။

ကျွန်မလည်း စာဆက်ကျက်လို့
မရတာနဲ့ ခေါင်းညှိုးချပြီး အိပ်နေလိုက်ပါ
တယ်။ တောင်တွေးမြောက်တွေးပြီး

တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်ပါဘူး။ အိပ်ပဲ
တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ ကျွန်မ အိပ်ပျော်
သွားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မ ဘယ်လောက်တောင် အိပ်
ပျော်သွားတယ် မသိပါဘူး။ တစ်ဖက်ခြံ
က “အား” ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့
စူးစူးပါးပါးအော်သံကြောင့် လန့်နိုးလာ
ပါတယ်။ အိပ်မက်လား။ တကယ်လားလို့
တွေးနေတုန်း နာရီကြည့်လိုက်တော့
မနက် (၄) နာရီခွဲနေပါပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ
ပဲ အမေနဲ့ အန်တီဖြူလေး ဆွမ်းချက်နေ
ရာကနေ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာပါ
တယ်။

“သမီးစုမြတ် - ကြားလိုက်လား။
ဒေါ်ပြုံးတို့ အိမ်ထဲကနေ မိန်းမတစ်
ယောက်ရဲ့ အားဆိုပြီး ကြောက်လန့်

ကကြားအော်လိုက်တဲ့ အသံကြီး”

ကျွန်မ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့...

“ကြားတယ် - မေမေ၊ သမီးလည်း
အဲဒီအသံကြောင့် လန့်နိုးလာတာ”

ကျွန်မတို့ ပြောနေတုန်း မကြာခင်
လမ်းထဲက လူတွေ ဒေါ်ပြုံးတို့အိမ်ရှေ့ကို
ရောက်လာပါတယ်။ သူတို့လည်း အော်
သံကြောင့် ရောက်လာတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။
ကျွန်မတို့လည်း မိန်းမသားတွေချည်းပဲ

ရှိတာမို့ခန်းဆီးနောက်ကနေပဲ ကြည့်နေ
ကြပါတယ်။ နောက်တော့ ရပ်ကွက်လူ
ကြီးတွေ ရောက်လာပါတယ်။ တဖြည်း
ဖြည်းနေအလင်းရောင်လည်း ထွက်ပေါ်
လာပါပြီ။ သူတို့ ပြောစကားတွေအရ
နတ်ကတော် ဒေါ်ပြုံး နှလုံးရောဂါနဲ့ ရုတ်
တရက် ဆုံးသွားတယ်ဆိုတာကို သိရပါ
တယ်။ ကျွန်မကတော့ ညက တွေ့လိုက်
တဲ့ အလောင်းနဲ့ ပတ်သက်လေမလား
လို့လည်း တွေးမိပါတယ်။ အိပ်ပဲ -
ကျွန်မ ပြောစကားကို ကလေးဆိုပြီး
ဘယ်သူမှ မယုံမှဲအတူတူ မပြောတော့
ပါဘူးဆိုပြီး နှုတ်ပိတ်နေခဲ့ပါတယ်။

ညဘက်တွေမှာ စာထကျက်ရင်
လည်း ခန်းဆီးကိုဟပြီး တစ်ဖက်ခြံကို
မကြည့်မိဖို့သတိထားနေခဲ့ပါတယ်။ နတ်
ကတော်ဒေါ်ပြုံးရက်လည်ပြီးနောက်ရက်
ည ဘက်ကြီးစာထကျက်နေတုန်း
ကျွန်မတို့ ခြံနဲ့ ကပ်လျက်အုတ်တံတိုင်း
ဘက်ကနေ တစ်စုံတစ်ရာကို မြေပေါက်
သံ သဲ့သဲ့ကို ကြားရပါတယ်။ သေချာပါ
တယ်။ သေသေချာချာနားထောင်တော့

တစ်စုံတစ်ဦးက မြေကြီးကိုပေါက်ပြားနဲ့
ခပ်တိုးတိုးတူးဆွနေသံပါ။ ကျွန်မလည်း
ခန်းဆီးကုအသာလေးဟုပြောကြည့်တော့
အသံပဲ ကြားရပြီး လူတွေကို မမြင်ရပါ
ဘူး။

သူတို့က အုတ်တံတိုင်းနဲ့ ကပ်ပြီး
တူးနေလို့အုတ်တံတိုင်းကွယ်ပြီးကျွန်မ
မမြင်ရတာပါ။ တော်တော်လေးကြာ
တော့ မြေကြီးထဲကို တစ်စုံတစ်ခုပစ်ချ
သံ၊ ဂြိုဟ်ကျသွားသံ၊ မြေကြီးပြန်ဖို့သံ
တွေကို ကြားနေရပါတယ်။ မကြာပါဘူး
ဒေါ်ပြုံးညီမနဲ့ သူ့ယောက်ျား ပေါက်ပြား
ကိုယ်စီနဲ့ဟေ့ဟေ့ပန်းကြီးအိမ်ထဲပြန်ဝင်
သွားကြပါတယ်။ ကျွန်မနာရီကို ကြည့်
လိုက်တော့ မနက် (၃)နာရီကျော်နေပါ
ပြီ။

ကျွန်မလည်းသူတို့အိမ်ထဲဝင်သွား
သည့်တိုင်းအောင် မျက်စိတဆုံးဝေးနေ
ရင်းဒီလင်မယား ဘာတွေမြင်နေပါလိမ့်
ဆိုပြီး တွေးနေတုန်း မယ့်နိုင်စရာ၊ ထိတ်
လန့် စရာ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မြင်ခဲ့ရပါ
တယ်။ သူတို့ လင်မယားဝင်သွားပြီး
စက္ကန့်ပိုင်းလေးမှာပဲ စောစောက သူတို့
တူးဆွခဲ့တဲ့ အုတ်တံတိုင်းနားကနေ
မိန်းမတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး သူတို့

နောက်ကို လိုက်သွားတာကို ထင်ထင်
ရှားရှားကျွန်မတွေ့လိုက်ရပါတယ်။ သေ
သေချာချာ ကြည့်တော့ ထဘီရင်လျာမို့
ဆံပင်ကြီးဖားလျားချထားပြီး ခြေ
ထောက်က မြေကြီးနဲ့မထိဘဲ လေထဲ
လွင့်ပျံပြီး သွားနေတာပါ။ ကျွန်မလည်း
အံ့သြမှင်တက်ပြီး ကြောက်ဖို့တောင်
သတိမရပါဘူး။ ဒါ - တစ္ဆေဝိညာဉ်ပဲမို့။
အဲဒီမိန်းမကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်
နောက်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲကို လိုက်ဝင်
သွားပါတယ်။

မကြာပါဘူး။ မိနစ်ပိုင်းလောက်ပဲ
ကြာပါတယ်။

“အား” ဆိုတဲ့အသံနက်ကြီးနှစ်ခုကို
ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တစ်လမ်းလုံး ကြား
လိုက်ရပါတယ်။ မနက်ရောက်တော့ ရင်
တွက်ထဲမှာ ဒေါ်ပြုံးရဲ့ညီမလင်မယား
မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူး၊ လျှာကြီးထွက်ပြီး
ရုတ်တရက် သေဆုံးနေတဲ့ သတင်းက
ပြောနေကြပါတယ်။ အမေကတော့...

“ဘေးမြဲမှာဘာတွေဖြစ်တယ်မလို့
ဘူး။ တို့အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးငါးပါးပရိ
အတ္တရာယ်ကင်းပရိတ်လေးရွတ်ဦးမှလို့
အန်တီဖြူလေးကို ပြောနေတာကိုကြား
ရပါတယ်။

ရဲတွေလည်းဒီလူသေမှုသေခင်းကို
အခြေမထုတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ တစ်အိမ်ထဲက
လူသုံးယောက် ကြောက်လန့်တကြား
ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် သေဆုံးခဲ့တာကို
ပဟေဠိဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ အခြေမရှာနိုင်
ပါဘူး။ ကျွန်မကတော့ မိုးတစ်ညမှာ
ကျွန်မ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မိုးကာလိပ်ကြီးနဲ့ လူ
သေအလောင်းကြီး ပတ်သက်နေမယ်
ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မပြောလည်း ဘယ်

သူကမှ ယုံမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ်၊ တစ်ဖက်ခြံက ဘယ်လိုအသံကြား
ကြား ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ခန်းဆီး
လိုက်ကာကို ဘယ်တော့မှ ဖွင့်ကြည့်မှာ
မဟုတ်တော့သလိုမိုးညတွေမှာညဘက်
ကြီးကျွန်မ ဘယ်တော့မှ စာထကျက်မှာ
မဟုတ်တာကတော့ အသေအချာပါပဲ
ရှင်။

⇒ လူမြန်မာ

ဗွဲ	မုန်ကျည်း၊ မုန်လာ၊
၁	ပြောင်သား၊ ပဲကြီး၊
၂	နှမ်းစပ်၊ ပဲနုလက်၊
၃	ရွှမ်း၊ ရွေးသီး၊
၄	ငွေရွက်၊ သားငါး၊
၅	အုန်းသီး၊
၆	ကြောင်ပန်းရွက်၊
၇	ဒင်္ဂသလွန်သီး၊
၈	ပဲလင်းမြွေသီး၊
၉	ပဲစားကော
၁၀	သံပရာသီး

ဧကံထက်အောင်သည် တည်းခိုခန်း၏
ရေချိုးခန်းထဲတွင် ရေချိုး၍ ပြီးစီးလေပြီ။
သို့ရာတွင် ရေချိုးခန်းရှိ မှန်ထဲတွင်
သူ့ဓားစေ့မှ မှတ်ဆိတ်ငုတ်တို့များကို
စုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသည်။
ထို့ကြောင့် စိမ်မြေနပြေ ရိတ်နေလေသည်။

ဆွေမြင့်

မှတ်တမ်းတင်သူ
အောင်

ဆွေ
မြင့်

လွယ်မြော်ခြင်း နိဿာမ

အိပ်ခန်းနှင့် ရေချိုးခန်းစပ်ကြားရှိ တံခါးခွက်ကို ပိတ်ထားသည်။ တံခါး ဝေါက်သည်ဖော်ထက်အောင်၏နောက် ကျောဘက်တွင် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အခန်းပြင်ဘက် လူသွားစင်္ကြံမှ တံခါး ခေါက်သံကို မသိမကွဲကြားလိုက်ရ သည်။

“တံခါးခေါက်နေတာ ဘယ်သူလဲ”
ဖော်ထက်အောင်က အော်၍ မေး လိုက်သည်။

“မနက်စာ လာဖို့တာပါ မင်ဗျာ”
ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း၊ ချိုချိုသာ သာ ဖြေသံကို ကြားရသည်။

“ဒါဆိုရင် အထဲကိုဝင်ပြီး အခန်း စာပွဲပေါ်မှာ တင်ထားနဲ့”

ဖော်ထက်အောင်က ရေချိုးခန်းမှ လှမ်း၍ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ အပြင်ဘက်လူသွားစင်္ကြံမှပုဂ္ဂိုလ်သည် ထားသော အခန်းတံခါး လက်ကိုင်သို့ လှည့်ဖွင့်၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

တံခါးခွက်ကို ခြေဖောက်ဖြင့် နောက်ပြန် ကန်၍ ပိတ်လိုက်သည်။ တံခါးပိတ်သံ အနည်းငယ် ကျယ်သွားသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် လက်တွင်းရှိ ရှမ်းစားပြောင်ကို စားပြောင် ဖိပ်မှထုတ်လိုက်သည်။ ထက်မြဲသော ပြာလဲ့လဲ့ရောင် စားသွားသည်လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တည်းခိုခန်းထဲတွင် လူ ရှင်းနေသောကြောင့် သူ့ဆောင်ရွက် ချက်ကို အနှောင့်အယှက်ကင်းစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်တော့မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန် ချလိုက်သည်။

ဖော်ထက်အောင်သည် ရေချိုးခန်း မှန်ရှေ့တွင် မုတ်ဆိတ်ရိတ်နေစဉ် အတောအတွင်း နံနက်စာလာဖို့သူ၏ အခန်းတံခါးဖွင့်ဝင်လာသံကို ကြားလိုက် ရသည်။ ထို့နောက် တံခါးပြန်ပိတ်သံ ပြင်းထန်မှုကို သတိပြုမိသည်။ သို့ရာတွင် ဖောက်တော်နှင့် ပြန်မထွက်သေးကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။

သို့ဖြစ်လျှင် - ထိုသူ ဘာလုပ်နေပါ လိမ့်၊ မိမိ တည်းခိုနေသော တည်းခိုခန်း အတွင်း မည်သည့်နေရာတွင် ထိုသူရှိ နိုင်မည်နည်းဟူ၍ လှုပ်ရှားသံကို နားစွင့်

ကြည့်သော်လည်း လုံးဝတိတ်ဆိတ်မြိမ် သက်နေသည်။

ဖော်ထက်အောင်သည် အန္တရာယ် ၏အန္တအသက်ကို ရရှိလိုက်ချိန်တွင် သူ့ နောက်ကျောဘက်ရှိ ရေချိုးခန်းတံခါးက ဝုန်းခနဲ ပွင့်သွားသည်။ အတွင်းသို့ ဝင် လာသော အသွင်သဏ္ဌာန်ကို သူ့ရှေ့မှန် ထဲတွင် မြင်လိုက်ရသည်။

ဖော်ထက်အောင်က နောက်သို့ ချာခနဲ တစ်ပတ်လှည့်၍ မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်စဉ် ဝင်လာသူ၏ လက်ထဲမှ စားသွားသည် သူ့ရှင်ညွှန်ဆီသို့ ထိုးစိုက် ရန်အချိန်ဖြင့် ဆင်းလာသည်။ ဖော်ထက် အောင်သည် ကိုယ်ကို ဘေးသို့ယှဉ်၍ လျှပ်တစ်ပြက် အချိန်မီရှောင်လိုက်နိုင် ခဲ့သည်။

ထိုအခါ စားသွားသည် ရေချိုးခန်းရှိ မှန်သားပြင်နှင့်သာ ထိတွေ့သွားသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စားသမား၏ မျက် နှာပြင်ပေါ်ရှိ အလိုမကျမှု အရိပ်အရောင် ကိုပါ ဖော်ထက်အောင်က သတိပြုမိ လိုက်သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် စားသမားသည် ရေချိုးခန်းတွင်း၌ အေးအေးလေးလေး

တစ်ကိုယ်လုံးလွတ်လွတ်လပ်လပ်ချေချေ
နေသူအား ရှမ်းမားမြောင်ဖြင့် ဝိုင်နိုင်စွာ
ထိုးစိုက်နိုင်မည်ဟူ၍ တစ်ထစ်ချကြိုတင်
တွက်ချက်ထားသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏
ကြိုတင်တွက်ဆမှုမှာ မှားယွင်းသွားခဲ့
သည်။ သူ့မျှော်လင့်ချက် ပျက်ပြားသွား
လေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ...

သူ၏ မူလအကြံအစည်ကို ရေဆုံး
ကမ်းဆုံးတိုင်အောင် အကောင်အထည်
ဖော်ရမည်။ ထို့ကြောင့် မားသမားသည်
သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ရှေ့
တစ်လှမ်းတက်၊ မားသွားကို ပင့်ထိုး၊
ဝိုက်ထိုး၊ တွက်ထိုး၊ ပက်ထိုးစသည်ဖြင့်
ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ စက္ကန့်နှင့်အမျှ တိုက်ခိုက်
နေသည်။

လေထုကို ဖြတ်သန်း၍ ဦးခနဲ၊ ဝှစ်
ခနဲ ထွက်ပေါ်လာသံနှင့်အတူ ရေချိုးခန်း
၏ ကျဉ်းမြောင်းသော နေရာအတိုင်း
အတာအတွင်း၌ ဇော်ထက်အောင်သည်
စံစစ်အနေအထားဖြင့် အလူးအလွန်း၊
အရှောင်အတိမ်း၊ အဆုတ်အတက်

စသည်ဖြင့် အသက်ရှင်သန်ရေးအတွက်
ရာခိုင်နှုန်းပြည့် အာရုံစိုက်လျက် ဆင်
နေရသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ဇော်ထက်အောင်
ပန်းစွန်းကို ပက်မားတစ်ချက် ပွတ်တင်
သီကာ ထိမိသွားသည်။ မားဒက်ရာ
သွေးများ စိမ့်ထွက်လာသည်။ ကျော
မှ အထိုက်အလျောက် ရရှိသွားသော
မားသမား၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဇော်
ထက်အောင်က ဘယ်လက်ဖြင့် ဖမ်းကို
ဆုပ်ညှစ်လိုက်သည်။ ဇော်ထက်အောင်
၏ ဗီညွှစ်အားကြောင့် မားသမား လက်
ထဲမှ မားလွတ်ကျသွားသည်။

မားသမားသည် မားလွတ်ကျလျှင်
လွတ်ကျခြင်း တိုက်ကွက်ပြောင်းကာ
လက်နက်မဲ့နည်းစနစ်အရ ဇော်ထက်
အောင်၏ လည်တိုင်ကို အားကုန်ညှစ်
ဖိစိန်ရွှေ့ရန် ကြိုးစားသည်။

ရုတ်တရက်အားဖြင့် ဇော်ထက်
အောင်က စံစစ်မှ တိုက်စစ်သို့ ပြောင်းလဲ
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မိမိ၏ ညှစ်
လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်ရှိသော

ထိုအခါ တူနီးစရသော
အဆင်းသဏ္ဌာန်တစ်ခုသည်
မျက်ဆွဲတစ်ခုကို ခိုက်ထား
ပါလျက်နှင့် ဗီပြင်ထပ်ရှားစွာ
တွေ့မြင်နေရသည်။ အချိန်
မည်မျှ ကြာသွားသည်မသိ
ဇော်ထက်အောင်သည် အာနာပါနု
ကမ္မဋ္ဌာန်ဖြင့် ရှုမှတ်ခြင်းပြီးဆုံး
သွား၍ မျက်စိစွင့်လိုက်သည်။
ထိုအခါ သူ၏ ရှေ့မျက်နှာမှ ရာ
တွင် ရသေ့ကြီးတစ်ပါးသည်
ကျောက်သားနံရံကို ကျောပေး
လျက် ရပ်နေသည် ...

သေးသော မုတ်ဆိတ်ရိတ်မားကို ထို
အခါကျမှ အသုံးပြုတိုက်ခိုက်ရန် သတိ
ထားမိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် - ဇော်ထက်အောင်
သည် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရှိရှိသမျှ ရှိစု
မယ့်စုခွန်အားကို ညှစ်ထုတ်လိုက်သည်။
လူချင်းပူးကပ်လျက် မိမိလည်ပင်းကို
ညှစ်၍ ဖိစိန်ရွှေ့ရန် ကြိုးစားနေသော ရန်
သူ၏ ဝမ်းဝိုက်မှ ရင်ညွှန်တိုင်အောင် မုတ်
ဆိတ်ရိတ်မားဖြင့် ပင့်ဆွဲလိုက်သည်။
ထက်မြသောမုတ်ဆိတ်ရိတ်မားသွား
သည် ရန်သူလူဆိုး၏ ရင်ဘတ်ကို ဒေါင်
လိုက်ဖြတ်သန်းသွားသည်။ ဖောက်တက်
ကွဲရာတစ်ခု ဖြစ်သွားပြီး ထိုဒက်ရာမှ
သွေးများ စိမ့်ထွက်စီးကျလာသည်။

“အ-အာ-အား”

နာနာကြည်းကြည်း ညည်းတွားသံ
နှင့်အတူ ဇော်ထက်အောင်၏ လည်ပင်း
ကို ဆုပ်ညှစ်နေခြင်းမှ ညှစ်အားလျော့
သွားသည်။ ဇော်ထက်အောင်က လူဆိုး
နှင့် လူချင်းစွာရန် ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်၍
လူဆိုး၏ ခန္ဓာကိုယ်အလယ်ပိုင်းခွဆုံးသို့
စောင့်ကန်ထည့်လိုက်သည်။

အီးခနဲ အော်ပြသံနှင့် အတူ ဒူး
ထောက်လျက်သားကျသွားစဉ် ကပ်ပိုး
ကိုလက်ဝါးစောင်းပေးလိုက်ရာ လူဆိုး၏
မျက်နှာကြီးသည် သမံတလင်းကြမ်းခြင်
ကို အပ်လျက်သားဖြစ်သွားသည်။
ထို့နောက် - ငြိမ်သက်သွားလေတော့
သည်။

ဇော်ထက်အောင်က ပို၍သေချာ
စေရန် မှောက်လျက်သားဖြစ်နေသော
လူဆိုး၏ဝယ်ထိပ်မှ ဆံပင်များကို ဆုပ်
ကိုင်၍ သမံတလင်းကြမ်းခြင်တွင် နုတ်နှင့်
သုံးလေးချက် ဆောင့်တိုက်ကြည့်သေး
သည်။ လူဆိုးသည် ညည်းတွားလှုပ်ရှား
မှု မပြုနိုင်တော့ပဲ ပွဲသိမ်းသွားပြီးဖြစ်
ကြောင်း ဇော်ထက်အောင် နားလည်
လိုက်ရသည်။ လူဆိုး၏ အိတ်ထဲတွင်
ရှာဖွေရာ ဗြိတိသျှအရာရှိတစ်ဦး၏အလို
တော်ရှိ တစ်ဦးက ဇော်ထက်အောင်ကို
တွေ့ရာ နေရာတွင် အဆုံးစီရင်ရန် စေ
ခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။
နယ်ခြားဒေသရှိ ဤတည်းခိုခန်းတွင်
မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ နောက်ထပ်ထက်
လက်နေထိုင်ရန် မသင့်တော့ကြောင်း
ဇော်ထက်အောင် သဘောပေါက်သွား

လေပြီ။
ဤကြေးစားလူသတ်သမားသည်
မိမိကို မည်သည့်နေရာမှစ၍ ခြေရာခံ
ခဲ့သည်ကို မသိရ။ ထို့ကြောင့် - အကယ်
၍ ဤတစ်ယောက်နှင့် ကိစ္စမပြီးဖြစ်
သောအခါမျိုးတွင် ထိုသူ၏ အစေ
အပါင်းတို့သည်လည်း နောက်ထပ်
ရောက်မလာတော့ဟူ၍ မည်သူမျှ အား
မခံနိုင်။

မိမိလက်ထဲတွင် မိဘ၏ အမွေ
အနှစ်ဖြစ်သော ပတ္တမြားလည်ဆွဲကြိုး
နှင့် စိန်လက်ဝတ်ရတနာ ပါလာသည်။
ဗြိတိသျှတို့၏ တန်ပြန်ရန် ကြွေးဆပ်မှု
သည် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းဖြင့် မရ
အောင် မိမိနောက်သို့ ခြေရာခံလိုက်
နေပေလိမ့်ဦးမည်။

သို့ဖြစ်ရာ - ဇော်ထက်အောင်သည်
ဤတည်ခိုခန်းမှ အလျင်မြန်ဆုံးထွက်ခွာ
မှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် - သူ၏
ခရီးဆောင် ကျောပိုးဆိတ်တွင်းသို့ လို
အပ်သော ပစ္စည်းအချို့နှင့် ရတနာ ထည့်
ထားသော ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့ကို ယူဆောင်
လိုက်သည်။ မိမိတည်းခိုခန်းတံခါးကို
အပြင်မှဆွဲပိတ်၍ သော့ခတ်ပြီးနောက်

အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ တည်းခို
ခန်းတွင် အောက်ထပ်တွင် လူရှင်းနေ
သည်။ ဧည့်ကြိုစာရေးသည် သူ၏စားပွဲ
ပေါ်တွင် မျက်နှာနှင့် အုပ်လျက်သားဖြင့်
လောကကြီးကို မေ့လျော့နေသည်။

မိမိအခန်းသို့ လက်စွမ်းပြရန်
ရောက်လာခဲ့သူ လက်မရွံ့ပါးကွက်သား
၏ လက်ချက်ပင် ဖြစ်တန်ရာသည်။
ဇော်ထက်အောင်သည် အခန်းသော့ကို
မှောက်နေသော ဧည့်ကြိုစာရေး၏လက်
ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်ပြီးလျှင် တည်းခို
ခန်းဆောင်နောက်ပေါက်မှ ထွက်လာခဲ့
သည်။ ချက်ပြုတ်ခန်းထဲတွင် အသား
ကြော် တူးခြစ်နေသော အနံ့ တထောင်း
ထောင်း ထနေသည်။ အသားကြော်နေ
သော စားခိုမှူးသည်လည်း မီးဖိုရှေ့တွင်
အိပ်မောကျနေသည်။ သူသည်လည်း
လက်မရွံ့ပါးကွက်သား၏ လက်စွမ်းပြ
ခြင်းကို ရေရေလည်လည် ခံစားသွားခဲ့
ရခြင်းမှတစ်ပါး အခြားမဖြစ်နိုင်ပါချေ။

တည်းခိုဆောင်၏ နောက်ဘက်
ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီး၏ အမြစ်တွင်
ချည်ထားသော မန်ကျည်းစေ့ရောင်
မြင်းလားငယ်တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်

ရသည်။ ဇော်ထက်အောင်လမ်းနှင့် ရှိနေ
သော်လည်း မြင်းလား၏ ကျောပေါ်တွင်
ကုန်းနှီးပပါချေ။ ဂွမ်းကပ်တစ်ထည်ကို
သာ ခေါက်လျက်သားတင်ထားသည်
ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် - လက်မရွံ့
ကြေးစားလူသတ်သမားသည် ဤမြင်း
လားစီးလျက် မိမိနောက်သို့ ထက်ကြပ်
မကွာ လိုက်လာခြင်းပင်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ - လောလော
ဆယ်အချိန်အခါတွင် လက်မရွံ့ပါးကွက်
သားသည် ဤမြင်းလားကို စီးနိုင်လိမ့်
ဦးမည် မဟုတ်ပါချေ။ မိမိ၏ လက်ချက်
ဖြင့် လောကကြီးကို မေ့လျော့နေဆဲ
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် - တောင်တက်
တောင်ဆင်းခရီးလမ်းအတွက် အသုံး
ဝင်သော ဤမြင်းလားနှင့် ခရီးဆက်ရန်
ဇော်ထက်အောင်က သန့်ရှင်းချလိုက်
ရလေတော့သည်။ သို့ရာတွင် သူ့အနေ
နှင့် ဤဒေသတွင် လားစီး၍ ခရီးသွားခဲ့
ရသည်။ မည်သူ့ကိုမှ မပြောပြရန် ဆုံး
ဖြတ်ထားလေသည်။

ဖော်ထက်အောင်သည် တည်းခို
ဆောင်မှ ထွက်လာခဲ့သည်မှာ စုစုပေါင်း
မိနစ်လေးဆယ်မျှ ကြာခဲ့လေပြီ။ သူ
သည် ပစ္စက္ခကာလတွင် မျက်နှာမှ ရာသီ
ဦးတည်၍ မြင်းလားလေးကို စီးလာခဲ့
ခြင်း ဖြစ်သည်။

လောလောဆယ်အားဖြင့် လမ်း
ကြောင်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင်
သိပ်သည်းထူထပ်သော ချုံပုတ်များနှင့်
ပင်စည်ကြီးမားသော ညောင်မှတ်ဆိတ်
ပင်ကြီးများကိုသာ မကြာခဏတွေ့နေ
ရသည်။ ရှေ့နောက်၊ ဘေးဘယ်ညာကို
မျက်စိရှင်ရှင်ထား၍ မြင်းလားကို
အသော့နှင့်ခဲ့သည်။ မကြာခဏ သူ
နောက်ဘက်သို့ နားစွင့်ကာ သမင်လည်
ပြန် လှည့်ကြည့်ခဲ့ရသေးသည်။ စင်စစ်
အားဖြင့် ပေမီ၊ ဒေါက်မီ မြင်းတစ်ကောင်
နှင့်သာဆိုလျှင် လွန်မြောက်ခဲ့သော
အချိန်အတိုင်းအတာတွင် ခရီးအတော်
ရောက်လောက်ပေပြီ။ သို့ရာတွင် လော
လောဆယ် အခြားစီးစရာယာဉ်နှင့်
တိရစ္ဆာန်တို့ကို ရွေးချယ်ခွင့် မရှိပါချေ။
ထို့ကြောင့်- ဤမြင်းလားပုလေးပင်လျှင်

သူ့အတွက် အကျိုးသက်ရောက်မှု ဖြစ်
ပေါ်နေသည်။

ဖော်ထက်အောင်သည် သူ့ကိုယ်သူ
စိတ်ပြောပြကြောင်းဖြင့် ခရီးဆက်
ခဲ့သည်။ တောတွင်းတစ်နေရာတွင် ရေ
ကန်လေးတစ်ကန်ကို တွေ့လိုက်ရသော
အခါဝမ်းသာအားရဖြင့် လားဖက်ကြီးကို
စုံဆွဲ၍ တင်းလိုက်မိသည်။ တုန်ခန် ရင်
သွားသော လားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်
သည်။ ထိုနောက် လားရောလူပါ ရေကန်
စပ်သို့ ဆင်း၍ ရေစိမ်လိုက်သည်။ ရေ
ကန်ထဲမှ ရေဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပွတ်သံ
ဆေးကြော သောက်သုံးမိသည်။

ထိုအချိန်အတန်းတွင် သူ့နားထိုင်
တွင် မြင်းခွာသံများကို သဲ့သဲ့မျှကြား
လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် - နောက်ထပ်
လှည့်ကြည့်မိသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်
လှမ်းပစ်လိုက်သော ကျည်ထိပ်ဖူးသံ
သူ၏ နားရွက်အနီးမှ ဦးခနဲ အော်မြည်
ကာ သေမင်းတေးကို ညစ်ကြွေးသွား
သည်။

သူ့အတွက် အချိန် များများတား
မရနိုင်တော့ကြောင်းကို ဖော်ထက်

ဟောဒီ ပန်းပေါင်းတစ်တောင်
ဆင်းတုတော်မြတ် စံမော်တော်
တော် ကျောက်လိုက်ပွတ် တံတား
ရောက်လာတယ်လို့ ပုတ်ပါ။
မကောင်းမှုရှောင် ကောင်းမှု
ဆောင် ဖြူအောင်စိတ်ကိုထား။
ဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်ဘုရားရဲ့ အဆုံး
အမကို လိုက်နာပြီး အာနာပါနဲ့
ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာကို ပွားများ
တာ၊ ထုတ်ပေးတာ။ လူလေးမှာ
စပ်ပါရမိရှိသ၍ တူးတူးဖြားဖြား
မြင်ရလိမ့်မယ် ...

အောင် သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။
မြင်းလားလေးသည် သူ့ရှေ့ရေကန်ထဲ
တွင် အလှမ်းကွာနေသည်။ စတ္တန်နှင့်
အမျှမြင်းသုံးကောင်နှင့် လူသုံးယောက်
က နီးလာချေပြီ။ ဖော်ထက်အောင်နှင့်
အကွာအဝေးကြီးလာသည်။ နောက်ထပ်
မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ရောက်လာတော့
မည်။

ဖြစ်လိုရာဖြစ်ဟူ၍ သဘောပိုက်
ကာဖော်ထက်အောင်သည် ရေကန်တစ်
ပတ် ကမ်းစပ်မှ ပြေးသည်။ ရေကန်၏
တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ပိန်းပိတ်လျက် ထူ
ထပ်သိပ်သည်းသော ချုံပုတ်များဖြင့် မြင်
ကွင်းတစ်ခုလုံးကို ဖုံးကွယ်ပိတ်ဆို့ကာ
ဆီးနေသည်။ ထိုနေရာသို့ အရောက်
ပြေးသည်။

လက်နက်ကိုင် မြင်းစီးသမားသုံး
ယောက်သည် ရှေ့နောက်သုံးကိုက်သာ
သာမျှ အကွာအဝေးမှ စီးနင်းဒုန်းစိုင်း
လာကြသည်။ သူတို့ မြင်ကွင်းတွင် ရေ
ကန်ကို ပတ်၍ပြေးနေသော ဖော်ထက်
အောင်သည် မကြာမီ အချိန်ကာလ
အတောအတွင်း အရှင်လတ်လတ်ဖြစ်
စေ၊ အသက်ရှူရပ်တန့်လျက်ထား ဖြစ်

စေ၊ မျက်နှာဖြူသခင်ကြီးများလက်သို့ ဆက်သနိုင်ရပေတော့မည်ဟူ၍ စိတ်ချထားကြသည်။ ဖော်ထက်အောင်သည် ချုံနွယ်များနှောစပ်သို့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း မြင်းစီးသမားသုံးယောက်တို့၏မြင်ကွင်းထဲမှ ရုတ်တရက် မျက်ကွယ်နေရာ ယူပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ အကယ်၍ သာ တောလမ်းကြောင်းအတိုင်း ပြေးခဲ့ပါက လွတ်နိုင်စရာအကြောင်းမရှိ။ ခုန်းစိုင်း စီးလာသော မြင်းသုံးကောင်နှင့် လူသုံးယောက်သည် မကြာမီအချိန်ပိုင်း အတွင်းသူကိုမီလာနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်ထားသည်။

သူသည် သိပ်သည်းထူထပ်သော ချုံထဲသို့ တိုးဝင်ပုန်းခိုရန် ကြိုးစားနေစဉ် ချုံပုတ်၏နောက်ဘက် ကပ်လျက်သား ကျောက်နံရံတစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ သူက ကျောက်နံရံကို လက်ဖြင့်ဖိကိုင်၍ ပတ်လျှောက်ခဲ့ရာ အကျယ်တစ်ထွာ သာသာ အမြင့်တစ်လံမျှရှိသော အက်ကြွင်းတစ်ကြောင်းတွေ့လိုက်သည်။ ဤအက်ကြွင်းထဲသို့ တိုးဝင်နိုင်ခဲ့လျှင် သေနတ်သမား မြင်းစီးလူဆိုးသုံး

ယောက်၏ အန္တရာယ်မှအခိုက်အတန့် အားဖြင့် လွတ်မြောက်နိုင်ဖွယ်ရာ ရှိသည်။

တစ်ထွာသာသာမျှသာ အကျယ် အဝန်းရှိသော အက်ကြွင်းထဲသို့ သူ့ကိုယ်ကိုယ် သေးစိုက်ကြပ်ကြပ်သပ်သပ် တိုးဝင်ရမည့်အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သည်။ ဖော်ထက်အောင်သည် အချိန်ယူ၍ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ တော့ဟူ၍သဘောထားကာ လိုက်ခေါင်းထဲသို့ အရမ်းကာရာ အားစိုက်ခွန်စိုက် တိုးဝင်လိုက်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး အက်ကြွင်း၏အတွင်းသို့ ရောက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အလွန်တရာ နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကမ်းပါးအမှောင်ထု အတွင်းသို့ ဒရောသောပါး ဖောက်ထိုး လျှောကျသွားလေတော့သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် မတ်စောက်သော ဆင်ခြေလျောကျကျောက်သားပြင်အတိုင်း ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ မှောက်လျက်သား ကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကံကောင်း ထောက်မပွာ တစ်စုံတစ်ခုနှင့်မျှ ထိမိခိုက်မိ၊ တိုးမိတိုက်မိခြင်းမရှိဘဲ တောက်

လျောက်ကျဆင်းသွားခဲ့ပြီ။ စုစုပေါင်း သုံးမိနစ်မျှအကြာတွင် ဆင်ခြေလျောကျကျောက်သားပြင်၏ အဆုံးရှိ ရေအိုင်အတွင်းသို့ ဖောက်ထိုးနစ်မြုပ်သွားသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရေခဲရည်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည့်အလား စိန်မြအေးစက်မှုကို ရေရေလည်လည် ခံစားလိုက်ရသည်။

ဖော်ထက်အောင်သည် ကိုယ်တွေ့၍ လက်နှစ်ဖက်၏ ယက်အားဖြင့် ရေအိုင် မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့သည်။ လေကို အားရပါးရ တစ်ဝကြီး ဖျံလိုက်ပြီးနောက် အမှောင်ထဲတွင် ရမ်းသန်း၍ ရေတူရူသို့ ဆက်လက်ကူးခတ်ခဲ့သည်။

တစ်မိနစ်နီးပါးမျှ မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲ၌ ကူးခတ်လိုက်သောအခါ ရေကန်၏ အနားသတ်ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ထိုအခါ သူသည် ရေကန်စပ် ကျောက်သားပြင်ပေါ်သို့ တွယ်တက်လိုက်ပြီးလျှင် ရေတ္တမျှလဲလျောင်းလျက် အပန်းဖြေလိုက်သည်။ သူ့အနေနှင့် လောလောဆယ် မည်သို့သော အစီ

အစဉ်၊ အတွေးအခေါ်မှမရှိ၊ ဦးနှောက်ထဲတွင် ပကတိ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်။

တစ်စတစ်စနှင့် သူ့ဘာကြောင့်၍ နေရာသို့ရောက်ရှိလာသည်ကိုအစဖော်၍ ရလာသည်။ သူ့နောက်မှ လိုက်လာကြသော မျက်နှာဖြူတို့ စေလွှတ်လိုက်သူများကို သူက မျက်ခြည်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ပြီဟု နားလည်သဘော ပေါက်လိုက်မိသည်။ ထိုအခါကျမှ ပစ္စက္ခကာလအထိ ကျောပိုးအိတ်ကို သူ လွယ်ထားလျက် ရှိကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ လုံခြုံသော ဖော်အဖွင့်၊ အပိတ်အိတ်အမျိုးအစား ဖြစ်သောကြောင့် ကျောပိုးအိတ်အတွင်းသို့ ရေအိုင်ကြီးထဲမှ ရေအနည်းငယ်မျှသာ ဝင်လိမ့်မည်ဟူ၍ တွေးမိသည်။ ကျောပိုးအိတ်အတွင်းရှိ အစိုးတိုက် အစိုးတန် ရတနာများသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထွက်ကျစရာ အကြောင်းမရှိဟူ၍ စိတ်ချထားလိုက်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဖော်ထက်အောင်သည် ကျောပိုးအိတ်ကို ပန်းသိုင်းကြီးနှစ်ဖက်မှ ဖြုတ်၍ ဖော်ဖွင့်လျက် အတွင်းမှ

ရတနာများကိုကြည့်ရှုရန် စိတ်မကူးမိပါ
ချေ၊ လောလောဆယ် ဖြစ်ပေါ်နေသော
ပထမဆန္ဒမှာ ဤအမှောင်ထုထဲမှ ထွက်
ပေါက်ရှာ၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပတ်
ဝန်းကျင်ရှိ သဘာဝလေကိုပြည့်ပြည့်ဝဝ
ရှူလိုသော ဆန္ဒဖြစ်သည်။

ဒုတိယဆန္ဒမှာ သူ၏ အစာအိမ်ထဲ
သို့ အစာအာဟာရများ ဖြည့်တင်းရန်
အတွက် ဖြစ်သည်။ ထိုဆန္ဒနှစ်ခု ပြည့်စုံ
ပြီဆိုပါက သူ၏ နောက်မှ တစ်ကောက်
ကောက် ခြေရာခံလျက် လိုက်နေကြ
သော အာဏာပါးကွက်သားများလက်
မှ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာ ခြေရာ
ချောက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်ရာ - သူသည် လိလျောင်းရာ
မှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ဘေး
ပတ်ဝန်းကျင် အရပ်လေးမျက်နှာ၊ အရပ်
ရှစ်မျက်နှာ၊ အရပ်ဆယ်မျက်နှာတို့ကို
စူးစမ်းလေ့လာသည်။ ထွက်ပေါက်တည်
ရှိရာနေရာကို ရှာဖွေ၍ အမြန်ဆုံး ဤ
နေရာမှ ထွက်ခွာရန် သန့်ဋ္ဌာန်ချသည်။
ထို့နောက် - စမ်းတမ်းဝါးဖြင့် ရှေ့သို့လက်
နှစ်ဖက်ဆန့်လျက် ရွေ့လျားခဲ့သည်။

ပိန်းပိတ် နေသော အမှောင်ထု
သည် လက်နှင့်ကိုင်ကြည့်လျက်ပင် ရလှ
နိုးပါး အစိုင်အခဲတစ်ရပ်သာ မှတ်ထင် ပါ
သည်။ မည်သည့်နေရာတွင်ထွက်ပေါက်
ရှိမှန်းမသိ၊ ခြေဦးတည်ရာသို့ ရမ်းသန်း
မှန်းဆ ပျောက်နေမိသော ဖော်ထက်
အောင်သည် ခေတ္တရပ်တန့်လိုက်သည်။
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော အရပ်
ဆယ်မျက်နှာတွင် သူနားထဲသို့ တသွပ်
သွပ်ရေစီးသံနှင့် အလားတူသော အသံ
မျိုးကို တီးတိုးညင်သာ ကြားလိုက်ရ
သောကြောင့် ခြေလှမ်းရပ်တန့်ကာ နား
စွင့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဤမှောင်
မိုက်သော ကျောက်လိုက်ဂူတွင်း၌ ဖြစ်
တည်နေသော ရေအိုင်သည် မည်သည့်
နည်းနှင့်မျှ ရေအိုင်အောက်ခြေမှ စိမ့်
ထွက်ခြင်းမဖြစ်နိုင်ကြောင်း စဉ်းစား
သည်။ အကယ်၍ ရေအိုင်၏ အောက်
ခြေမြေသားဖြစ်နေပါမူ ရေစိမ့်ထွက်နိုင်
သည်။ သို့ရာတွင် အောက်ခြေကျောက်
သားပြင်ဖြစ်နေလျှင် ဤအိုင်ထဲသို့ တစ်
နေရာရာမှ စီးဝင်ခြင်းမျိုး ဖြစ်ရမည်။
ရောင်းတစ်ခုခုမှ စီးဝင်လာသော ရေ

ကြောင်းလမ်းမှာကို ရှာနိုင်လျှင် ထွက်
ပေါက်ကို မလွဲမသွေတွေ့ရမည်။

ထို့ကြောင့် - ဖော်ထက်အောင်က
ရေစီးသံသို့သို့ကြားရသောဘက်သို့ နား
စွင့်၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။ တစ်စတစ်စ
နှင့် ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည်ဟု မှတ်
ထင်ရသည်။ သူ၏ အမြင်အာရုံထဲတွင်
အလင်းရောင်တန်း မျှင်မျှင်တစ်ခုကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ စင်စစ်အားဖြင့်
အမှောင်ထုထဲတွင် မခန့်မှန်းနိုင်လောက်
သော အချိန်ကာလအတွင်း ရောက်ရှိ
နေသူတိုင်းသည် အလင်းရောင်ကို
တောင့်တမိမည်မှာ သေချာသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမြင်နေရသော
အလင်းရောင်သည် လက်ဖျံ၏ အရွယ်
အစားမျှသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအလင်းရောင်
သည်ပင်လျှင် လိုက်ဂူတွင်းရှိ ရေအိုင်
တွင်းသို့ စမ်းရေစီးကြောင်းမှခွဲ၍ စီးဆင်း
ရာဝင်ပေါက်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ
သည်။ ယင်းသို့သော စမ်းရေစီးဝင်
ပေါက်သည် ထူထည်ကြီးမားသော
ကျောက်သားနံရံ၏ အက်ကြောင်းမှ
လက်ဖျံတစ်ဖက်သာသာမျှသာ ကျယ်
ဝန်းသော အပေါက်ဖြစ်သောကြောင့် သူ

အနေနှင့် လူတစ်ကိုယ်စာ မဆိုထားနှင့်၊
ဦးခေါင်းတစ်လုံး ထွက်ပြူးနိုင်ရန်ပင်
ထွင်းဖောက်ခြင်း မပြုနိုင်။ ထွင်းဖောက်
နိုင်သော ကိရိယာတန်ဆာပလာဟူ၍
လောနတ္ထိ။

ထို့ကြောင့် - ကျောက်သားနံရံကြီး
တွင် ကျောမီလျက် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်
ချလိုက်သည်။ လောလောဆယ်အချိန်
တွင် သူ့အတွက် သောက်စရာရေအပြည့်
အဝရရှိနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် အစားအစာ
မရှိ၊ ရေထဲတွင် ငါးများ ရှိနိုင်သော်လည်း
မမြင်ရသောကြောင့် ဖမ်းဆီးဖို့ရာ မှောင်
ထဲတွင် ငါးကို ဖမ်းဆီးဖို့ရာ မလွယ်ကူ။

သူသည် စိတ်ဓာတ်ကျမှု၏ အမြင့်
ဆုံးဒီဂရီသို့ ရောက်နေလေပြီ။ လောက
တွင် အားကိုးရာဟူ၍ ဘုရား၊ တရား၊
သံဃာမှတစ်ပါး မရှိတော့သော အခြေ
အနေမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် တင်
ပျဉ်ခွေထိုင်လျက် ဓါးဆန့်ထားလိုက်
သည်။

“ဗုဒ္ဓေါမေ သရဏံ အညနတ္ထိ
ဓမ္မောမေ သရဏံ အညနတ္ထိ
သံဃောမေ သရဏံ အညနတ္ထိ”
နှုတ်မှ ရွတ်ဆိုခြင်းနှင့်အတူ အား

ကိုးတကြီးဖြင့် လေးလေးနက်နက် ယုံကြည်စိတ်ချစွာပေါ်လျက် နှုတ်ခမ်းလွှတ်ရုံမျှမဟုတ်ဘဲ ရင်တွင်းမှ လှိုက်လှဲစွာဖြင့် ထပ်ကာတလဲလဲ ရွတ်ဆိုနေမိသည်။ ဤအသက်အရွယ်အထိ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတို့ကို စိတ်ရှေးကိုယ်ပါ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် အားကိုးတကြီး နှစ်နှစ်ကာကာ မပြုခဲ့ဘူးပါချေ။ သို့သော် - မကြာမီအတောအတွင်း၌ သူသည် နာသီးဈေးတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော ဝင်လေထွက်လေကိုသာ လုံးလုံးလျားလျား အာရုံစိုက်ထားလိုက်သည်။

လက်ရှိပစ္စက္ခ အနေအထားတွင် ဇော်ထက်အောင်သည် အပြည့်အဝ အာရုံရနေသည်။ အခြားအကြောင်းအရာတစ်ခုခုသို့ စိတ်ပျံ့လွင့်ခြင်းအလျဉ်းမရှိ။ မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားသည်။ သူ၏သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့သမျှ ဆင်းတုတော်၊ ရုပ်ပွားတော်များစွာထဲမှ ဗုဒ္ဓ၏ကြည်ညိုဖွယ်ရာ အသွင်သဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးတို့သည် အလိုအလျောက် ပေါင်းစပ်သွားကြသည်။ ထိုအခါတုန်း မရသော အဆင်းသဏ္ဌာန်တစ်ခုသည်

မျက်လုံးတစ်စုံကို မှိတ်ထားပါလျက်နှင့် ပီပြင်ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နေရသည်။

အချိန်မည်မျှ ကြာသွားသည်မသိ ဇော်ထက်အောင်သည် အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းဖြင့် ရှုမှတ်ခြင်းပြီးဆုံးသွား၍ မျက်စိဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ၏ရှေ့မျက်နှာမှူရာတွင် ရသေ့ကြီးတစ်ပါးသည် ကျောက်သားနံရံကို ကျောပေးလျက် ရပ်နေသည်။ ဇော်ထက်အောင်က ထိခြင်းငါးပါးဖြင့် ရှိခိုးလိုက်ပြီးနောက် ရသေ့ကြီးကို မော့ကြည့်လျက် ထွက်ပေါက်နှင့်ပတ်သက်၍ မေးမြန်းမည်ပြုပြီးမှ မမေးဖြစ်တော့ပါချေ။ သို့ရာတွင် ရသေ့ကြီးက သူ့ကို ဦးခေါင်းညိတ် ပြသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ရသေ့ကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဦးခေါင်းထက်မှ အစပြု၍ ခြေဖျားအထိ အလင်းရောင် ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရသေ့ကြီးက သူ့အား ဦးခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြခြင်းမှာ ရသေ့ကြီး၏နောက်သို့လိုက်ရန် ခေါ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူသဘောပေါက်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ရသေ့ကြီးက ကျောက်သားနံရံကြီးဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သောအခါ ဇော်ထက်အောင်သည် ရသေ့ကြီး၏နောက်ကျောဘက် ခြေတစ်လှမ်းစာအကွာတွင် ရောက်နေလေသည်။ သူ၏ ရှေ့လက်တစ်ကမ်းစာအကွာမှ ခြေလှမ်းမှန်မှန် လျှောက်သွားသော ရသေ့ကြီးသည် ထုထည်ကြီးမားသော ကျောက်သားနံရံထဲသို့ ပကတိအတိုင်း တိုးဝင်သွားသည့် အလား မှတ်ထင်ရသည်။

ဇော်ထက်အောင်သည်လည်း ရသေ့ကြီး၏နောက်မှ လိုက်ပါသွားသည်။ သို့ဖြင့် ကျောက်သားနံရံကြီး၏ တစ်ဖက်သို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ထိုနေရာတွင် လူတစ်ကိုယ်စာ သွားသာရုံမျှသာ ကျယ်ဝန်းသော ဥမင်လမ်းကြောင်းတစ်ခုရှိသည်။ ရသေ့ကြီးက သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာသော ဇော်ထက်အောင်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ဥမင်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် - ဇော်ထက်အောင်

သည်လည်း ရသေ့ကြီး၏နောက်မှ ကပ်လျက် လိုက်ပါသွားသည်။ ဥမင်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ခြေလှမ်းသုံးရာကျော်မျှ လျှောက်ခဲ့ပြီးသောအခါ ပေတစ်ရာပတ်လည်မျှ ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမတစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ခန်းမထဲတွင် ကျောက်ဖယောင်းတိုင်ကြီးများ ထွန်းညှိထား၍ လင်းထိန်နေသည်။

ထိုခန်းမအတွင်းရှိ သိမ်မွေ့သော မွှေးရနံ့တစ်မျိုးသည် သူ၏ အနံ့အာရုံ ခံစားမှုတွင်းသို့ ပြန့်လွင့်ရောက်ရှိလာသည်။ ရှေ့မျက်နှာမူရာ ကျောက်သားနံရံတွင်နှစ်တောင်ပတ်လည်ထွင်းထားသော ဂန္ဓကုဋ်တိုက်တွင်းရှိ ဖြတ်ဘုရားဆင်းတုတော်တစ်ဆူကို ပလ္လင်ပေါ်တွင် ဖူးတွေ့ရသည်။ သင်းမြဲသော မွှေးရနံ့များသည် ထိုဆင်းတုတော်ရှိရာမှ ပျံ့လွင့်လာခြင်းကြောင့်ပန်းပေါင်းဆင်းတုတော်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ စိတ်ထဲမှ ထင်မြင်ယူဆလိုက်မိသည်။ ကြုံတောင့်ကြုံခဲဖူးခွင့်ရရှိကံတွင်ပန်းပေါင်းဆင်းတုတော်ကို ဇော်ထက်အောင်က လိုက်လွှဲကံလွဲ

လို ကြည်ညိုစွာဖြင့် ဇူးထောက်ထိုင်ချ
ကာ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ကန်တော့
နေမိသည်။

မလှမ်းမကမ်းတွင် ရသေ့ကြီးက
ရပ်လျက်သား အနေအထားဖြင့် ဖော်
ထက်အောင်ကို ဝံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“လူလေး- ဆာနေပြီ ထင်ပါ”

ဟု လှမ်းမေးသည်။ ဖော်ထက်
အောင်က ဦးခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထို
အခါ ရသေ့ကြီးသည် ဖော်ထက်အောင်
ကို အစိမ်းရောင် ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး
လှမ်းပေးသည်။ ထိုငှက်ပျောသီးကိုမည်
သည့်နေရာမှ ယူပေးသည်ကို သတိ
မထားမိ။ အဖွဲ့ကို စွာလိုက်သောအခါ
အတွင်း၌ ရွှေဝါရောင်အသားကို တွေ့ရ
သည်။ အားရပါးရ ဆာဆာနှင့် စားလိုက်
မိသည်။ သူ၏အစာအိမ်ထဲမှ ဆာလောင်
မှုများ ပပျောက်သွားသည်။

“ဟောဒီ ပန်းပေါင်းတစ်ထောင်
ဆင်းတုတော်မြတ် စံပယ်တော်မူတဲ့
ကျောက်လိုက်ဂူကို ကံထူးလို့ ရောက်
လာတယ်လို့မှတ်ပါ။” မကောင်းမှုရှောင်
ကောင်းမှုဆောင် ဖြူအောင်စိတ်ကို
ထား” ဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်ဘုရားရဲ့အဆုံးအမ

ကို လိုက်နာပြီး အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်း၊
ဘာဝနာကိုပွားများအားထုတ်ပေစေဘူး။
လူလေးမှာ အခပ်ရပ်ရှိသ၍ ထူးထူးခြား
ခြားမြင်ရလိမ့်မယ်”

ဟူသော ရသေ့ကြီး၏ ဆုံးမမိန့်
ကြားသံအဆုံးတွင် ဖော်ထက်အောင်
သည် ပန်းပေါင်းဆင်းတုတော်ရှေ့မှောက်
တွင် သူ့တွင်ပါလာသော ရတနာများကို
တင်၍ လှူဒါန်းလိုက်ပြီးနောက် တင်ပျဉ်
ခွေထိုင်၍ ခါးကို မတ်မတ်ဆန့်လိုက်
သည်။ မျက်စိနှစ်လုံးကို အသာအယာ
မှိတ်လိုက်သည်။

အချိန်ကာလအတိုင်းအတာသတ်
မှတ်ချက်ဟူသည် ပစ္စက္ခတွင် ဖော်ထက်
အောင်အတွက် မဟုတ်တော့ပါ။ ရသေ့
ညောင်းညာထုံကျင်ခြင်းအလျဉ်းကမ်း
နေသည်။

သူ၏မျက်နှာမူရာ အရပ်တစ်ခု
ဟင်းလင်းပြင်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။
ဟု ထင်ရသည်။ မျက်စိနှစ်ဖက် မှီ
ထားပါလျက်နှင့် အဖြူရောင်အလင်း

တန်းကြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို ထင်ထင်
ရှားရှား တွေ့နေရသည်။ ထိုအလင်း
ရောင်တန်းသည် မိုးကောင်းကင်ထက်
သို့ မီးမောင်းကြီး (Search light) ဖြင့်
ထိုးထားသည့်ပမာ ခြောင်တန်းလင်း
ထိန်နေသည်။

အလင်းရောင်တန်း၏ ထိပ်ချား မိုး
ကောင်းကင်၏ အထက်တွင် ရွှေရောင်
တောက်ပနေသော နန်းတော်ကြီးကို
မြင်လိုက်ရသည်။ နန်းတော်ကြီး၏ဘေး
ဘက်ရှိ ဥယျာဉ်ထဲတွင် လှပတင့်တယ်
သော ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးနှင့် ပန်းရောင်
စုံများ ဖူးဖွင့်နေကြသည်။ ထိုဥယျာဉ်
အတွင်း၌ ပုလဲရောင် အဆင်းသဏ္ဌာန်
နှင့် နတ်သားတစ်ပါးသည် ရတနာတို့
ဖြင့် စီခြယ်အပ်သော သလွန်ညောင်
စောင်းတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ ထို
ညောင်စောင်းပတ်လည်တွင် အလွန်
တရာရောမောလှပသော နတ်သမီးများ
က သိမ်မွေ့ညင်သာစွာ ကပြချော်ချော်နေ
ကြသည်ကို မြင်ရသည်။

ထို့နောက် သူ၏ မြင်ကွင်းထဲတွင်
စေတီတော်တစ်ဆူကို ဖူးမြော်လိုက်ရ
သည်။ တာဝတိံသာနတ်ပြည်တွင်တည်

ထားသော စူဠာမင်္ဂလီစေတီတော် ဟူ၍
အသိအာရုံထဲတွင် မှတ်ယူလိုက်ပြီးသား
ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက် - အရှေ့မှန်၊ မြောက်မှန်
နှင့် တောင်မှန်ဟူသော မှန်ဦးသုံးပေါက်
ရှိသော သုဗ္ဗောဇရပ်ကြီးကို မြင်တွေ့ပြန်
သည်။ ရွှေရောင်တဖျတ်ဖျတ်လင်းလက်
နေသော ထီးတော် (၅) ဆင့်နှင့် တင့်
တယ်နေသည်။

ထိုဇရပ်ကြီးထဲတွင် သိကြားမင်း
ဟူ၍ တင့်တယ်ခန့်ညားမှုအရ ယူဆ
ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဦးဆောင်လျက် ရွှေ
ရောင်၊ ဓဋ္ဌရောင်၊ စိမ်းပြာရောင်၊ ပုလဲ
ရောင် စသည် ရောင်စုံနှစ်လိုဖွယ်ရာ
ဝတ်စားတန်ဆာများကို အသီးသီးဆင်
ယင်ထားကြသော နတ်သားများသည်
တရားသဘင်ကျင်းပလျက် တရားတော်
မြတ်များကို ဟောကြားခြင်း၊ နာကြား
ခြင်းနှင့် ဆွေးနွေးခြင်းများကို အားတက်
သရော ပြုလုပ်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်
ရသည်။ ထိုမှ တစ်ဖန် ...

အထက်ဘက်မှ အောက်နက်သို့
ပြောင်းလဲရောက်ရှိသွားပြန်သည်။ ဝရီ
ပြည်တွင် ရဲရဲနီသော သံပူမီးများကို အာခံ

တွင်းသို့ သွတ်သွင်းခံရသူများ ကြီးထားသော သံပူပူများဖြင့် နား၊ နှာခေါင်းပေါက်များအတွင်းသို့ လောင်းချခံနေကြရသူများ စသဖြင့် ထိတ်လန့်ရောက်ချားဖွယ်တွေ့မြင်ရသည်။ ထက်မြဲသော ဆူးတို့ဖြင့် အတိအကျသော လက်ပံပင်ကြီးသဖွယ် သစ်ပင်ကြီးပေါ်သို့ ဆူးများ နက်ရှိုင်းစွာ အစူးခံလျက် တက်နေကြရသူများ။ ထိုသူများကို သစ်ပင်ကြီးအောက်မှ အစွယ်ဖွေးဖွေး လျှာတွဲလဲဖြင့် ခုန်ဟပ်နေကြသော ငရဲခွေးနက်ကြီးများ။ ထိုငရဲခွေးများ၏ ပါးစပ်တွင်းသို့ မရောက်ရှိစေရန် သစ်ပင်အထက်သို့ ဆူးစူးခံလျက် အားထုတ်ကြိုးစားတက်နေကြရသော်လည်း ထိုသစ်ပင်များ၏ အထက်သို့ နှုတ်သီးကောက်ချိတ်၊ စိမ်းညိုရောင်များဖြင့် လင်းတင့်ကြီးများ ရုတ်တရက်ရောက်လာကြသည်။ အထက်သို့ ရောက်နေကြသူများ၏ ငယ်ထိပ်ကို အချို့က နှုတ်သီးဖြင့်ဖောက်၍ ဦးနှောက်ကို စားကြသည်။ အချို့က ဝမ်းရိုက်ကိုဖောက်၍ အူကို ဆွဲထုတ်စားသောက်ကြသည်။ အသည်းအသန်နာကျင်မှုဖြင့် အော်ဟစ်ငိုကြွေးကြသံများ။ ညည်းတွားသံများ

စသဖြင့် ပွက်လောရိုက်နေကြသည်။ ဤမြင်ကွင်းများကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ကြည့်နေရသော သူများသည် မကောင်းမှုမှန်သမျှကို ထပ်မံလုပ်လိုသော ဆန္ဒများ ပျောက်ကွယ်သွားရပေလိမ့်မည်။

ငရဲပြည်မြင်ကွင်းများ လုံးလုံးလျားလျား ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖော်ထက်အောင်သည် လွန်ခဲ့သောဘဝကို ပြန်လည်ကြည့်မြင်လိုသော ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

ရှေးဟောင်းစံအိမ်ကြီးသည် မင်းရာဇာတို့၏ ရဲတိုက်ကြီးပမာ ကြီးကျယ်ခန်းနားထည်ဝါ ခန့်ညားနေလေသည်။ ထုထည်ကြီးမားစွာ တည်ဆောက်ထားသော နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံ ဖြစ်သည်။ ဆင်ဝင်၏ အထက်ရှိ လေအဆောင်အား အထောက်အခံမြှောက်ထားသော ပွတ်လုံးတိုင်ကြီး နှစ်တိုင်ရှိကာ နတ်ပန်းနွယ်သဏ္ဌာန် လက်မြောက် ထွင်းထုထားသည်မှာ ထူးဆန်းသည်။

ကျယ်ဝန်းလှသော မြဝင်းကြီးထဲတွင် စံအိမ်ပတ်လည်တစ်ခုလုံး နှစ်ရှည်သီးနှံပင်များဖြစ်ကြသော သရက်၊ ပိန္နဲ၊ မာလကာ၊ ဩဇာ စသည်တို့သာမက ရာသီပန်းပင်ဖြစ်သည့် ပိတောက်၊ ကံ့ကော်၊ ဂုရွေဝါ စသည်ပင်ကြီးများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

စံအိမ်၏ ရှေ့ဘက် အဝင်တံခါးမကြီးမှ ဝင်လိုက်သောအခါ မြင်ကွင်းထဲတွင် ကျယ်ဝန်းသားနားသော ဧည့်ခန်း၊ မောင်ကြီးတစ်ခုကို အံ့သြဖွယ်ရာလက်ရာမြောက်မွမ်းမံမှုများ အပြည့်အဝဖြင့် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သက်ရှိ လူအရွယ်အစား ကုန်းမောင်ခေတ် မင်းစိုးရာဇာ မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စားဆင်ယင်လျက် ကြက်အရေရှိသော မြန်မာအမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးကြီးတို့၏ ပုံတူဆီစေးပန်းချီကားကြီးများကို ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲတွင် ရွှေဖျာကနတ်ပေါင်များဖြင့် ချိတ်ဆွဲတန်ဆာဆင်ထားသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ထူးခြားစွာတိတ်တိတ်မှုသည် စံအိမ်ကြီး၏ အတွင်းဘက်တစ်ခုလုံး လွှမ်းမိုးလျက်ရှိသည်။ မြဝင်း

ထဲရှိ သစ်ပင်များပေါ်တွင် ဂုဏ်ကျေးများ၏ မြည်ကြွေးသံများနှင့် သစ်ရွက်သစ်ခက်တို့ကို လေတိုးသံတို့မှတစ်ပါး လူသူနေထိုင်ခြင်း ကင်းမဲ့နေသည့်ပမာ မှတ်ထင်ရသည်။

အချိန်ကာလအားဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ကုန်းဘောင်ဆက် နောက်ဆုံးဘုရင်ဖြစ်တော်မူသော သီပေါမင်းနှင့် မိဖုရားတို့ကို နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှများက ပြည်ပသို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားချိန် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် များမကြာမီ ရက်သတ္တပတ်အတွင်းမှစ၍ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝှမ်း နေရာဒေသ အနှံ့အပြားတွင် တိုင်းရင်းသား မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှတို့အား တုန့်ပြန်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ကိုယ့်နား ကိုယ့်ဟန်ဖြင့် လက်လှမ်းမီရာအသိုင်းအဝန်း၊ တပည့်တပန်းများကို စည်းရုံးဦးဆောင်လျက် ရရာလက်နက်များကို ဆွဲကိုင်ကာ သက်စွန့်ကြိုးပမ်းတိုက်ခိုက်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ဗဟိုဦးစဆောင် စုစည်းမှုမရှိဘဲ ဒေသအလိုက် တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ တိုက်ခိုက်ကြခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ခေတ်မီလက်နက်များမသုံးစွဲနိုင်ခြင်းနှင့်

စစ်ပညာကို စနစ်တကျ တတ်မြောက်
သူ နည်းပါးသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊
အစပထမတွင် မြန်မာမျိုးချစ်တို့က
အရေးသာခဲ့ ကြသော်လည်း တစ်စ
တစ်စ အရေးနိမ့်လာကြသည်။ တော
တောင်များနှင့် လျှိုမြောင်စိမ့်စမ်းများ
တွင် ခိုအောင်းကြလျက် ရရာသစ်သီး၊
သစ်ည၊ သစ်ဖုများကိုသာ စားသောက်
ကြရသည်။

ယင်းကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုး
တွင် လှေသင်းဝန်မင်း ဒိဋ္ဌသိင်္ဃသူသည်
မြန်မာမျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပီပီ သူကိုယ်
တိုင် ဦးဆောင်လျက် တိုင်းရင်းသား
သွေးချင်းသားချင်းတို့နှင့်အတူ နယ်ချဲ့
မိစ္ဆာများအား ချွပ်ချွပ်ချွပ် တိုက်ခိုက်ခဲ့
သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် အသက်
အရွယ်ကြီးရင့်သူ ဖြစ်သည့်ပြင် တော
တွင်း၌သာ စခန်းချလေ့ရှိသောကြောင့်
ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းလာသည်။ ထိုအခါ
သူ၏ လက်ရင်းဗိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သော
မင်းရဲသီဟသူသည် သူ့အား လုံခြုံစိတ်ချ
ရသော လိုက်ဂူထဲတွင် နေရာချခဲ့သည်။

ဆေးဖက်ဝင် သစ်ည၊ သစ်ဖု၊ သစ်ခေါက်၊
သစ်မြစ်တို့ဖြင့်သာ ကုသခဲ့ရသည်။
သို့ရာတွင် သက်သာခြင်း အလျဉ်းမရှိပါ
တော့ချေ။

တစ်ညသ၌ ဒိဋ္ဌသိင်္ဃသူ၏ လက်ရင်း
ဗိုလ်ဖြစ်သော မင်းရဲသီဟသူသည် မြင်း၊
တစ်စီးဖြင့် အပြင်းနှင်လျက် စံအိမ်ကြီး၊
သို့လျှို့ဝှက်စွာရောက်ရှိလာသည်။ ရက်
သတ္တပတ်အတွင်းက ကွယ်လွန်သွားခဲ့
သော မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်ကြီး ဒိဋ္ဌသိင်္ဃ
သူ၏ အရိုးပြာအိုးနှင့်အတူ မကွယ်လွန်
မီက ရေးသားထားခဲ့သည့် စာတစ်စောင်
ပါသည်။

ထိုစာနှင့် အရိုးပြာအိုးကို မျိုးချစ်
ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသော
သားဖြစ်သူ ဇော်ထက်အောင်လက်ထံ
ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ပေးအပ်သည်။
ထို့နောက် - အရက်မတက်မီ မြင်းကို
အသားကျစီးလျက် တိတ်တဆိတ်ဖြင့်

လည် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။
ယင်းသို့ဖြင့် ဗြိတိသျှအလိုတော်ရှိများ
မရှိပီပီစေရန် ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။

ဇော်ထက်အောင်သည် စံအိမ်ကြီး
၏အနောက်တောင်ယွန်းယွန်းဖြစ်သော
စနေထောင့်တွင် မူလရှိနေနှင့်သော
မိခင်ကြီး၏ သင်္ချိုင်းဂူနှင့်ယှဉ်လျက်
နောက်ထပ် အုတ်ဂူတစ်ခု ပြုလုပ်သည်။
ထိုအုတ်ဂူထဲတွင် ဖခင်ကြီး၏ အရိုးပြာ
အိုးကို ထည့်သွင်းမြှုပ်နှံလိုက်လေ
သည်။

မင်းရဲသီဟသူ ကိုယ်တိုင် အရိုးပြာ
အိုးနှင့် စာတစ်စောင် လာပေးပြီးနောက်
မျက်သတ္တနပ်ပတ်မျှအကြာတွင် ဇော်
ထက်အောင်သည် စံအိမ်တည်ရှိရာ နယ်
မြေဒေသရှိ မျက်နှာဖြူအရာရှိကြီးများ၏
ကရင်ကို စုံစမ်းရေးမှတ် ပြီးစီးသွားခဲ့
သည်။ သူသည် ငွေကြေးချမ်းသာ
ရှိသောသူဖြစ်သောကြောင့် သူ လိုအပ်

သောစာရင်းကို လွယ်လင့်တကူ ရရှိ
သည်မှာ အံ့ဩစရာမဟုတ်ပါချေ။

ဇော်ထက်အောင်သည် ထိုမျက်နှာ
ဖြူအရာရှိကြီးတစ်ဦးချင်းဆီသို့ စိတ်စာ
တစ်စောင်စီ (အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြေ
ပြစ်စွာဖြင့် သိကုံးရေးသားလျက်) ပေးပို့
ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ရေးသားပေးပို့လိုက်
သော စာထဲတွင် မျက်နှာဖြူအရာရှိ
တစ်ဦးချင်း၏ စိတ်ချယုံကြည်ရသော
လူယုံတော် (မြန်မာအမျိုးသားတစ်
ယောက်စီ) ကိုလည်း ခေါ်လာနိုင်
ကြောင်း ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

ဇော်ထက်အောင်၏ သပ်ရပ်ခန့်
ညားသော ဖိတ်စာကိုရရှိသော ဗြိတိသျှ
အရာရှိကြီးများသည် အစပထမတွင်
ဇော်ထက်အောင်သည် မည်သို့သော
လူစားဖြစ်သနည်းဟူ၍ သူတို့၏ လက်
အောက်ခံအမှုထမ်း၊ အရာထမ်းများထံ
တွင် စုံစမ်းသေးသည်။ သို့ရာတွင် ဇော်
ထက်အောင်သည် နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး၊
ဖြစ်မှုမရှိ၊ အမျိုးကောင်းသားတစ်ဦး၊
ခေတ်ပညာတတ်၊ ချမ်းသာသော မိသား

နှစ်ပါးစလုံး ကွယ်လွန်သွားခဲ့သော
ကြောင့်အမွေများစားစားရရှိထားသူ
လူမျိုးလူလွတ်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းမျှသာ
သိလိုက်ကြရသည်။

ထို ဗြိတိသျှအရာရှိတို့၏ လက်
အောက်ခံ (အလိုတော်ရိ)တို့သည် ဇော်
ထက်အောင်၏ ဇခင် မည်ကဲ့သို့ ကွယ်
လွန်သွားကြောင်း ခြေခြေမြစ်မြစ် စုံစမ်း
ခဲ့ကြခြင်းမပြုတော့ဘဲ ဖွဲ့စည်းတပ်တန်း
သာ မှတ်ချက်ရေးသား၍ တင်ပြလိုက်
ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနယ်မြေဒေသ
တစ်ဝှမ်းရှိ ဗြိတိသျှအရာရှိကြီးများ စုစု
ပေါင်း (၂၀)ဦးသည် သူတို့ ယုံကြည်
စိတ်ချရသော တပည့် မြန်မာစကားပြန်
တစ်ဦးစီ ခေါ်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ဇော်
ထက်အောင်ထံသို့ အကြောင်းပြန်လိုက်
ကြသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ထိုမြန်မာလူ
မျိုးစကားပြန်ဆိုသည်မှာ ဗြိတိသျှအရာရှိ
တို့နှင့် အနီးကပ် ယုံကြည်စိတ်ချရဆုံး
အလိုတော်ရိတို့ပင်ဖြစ်ကြောင်း ယုံမှား
သံသယရှိစရာ မလိုပါချေ။

ထိုနေ့သည် ဇော်ထက်အောင်၏
စံအိမ်ကြီးတွင် ပါတီပွဲတစ်ခု စည်ကား
သိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပနေလေသည်။
ပါတီပွဲကို စံအိမ်ကြီး၏ မျက်နှာစာရှိ ပေါ့
ဥယျာဉ်ထဲတွင် ကျင်းပခြင်းဖြစ်သည်။
မီးလုံးရောင်စုံများနှင့် ထွန်းညှိတန်ဆာ
ဆင်ထားသည်။ ဒီတိုက်ကြားထား
ဗြိတိသျှအရာရှိ (၂၀)ယောက်နှင့် သူတို့
၏ လူယုံတော် (တစ်နည်းအားဖြင့်
အလိုတော်ရိမြန်မာလူမျိုး (၂၀)ယောက်
အပါအဝင် စုစုပေါင်း ဧည့်သည် (၄၀)
အတွက် စားပွဲခုံရည်ကြီးများ ထိပ်ချင်
ဆက်နေရာချထားပြီး ဘေးတစ်ဖက်
တစ်ချက်တွင် ကုလားထိုင် (၂၀) စီတို့
မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာချထားသော
ကြောင့် စုစုပေါင်း (၄၀)စာ သက်
သောင့်သက်သာ နေရာယူကြသည်။

ထို ကုလားထိုင်များကို သံထည်
ပလိတ်ပြား (Flat Plate) ဖြင့် ဖွဲ့စည်း
အလွယ်တကူ သယ်ယူနိုင်ရန် မြူလီ
ထားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဒီတိုက်
ထားသော မျက်နှာမြူအရာရှိကြီးများ
မြန်မာအလိုတော်ရိတို့ စုံစုံလင်လင်

နေရာယူပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ယစ်
ရွှေရည်ပုလင်းများ ဖန်ခွက်များ တည်
ဝင်းပေးပြီး ...

“မကြာမီ အရသာရှိရှိ သုံးဆောင်
နိုင်ရန် ဧည့်ခံပါတော့မယ်။ လောလော
ဆယအားဖြင့် ယမကာများကို ကြိုတင်
သောက်သုံးနိုင်ပါတယ်”

ဟူ၍ ဇော်ထက်အောင်က မွန်ရည်
သော လေယူလေသိမ်းဖြင့် ပြောလိုက်
သည်။ ထို့နောက် စားပွဲကုလားထိုင်များ
အနီးမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခွာခဲ့သည်။

ဗြိတိသျှများနှင့် မြန်မာအလိုတော်ရိ
များသည် အချင်းချင်း ရွတ်ရှက်ဒွတ်
ဖက်ဖြင့် ယစ်ရွှေရည်များကို သုံးဆောင်
နေကြသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင်
ကျယ်လောင်သော မြည်ဟည်းပေါက်
ကွဲပွင့်ထွက်သံကြီးနှင့်အတူ ထွန်းညှိ
သွယ်တန်းထားသော ရောင်စုံမီးလုံးများ
တစ်ပြိုင်နက် ငြိမ်းသွားသည်။ သံထည်
ပလိတ်ပြား ကုလားထိုင်များတွင် ထိုင်
နေကြသူ တစ်ယောက်မကျန်၊ လျှပ်စစ်
မာတ်စီးဝင် ဖြတ်သန်းခြင်းခံကြရပြီး

ထွန်းထွန်းလူးကာ ဒီဗီနီကြွေသွားကြ
သည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ဧည့်သည် (၄၀)
ထိုင်သော ကုလားထိုင်များကို လျှပ်စစ်
မီးပိုင်ယာကြိုးဖြင့် ဆက်သွယ်ထားပြီး
စံအိမ်မှ မီးနီးလောက် အပြောင်းအလဲပြု၍
မာတ်အားလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုညမှစ၍ ဇော်ထက်အောင် လုံးဝ
ခြေရာဖျောက်သွားသည်ဟူ၍ သတင်း
အစကိုပါ မကြားမသိရတော့ချေ။

နောင် - ရက်သတ္တပတ် အနည်း
ငယ်မျှ ကြာမြင့်လာသောအခါ စံအိမ်
နှင့် မြဝင်းနေရာတွင် ညဉ့်အချိန်ရောက်
တိုင်း ရွတ်ရှက်ဒွတ်ဒွတ်ဟူသော စကား
သံများကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ
နှာခေါင်းရှည်ရှည်၊ ပြောင်းဖူးမွေးဆံပင်
များနှင့် မကောင်းဆိုးဝါးများကို လည်း
တောင်း ကြားကြ မြင်ကြရသည်ဟူ၍
ရွာနီးချုပ်စပ် နေထိုင်သူများက ပြောကြ
သည်။ သူတို့သည် ထိုနေရာမှ နေဝင်ရီ
တရာရာ အချိန်ဖြတ်သွားသည့်အခါတိုင်း
တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ဘုရားဂုဏ်တော်
များကို ရွတ်ဆိုကြရလေတော့သည်။

စာကြွင်း

လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တအနည်း
ငယ်က မဟူရာဂီရိတောင်တော်မြတ်၏
ဝန်းကျင်တွင် ရသေ့ငယ်တစ်ပါးကို
မကြာခဏဖူးတွေ့ခဲ့ရကြောင်း၊ ထိုဒေသ
သို့ရောက်သွားကြသူအချို့ကပြောကြား
ကြသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ထိုရသေ့ငယ်ဆိုသူ
မှာ ဇော်ထက်အောင်ဖြစ်ကြောင်းအထူး
ဖော်ပြစရာ အကြောင်းမရှိတော့ပါ။ သူ

သည် လောကီနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်
ခြင်းမရှိတော့ဘဲ လောကုတ္တရာနယ်ပယ်
သို့ ရောက်ရှိရန် စိတ်အားထက်သန်
နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ထို့
ကြောင့် ဇော်ထက်အောင်သည် ကျန်း
မာသေးသော သူ၏ ဘဝသက်တမ်းက
အာနုပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းဖြင့် ဆက်လက်အား
ထုတ်လျက်ရှိကြောင်း ဖြည့်စွက်တင်ပြ
အပ်ပါသည်။

⇒ ချွေမြင့်

ပျားရည်	⇔	အုန်းရည်
အုန်းရည်	⇔	ဗျိုင်းနမ်း၊
		ဗျိုင်းအောက်
ပိတ်ချင်းရွက်	⇔	ပျားရည်
မြင်းသား	⇔	ထုံး
ယုန်သား	⇔	မိုး
ရေဖန်းသီး	⇔	လက်ဖက်
ရှားခေါင်းချိုင့်	⇔	အမဲသား
ရှောက်ရွက်	⇔	အမဲသား
ရှောက်ရွက်	⇔	ခွံရည်

ကျော်
မင်း
ညွန့်
(လှည်းကူး)

ထောင့်

ပူလိုက်သည့်နေ့၊ ဦးခေါင်းပွင့်
မတတ်၊ ဖိနပ်မပါသည့် ဗလာခြေ
ထောက်တို့က သဲပြင်ပူပေါ် နင်းနေ
ရသည်။ မည်သည့် တည်းခိုရာ အရိပ်
မရှိ၊ ဗလာနတ္ထိ၊ သို့သော်...
သဲကန္တာ၊ နေပြင်းအောက် မိမိတစ်
ယောက်တည်းမဟုတ်၊ အရွယ်ရောက်
ပြီး (ကျား/ မ) ဦးရေ (၅၀၀)ခန့်၊ ဤ
ကန္တာရကြီးကို ဖွတ်ဖြတ်ကျော်သွားနေ
ရသည်။ ခရီးအဆုံးသည် မည်သည့်နေ
ရာဟူ၍ အတိအကျ မည်သူမှမသိကြ။

ဥပမာဆိုရပါလျှင်...
မီးကျွမ်းအောင် လှော်ထားသည့်
မြေပဲလှော်အိုးတွင်းမှ သဲကျက်၊ သဲပု
များအပေါ် ခြေဗလာနှင့် နင်းနေရသည့်
အလား၊ အထက်ပူ၊ အောက်ပူ၊ တကယ့်
အထက်မီး၊ အောက်မီး။ ထူးဆန်းသည့်
က ဤအထက်ပူ၊ အောက်ပူ တစ်ကိုယ်
လုံး အငွေ့အဖြစ် လောင်ကျွမ်းပြာကျ
မတတ် ပူလောင်နေသော်လည်း ညည်း
ညည်းဟူ၍ တစ်မျက်လေး မထွက်၊
မကြာမီ အားလုံးက မျက်တောင်မခတ်

စသာ မျက်လုံးပြုံးကြီးများဖြင့် သံပတ်
မေးထားသည့် စက်ရုပ်များပမာ တရွေ့
စရွေ့...။

မျှော်လေရှလေတိုင်း၊ အပူလှိုင်းနှင့်
တံလျှပ်တို့က မျက်စိကုန်းမတတ်၊

ဤ (လူဟုပင် ဆိုရမည်) အုပ်စုထဲ
တွင် ယောင်တိယောင်နု၊ ရန်ဆွေဆွဖြင့်
မျက်ကန်းတရွေ့မကြောက်ရောယောင်
ပါလာသူက အေးမောင်၊ ဟိုငေးသည်
ပိုင်ယိုင်လဲမတတ် ခန္ဓာကိုယ်အားအယိမ်း
ယိုင် ခြေနှစ်ချောင်းဖြင့် ကျားကန်ထား
သူများ၊ ယိုင်လဲကျသွားသော်လည်း
တစ်စက်ကလေးမှ မညည်းညူပဲ ကုန်း
ချန်ထကာ ဤအသံတိတ် အသံမဲ့လူ
အုပ်ကြီးထဲ ပြန်ဝင်ရောနှောကာ လိုက်ပါ
လာကြသူများ။

ရှေ့တွင် လမ်းဆုံ၊ လမ်းခွကွက်၊
တစ်စုတစ်ဝေး၊ အသံတိတ်စက်ရုပ်
များပမာ ချီတက်လာကြသော အုပ်စု
ကြီး တိခန့် ရပ်တန့်သွားသည်။ အေး
မောင်လည်း တုန့်ခန့် ရပ်သွားသည်။
ရေဝတ်သည့်အင်္ကျီစောစောကသည်
လောက် မဆိုး။ အနားယူသည့် နယ်
စုတ္တရပ်တန့်လိုက်မှ ရေက ပို၍ငတ်
လာသယောင်။

ကြာလေရေဝတ်သည့်အင်္ကျီပို၍
ဆိုးဝါးလာသည်။ လည်ချောင်းတစ်ခု
လုံး၊ ပူလောင် အက်ကွဲမတတ်၊ ရေတစ်
စက်၊ တစ်ပေါက်မှ မထိတွေ့ရသည့် လျှာ
မှာလည်း ခြောက်သွေ့သော သစ်သားစ
ကြီးတစ်စုပမာ တောင့်နေသည်။

ဟော - တွေ့ပြီ၊
အေးမောင်အလွန်အားတက်သွား
သည်။
ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းတွင် အရိပ်
ကောင်းလှသည့် အမျိုးအမည်မသိ
သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၊ အေးမြလိုက်သည့်
အရိပ်။

ဤအရိပ်အောက်တွင်လောင်းလှေ
ကြီးများကို ငုတ်ရိုက်တိုင်စိုက် ရေများ
အပြည့်ထည့်ထားသည်။ အသံတိတ်
အုပ်စုကြီးက ရေသောက်ရန် သစ်ရိပ်
အောက်ရှိ ရေပြည့်ထည့်ထားသည်။
အသံတိတ်အုပ်စုကြီးက ရေသောက်
ရန် သစ်ရိပ်အောက်ရှိ ရေပြည့်ထားသာ
လောင်းလှေကြီးများဆီသို့ အပြေး
အလွှား၊ အလှူအယက် ချီတက်ကြတော့
သည်။

လူပုံသဏ္ဌာန်ရှိနေ၍သာ လျှာ
သတ်မှတ်ရသည့် လူများ၊ ရေသောက်

ချင်နေသည့်စိတ်ထောင့်ကြောင့်ကြီးသည် ငယ်သည်။ယောက်ျား၊မိန်းမမရွေးတော့။ အလှအယက်ထွန်တိုးဆွဲငင်၍လှေဝမ်း ထဲမှ ရေများကို ရေမှတ်ခွက်များဖြင့် ခပ်သောက်နေကြသည်မှာ တိရစ္ဆာန် များလား။

သူတို့နှယ် အင်နှင့် အားနှင့် အလှ အယက် မတိုးဝေ့ မသောက်နိုင်သော အေးမောင် ...။

သစ်ရိပ်ခိုကာ နားနေလိုက်ပြီး ရေ မှတ်ချမည့်လက်များကို ရီဝေစွာ ကြည့် နေရှာနေမိသည်။

ရေကိုတစ်ဝသောက်ပြီးသွားသည့် လူများကလည်း စကားတစ်ခွန်းမဆိုပဲ လူအုပ်ကိုဖဲကြည့်၍ရှေ့ခရီးဆက်ကြပြန် သည်။ ရေထည့်ထားသောလောင်းလှေ ကြီး တစ်စီးစီး၏ ဦးနှင့်ပဲ့တွင် ဦးခေါင်း ထက်၌ ပန်းနီနီကြီးများ ပန်ဆင်ထား သည့် မိန်းမကြီးများက ထဘီအနက် ရောင်ကို ရင်လျားဝတ်ဆင်ပြီး။ မျက် ထောင့်နီ ကြီးများနှင့် မတ်တတ်ရပ်နေ ကြသည်။

အေးမောင်က တစ်စုံတစ်ယောက် ပစ်ချသွားသည့် ရေမှတ်ကို ကောက်ယူ ကာ လှေဝမ်းထဲမှ ရေကို ခပ်သောက် တော့မည့်ဟု နှုတ်ခမ်းအတော့တွင် ...

“ခွပ် - ဗွမ်း”

အင်္ကျီဗလာထဘီနက်ကြီးရင်လျား ထားသော မျက်ထောင့်နီ မိန်းမကြမ်း ကြီးတစ်ယောက်ကအေးမောင်၏ပါးဝပ် ရောက်နေသည့် ရေခွက်ကို ပုတ်လိုက် သဖြင့် ရေနင့်ရေခွက်က အေးမောင် လက်မှ လှေဝမ်းထဲသို့ ပြုတ်ကျသွား တော့သည်။

“နင် - သောက်ရမယ့် အလှည့် မဟုတ်သေးဘူး။ အခု - ထွက်သွား”

မိန်းမဆိုးကြီး၏ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးနှင့်အတူ တွန်းထိုးခံလိုက် သဖြင့် အေးမောင် အသံပင် မထွက်နိုင် ပဲ သစ်ရိပ်အောက်မှ သံပြင်ထက်သို့ ပုန်းခနဲ လွင့်စဉ်လဲကျသွားတော့သည်။

မည်မျှကြာသွားသည်မသိ ...။ အေးမောင် သတိရ၍ ကုန်းကျ ထလိုက်သည်။ မြင်ကွင်းက အံ့ဖွယ် အတိ၊ ကြီးမားလှသည့် သစ်ပင်ကြီး အေးမြလှသည့် အရိပ်၊ များစွာသော လူအုပ်ကြီး၊ လောင်းလှေကြီးများ၊ အပြည့် ရေများ၊ မိန်းမကြမ်းကြီးများ တစ်ခုမှမရှိ၊ မမြင်မတွေ့ရတော့။

တာ - အေးမောင်

သတိလည်လာပြီဟေ့။

စာသုတေသနအရ လှုပ်လှုပ် ကျားရှားဖြစ်သွားသည်။ သေဆုံးပြီး သုံးရက်အကြာမှ အေးမောင် ပြန်အသက်ရှင်လာခြင်း။ လူသေတောင် အသက်ဝင်လာ၍ ဝေဠုသူများဝေဠု ပုန်းသူပုန်း ဖြစ်တုန်ကြသည် ...

အတန်ကြာ သူ ဝေးထိုင်နေစဉ်မှာ ပင် ...။

“ရှေးကို ဆက်လျှောက် အထမ်းနဲ့ ပေါက်စီရောင်းနေတဲ့ တရုတ်တစ် ယောက် တွေ့လိမ့်မယ်၊ သူ လမ်းညွှန် လိမ့်မယ်၊ သွား - မြန်မြန်လုပ်”

အကောင်အထည်မဲ့ အောင်မြင် ဝိသလုသည့်အသံရှင်၏လမ်းညွှန်ချက် ကြောင့် အေးမောင် တွေ့ဝေမနေတော့ ဘဲ မျက်နှာမူရာဘက်ဆီသို့ ထွက်ပြေး ခဲ့ရပြန်သည်။

ရေ နားတွင် တရုတ်ကြီးတစ် ယောက် အထမ်းချ၍ ပေါက်စီများ ဖြန့် စင်းရောင်းချနေသည်။ ဝယ်သူလုံးဝမရှိ၊ သို့သော် - တရုတ်ကြီးကမူ တည်ငြိမ် အေးစေးသည်။

“ကျွန် - ကျွန်တော်ဘယ်သွားရမှာ လဲ - ပေါက်ဖော်ကြီး”

စွပ်ကျယ်ဖြူလက်တို၊ ဘောင်းဘီ တိုနှင့် ပေါက်ဖော်ကြီးက အေးမောင် ဘက်လုံးဝလှည့်မကြည့်ပဲ ...။

“ရှေ့တည့်တည့်ဆက်သွား အမြန် ပြေး၊ ရောမသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် တွေ့

မယ်၊ အခု - ဝက်မေးသလိုပဲ မေး၊ ပြေး -
မြန်မြန်ပြေး"

အေးမောင် သုတ်ခြေတင်ပြန်ပြီ။

တရုတ်ကြီးလမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း
အေးမောင် - အပြေးစိုက်နေပြန်သည်။
တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်ရှားချင်လောက်
အောင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော်လည်း
ဆက်၍ အသက်ရှင်လိုသော ဆန္ဒဇော
ကြောင့် စိတ်အသိ ရှေ့ဆောင်မှုဖြင့်
ဆက်လျှောက်လှမ်းနေခြင်းပင်။

သစ်ပင် ရောနုနွာကြီး တစ်ပင်
အောက်သို့ ရောက်လာပြန်သည်။
တကယ့်ကြီးပေးမြင့်ပေးအထိုင်ကောင်း
ပေဆိုသော သစ်ပင်ကြီး၊ ကြီးမားတုတ်
မိုင်လှသည့် သစ်ကိုင်းကြီးများ၊ သိပ်
သည်းမည်းမောင်း၊ စိပ်နေသည့်အကိုင်း
အခက်များ။

သစ်ပင်ကြီးသည်မည်သည့်အပင်
မှန်းမသိသော်လည်းအပွင့်တို့ကဝေနေ
သည်။ ပန်းပွင့်တို့ကဝေဆဲ၊ ပွင့်ဆဲ၊ ကြွေ
နေဆဲ။

တစ်ခုပဲ ထူးခြားသည်။ ဤပန်းပွင့်
တို့က လုံးဝအမည်း အနက်ရောင်၊ ပန်း
ဓမ္မဓမ္မလမ်းမဟုတ်။

ပင်ခြေနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင်
အနက်ရောင်ပန်းပွင့်တို့ဖြင့် မည်းနက်
နေသည်။ တစ်ပွင့်လုံး (ထူးထူးခြားခြား)
မည်းနက်နေသော ပန်းတစ်ပွင့်ကိုအေး
မောင် ကောက်ကြည့်လိုက်သည်။

အရွယ်အစားက ဟင်းရေသောက်
ပန်းကန်ပြားချပ်ခန့်ရှိ၍ တကယ့်ကတ္တီပါ
အနက်ရောင် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေ
သည်။

ပန်းပွင့်ပုံက ခေါင်ရန်းပန်းပွင့်ပုံ။
သို့သော် - အနီမဟုတ်၊ လုံးဝအနက်။

အေးမောင် ခေါင်ရန်းပန်း အနက်
သုံးပွင့်ကို ကောက်ယူ၊ ရင်ဘတ်နှင့်
အကြီးကြားထဲထိုးသွင်းလိုက်ပြီးလျှင်
ကိုတိုတိုနှင့်တင်းတင်း ပြင်ဝတ်လိုက်
သည်။

"ကျွန်တော် ဘယ်ကို ဆက်သွား
ရမှာလဲ"

အေးမောင်၏ အော်မေးသံက
တိတ်ဆိတ်နေသော ဝန်းကျင်အား။
ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ မမြင်ရသော
အသံတစ်ခုက...

"ရှေ့ကို တည်တည် ဆက်ပြေး။
လက်ပံပင် နှစ်ပင်တွေ လိမ့်မယ်၊ အဲဒီ
ကြားထဲ ဝင်ပြေး၊ မြန်မြန်ပြေး၊ ဓမ္မဓမ္မ
လွှတ်တော့မယ်"

"ဝုတ် - ဝုတ်"

"ဝေါင်း - ဝေါင်း"

ဟမ်း - မမြင်ရသော အသံရှင်၏
စကားအဆုံး အေးမောင် ပြေးရပြန်ပြီ။
ပြေးရင်း သူ ကြားလိုက်မိသည်က ကျား
ဟိန်းသံထက် ကျယ်လောင်သည့် ဓမ္မ
ကြီးများ၏ဟောင်းသံ။

တပြေးတည်းပြေး အသက်လု၍
ပြေးနေသောအေးမောင်ရှေ့တွင်လက်
ပံပင်နှစ်ပင်ကိုတွေ့ပြီ။ သူ့နောက်ကျော
ဘက်မှလည်းကျားဟိန်းသံထက်ကျယ်
လောင်သည့်ဓမ္မဟောင်းသံများတဖဝါး
ခြေထပ်ထက်ကြပ်မကွား။

အေးမောင်အနောက်ဘက်သို့တစ်
ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး နောက်ကျ
သည့်ခြေထောက် သစ္စာဖောက်ထုံး၊
နလုံးမှု၍လက်ပံပင်ကြီးနှစ်ပင်ကြားသို့
ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျ
အောင်ပြေးရပြန်ပြီ။

သူ့နောက်မှလည်းတဝေါင်းဝေါင်း
တဝုန်းဝုန်း အသံများက ထက်ကြပ်
မကွား။

လက်ပံပင်ကြီးနှစ်ပင်ကြားတွင်လူ
သွားလမ်း ဓမ္မဓမ္မလေးကိုမြင်၍ အား
တက်ကာအသားကုန်ပြေးတော့သည်။

ပြေးရင်းလွှားရင်းမှသူ့ယခုရောက်
ရှိပြေးလွှားနေသော နေရာသည် သူနှင့်
အစိမ်း၊ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော နေရာ
တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလေ
သည်။

"ဟင် - ဒါ - ဒါ - ငါတို့ရွာ အဝင်
လမ်းပဲ" အေးမောင် ကောင်းကောင်း
မှတ်မိသွားပြီ။

တစ်ရွာလုံး အမှောင်ထုအောက်
တွင် နှစ်မြုပ်နေသည်။ အိမ်ကလေး နှစ်
လုံး၊ သုံးလုံးခန့်သာမီးကလေးမှိတ်တုတ်
မှိတ်တုတ်၊ မှုန်တိ မှုန်မှား။

ရွာအဝင်လမ်းအတိုင်း မြန်နှုန်းမြင့်
ပြေးဝင်လာသောသူ့နောက်မှနွားမတမ်း
ခန့်ရှိ ဓမ္မကြီးသုံးကောင်က အဝမ်းမရ
အပြေးလိုက်လာနေသည်။

ဓမ္မကြီးများကို မြင်တွေ့လိုက်
သော အေးမောင် အော်ပင် မအော်နိုင်၊
အော်လည်း မအော်နိုင်တော့။ ရှေ့တွင်
သူ့အစ်ကိုတင်ထွန်းအိမ်၊ အစ်ကိုအိမ်
ထဲ ဝင်ပြေးရန် ရွယ်လိုက်သော်လည်း
မြဲစည်းရိုးတံခါးနှင့် အိမ်တံခါးများပိတ်
ထား၍မဝင်နိုင်၊ ဆက်ပြေးရပြန်သည်။

တွေ့မြန်ပြီ ရှေ့တွင် သူ့ညီမမအေး
အိမ်။

ထူးမမြားနား၊ အစ်ကို တင်ထွန်း အိမ်အတိုင်း တံခါးများ ပိတ်ထားသည်။ ဆက်ပြေးရန် အားမရှိတော့။ နောက်မှ ခွေးကြီးများအန္တရာယ်ကလည်းတကယ့် လက်တစ်ကမ်း၊ သမင်ဆယ်လှမ်း၊ ကျား တစ်လှမ်း။

ခွေးရိုင်းက တစ်အုပ်၊ ယုန်သူငယ် တစ်ကောင်အနေအထား။

ရှေ့တွင် သူ့အိမ်တစ်လုံးတည်းသာ ကျန်တော့သည်။

သည်လို၊ သည်ပုံနှယ်သာ တံခါး ပိတ်ထားလျှင် ကိစ္စပြတ်ပြီ။

အေးမောင် အားတက်သွားပြီး သူ့ ကို တစ်စစ်ဆွဲမည့် ခွေးကြီးများ၏ နှာ ခေါင်းမှထွက်သက်၊ ဝင်သက်ကသူ့အား လာ၍ ထိတွေ့နေပြီ။ ခွေးကြီးများ၏ ဆိုး ဝါးလှသည့် အနံ့အသက်ပင် ရှုနေရပြီ။

တော်သေးသည်။ ပိတ်နောက်ဆုံး အခွင့်အရေး။

သူ့အိမ်က ခြံစည်းရိုးတံခါး၊ အိမ် တံခါးများ၊ ပြတင်းပေါက်များပါ ဖွင့်ထား ပြီးမီးများထွန်းညှိထား၍မြင်ကွင်းကနေ အလာ။ အေးမောင်တွေဝေမနေတော့။ ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ချက်ချင်းလှုပ် ရှားလိုက်သည်။

သူ့အိမ်ခြံဝင်းတံခါးကို ပြေးဝင်ရန် အချိန်မရတော့၊ ပြေးနေရင်းမှ ရုတ်ခြည်း

ဒိုက်ပင်ထိုး၍ ဝင်ချလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် “ဗျီခနဲ” အသံ နှင့်အတူ နောက်ကျောဘက်မှ အေးခနဲ ဖြစ်သွားပြီး သူ ဘာမှ မသိတော့။

“ဟာ - အေးမောင်သတိလည်လာ ပြီဟေ့”

အသုဘ တစ်အိမ်လုံးလှုပ်လှုပ်ရှား ရှားဖြစ်သွားသည်။ သေဆုံးပြီး သုံးရက် အကြာမှအေးမောင်ပြန်အသက်ရှင်လာ ခြင်း။ လူသေကောင် အသက်ဝင်လာ၍ ပြေးသူများပြေး၊ ပုန်းသူပုန်း ဖြစ်ကုန်ကြ သည်။ အသင့်ရောက်နေသော ဆေး ဆရာကြီးဦးလှတင်က လူနာကို ဆေးဝါး များတိုက်ကျွေးကုသ၍ အေးမောင် ပြန် သတိရလာသည်။ တောဓလေ့၊ ရွာဓလေ့ အရင်းရက်ထားပြီးမှ ချမည့်အသုဘက သုံးရက်နှင့် အသက်ပြန်ရှင်လာခြင်း။

စင်စစ် - မသေပဲ မြောနေသည်ကို သေပြီဟုထင်ကြခြင်းပင်။

အေးမောင်ကကောင်းသည်က သူ့ ကိုချစ်သော အလိုလိုက်သော မိခင်ကြီး၊ အိမ်အေးရီက သားဖြစ်သူ သေဆုံးသည် ဆိုခြင်းကို လက်မခံပဲ ခြံမှ ဗီဇွာဆရာ ကြီးဦးလှတင်ကို အသုဘမချမချင်းပင် ဖိတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

အေးမောင်က သူမြောသွားခဲ့သော ဘုံတစ်ခုတွင် တွေ့ကြုံသမျှကို ပရိသတ် အားလုံးကို ရှင်းပြသည်။ မည်သူကမျှ မယုံချင်။ နောက်ဆုံး သက်သေအဖြစ် သူ ကောက်ယူခဲ့သော ကတ္တီပါအနက် ရောင် ခေါင်ရန်းပန်းသုံးပွင့်ကို ထုတ်ပြ လိုက်သည်။

ကံကောင်းသည်ဆိုမည်လားမသိ။

ကတ္တီပါနက်ရောင် ခေါင်ရန်းပန်း သုံးပွင့်အနက်တစ်ပွင့်သာ အများကို ပြသနိုင်တော့သည်။ ကျန်အပွင့်များမှာ လမ်းတွင် သေပြေးရှင်ပြေး၊ ပြေးစဉ်က ကျကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်ထင်သည်။ သို့သော် - နောက်ဆုံးခြံတွင်းဒိုက်ပင်ထိုး ဝင်စဉ် ခွေးကြီး လှမ်းဟပ်၍ စုတ်ပြသွား သော နောက်ကျောမှ အကျီပြုကို မြင် တော့မှ လက်ခံသွားကြသည်။

“ဟေ့ - ပေးစမ်း အဲဒီပန်းပွင့်”

အေးမောင်က သူ့ဖြစ်စဉ်များပြော ပြပြီး မိခင်ဖြစ်သူအိမ်အေးရီအား ကျန်နေ သေးသည့် တစ်ပွင့်တည်းသော ကတ္တီပါ နက် ခေါင်ရန်းပန်းအား ပေးအပ်နေစဉ် ဗုဒ္ဓအား ဆေးကုပေးနေသည့် ဗီဇွာ ဆရာကြီးဦးလှတင်က အိမ်အေးရီလက်

တွင်းမှ ပန်းပွင့်ကို ဆတ်ခနဲ လှယူလိုက် ပြီးဝတ်ထားသောတိုက်ပုံ အင်္ကျီအနက် ထဲသို့ ထိုးထည့် လိုက်ပြီး ပြန်မပေး တော့။

“ငါ ငယ်ငယ်က ဆေးကုရင်းနဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ လူနာတစ်ယောက် တွေ့ဖူး တယ်။ သူ့မိသားစုက အဲဒီလူနာ အစာ မစားလို့ ငါ့ကို ပြတာ၊ ထူးဆန်းတာက အဲဒီလူနာဟာ ငါနဲ့တွေ့တော့ အစာမစား တာ အနည်းဆုံး တစ်လကျော်လောက် ရှိပြီဆိုတာ သိရတယ်။ ပိုပြီး အံ့ဩစရာ ကောင်းတာက အစာမစားတဲ့ အဲဒီလူနာ ဟာ ဘာရောဂါဝေဒနာ လက္ခဏာမျှ မပြ ဘူး။ သူ့အပြောအရတော့ အဖော်တွေနဲ့ ရိုးမကြီးထဲ ဝါးသွားခုတ်ရင်း ထမင်းချက် တာဝန်ကျတဲ့တစ်နေ့ ထမင်းရည်ခွဲစရာ စလောင်းဖုံးမရှိတာနဲ့ အနားက တွေ့ရတဲ့ ပိန်းရွက်လို အရွက်ကြီးနှစ်ရွက် ရူးအုပ်တဲ့ ထမင်းကို နှပ်ထားလိုက်သတဲ့။ ထမင်း စားချိန်ရောက်လို့ ထမင်းစားမယ်ဆို တော့ အိုးထဲက ထမင်းတွေဟာ မည်း နက်နေသတဲ့။

အဲဒီရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ထမင်းနက် ကို ဘယ်ဝါးခုတ်သမားကမှ မစားရဲကြ ဘူးတဲ့။ ဘယ်သူစားစား၊ မစားစား ငါစား မယ်ဆိုတဲ့ အဲဒီထမင်းချက်ကတော့ အဲဒီ ထမင်းနက်တွေ အကုန်လုံးစားစပ်လိုက်

သတိုးအိအိအိကစပြီးသူအစားအစာ
မစားတော့တာတဲ့။အမှန်ကတော့ထဲက
လူမသိတဲ့သိဒ္ဓိဝင်ဆေးပင်ကဆေးရွက်
ကြောင့် ဒီလိုထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့
အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ရတာကွ”

“ငါလည်း လူနာကို အန်ဆေးတိုက်
ပြီး အန်ထွက်လာတဲ့ ထမင်းနက် အန်
ဖတ်တွေသိမ်းကျုံးစားပစ်လိုက်လို့ ခုချိန်
အထိ ထမင်းမစားပဲနေနိုင်တာ။ ဒီအဖြစ်
မျိုးက တစ်သက်မှာ တစ်ခါ ကြုံခဲ့တယ်
ကွ”

ဆရာကြီး ဦးလှတင်က သူငယ်စဉ်
ကပညာသင်ယူခဲ့သော အာစရိယမဟိသ
သူသူဆရာ၏စကားကိုပြန်ကြားယောင်
လာမိသည်။

ယခု - သု.ဆရာထက် ထူးဆန်း
သောအဖြစ်နှင့် သူ ကြုံတွေ့နေရပြီး ဤ
ကတ္တီပါ နတ်ပန်းသည် လူ့ပြည် လူ့
လောက၌ မရှိနိုင်သည့် နတ်ပန်းမဉ္ဇူသာ
ဖြစ်ရမည်။

ဆရာကြီးဦးလှတင်ကနတ်ပန်းမဉ္ဇူ
ဟုသူယူဆထားသောကတ္တီပါပန်းနက်
ပွင့်ကိုရသည်နှင့် ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ
ထလိုက်ပြီး...

“ကဲ- ငါပြန်တော့မယ်၊ ညည်းသား
လူမမာလည်း ကောင်းသွားပြီ၊ ဆေးဖိုး

ဝါးလည်း ပေးမနေနဲ့တော့။ အခု ငါယူ
သွားတဲ့ ပန်းနက်ကိုပဲ ဆေးဖိုးဝါးစ
သဘောထားလိုက်တော့ ကျေနပ်တယ်
နော်။ ကိုင်း- ငါပြန်ပြီ”

“မိုးလင်း၊ မြင်မြင်ထင်ထင်မှ ပြန်ပါ
လား - ဆရာကြီးရယ်”

လူမမာရှင်နှင့် အများက ဝိုင်းတာ၊
ကြသော်လည်း ဆရာကြီးဦးလှတင်ကား
မည်သို့မှ တားဆီး၍ မရတော့။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှာပင် ပြန်ချ
သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် တစ်ရွာ
လုံးလှုပ်လှုပ်ရွရွ။

ညက လူမမာအိမ်မှ အတင်းပြန်
သွားသော ဆရာကြီး ဦးလှတင်မှာ သူ
အိမ်သို့ပြန်မရောက်ပဲ ရွာနှစ်ရွာအကြား
လယ်ကွင်းထဲတွင် ဒဏ်ရာမရှိပဲ လဲကျ
သေဆုံးနေသည်။

မြွေကိုက်၊ ကင်းထိုး၊ တက်တူကိုက်၊
၍လည်းမဟုတ်၊ မည်သည့်ဒဏ်ရာဒဏ်
ချက်မှ မရှိ၊ မတွေ့...။

ဝိ၍ထူးဆန်းနေသည်မှာ ဆရာကြီး
ဦးလှတင်မနေညက လူမမာအေးမောင်

၏မိခင်ဒေါ်အေးရီထံမှဆေးဖိုးဝါးအဖြစ်
ယူဆောင်သွားခဲ့သောကတ္တီပါနက်ခေါင်
ရန်းပန်းပွင့်ကြီးကား လုံးဝမတွေ့ မရှိ
တော့၊ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်ဆုံးသွား
သည်။

ရွာမှသက်ကြီးရွယ်အို တချို့ကမူ...
စေတနာဟာ ကံပဲ။ စေတနာ

ကောင်းရင် ကံကောင်းတယ်၊
စေတနာယုတ်ရင် ကံယုတ်တယ်။

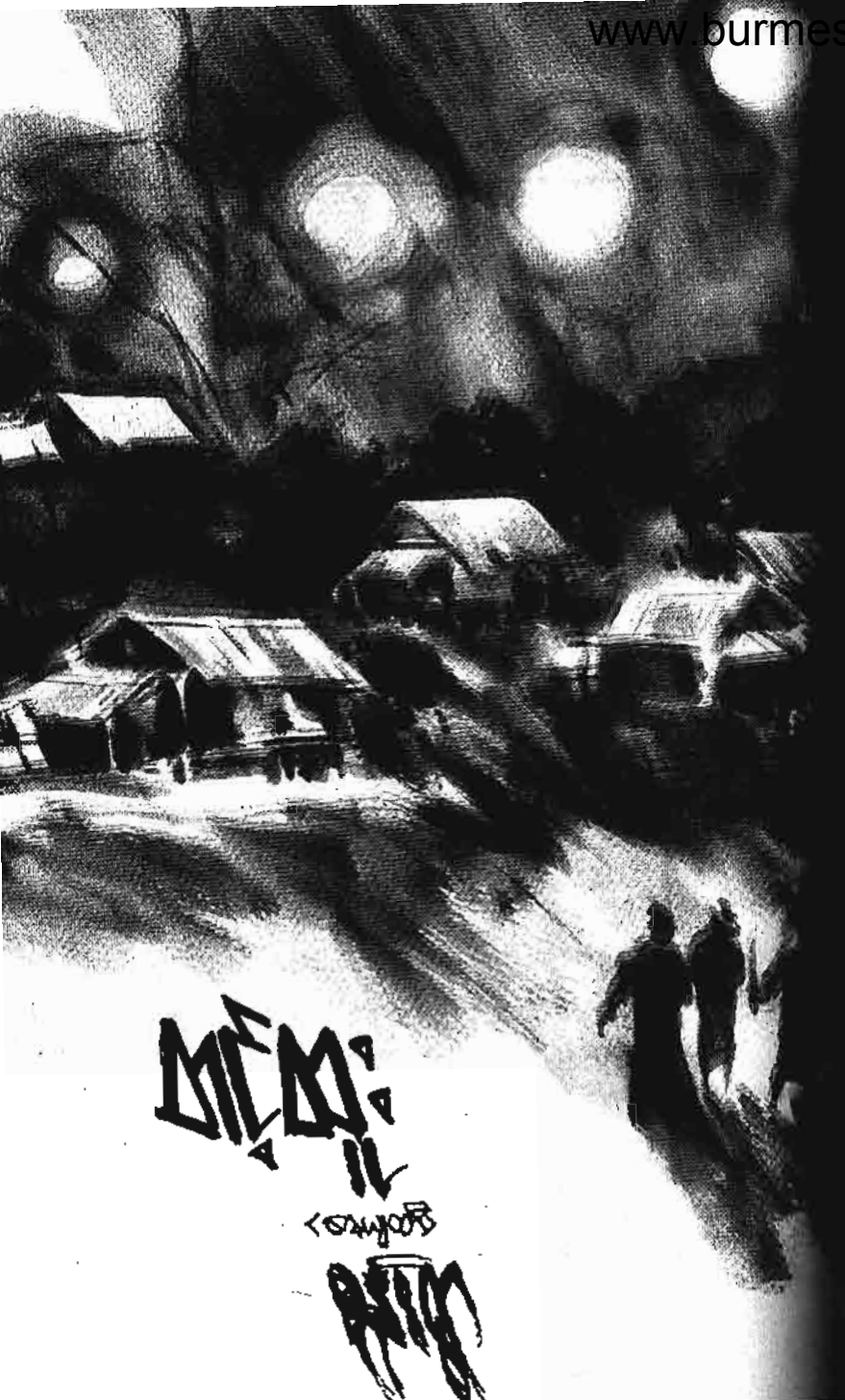
စေတနာ အကျိုးပေးပေါ့လေတဲ့။

သေလူအေးမောင် ပြန်ရှင်လာပြီး
ရှင်လူ ဆရာကြီး ဦးလှတင် အကောင်း
ပကတိမှသေဆုံးသွားခြင်းကတ္တီပါခေါင်
ရန်းပန်းအနက်ကြီး ရုတ်ခြည်းပျောက်
ဆုံးသွားရခြင်းတို့ကား အမှန်ပင်ထူးခြား
ဆန်းကြယ် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပင်။

စေတနာကောင်းထားနိုင်ကြပါစေ
ဟူ၍--

⇒ ကျော်မင်းညွန့် (လှည်းကူး)

ခွံ	ရှောက်သီး	⇒	နို့ရည်၊ ပဲစိမ်းစားဥ
၁၈	သစ်ကြေးသီး	⇒	ဝက်မြေစာဥ
၁၉	သဏ္ဍေဥ	⇒	ဥဒေါင်းသား
၂၀	ပျားရည်	⇒	ဩဇာသီး
၂၁	ဖရဲသီး	⇒	ဥမျိုးရုံ
၂၂	ဖောင်းစီးကဏန်း	⇒	မိုး
၂၃	မုံလုံသီး	⇒	ပီလောပိနဲ့ဥ
၂၄	ရျိုင်း	⇒	ဝက်သီ

မြန်မာ့
စာပေ
အသင်း

တင်ဆက်
[လေယုဝတီ]

စုန်းရွာ

သာအေးတို့ရွာနှင့် ကျော်ရွှေတို့
ရွာမှာ ရွာနီးချင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်ရွာစလုံး
တောင်ခြေနှင့်နီးသော တောင်ခြေရွာ
များ ဖြစ်ကြသည်။ ရွာများ၏ အဓိက
ပီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ ကောက်ပဲသီးနှံ
စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်ကြလေသည်။ ဆောင်း
ကာလတွင်မူ ရွာပတ်လည်ရှိ လယ်မြေ
များအား စပါးရိတ်သိမ်းပြီးသည်နှင့်
ပဲထယ်ရေးကို တက်သုတ်ရိုက်ထိုးကာ
မတ်ပဲ၊ ပဲနောက်၊ ကုလားပဲတို့ကို ကြွကြ
လေသည်။ ပဲနောက်၊ ကုလားပဲတို့ကို

မိမိတို့အိမ် မိသားစု စားသုံးဖို့လောက်
သာ အနည်းငယ်စိုက်ကြသည်။ မတ်ပဲ
ကိုမူ ရှိသမျှ လယ်ကွက်မကျန် ထိုးကြ
ခဲ့ကြသည်။ မတ်ပဲက ဈေးကောင်းပြီး
ပဲကုန်သည်ပွဲစားတို့က ပဲစတင်ကြသည်
နှင့် ပဲကြိုတင်ငွေ ထုတ်ပေးကာ ကြိုတင်
ငယ်ယူခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့ပေးသော
ကြိုတင်ငွေမှာ ပဲထွက်လာသည်အခါ
ကာလပေါက်ဈေးထက် လျော့ပေးကြ
သဖြင့် လယ်သမားတိုင်း ပဲကြိုတင်ငွေ
မယူကြဘဲ ငွေရေးကြေးရေးအကဲအခဲ

ရှိသူ တချို့သာလျှင် ကြိုတင်ငွေ ယူခဲ့ကြ
လေသည်။

နှစ်ရွာစလုံးရှိတောင်သူတို့မှာ စပါး
နှင့်ပဲကိုသာ စိုက်ပျိုးကြခြင်း မဟုတ်ကြ
ပေ။ မိမိနှင့် ဝမ်းစာရရှိရေးအတွက် ဆီ
ထွက်သီးနှံ နှမ်းများလည်း ကြံကြ၏။
နှမ်းကိုတော့ အနောက်ဘက်တောင်ခြေ
တစ်လျှောက်၊ ချောင်းကမ်းဘေးတစ်
လျှောက်တို့တွင် သစ်ပင်၊ ချုံပင်တို့ကို
ခုတ်ထွင်မီးရှို့ကာ ပေါ်ထွက်လာသော
ခြေပေါ်တွင် ထယ်ထိုးကာ နှမ်းကြံခဲ့ကြ
လေသည်။ ရာသီဥတုမှန်ပါက နှမ်းများ
ဖြစ်ထွန်းကာ ဝမ်းစာနှင့် ဆီ အလုံ
အလောက် ရကြသည့်အပြင် ပိုလွှဲသော
နှမ်းဆီတို့ကိုပင် ပေါက်ချေးနှင့် ပြန်
ရောင်းခဲ့ကြသဖြင့် နှမ်းစိုက်ရာ အပို
ဝင်ငွေများပင် ရခဲ့ကြလေသည်။

“ဟေ့ - ကျော်ဆွေ၊ မင်း ဒီဆောင်း
မှာ နှမ်းထွက်တိုးချဲ့ရတိုက်မှာလားဟေ့”

“ခအေးကွ - ငါ့လက်ရှိ စိုက်နေကျ
နှမ်းခင်းရဲ့အနောက်ဘက်တောကိုတိုးချဲ့
ပြီးရတိုက်မယ်ကွ။ မနှစ်က နှမ်းကြံခဲ့တာ
လည်းနည်းပြီး ရာသီက မမှန်လေတော့
နှမ်းဆီအရနည်းပြီး ဆီမလုံလောက်လို့
ဆီဝယ်သုံးခဲ့ရတယ်လေကွာ”

“အိုကွာ - အချိန်ရလို့ကတော့ နှမ်း

ထွက်တိုးချဲ့ပြီးရတိုက် မမှားပါဘူး။ နှမ်း
ထွက် များတော့လည်း နှမ်းဆီပိုရမှာပဲ
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ - ငါတို့၊ မင်း
တို့အလုပ်က စိုက်ရသမျှ သီးနှံပင်တွေ
စိုက်ကြဖို့ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိုက်ထားရင်
တော့ အထိုက်အလျောက် အကျိုးကို
တော့ ခံစားလာရမှာပဲလေကွာ”

စပါးစိုက်၍ ထွန်တုံးပိတ်သိမ်းပြီး
လေးငါးဆယ်ရက်ခန့်လူရောကွဲရွာတွေ
ပါ နားနေကြပြီးနောက် ဆောင်းနှမ်း
အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ကြတော့
သည်းယခင်နှစ်စဉ်လုပ်နေကျ နှမ်းကွတ်
များအား ရှင်းလင်းခြင်း၊ တိုးချဲ့ရတ်ထွင်
ခြင်း၊ နေခြောက်လှန်း၍ မီးရှို့ရှင်းလင်း
ခြင်းတို့ကိုတောင်ခြေတောစပ်သို့နေစဉ်
ပင်ထမင်းထုပ်ပါတစ်ပါတည်းယူဆောင်
၍ လုပ်ကိုင်ကြတော့သည်။

“ဟေ့ - သာအေး၊ ငါတို့တောင်ခြေ
တောစပ်ကို နှမ်းခင်းလာရတ်ရင် နွား
တွေပါ မောင်းလာပြီး တောထဲမှာ လွှဲ
ထားကြမယ်ဟေ့။ နွားတွေ တောထဲမှာ
တစ်နေကုန် စိတ်ကြိုက်လွှတ်ကျော
စားပြီး ညနေပြန်တော့ ပြန်မောင်းကြ
စိုက်တွေပြည့်ကြမယ်ကွ။ တစ်ချက်ရင်
နှစ်ချက်ပြတ် သဘောပေါ့ကွာ”

ဟေ့ - သာအေး၊ တို့
ရည်းစားရှိတဲ့ နှမ်းရွာမှာတော့
နှမ်းမတွေကြောင့် နာမည်ပျက်
မကြရတယ်ဆိုပြီး နှမ်းနိုင်တဲ့
ဆရာကိုပင်ပြီး နှမ်းမတွေကို
အတတ်ပညာတွေ ခွင့်ပိုင်ဖို့
စီစဉ်နေကြသတဲ့ကွ။
စီစဉ်နေတဲ့ လူကြီးတွေထဲမှာ
မင်း ယောက်ျားမကြီးလည်း
ပါတယ်တဲ့လေ ...

“ဟာ - တောထဲလွှတ်တင်ထားလို့
နွားတွေ တောထဲလျှောက်သွားရင်
ပျောက်ရှုမှ ဝိုးရတယ်လေကွာ”

“အိုကွာ - မင်းကလည်း ညက်မရှိ
လိုက်တာ။ နွားတွေရဲ့လည်ပင်းမှာ ခြူးတို့၊
ခေါင်းလောင်းတို့ ဆွဲပေးပြီး လွှတ်တင်
မှာပေါ့ကွာ။ ညနေပြန်မောင်းတော့မယ်
ဆိုရင်ခြူးသံ၊ ခလောက်သံ နားထောင်ပြီး
လိုက်မောင်းနိုင်တာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ပါကွာ - မင်း ပြောမှပဲ ခြူး
ခလောက်တို့ဆွဲပြီးလွှတ်ဖို့ သတိရတော့
တယ်ကွာ”

“ငါတို့ မင်းတို့က လယ်ထဲမှာ လုပ်
ကိုင်နေကြရတယ်ဆိုပြီး ပြီးစလွယ်စေဦး
စားနဲ့ကွ။ ဘယ်လို ဘယ်နည်းတွေနဲ့
လုပ်ကိုင်ကြရင် ငါတို့အတွက် သက်သာ
မယ်၊ လွယ်ကူမယ်ဆိုတာ အမြဲတွေးနေ
ရမယ်ကွာ”

သာအေးနှင့် ကျော်ဆွေတို့ နှစ်
ယောက်လည်း တောစပ်တောင်ကုန်းသို့
နေစဉ် နှမ်းကွက်လာရတ်ကြသည့်အခါ
အိမ်မှ နွားများကိုမြို့၊ ခလောက်ဆွဲပေး၍
မောင်းလာကြကာ တောစပ်တွင် လွှတ်
ပေးပြီး ကျောင်းထားခဲ့ကြသည်။ သူတို့
ကတော့ တောစပ်၊ ချောင်းကမ်းဘေး

များတွင် နှမ်းစိုက်နိုင်ရန် နှမ်းထွက်တိုးချဲ့
ရတ်ထွင်ခဲ့ကြလေသည်။

ဆောင်းဥတုထဲရောက်လာလျှင်
မိုးလည်း ပြတ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော နှမ်း
ထယ်ရေးညက်ညက်တိုး၍ နှမ်းများကြုံခဲ့
ကြတော့သည်။

“ကဲ - သာအေးရေ၊ နှမ်းကွက်တွေ
တော့ ကြီးကြပြီကွ။ နှမ်းဝင်းထဲ ကျွဲနွား
တွေ ဝင်မစားနိုင်အောင် ဝါးရတ်ပြီး ခြံ
ကာပေးရဦးမယ်ဟေ့”

မကြာမီရက်တွေမှာပင် နှမ်းကြံခြင်း၊
ခြံကာခြင်းအလုပ်များ ပြီးပြတ်သွားခဲ့
ကြသည်။ ဆောင်းသီးနှံ စိုက်ပြီးသွားခဲ့
သဖြင့် မိမိတို့အိမ်ခြံထဲတွင် ပုံထားသော
ကောက်ဆိုင်ပုံကို ပြန်ကာ စပါးနယ်ကြ
ရတော့သည်။ ကောက်ပြန်တစ်ပြန်ပြီး
တစ်ပြန် နယ်ခဲ့ကြ၍ လဝတ်ခန့်ကြာလာ
လျှင် ကောက်ဆိုင်ပုံမှာ စပါးနယ်ပြီးပြတ်
ပြီး စပါးနှင့် ကောက်မှော်ရောနေသော
စပါးများကို ဂျှတ်နှင့် ဆွဲကာပုံကြသည်။
လေတိုက်လျှင် လေစုတ်နှင့် စပါးလေ့ကြ
သည်။ လေမတိုက်လျှင် အိမ်နီးချင်းမှ
လူငယ်များအား စပါးယပ် ခေါ်ယူကာ
ညနေဘက်တွင် လူအုပ်နှင့် စပါးယပ်ကြ
၏။

“ဟေ့ - မင်းတို့ ငါ့စပါးပုံကို တော့
ကောက်မှော်နဲ့ ဖုန်တွေစင်အောင် ယပ်
ပေးကြဟေ့။ စပါးယပ်ပြီးရင်တော့ ဟင်း
ကောင်းကောင်းနဲ့ မင်းတို့တစ်တွေ
ပင်ပန်းဒဏ်ခံနိုင်အောင် လို့ ငါ တော့
အရက်မီးတောက်လေးလုံး မှာထားပြီ။
ပြီကွ။ ပြီးတာနဲ့ ရေရိုးရိုးကြပြီး ပျော်ပျော်
ပါးပါး စားသောက်ကြတာပေါ့ကွာ”

“စိတ်သာချရာ - ခင်ဗျားကလည်း
ကျုပ်တို့အတွက် စပါးယပ်ရယ်စီစဉ်ပေး
ထားတော့ ကျုပ်တို့ဘက်ကလည်း ခင်
ဗျားစိတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင် တာဝန်တွေ
ပေးရမှာပေါ့ဗျာ”

ကျေးလက်တောရွာနေထိုင်ကြသူ
တို့မှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းနဲ့
လုပ်မနိုင်သော အိမ်မိုးခြင်း၊ စပါးယပ်
ခြင်း၊ ချောင်းပိတ်ခြင်း စသည့်လုပ်ငန်း
များအား ရွာထဲမှ အားကောင်းမောင်း
သန်လူများကို လုပ်အားပေးအကူအညီ
ခေါ်ကာ လုပ်ကိုင်ကြပြီး အိမ်ရှင်မှ
လုပ်အားပိုင်းဝန်းပေးကြသူများအား
ထမင်းကျွေးကာ ဧည့်ဝတ်ပြုပေးတတ်
ကြလေသည်။ သူတစ်ပါးက အကူအညီ
ခေါ်လျှင်လည်း ဝမ်းသာအားရ စိတ်
လက်ပါပိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ပေးတတ်ကြ

သလို မိမိတို့ အိမ်တွင် အလုပ်ရှိပါက
လည်း တစ်ပြန်တစ်လှည့် ခေါ်ယူကာ
တစ်ယောက်တစ်အား လုပ်ငန်းများကို
ပြီးမြောက်စေခဲ့ကြလေသည်။

“ဟေ့ - သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့
ညမှာ ငါတို့ရွာရဲ့ အနောက်ဘက် ဗုဒ္ဓ
ကယ်တောင် ကုန်းပေါ်က ဘုရားစေတီ
လေးမှာ မီးထွန်းပွဲ ရှိတယ်တဲ့ကွ”

“အို - မင်းက မီးထွန်းပွဲပဲ သိတာ
လား။ ငါ ကြားတာကတော့ အဲဒီစေတီ
ကုန်းတော်ပေါ်မှာ မီးစက်နဲ့ ဦးယိုပြမယ်
တဲ့ကွ”

“ဟာ - ဒါဆိုရင် တော်တော်စည်မှာ
ပါပဲကွာ။ ငါတို့လည်း သွားကြမယ်ဟေ့”

ရွာနှင့်ဗုဒ္ဓကယ်တော်စေတီမှာတစ်
မိုင်ခွဲလောက်သာဝေးကွာသဖြင့်တောင်
ခြေရွာများမှ လူငယ်များ၊ ကလေးများမှာ
ညစာ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် လမ်း
လျှောက်၍ ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။
ကရိုက်လှည်းနှင့်လာကြသည်။ တောင်
ပေါ်သို့ထင်း၊ ဝါးတက်ရတ်သော လှည်း
လမ်းနှင့်နီးသဖြင့် လှည်းနှင့်လာကြကာ
တောင်ခြေတွင် လှည်းရပ်ခဲ့ပြီး ဘုရား

ကုန်းတော်ပေါ်သို့ ခြေကျင်တက်ကြ
သည်။

ဗုဒ္ဓကယ်တောင် ကုန်းတော်ပေါ်
ရောက်လာကြသူများလည်း စေတီ
ကလေးတွင် ဆီမီးများ၊ ဖယောင်းတိုင်၊
အမွှေးနံ့သာတိုင်များ ထွန်းညှိပူဇော်ကြ
သည်။ ဗုဒ္ဓကယ်တောင် ကုန်းပေါ်၌
တောရဆောက်တည်၍ သီတင်းသုံးနေ
သော ရဟန်း (၁၀) ပါးခန့်ရှိ၏။ နာယက
ဆရာတော်က စေတီကလေးနားက
ကျောင်းဆောင်တွင် သီတင်းသုံး၏။
ကျန်သောရဟန်းတော်တို့မှာ ကုန်းတော်
ပေါ်၌ ဟိုနားတွင်တစ်ကျောင်း၊ ဒီနားတွင်
တစ်ကျောင်း၊ သစ်၊ ဝါးတို့ဖြင့် ဆောက်
ထားသော တစ်ပါးနေကျောင်းကလေး
များတွင် သီတင်းသုံးနေကြလေသည်။

ည (၇) နာရီအချိန်ခန့်တွင် တောင်
ခြေရှိ ရွာများမှ ဗုဒ္ဓကယ်တောင်ပေါ်ရှိ
ဘုရားစေတီတွင် ထွန်းညှိပူဇော်ထား
သော ဆီမီးများ၊ မီးပုံးရောင်စုံကလေး
များအား ကြည်ညိုဖွယ် ဗူးတွေရပါ
သည်။

“ဟာ - ဟိုဗုဒ္ဓကယ်တောင်ကုန်း
ပေါ်ကို လှမ်းကြည့်ကြစမ်းဟေ့။ ဆီမီး
ရောင်စုံတွေနဲ့ ဖြူနေတာပဲဟေ့”

ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်သို့မသွားနိုင်
ကြသူတွေကညဘက်တွင်ရွာမှလမ်း၍
ကြည့်ကြကာ ကြည်နူးနေမိကြလေ
သည်။ ညရစ်နာရီခွဲအချိန်တွင် မီးစက်
မောင်းပြီး ဇွီဒီယိုပြသသဖြင့် ဘုရားသို့
လာရောက်ကြသူတို့ကြည့်ရှုခဲ့ကြသည်။
ည(၁၂)နာရီကျော်လျှင်လသာသာတွင်
ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်မှတစ်စတစ်စပြန်
လာခဲ့ကြသည်။ သာအေးနှင့်ကျော်စေ့
တို့ကတော့ မပြန်ကြသေးပေ။ လသာ
သာတွင် လေတဟူးဟူး နှင့် ကုန်းတော်
ပေါ်တွင် နေရသည်ကို သဘောကျနေ
ကြသည်။ သူတို့ကဲ့သို့ပင် လူငယ်တချို့
လည်း မပြန်ကြသေးပေ။

“ဟာ - ညနစ်နာရီတိုးတော့မယ်
ဟ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ - ဘုရားကုန်း
တော်ပေါ်မှာလည်း လူမရှိသလောက်
ဖြစ်နေပြီ၊ ပြီးတော့ - အိပ်လည်းအိပ်ချင်
ပြီကွာ၊ ပြန်ကြရအောင်ဟေ့”

လက်ကျန်အဖွဲ့လည်း ဘုရားကုန်း
တော်ပေါ်မှဆင်းလျှောက်ကာပြန်လာခဲ့
ကြရာ ခရီးတစ်ဝက်ကျော် လမ်းခုလတ်
သို့ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟာ - ဟိုးကရွာပေါ်မှာမီးလုံးတွေ
နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နဲ့ ပါလားဟ”

“ဟင် - အဲဒါ မီးလုံးတွေ မဖြစ်နိုင်
ဘူးဟေ့၊ ရွာထဲက စုန်းမတွေ လူမြေ
တိတ်ချိန်မှာကောင်းကင်ယံမှာတက်ပြီး
တောက်စားနေကြတာ ဖြစ်မယ်ကွ”

“မြင်တွေ့နေရတဲ့ မီးလုံးတွေဟာ
ငါတို့ရွာရဲ့ မြောက်ဘက်က ရွာရဲ့အပေါ်
ဘက်မှာတောက်စားနေကြတာပဲဟေ့”

“မီးလုံးတစ်လုံးကို စုန်းမတစ်
ယောက်သာဆိုရင် အဲဒီရွာမှာစုန်းမတွေ
တော်တော် ပေါများတာပဲနော်”

“အင်း - သာအေး ရည်းစားရှိတဲ့
ရွာကပဲကွ၊ မင်းရည်းစားရဲ့အမေတောင်
စုန်းမကြီးများလားပဲ - သာအေးရ”

“သာအေး - မင်းသေသေချာချာ
လည်း စုံစမ်းကြည့်ဦးနော်၊ တော်တော်
ကြာ မင်းရည်းစားရဲ့မအေက သဘော
မကျလို့ပြုစားခံနေရဦးမယ်ကွ”

အတူလာခဲ့ ကြသော အပေါင်၊
အသင်း သူငယ်ချင်းများမှ ဝိုင်းဝန်းပြော
ဆိုနေကြသဖြင့် သာအေးလည်း သူ
ရည်းစားအကြောင်းနှင့် မိသားစု
အကြောင်းကိုစုံစမ်းရန်စိတ်ကူးခဲ့မိလေ
သည်။ အကယ်၍သာ သူရည်းစား၊
မိသားစုမှာစုန်းမျိုးဖြစ်နေပါက သူ့အဖေ
နှင့် ခရူဆက်တိုးရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်ရမည်
မဟုတ်လား။

ထိုလပြည့်ညတွင် စုန်းမီးလုံးများ
တောက်စားခဲ့သည်ကိုမြင်တွေ့သူတွေမှ
တစ်ဆင့်ရွာထဲတွင်သတင်းပျံ့နှံ့သွားကာ
သူရည်းစားနေသော ရွာသူရွာသားများ
အား စုန်းပေါသော ရွာသားများအဖြစ်
အသိအမှတ်ပြုလာကြကာ အကူး
အသန်း၊ အသွားအလာကအစ တစ်စ
တစ်စရှောင်ရှားခဲ့ကြလေသည်။ တစ်ရွာ
နှင့်တစ်ရွာ သာရေး၊ နာရေးတိစ္ဆများ ရှိ
လာလျှင်လည်း ထိုစုန်းရွာမှလူများအား
စိတ်ကြားခြင်းမပြုခဲ့ကြတော့ပေ။

“တောက် - ငါတို့ရွာမှာ စုန်းမတွေ
ညဘက် ကောင်းကင်ယံမှာတက်ပြီး
တောက်စားပျော်မြူးခဲ့ရာကလို့ အခု
တော့စုန်းပညာသည်မဟုတ်တဲ့လူတွေ
တောင် တခြားရွာသားတွေက အဆက်
အသွယ်မပြုကြတော့ဘူး၊ အစစ ဖြတ်
တောက်ထားတာ ခံနေရဦးပဲ”

“ဟုတ်တယ်ကွာ - ငါတို့ရွာထဲမှာ
စုန်းအတတ် တစ်ဖက်ကမ်း ခတ်တတ်
ထားတဲ့ ဆယ့်နှစ်ကြိုးအောင် စုန်းမတွေ
ရှိနေကြလို့သာ သူတို့ချစ်ခင်တဲ့မိန်းမပျို
ကလေးတွေကို စုန်းအတတ်ပညာတွေ
သွင်းပေးခဲ့လို့ ဒီလောက်စုန်းတွေ များ
လာရတာပဲ ဖြစ်မယ်”

စုန်းမတွေပေါများပြီး စုန်းရွာဟု
အများက သမုတ်ခံကြရပြီး တစ်ရွာနှင့်
တစ်ရွာ သာရေးနာရေးကအစ အဆက်
အဆံ့၊ အကူးအသန်း ဖြတ်တောက်ခံခဲ့
ကြရသော စုန်းရွာမှလူများလည်း ရွာထဲ
မှ စုန်းမများတချို့ကြောင့် လူအများက
အဆက်အဆံ့ အဖြတ်ခံရခြင်း၊ တစ်ခါ
တစ်ရံ တောထဲတောင်ထဲတွင် ဖြစ်စေ၊
သွားရင်းလာရင်းတွင်ဖြစ်စေ တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦးတွေ့ဆုံကြရာတွင် စကားမပြော
ဘဲ ရှောင်ထွက်သွားခြင်း ခွဲခြားဆက်ဆံ
ခံရသဖြင့် စုန်းမများအား စိတ်နာလာကြ
သည်။

“ဟေ့ - ငါတို့ရွာမှာစုန်းမတွေတချို့
ရှိနေတာကြောင့် စုန်းရွာလို့ သမုတ်ခံ
ရပြီး တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာတောင် အဆက်
အသွယ်တွေ ဖြတ်ခြင်းခံလာရတော့ ငါ၊
နားမတစ်ကောင်ကြောင့်တစ်လှလုံးပုပ်
ဆိုသလိုစုန်းမမဟုတ်သူတွေပါနာမည်
ပျက်လာခဲ့ကြပြီနော်”

“ဟုတ်တယ် - ဒီလိုဆိုရင် ဘာလုပ်
ကြရင် ကောင်းမလဲဗျ”

“ဒီအတိုင်းနေလိုတော့ မဖြစ်တော့
ဘူးကွာ၊ စုန်းမတွေကို နိုင်နင်းတဲ့အရာ
တစ်သောက်သောက်ကို ရွာကိုပင့်ပြီး

စုန်းမတွေကို သူတို့ တတ်ထားတဲ့ ပြုံးစား
တဲ့ အတတ်ဆိုးတွေကို ခွင့်လွှတ်ဖျောက်
ခိုင်းရမှာပဲ”

ထိုအစီအစဉ်ကြောင့် ရွာထဲမှ လူ
ကြီးတချို့က စုန်းနိုင်သော ဆရာတစ်
ယောက်ကို ရွာသို့ပင့်ကြရန် စုစည်းတိုင်
ပင်ခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့ - သာအေ၊ ဟို မင်းရည်းစား
ရှိတဲ့ စုန်းရွာမှာတော့ စုန်းမတွေကြောင့်
နာမည်ယူကံမကြရတယ်ဆိုပြီး စုန်းနိုင်တဲ့
ဆရာကိုပင့်ပြီး စုန်းမတွေကို စုန်းအတတ်
ပညာတွေ စွန့်ခိုင်းဖို့ စီစဉ်နေကြသတဲ့ကွ။
အဲဒီစီစဉ်နေတဲ့ လူကြီးတွေထဲမှာ မင်း
ယောက္ခမကြီးလည်း ပါတယ်တဲ့လေ”

“ဟာ - ဟုတ်လား၊ အဲဒီအစီအစဉ်
လုပ်ကြတာ ကောင်းတယ်ကွ။ ဒါမှ ငါနဲ့
အဲဒီစုန်းရွာက ငါ့ရည်းစားနဲ့ ဖြန်ဖြန်ပေါင်း
လိုရလားဟာလေကွာ”

လပြည့်နေ့ တစ်ညတွင် ကောင်း
ကင်ယံတွင် စုန်းမီးလုံးများ တောက်စား
ကြသည်ကို စောင့်ဖမ်းကြရန် ရွာမှ လူ
ကြီးများနှင့် ပင့်ထားသော ဆရာတို့ ရွာ
၏ တစ်နေရာတွင် ချောင်းကြမည် ဖြစ်
သည်။

“ဟင် - ဦးဘိုးလူရောက်မလာသေး၊
ပါလားဗျ”

“မနေ့ကတည်းက ကြိုပြီး ဒီနေရာ
မှာ လာရောက်စုစည်းကြဖို့ ပြောထား
တာပဲ”

“ဒီလူ မေ့များနေရောလားဗျာ”

“မေ့ပဲနေသလား။ အိပ်ပဲ ပျော်နေ
သလားပဲဗျာ။ ကျွန်တော် သူ့အိမ်ကို သွား
ပြီး ခေါ်လာခဲ့မယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ - သွားခေါ်ချေ
ကွာ။ အချိန်က ညသန်းခေါင် ကျော်လာ
ပြီကွ။ စုန်းမတွေ ကောင်းကင်ယံတက်
ပြီး ပညာတောက်စားကြဖို့ အချိန်နီးလာ
ပြီဟေ့”

မကြာမီ ဦးဘိုးလူအား သွားရောက်
ခေါ်သူမှာ ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ပြန်
ရောက်လာလေသည်။

“ဟ - ဘာဖြစ်လာခဲ့တာလဲကွ”

“ဟို - ဟို - ဦးဘိုးလူကို ခေါ်ဖို့ သွားခဲ့
တာ။ အိပ်နေတာတွေတာနဲ့ နီးတာမရလို့
လှုပ်နှိုးကြည့်တော့လည်း လုံးဝမနိုးဘူး၊
ဗျာ။ ဒါနဲ့ - သူ့အိမ်က ပြန်အတွက်မှာ သူ့မြ
ထဲမှာ စုန်းမီးလုံးကြီးတစ်လုံး လျှောက်
ပြေးနေတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်ဗျ”

“ဪ - အင်း - အင်း”
“ဆရာ - ဆရာ - အဲဒါ ဘာကြောင့်
နီးမရတာလဲဗျ”

“ဘယ်နှိုးလို့ ရနိုင်မှာလဲဗျ။ အဲဒီ
ဦးဘိုးလူရဲ့ ဇနီးက စုန်းအတတ် တတ်
ကျွမ်းထားလေတော့ ညအခါ လူခြေ
တိတ်ချိန်မှာ ကောင်းကင်ယံကို တက်ပြီး
တောက်စားမှာကို သူမရဲ့ ခပ်ပွန်းဦးဘိုးလူ
ကို မသိစေချင်လို့ အိပ်မေ့ချခဲ့တာနဲ့ နီး
မရခဲ့တာပဲလေ”

“ဟာ - ဟုတ်လား၊ ဆရာ၊ ဘယ်လို
အိပ်မေ့ချခဲ့တာလဲဗျာ”

“သူမရဲ့ ယောက်ျား အိပ်ပျော်နေစဉ်
မှာ သူတောက်စားပြီး ပြန်လာတဲ့အထိ
မနိုးလေအောင် သူယောက်ျားရဲ့ ကိုယ်
ပေါ်ကို ခုနစ်ကြိမ်တိတ် ခွဲရန် ကျော်ပြီး
အိပ်မေ့ချခဲ့လို့ အိပ်ပျော်နေတာ နီးမရခဲ့
တာပဲလေ”

“နေဦးဗျ - အဲဒီဦးဘိုးလူကို လှုပ်နှိုး
တော့ သူ့ဘေးမှာ သူ့ရဲ့ ဇနီး အိပ်နေတာ
တွေ့ခဲ့သလား”

“မတွေ့ခဲ့ဘူး - ဆရာ၊ ဦးဘိုးလူ
တစ်ယောက်တည်းပဲ အိပ်နေတာ တွေ့ခဲ့
တယ် - ဆရာ”

“ဟော - ဟော - ပြောရင်းဆိုရင်း
ကောင်းကင်ယံမှာ စုန်းမီးလုံးတွေ တက်
လာပြီး တောက်စားနေကြပြီလေ။ ကြည့်
လိုက်ကြစမ်းပါဦး”

“ဟာ - ဟုတ်ပါ - ဆရာရယ်၊ အများ
ကြီးပဲနော်”

“ကဲ - ကျုပ်တို့ လုပ်ငန်းစကြရ
အောင်၊ ဦးဘိုးလူ အိမ်ကို သွားကြမယ်”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ - ဆရာ”

“ဒီလို ကောင်းကင်ယံမှာ တက်ပြီး
တောက်စားနေတဲ့ အခါမှာ ဦးဘိုးလူရဲ့
ဇနီးက ခေါင်းပိုင်းပဲတက်ပြီး တောက်စား
နေတာဆိုတော့ ကိုယ်ပိုင်းကြီးက သူတို့
ရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ခေါင်းမရှိဘဲ ရှိနေမှာ
ပဲဗျ”

“ကဲ - ဆီးပင်က ဆီးကိုင်တချို့မှတ်
ယူခဲ့ကြဗျာ”

ဦးဘိုးလူ အိမ်ရောက်ကြလျှင် အိပ်
မောကျနေသော ဦးဘိုးလူကို တွေ့ကြ
သည်။ ထို့နောက် - သူတို့လူစုမှာ ဆရာ
နှင့်အတူ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ကြည့်ကြလေ
သည်။

“ဟာ - ခေါင်းမရှိတဲ့ ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့
ဦးဘိုးလူရဲ့ ဇနီးပါလား”

“ကဲ - အဲဒီဦးဘိုးလူရဲ့ ဇနီးရဲ့လည်
ပင်းဝတ်တိမှာ ဆူးခက်တွေ အုံပေးထား
လိက်ဗျာ”

ထို့နောက် - သူတို့လူစု ဆရာနှင့်
အတူ အမှောင်တစ်နေရာမှ ထိုင်စောင့်
နေကြလေသည်။

“ဟော - ဟော - တောက်စားပြီးလို့
မီးလုံးကြီး ပြန်ဝင်လာပြီ။ အဲဒီဦးဘိုးလူ
ဇနီးရဲ့ခေါင်းပိုင်းမီးလုံးကြီးပဲဗျာ။ ဆူးခက်
တွေအုံထားလို့ပြန်ဆက်လို့ရမှာမဟုတ်
ဘူး။”

မီးလုံးကြီးမှာ သူမ၏ ကိုယ်လုံး၏
လည်ပင်းနားတွင် ဟိုရွှေဒီရွှေဖြင့်လှည့်
ပတ်နေ၏။ ဆူးခက်များကြောင့် ခေါင်း
နှင့် ကိုယ် ပြန်ဆက်၍မရသဖြင့် ငိုသံ
ကြားလာရသည်။

“ဆူးခက်တွေ ဖယ်ပေးကြပါရှင်”

“အေး - ဆူးခက်တွေ ဖယ်ပေးစေ
ချင်ရင် ဒီအစုနဲ့အတတ်ကို လုံးဝစွန့်
လွှတ်ပါမယ်လို့ ကတိပေးရင် ဖယ်ရှား
ပေးမယ်”

စုန်းမလည်း ဆူးခက်မဖယ်လျှင်
ခေါင်းနှင့်ကိုယ် ပြန်ဆက်မရဘဲ သေ
ရမည်ဖြစ်၍ နောက်ဆုံးတွင် စုန်းအတတ်
ကို လုံးဝစွန့်လွှတ်ပါမည် အကြောင်း၊
သစ္စာရေသောက်ကာ သတိပေးလာ
တော့မှ ဆူးချက်များ ဖယ်ရှားပေးလိုက်
ရာ ခေါင်းနှင့်ကိုယ် ပြန်ဆက်နိုင်ခဲ့တော့
သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူမမှ သင်ထား
ပေးသော ပညာရှင် စုန်းမများလည်း၊
ပျောက်ကွယ်ခဲ့ကြကာ စုန်းများ ကမ်း
ရှင်းခဲ့တော့၏။ ထိုအခါမှ တခြားရွာသား
များကလည်း အကူးအလူးအဆက်အဆံ
ပြန်လုပ်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ကဲ - သာအေးရေ၊ မင်းယောက္ခမ
လောင်းလည်း စုန်းမဟုတ်တော့လို့
မင်းနဲ့ သူမရဲ့သမီးတို့ မက်လာကိစ္စလည်း၊
အဆင်ပြေခဲ့ပြီဇနော်”

သာအေးမှာ သူမကံလာကိစ္စအဆင်
ပြေခဲ့ရသဖြင့် ဝမ်းအသာကြီး သာခဲ့ရ
လေသည်။

⇒ တင့်ထူး (လေယျာဝတီ)

ချောက်ချားဖွယ်အော်သံကြီး

သေချာ
ဟိန်း
ထက်

အောက်ကျယ်
အိပ်ခါ

“အား...”

အသံနက်ကြီးဖြင့်အော်လိုက်သော
မိန်းမတစ်ယောက်၏အသံ။

ပြင်းထန်သော နာကျင်မှုကြောင့်
ရူးစူးရူးရူးဖြစ်ညစ်အော်လိုက်သော
အသံ။

“ဘာကွ - အံ့ပါရဲ့ကွာ၊ ဒီလောက်
ကျယ်တဲ့ အော်သံကို မင်း မကြားလိုက်
ဘူး - ဟုတ်လား၊ မင်း - နားပဲပင်းနေတာ
လားကွာ”

“မဟုတ်တာဘဲ - ယောက်ျားရယ်၊
ရှင် - အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတာများ
လား၊ ကျွန်မဖြင့် ဘာအော်သံမှ မကြား
တာ အမှန်ပါပဲ။ ကိုညွန့်မောင်ရယ်”
ထိုအတွက် အဲသံထွက်လာရသူ
မှ ဦးညွန့်မောင်။

ဤမျှကျယ်လောင်စူးရှသောအော်
သံကို မကြားကြဘူးတဲ့။ ဦးညွန့်မောင်
ကတော့ ဒီလိုအော်သံကို ကြားခဲ့ရသည်
မှာ သုံးညတိုင်တိုင်ရှိခဲ့ပြီ။ အတိအကျ

ပြောရရင် ညဆယ်နှစ်နာရီထိုးပြီးသည်
နှင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏ မရိုမရန်
အော်ဟစ်သံကို ကြားနေရခြင်း။

“ဒါ အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး ဝင်းရွှေ၊ ငါ
အိပ်မပျော်သေးတာ အမှန်ပဲ။ ဒီအော်သံ
ကို ဝါနာနာဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရတာပဲ။
မိန်းမရား တစ်ရက်တည်း မဟုတ်ဘူး။
သုံးည - သုံးညတိုင်တိုင်ကြားတာဟေ့”

ဦးညွန့်မောင်တို့ မိသားစု ဤအိပ်
ကြီးသို့ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်မှာ သုံးရက်
သာရှိသေးသည်။ စိုက်ပျိုးရေးဝါသနာ
ထုံလှသော ဦးညွန့်မောင်အတွက် ဤ
မြို့ကျယ်ကြီးသည် အကိုက်ညီဆုံးဖြစ်၏။
ဈေးကလည်း ချိုနေ၍ ဤအိပ်နှင့်မြို့ကို
ဝယ်ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် - ဤအိပ်ကြီးကို ရောက်
သည့်နေ့မှစ၍ ပြဿနာတစ်ခုနှင့် ကြုံ
လိုက်ရသည်။ ပြဿနာက အခြား
မဟုတ်။ ညဆယ်နှစ်နာရီထိုးတိုင် မိန်းမ
တစ်ယောက်၏ ချောက်ချားဖွယ်အော်
သံကြီးကို ကြားနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ခက်တာက ထိုအသံကို ဦးညွန့်
မောင်သာ ကြားနေရသည်။ အိမ်သား

တစ်ယောက်မှ မကြားကြ။ ထိုအချက်မှာ
ထူးဆန်းလှသလို စိတ်ဝင်စားဖွယ်လည်း
ကောင်းနေ၏။

မြဲစောင့်ကြီး ဦးမောင်ကိုကတော့
လူကြီးပီပီ တွေးတွေးဆဆဖြင့် အခုလို
ရှင်းပြ၏။

“ဒီလိုရှိတယ်ဆရာ - အော်သံကို
ဆရာတစ်ယောက်ပဲ ကြားတယ်။ ကျွန်
တော်တို့တစ်ယောက်မှ မကြားရဘူးဆို
တော့ စဉ်းစားစရာပဲ ဆရာ။ ကျွန်တော့်
အထင်တော့ ဆရာအိပ်ရေးပျက်တာ
တွေများပြီး ကယောင်ကတမ်းကြားတာ
လား။ ဒါမှမဟုတ် - ခြောက်အိပ်မက်တွေ
မက်နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူးဗျာ - ကိုမောင်ကိုပြော
တာတစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို မိငယ်တစ်ယောက် အိပ်မက်
မက်ပြီး ထအော်တာများလား - ဆရာ”

မိငယ်မှာ အသက်တစ်ဆယ့်
ခြောက်နှစ်အရွယ် အိမ်ဖော်ကောင်မ
လေး ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ဘူး - ဒါလည်း မဟုတ်ဘူး။
မိငယ်က အောက်ထပ်မှာ အိပ်တာ။ အခု

ကြားရတာက အပေါ်ထပ်စတိုခန်းနေရာ
လောက်က၊ ပြီးတော့ - အသံက မိငယ်
တို့အရွယ် မဟုတ်ဘူး။ မိန်းမကြီးတစ်
ယောက်ရဲ့ အသံဗျ။ အသက်ငါးဆယ်
လောက်ရှိမယ့် မိန်းမကြီးရဲ့ အော်သံ”

“ဒါဆိုရင်ရယ်စတိုခန်းကို ဖွင့်ကြည့်
ကြတာပေါ့”

အားလုံးက စတိုခန်းကို ရင်တထိတ်
ထိတ်ဖြင့် ဖွင့်ကြည့်ကြသည်။ အထွေ
အထူး ဘာမှမတွေ့ရ။ ထူးခြားမှုလည်း
မရှိ။ ထို့ကြောင့် ပဟေဠိဆန်သော ထို
ဖြစ်ရပ်က ပို၍နက်ရှိုင်းလာပါတော့
သည်။

သို့သော် - ထိုကိစ္စသည် ထိုမျှနှင့်
မပြီးသွားခဲ့။

ရက်ဆက်ဆိုသလို ဖြစ်လာ၏။
တစ်အိမ်သားလုံး ခေါင်းခြောက်ကြရ
တော့သည်။ ညဆယ့်နှစ်နာရီအထိ
ဘယ်သူမှ အိပ်ဘဲ စောင့်ကြည့်ကြ
သည်။ ဘာသံမှ မကြားရ။

သို့သော် - ဦးညွန့်မောင်ကတော့
စူးစူးပါးပါးအော်သံကြီးကို ကြားနေရခြ
ပင်။

“အား...”

“ဟော - ကြားလာ။ ကြားကြလား။
မကောင်းဆိုးဝါး အော်သံကြီး”

“မကြား - မကြားပါလား ဆရာရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် - ရှင်စိတ်က ဖြစ်
နေတာနေမှာပါ။ ဘာအော်သံမှ မကြား
ကြပါဘူး။ စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ - ကိုညွန့်
မောင်၊ တောင်တောင်အိအိတွေ လျှောက်
မတွေးပါနဲ့ရှင်”

“ခက်လိုက်တာကွာ - သိပ်ခက်တာ
ပဲ။ ဟင်း - မင်းတို့က ဒီလိုပြောတော့
ငါက အရူးကြီးလုံးလုံး ဖြစ်ရော၊ ဒီ
လောက် အော်သံနက်ကြီးကို မကြားကြ
ဘူးတဲ့။ အံ့ရော - အံ့ရော”

ဦးညွန့်မောင်အဖြစ်က အများနဲ့
တစ်ယောက်ဆိုတော့ ပြောရလည်း
အခက်သား။ ကြားတဲ့လူက ကြားရပြီး
မကြားတဲ့လူက လုံးဝမကြားရတာကိုက
လက်မခံရင်ရော။

နီးနီးသု အိပ်ခန်းတွေကတော့ အိပ်
နီးနားချင်းတွေကို စုံစမ်းကြည့်သည်။

“အိပ်ပိုင်ရှင်လင်မယားနှစ်ယောက်
စလုံး အဲဒီစတိုခန်းထဲမှာ သေခဲ့ကြတယ်

ဒါ - စိတ်ရောဂါ တစ်မျိုးပါ။
တစ်စတီးရီးယားလို့ခေါ်တဲ့
ကိကျရောဂါတစ်မျိုးပေါ့ အစ်မ။
ရောဂါက အလွန်သိပ်စွေတယ်။
အမြဲတမ်း ဖြစ်နေတာမျိုး
မဟုတ်ဘူး။ သူ့အချိန်နဲ့သူ
ပုန်ဖြစ်တတ်တယ်။ ထင်ယောင်
ထင်မှားနဲ့ မရှိတာကို အရှိထင်၊
ရှိတာကို မရှိထင်တာမျိုးပေါ့ ...

လေး၊ လင်လုပ်သူက နေတိုင်းမှူးပြီး ပြန်
လာ၊ ပြီးရင် - မယားကို ခန့်လုပ်၊ အကြီး
အကျယ် ခန့်ခြစ်နေကြပဲ။ နေတိုင်းဒီလို
ပဲ။ ကျွန်မတို့တော့ ရိုးနေပြီ။ ထွက်လည်း
မကြည့်တော့ဘူး။ ဝင်လည်း မပါတော့
ဘူး။ အဲ - ဒီညကတော့ အတော်ကြမ်းကြ
တယ်။ ဝုန်း - ဝိုင်းနဲ့ ထုရိုက်ကြ၊ ပန်းကန်
တွေပစ်ခွဲကြနဲ့ ဆူညံနေတာပဲ။ ညဆယ့်
နှစ်နာရီ ထိုးခါနီးပြီပေါ့။ နောက်တော့
အသံတွေ တိတ်သွားကြတယ်။ မနက်
ကျမှ အဝတ်လျှော်တဲ့ ကောင်မလေး
ရောက်လာပြီး အော်တော့မှ အိမ်နီးချင်း
တွေ သွားကြည့်ကြတာ။ မိန်းမက
လည်ပင်းညှစ်သတ်ခံရပြီး သေနေတာ။
ယောက်ျားတလည်း ရင်ဝမှာ ဓားစိုက်
လို့ သွေးတွေဆို အိုင်ထွန်းနေတာပဲ”

“ဘယ်မှာ သေနေကြတာလည်း
ရှင်”

“အပေါ်ထပ်က စတိုခန်းအဝမှာ
ပေါ့”

“ဒါတွေ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ
ဟင်”

“အင်း-အလွန်ဆုံးရှိမှုတစ်နှစ်ပေါ့
ဒီအိမ်ကြီးကို ဒီအတိုင်း ပိတ်ထားတာ
လေ။ သူတို့အမျိုးတွေက ဒီအိမ်နဲ့ မြို့ကို
ရောင်းနေတာကြာပြီ။ ရောင်းမထွက်
ဘူး။ အခု-အစ်မကြီးနဲ့ကျွန်ုပ်ရောင်းထွက်
သွားတာပဲ”

“ကျွန်မတို့ကလည်း ဈေးချိုချိုနဲ့
ရလို့ အိမ်အဟောင်းကိုရောင်းပြီး ဒီမြို့ကို
ဝယ်လိုက်တာပါ။ ဒါနဲ့ အခြောက်အလှန့်
တွေကော ကြားလား”

“ဘယ်သူမှ မနေတော့ အမျိုးတော့
မကြားမိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့-တစ်ခါတစ်ခါ
ဝုန်းဒိုင်းအသံတွေတော့ ကြားတယ်။
ဘာမှန်းတော့ မသိဘူးပေါ့နော်”

“နို့-နေပါဦးရှင်၊ အော်သံတွေ ဘာ
တွေကော ကြားရလားရှင်”

“အော်သံ - ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို
အော်သံလဲ - အစ်မ”

“ဪ - ဒီလို ပါ။ မိန်းမတစ်
ယောက်ရဲ့အော်သံမျိုးပေါ့”

“ဟင့်အင်း-မကြားမိပါဘူး”

“ဒါနဲ့ - အဲဒီလင်မယားက ဘယ်
အရွယ်လောက်ရှိကြလဲဟင်”

“အလွန်ဆုံးရှိလှ သုံးဆယ်ပေါ့။
ငယ်ကြပါသေးတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”
ပတ်ဝန်းကျင်မှ စုံစမ်းရသမျှ ဤမျှ
သာ ဖြစ်၏။

ဦးညွန့်မောင်၏ ဖြစ်စဉ်နှင့် ပတ်
သက်၍ ဆရာဝန်နှင့် ပြုကြည့်သည်။
ဆရာဝန်ကတော့ သိပ္ပံအယူဝါဒ အကိုး
အထားဖြင့် ရှင်းပြ၏။

“ဒါ-စိတ်ရောဂါ တစ်မျိုးပါ။ ဟစ်
စတီးရီးယားလို့ခေါ်တဲ့ စိတ်ကျရောဂါ
တစ်မျိုးပေါ့ အစ်မ။ ဒီရောဂါက အလွန်
သိမ်မွေ့တယ်။ အမြဲတမ်း ဖြစ်နေတာမျိုး
မဟုတ်ဘူး။ သူ့အချိန်နဲ့သူပုံမှန်ဖြစ်တတ်
တယ်။ ထင်ယောင်ထင်မှားနဲ့ မရှိတာကို
အရှိထင်၊ ရှိတာကို မရှိ ထင်တာမျိုးပေါ့။
သိစိတ်နဲ့ မသိစိတ်တို့ ပဋိပက္ခဖြစ်နေတဲ့
သဘောပဲ။ အရေးကြီးဆုံးက ကောင်း
ကောင်း အနားယူဖို့ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဒေါက်တာ၊ သူက ည
ဘက်ဆို အိပ်မပျော်ဘူးရှင်”

“အဲဒါပိုဆိုးတာပေါ့ဗျာ၊ ကပ်ပါလေ -
ကျွန်တော် ဆေးတွေပေးလိုက်မယ်။

တစ်ပတ်စာယူသွား။ အိပ်ဆေးတွေ
လည်း ပါတယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာ
တော့ ကောင်းကောင်းအနားယူဖို့ လို
တယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“ကျေးဇူးပါပဲ - ဒေါက်တာ”
ဆရာဝန်ဆီက ဆေးတွေတော့ ရပါ
ရဲ့။ သို့သော် - လူ့စွာကြီး ဦးညွန့်မောင်
ကို ဆေးတိုက်ဖို့ကမလွယ် အိပ်ဆေးကို
တော့ နွားနို့ခွက်ထဲ ထည့်တိုက်နိုင်ခဲ့၍
ထိုညမှာတော့ ဘာသံမှမကြားရ၊ ဘာမှ
မဖြစ်ခဲ့။

သို့သော် - နောက်နေ့တော့မှာတော့
အိပ်ဆေးထည့်ရန်ပင် အခွင့်မသာခဲ့။
ဦးညွန့်မောင်က လူပါးလူနပ်ဖြစ်၏။ နွား
နို့ခွက်ကို ကိုယ်တိုင်ထည့်သောက်နေ
၏။

“အိုး - ကိုညွန့်မောင်ကလည်း ခက်
တာပဲတော်။ နားနားနေနေ နေပါဆို။
ဒီက လုပ်ပေးမှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် မိငယ်
ကို ခေါ်ခိုင်းရောပေါ့ရှင်”

“အိုကွာ - ဒီနွားနို့လေး ဆင်းယူတာ
များ ဘာအပန်းကြီးသွားလို့လဲ။ ပြီးတော့
ဒီက ဒုက္ခိတမှ မဟုတ်တာ၊ ခြေလက်စုံ

ရှိတယ်။ လူမမာ မဟုတ်ဘူး”

ဤသို့ ဘုကျစွာဖြင့် မြည်တွန်
တောက်တီးရင်း အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။
ဒေါ်ဝင်းရွှေကတော့ ရင်တထိတ်ထိတ်
ဖြင့် ညဆယ်နှစ်နာရီမထိုးမချင်း ခပ်ပွန်း
ကို စောင့်ကြည့်နေရသည်။

တိုင်ကပ်နာရီကြီးမှ “ဒေါင် - ဒေါင် -
ဂေါင်” ဟု ဆယ်နှစ်နာရီထိုးသည်နှင့်
ဦးညွန့်မောင်တစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲလန့်
နိုးလာ၏။ မျက်လုံးက ပြူးလို့၊ ချွေးစေး
တွေကလည်း နားထင်မှ စီးကျနေ၏။

“ကိုညွန့်မောင် - ဘာ - ဘာဖြစ်တာ
လဲ”

“အား...”

“ဟော - ကြားလား၊ မင်း - ကြား
လိုက်လား”

“ဘာလဲ - ဘာလဲ - ကိုညွန့်မောင်၊
ဘာကို ကြားရမှာလဲ”

“အော်သံလေ၊ မိန်းမကြီးတစ်
ယောက်ရဲ့ အော်သံလေ၊ အကျယ်ကြီး
ပဲ”

“ကိုညွန့်မောင် - ခရေသောက်ပြီ
ပြန်အိပ်လိုက်ပါ။ ရှင် - အိပ်မက်မက်

နေတာပါ။ စိတ်ကိုလျှော့ပြီး ဂုဏ်တော်
ကို အာရုံပြုပြီး ပြန်အိပ်နော်”

ဒေါ်ဝင်းရွှေမှာ စိတ်လည်းညစ်၊ စိတ်
လည်း မောနေရပြီ။ ခပ်ပွန်းဖြစ်သူကို
လည်း သနားမိသည်။ ဆရာဝန်ပေးတဲ့
ဆေးတွေကိုလည်း မသောက်တော့၊
ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်းပင် မသိတော့။
ဦးညွန့်မောင်သည် ဆရာဝန်ပြောသလို
စိတ်ရောဂါ ခွဲကပ်နေပြီလား။

သို့တည်းမဟုတ် အိမ်နီးနားချင်း
တွေပြောသလို သေသွားတဲ့ လင်မယား
က မကျွတ်မလွတ်၍ သရဲခြောက်တာ
များလား။ ခဉ်းစားရခက်နေသည်က
သေသွားတဲ့ မိန်းမက အသက်သုံးဆယ်။
ယခု ခပ်ပွန်းသည် ကြားရသော အသံက
အသက်ကြီးကြီး မိန်းမတစ်ယောက်၏
အော်သံတဲ့။

တွေးရကြပ်ပါသိ။ ဆရာဝန်နှင့်
ပြန်ပင် မလွယ်ကူ၍ ပယောဂဆရာနှင့်
ပြရင်တာကို ခဉ်းတောင်မခဉ်းစားရဲ။
ရှေ့ဆက် ဤသို့ ဆက်တိုက်ဖြစ်နေပါက
မလွယ်။ ကြာလေ ဆိုးလေ ဖြစ်တော့
မည်။

ယခုညတွင်လည်း ဒေါ်ဝင်းရွှေမှာ
ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ရ
သည်။ အိပ်ချင်နေတာကိုပင် အိပ်ပျော်
မသွားရန် ထိန်းထားရသော ဒုက္ခက
မလွယ်။ ညဆယ့်နှစ်နာရီ မထိုးမချင်
အိပ်မပျော်အောင် ဒေါ်ဝင်းရွှေ ကြိုးစား
နေရသည်။

ဦးညွန့်မောင်ကတော့ အိပ်ပျော်
ပုံရသည်။ ညဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးလျှင် ...

လန့်ပြီး နှိုးထလာမှာကို တွေးမူမိ၏။
ညဆယ့်တစ်နာရီခွဲအထိ အိပ်မပျော်
အောင် တင်းထားနိုင်ခဲ့သော်လည်း မပျော်
ခနဲ အိပ်ပျော်သွားမိသည်။

ဇျတ်ခနဲ နိုးလာလို့ ဒေါ်ဝင်းရွှေမှာ
စိတ်ပူစွာဖြင့် ဦးညွန့်မောင်ကို စမ်းကြည့်
လိုက်တော့ မရှိ။

“ဟင် - ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊
အပေါ့များ သွားလေသလား”

စိတ်ပူစွာဖြင့် ဒေါ်ဝင်းရွှေမှာ အိပ်
မှ အလူးအလဲထ၍ လိုက်ရှာရတော့
သည်။

“ကိုညွန့်မောင် - ကိုညွန့်မောင်
ဘယ်မှာလဲ၊ အိပ်သာမှာလား”

တိုင်ကပ်နာရီကြီးကို ကြည့်လိုက်
တော့ ညဆယ့်နှစ်နာရီထိုးရန် ငါးမိနစ်
မာလို့။

ဒေါ်ဝင်းရွှေမှာ ထင်ကို တင်းတင်း
ဝတ်၍ အိမ်ရှေ့လသာဆောင်ဘက်
ထွက်ကြည့်မိသည်။ မတွေ့။ မီးဖိုချောင်
စက် လျှောက်သွားတော့ ဟော - တွေ့
ပါပြီ။

ဦးညွန့်မောင်မှာ စတုရန်းအဝတွင်
ပူငူကြီးရပ်နေ၏။ မျက်လုံးတွေက
ကြောင်တောင်တောင် “ဟင် - ကိုညွန့်
မောင် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ ဘာရပ်
လုပ်နေတာလဲ”

ဒေါ်ဝင်းရွှေမှာ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့်
ဦးညွန့်မောင်အား ဆွဲကိုင်လိုက်၏။
ဦးညွန့်မောင်၏ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးသည်
စားဖိုပမာ နိမ့်ချည်၊ မြင့်ချည် ဖြစ်နေ၏။
“သေက်ကို လှူရှုနေသလိုမျိုး၊ အသက်
ရှူသံမှာလည်း ကြောက်စရာကောင်း
လောက်အောင် ပြင်းထန်နေ၏။ မျက်နှာ
မှာလည်း ခက်ထန်လွန်းနေပြီး မေးကြော
ကြီးများ တောင်လာသည်အထိ အံ့ကြိတ်
ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ကိုညွန့်မောင် - သတိထားလေ၊
ဘာဖြစ်နေတာလဲ ရှင် နေကောင်းရဲ့
လား”

ဒေါ်ဝင်းရွှေက ခပ်ပွန်းဖြစ်သူ၏
လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆွဲခါ၍ မေး၏။

“အော်သံ - အော်သံ”
သူပါးစပ်မှ ဗလုံးဗထွေး ရေရွတ်နေ
၍ ဒေါ်ဝင်းရွှေက နားမလည်စွာဖြင့် မေး
လိုက်၏။

“ဘာအော်သံလဲ - ကိုညွန့်မောင်၊
စိတ်ကို ထိန်းစမ်းပါ။ ရှင် ဘာကြားလို့
လဲ”

“အော်သံလေ - မိန်းမတစ်ယောက်
ရဲ့အော်သံပေါ့၊ ကြားနေကျ အသံလေ”

“အခု - ဒီ အသံကြားလိုက်ရလို့
လား”

“ဟင့်အင်း - မကြားရဘူး၊ အခုထိ
မကြားရသေးဘူး။ ဒါကြောင့် - ကြားချင်
နေတာလေ။ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးပြီမဟုတ်
လား။ ကြားတာကမှ တကယ့်အော်သံ
အစစ်ကို ကြားရတော့မှာ၊ ဟား - ဟား -
ဟား - ဟား”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အထိရောက်ထိပ်တွေ့သောကံဘက်ဆီမှ
ကျွန်ုပ်တို့တို့ကို ပေးမြဲစွာ နှုတ်ဆက်လေသည်။ အထွေ အားဆီတွင်
ရိုးခြစ်လမ်းကွင်းသည် တဖြင့် တဖြင့်...။ မိုးရေ ဟု ပြစ်မြင်တူ
နေတတ်လျှင် အောက်မြည့်တတ်လေဟူသော တပုဒ် အောက်တက်သော
တုတ်တုတ်၏ အသံလည်း ငြိမ်သက်တတ်သောအခါမျိုးပင်။
ထောက်တိုင်တွေ အောက်ကံဘက် ဗုဒ္ဓ်ဆိုးပြောင်စာမာင်းထိသို့ လေး
မျှသွင်းနေကြသည်။ စနိစ္စကံကို တမျှပင် လေတိုးသံ၊
တံလားကို လှိုင်းတိုက်သံသို့သော အထက်ပပြတ် ကြားနေရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့တစ်ယောက်မြတ်ဝိတကံလေး

မင်းဘုန်းသိင်္ခသူ

မင်း
ဘုန်း
သိင်္ခ
သူ

မျက်စိတစ်ဖက်ဖို့ဖ် တောသီလူး

အရှေ့မြောက်ဘက်တွင် အုတ်ဂူ
ဖွေးဖွေး၊ မြေပုံမို့မို့တို့သည် သစ်ရတနာ
တို့ဖြင့် ထုံမွန်းကာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်
နေလေသော သင်္ချိုင်းမြေ၊ ကျွန်တော်နှင့်
ခိုင်သည် ခြံစပ်အဆုံးထိ လျှောက်သွား
ကာ မျက်စိတစ်ဆုံးကျယ်ပြောလှသော
လယ်ကွင်းပြင်နှင့်တကွ သဘာဝရှုခင်း
များကို တရှိုက်မက်မက် ကြည့်ရှုငေး
မောကာ ဆွတ်ပျံ့သောလေကို ရှုရှိုက်
နေကြသော်လည်း နေအိမ်သို့ပြန်လှည့်
ရန် သတိတော့ ရှိကြသည်။

ကျွန်တော်၏ ဇနီး ခိုင်သည် ရန်ကုန်
မြို့သူဖြစ်ကာ သည်လိုစိတ်လွတ် ကိုယ်
လွတ် နားအေးလှသော၊ ဆူညံသံကင်း၊
လှသော ကျေးတောရွာများသို့ အလည်
သွားလေ့သွားထ မရှိသဖြင့် ကျွန်တော်
က ပထမဦးဆုံး ကျေးလက်သို့ ခေါ်
ဆောင်လာခဲ့ခြင်းပင်။ ကျေးလက်ဆို
သော်လည်း ကျွန်တော်၏ မိဘများပိုမို
ဆိုင်သော ဘိုးဘွားပိုင် အမွေဖြစ်ဟု ဆို
ရပေမည်။ ပေနှစ်ရာကျော်ပတ်လည်ခန့်
သစ်ပင်များဖြင့် ကျယ်ဝန်းသော ခြံမြေ

ထဲတွင် ခိုင် ခန့်သော ပျဉ်ထောင်အိမ်
သေးသေးကလေးက မြစ်ပြင်ကိုမျက်နှာ
မူကာ ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်ရာ အမြဲ
တစေလှိုင်းပုတ်သံ၊ လေတိုးသံကို ကြား
နေရတတ်သည်။ တစ်ရွာလုံးသည် ဆွေ
ရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းကြပေရာ ကျွန်တော်တို့
ခြံ၏လက်ဝဲဘက်တွင် အဘွား၏မောင်
ပိုင်ဆိုင်သော ခြံရှိသည်။ အရှေ့ဘက်တွင်
ကျွန်တော်၏ နမဝမ်းကွဲနှင့် သူ၏မိသားစု
နေထိုင်သည်။ ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းကြ
သူတွေချည်းပင်။ ဆွေမျိုးတွေလက်ညှိုး
ထိုးမလွဲပေ။

ညနေခင်းနေ့ခြည်သည် တစ်စ
တစ်စမှန်ပါးကာ အမှောင်ရိပ်သမ်းလာ
သည်။ လေပြည်ရှိသည် အရှိန်သေခါစ
မြားတစ်စင်းလို နှေးကွေးလေးလံလာ
သည်။ ဆွတ်ပျံ့သော လေပြည်ကတော့
သာသာဆဆ တိုက်ခတ်နေမြဲ။ ကျွန်
တော်သည် တဖြည်းဖြည်း အလင်းရောင်
ပျောက်လာသောပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲ
ခတ်ရင်း ဟိုး-ဝေးဝေးသင်္ချိုင်းမြေဆီသို့
လက်ညှိုးညွှန်ကာ ...

“ခိုင်ရေ-အဲဒီသင်္ချိုင်းမှာ ကိုယ်တို့
အဘိုးအဘွားတွေ၊ ဒီရွာပတ်ဝန်းကျင်က

ဆွေမျိုးအပေါင်းအသင်းတွေကို ဖြုတ်နံ
တဲ့နေရာပေါ့ခိုင်၊ ငြိမ်းချမ်းစွာ ထာဝရ
အိပ်စက်နေကျတဲ့ နေရာပေါ့”

ခိုင်သည် မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ
ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာသည်။

“အစ်ကိုကလဲ-ညနေဘက်နေဝင်
ရီတရောကြီးမှာ မဦးမရွတ်၊ နမိတ်မရှိ၊
နမာမရှိ ခိုင် ကြောက်တယ်၊ ရွာကို ခုမှပဲ
ရောက်တယ်၊ ချက်ချင်းပြန်မှာနော်”

“ဟား-ဟား-ဟား-ဘာကြောက်
စရာ လိုသလဲကွယ်၊ လူသေတွေထက်
လူရှင်တွေကို ကြောက်ရမှာ ခိုင်ရဲ့၊ ကိုယ်
တို့ ခြံဘေးက ကိုယ့်အဘိုးလေးဆိုရင်
တကယ် လူဆိုးလူပေ လူရွတ်ကြီးကွ၊
သရဲနဲ့နပန်းလုံးဖူးတယ်၊ သင်္ချိုင်းကုန်းက
အစိမ်းသေ သေတဲ့အုတ်ဂူမှာ တစ်ည
အိပ်အလောင်းအစားလုပ်တယ်၊ အစ်ကို
တစ်ဝမ်းကွဲဆိုရင်...”

“တော်ပါတော့-ကဲ”

ခိုင်သည် အလန်တကြားဖြင့် ကျွန်
တော်၏ ပါးစပ်ကို အတင်းပိတ်လေ
သည်။ အမှန်ပင် ခိုင်သည် ကြောက်လန့်
နေသည်။ တုန်ယင်နေသော သူ့အလက်
ကလေးတွေက သက်သေပြနေသည်။

“ကဲပါကွယ်-မပြောတော့ပါဘူး”
ကျွန်တော်တို့ ခြံစပ်မှ နေအိမ်ရှိရာ
သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာကြပေ
သည်။ အမှောင်သည် လျင်မြန်စွာ ချင်း
နှင်းကျရောက်လာသည်။ ခြံလယ်ရှိ နေ
အိမ်ကလေးသည် မှန်ရံပျိုးစည်နေခင်း
အောက်တွင် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်
လျက်...

“ခိုင်-မြွေပါး ကင်းပါးနော်။ သိပ်
အလျှင်မလိုနဲ့-ခြည်းခြည်း”

မှန်ပေသည်။ သည်အရပ်က မြွေ
ဆိုးပေါ်သည်။ အန္တရာယ်များသည်။ ကျွန်
တော်တို့ ခြံထဲ ဝင်ရောက်တော့ မှောင်
ပေပြီ။ အဘိုးလေးမြို့ကိုလှမ်းကြည့်တော့
အိမ်ကို မြင်နေရသော်လည်း မီးရောင်
မတွေ့ရပေ။ ခြံစောင့်ကတော့ ခြံထောင့်ရှိ
တံတွင်ရှိပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ရွာ
ကလေးကို ရောက်သည်မှာ မနက်ပိုင်း
ကပင် ဖြစ်သည်။ ဆွေမျိုးတွေကို လက်
ဆောင်တွေပေးရင်း လိုက်လံနှုတ်ဆက်
ကြရာတွင် အဘိုးလေးနေအိမ်တွင် မရှိ
ပေ။ မိသားစုတစ်ခုလုံးစားအိရှိသမီးကြီး
ထံသို့ အလည်အပတ် သွားရောက်ကြ
သည်မှာ (၁၀) ရက်ခန့်ရှိပြီဟု ပြောကြ

သည်။ ခြံစောင့်တော့ နေရပ်ခဲ့သည်။ ခြံ
စောင့်ကလည်း ညဘက်တွင် ရွာထဲပြန်
အိပ်သည်။ ထို့ကြောင့် အဘိုးလေးမြို့
သည်မှောင်မည်းကာမီးရောင်မမြင်ရဘဲ
တိတ်ဆိတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခိုင်-မကြောက်နဲ့နော်”
“အစ်ကို ရှိသားပဲ-မကြောက်ပါ
ဘူး”

မကြောက်ပါဘူးပြောသော ခိုင်၏
အသံသည်မသိမသာတုန်ယင်နေသည်။
ခိုင် ကြောက်မည်ဆိုကလည်း ကြောက်
စရာပင်။ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ်တစ်မျှ
တစ်ခေါ်ဝေးကွာကာ သစ်ပင်တွေဖြင့်
သာ အုံ့ဆိုင်းတိတ်ဆိတ်နေသဖြင့်
ကြောက်မည်ဆိုကကြောက်ပေမည်။ ပြီး
တော့ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် ကျွန်တော်
နှင့်ခိုင်သာရှိသည်။ ကျန်အချိန်များတွင်
တံခါးစိတ်ထားကာ ခြံစောင့်သာရှိသည်။
ယခုတော့ ခြံစောင့်ကလည်း ကျွန်တော်
တို့ရောက်လာသဖြင့် ရွာထဲရှိ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းဘက် ထွက်သွားသည်။ မနက်
ဖြန် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် ရှင်မြ
အလှူရှိသည်။ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားကုသိုလ်
ယူ...

ကျွန်တော်တို့သည် ပါလာသော
ဂက်စ်မီးအိမ်၊ ဖယောင်းတိုင်တို့ကို တစ်
ခန်းလုံး လင်းအောင် ထွန်းလိုက်ကြ
သည်။ ဤအိမ်ကြီးတွင် ကျွန်တော်တို့
နှစ်လခန့် အနားယူ နေထိုင်ကြရပေ
မည်။

“ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ကိုယ်နဲ့ ခိုင်နဲ့ပဲ
နော်။ အင်း-တစ်လကျော်ကျော်အနား
ယူကြရဦးမှာကွာ။ ပျော်စရာကောင်း
တယ်-ခိုင်ရဲ့။ ခိုင်ကော မပျော်ဘူးလား
ဟင်”

ခိုင်ကခေါင်းညိတ်သည်။ တောက်ပ
စွာ ပြုံးပါသည်။

“ရွာကလေးက သိပ်သာယာတာပဲ
နော်-အစ်ကို။ ဆန်ရေစပါးပေါ့။ သားငါး
ဆိုတာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်။ သီးနှံ
တွေဆိုလည်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပဲ
နော်”

ရောက်ရောက်ချင်း ရွာထဲရှိ ဈေး
တန်းကို ရောက်ရှိသွားသဖြင့် ခိုင်က
ကျေနပ်သဘောကျနေခြင်း ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာဝင်ကြတော့ မြစ်
ပြင်ရှိ ရေလှိုင်းပုတ်သံ၊ ခြံထဲရှိ သစ်ပင်
တွေကို လေတိုးသံ သဲ့သဲ့ကြားနေရ

သည်။ ပြီးတော့-တောကောင်ကလေး
များ၏ခြံသံ။

ညသည်အေးချမ်းလှပစွာရွေ့လျား
နေသည်။ ထိုညက လသာလေသည်။

ကျွန်တော်ဗျတ်ခနဲအိပ်ရာမှနိုးသွား
သည်။ ကျွန်တော်၏ အသိအာရုံထဲသို့
ရှုတ်တရက် ဝင်လာသော ပေါက်ကွဲသံ
များကြောင့် အသိအာရုံနှင့် ခန္ဓာကိုယ်
လွင့်စဉ်သွားကာ နစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်
နေရာမှ လန့်၍ နိုးသွားခြင်းပင်။ စိတ်
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားမိသည်။

အသံလာရာသို့ နားစွင့်လိုက်မိ
သည်။ ဂလုံဂလွမ်ဟူသော အသံတစ်သံ
နောက်ဆက်တွဲထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။
ဘာသံပါလိမ့်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထဲ
ကတော့မဟုတ်ပေ။ အသံသည်ဘထွေး
ဦးအောင်ထွန်းတို့ ခြံထဲနေအိမ်မှ ထွက်
ပေါ်လာသောအသံတွေ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိပေ
သည်။ ဘထွေး ပြန်ရောက်လာလေပြီ
လော။ မဖြစ်နိုင်။ ဘထွေးသည် ဖားအံ
တွင်ရက်ကြာကြာနေထိုင်ဦးမည်ဟု သိ
ထားသည်။ ခြံစောင့် ကိုအိုးကြိုင်ပေ

လော။ သူသည်အရက်မှူးနှင့်အိုးခွက်
တွေကို ပေါက်ခွဲနေခြင်းပေလော။

“ဝန်း”

“ချလွတ်”

ရှက်တရက်မြည်ဟည်းသွားသော
ပေါက်ခွဲလိုက်သံကြောင့် ဒေါသနှင့်ယှဉ်
သော အသိစိတ်ဖြင့် အိပ်နေရာမှ ကျွန်
တော် ထထိုင်လိုက်သည်။ ခိုင်ထံမှ
ညည်းညူသံတစ်ချက်နှင့် ရွှေလျားသံ
တစ်ချက်ကြားလိုက်ကာ ပြန်လည်ငြိမ်
သက်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည်တောင်
ပေါ်မှ အသာလျှောဆင်းကာ စားပွဲပေါ်မှ
ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းညှိသည်။ ခိုင်ကို
ကြည့်တော့ နှစ်မြှိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေပေ
ပြီ။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ အိပ်ပျော်ပါစေ
တော့...။

ကျွန်တော်သည် လက်နိပ်တတ်မီး
ကို အသာအရာခွဲယူကာ ပြတင်းပေါက်
ဆီသို့ ရွှေလျားလိုက်ပြီး အသာစွင့်လိုက်
သည်။ လေစိမ်းတွေက ကျွန်တော်၏
မျက်နှာကို ပွတ်တိုက်ကျီစယ်ရွှေလျား
သွားသည်။ တစ်စုံခြည်နေသော ပုရစ်၊
တောကောင်ကလေးများ၏ အသံနှင့်
အတူလရောင်သည်ရွန်းမြွေသာကာခြံ

ထဲသို့ ကုန်ရေစွာ ဖြာဆင်းနေပေသည်။
ကျွန်တော်သည် အဘိုးလေး၏ ခြံဆီသို့
စူးစိုက်ကြည့်ကာ အသံတွေလာရာကို
ရှာဖွေနေမိသည်။ သစ်ရိပ်ကြားမှ လတွင်
အမှန်အစက်တွေက မြေပြင်မှာ...

အဘိုးလေး၏ အိမ်သည် တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ မှောင်မည်းလျက်။
မည်သည့်လူပ်ရှားမှုမှ မတွေ့ရ။ ခြံစောင့်
ကို အုံးကြိုင်၏ အရိပ်အရောင်လည်း
မတွေ့ရပေ။ လရောင်အောက်တွင် ငြိမ်း
ချမ်းစွာ ငြိမ်သက်နေပေသည်။ ကျွန်
တော်သည် စောစောက အသံတွေ
ကြောက်မနန်းလီလီ ဝန်းဒိုင်းကြ ထွက်
ပေါ်နေသော အိမ်ဆီသို့ ဖဝေဝါအသံ
ဖြင့် စူးစမ်းကြည့်နေမိသည်။ အံ့သြစရာ
ပင်။ အသံတွေ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်
လွန်းလှသည်။ ကိုအုံးကြိုင်သည်အရက်
မှူးနှင့်ပေါက်ခွဲကာ တစ်နေရာသို့ ထွက်
သွားလေပြီလော။

ကျွန်တော်သည် အသံတွေ ပြန်
လည်ထွက်ပေါ်လာထွက်ပေါ်ခြားတိတ်
ဆိတ်စွာ စောင့်ကြည့်သော်လည်း မည်
သည့်အသံမျှမှ ထွက်ပေါ်မလာတော့
ပေ။ ထို့ကြောင့် ပြတင်းပေါက်တံခါးကို

ပြန်ပိတ်ကာ အိပ်ရာဆီသို့ ငြိမ်သက်
တိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်ရောက်လာသည်။

လရောင်သည် ကြောက်မက်စွယ်
တိတ်ဆိတ်ခြင်းအသံဖြင့် ဆက်လက်
ရွှေလျားနေလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ခိုင်သည် မနက်မိုး
လင်းကတည်းကပင် ရွာထဲရှိ ဆွေမျိုး
တွေအိမ်သို့ ရောက်ရှိနေကြပေပြီ။ ခိုင်
ကတော့ ရွာထဲရှိ ကျွန်တော်၏ ဝမ်းကွဲ
အစ်မ၊ နမများနှင့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်
များပမာ ရယ်စရာမောစရာများဖြင့် မျှော်
ရှင်နေကြပေပြီ။ ခိုင်ဆိုသောမိန်းကလေး
သည် သူတစ်ထူးကို အတိုက်အခံမလုပ်
သည်သာမက လိုက်လျောညီထွေ နေ
တတ်သောသူ ဖြစ်ပေရာ ကျွန်တော်၏
ဆွေမျိုးသားချင်းများ၊ ရီသားလှသော
ဝမ်းကွဲညီမများနှင့် အဆင်ပြေလိုက်
မလျာညီထွေရှိသည်မှာ မဆန်းကြယ်
လှပါပေ။

ရွာကလေးသည် ရောဝတီတိုင်း၏

မြို့နယ်နယ်နိမိတ်သည် ကျိုက်လတ်နှင့်
ချာပုံ ဆက်စပ်နေသော နယ်နိမိတ်ရွာ
ကလေးဖြစ်သဖြင့် စည်ကားသည်။ ထို့
အတူ ရောဝတီ သဘောကြီးများလည်း
ဆိုက်ကပ်တတ်ပေရာ ရန်ကုန်မြို့နှင့် နေ
စဉ်ဆက်သွယ်မှု ရှိသည်။ ကလရပ်ရွာ၊
ရှမ်းကွင်းကြီး၊ ဂျီဝါ စသည့်ရွာများသည်
မြစ်ကမ်းနံဘေး ရွာစဉ်ရွာတန်းများ ဖြစ်
သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိနေချိန်
သည် တောင်သူလယ်သမားများ၊ ခြံ
သမားများ၊ ကျောင်းသူကျောင်းသား
များ လုပ်ငန်းခွင်အားလပ်ချိန် ဖြစ်သည်
သာမက နှစ်စဉ်ရွာဘုရားပွဲလည်း ကျင်းပ
လေ့ရှိရာ စည်ကားလေ့ရှိသည်။ သင်္ကြန်
၏ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နှင့် နှစ်ရက်နေ့ကို
ဇာတ်ပွဲကျင်းပလေ့ရှိရာ မကြာမီ စည်
ကားစွာ ကျင်းပပေတော့မည်။ ထို့အတူ
အလှူပွဲ၊ ရှင်ပြပွဲများလည်း ပါဝင်ကြပေ
မည်။

ကျွန်တော်သည် ညဦးပိုင်းက ဖြစ်
ပျက်သွားခဲ့သော အခြေအပျက်များကို
ဖဝေဝါဖြင့် မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ ရှိရာ
ခြံစောင့်ကို အုံးကြိုင်ကို ရှာဖွေရန် ရွာ

လယ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်လာ
ခဲ့လေသည်။ ရွာလယ်လမ်းတွင်ဆွေမျိုး
သင်္ဂဟများကို တွေ့ဆုံရာ မာကြောင်း
သာကြောင်း နှုတ်ဆက်ရလေသည်။
တစ်ဆက်တည်း ကိုအုံးကြိုင်ကို မေး
မြန်းရာ...

“ရိုတယ်ကွ - မနက်စောစောက
တောင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ရွာအလှူ
တစ်ခုအတွက်ရေခဲပေးနေသေးတယ်။
ရှိမယ် - ရှိမယ်။ အော် - ဦးယိုရုံဘေးက
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် လျှောက်
ကြည့်ပါလား - ကိုဝင်းဆွေ”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကျွန်တော် သွားရှာ
ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော် ရွာလယ်ပိုင်းဆီသို့
ဆက်၍ လျှောက်လာမိသည်။ ကျေးရွာ
ကလေးသည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း
(၃၀)ခန့်ကနှင့် အခြေအနေမျိုး လုံးဝ
ကွာခြားနေပေပြီ။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း
များစွာကဆိုလျှင် ဤရွာကလေးနှင့်
ဆက်စပ်မြို့များ။ ရွာများသည် ရေလမ်း
တစ်ခုတည်းသာ ရှိသည်။ တစ်ရွာနှင့်
တစ်ရွာ ကူးသန်းသွားလာရာတွင်လက်
ခတ်လှေကလေးတွေကို အားပြုအား

ထားခဲ့ရသည်။ တယ်လီဗီးရှင်းမဆိုထား
နှင့် ရေဒီယိုပင် တစ်ရွာလုံးမှာ နှစ်လုံးမရှိ
ပေ။ ဓမ္မတော - အားလုံးပြောင်းလဲသွားပေ
ပြီ။ လက်ခတ်လှေတွေပျောက်ကွယ်ကာ
အင်ဂျင်သုံးစက်လှေတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။
တီဗွီ၊ စလောင်း၊ နိုင်ငံတကာသတင်း
တွေ၊ ဘောလုံးပွဲတွေ၊ စပိန်ပွဲ၊ အင်္ဂလန်ပွဲ
ဂျာနယ်တွေ၊ စာစောင်တွေ ရောက်ကုန်
ပြီ။ ရုပ်ရှင်တွေ၊ သီချင်းတွေ၊ ကာရာဇို
ကေတွေ ပြန့်နှံ့စီးဝင်နေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်
သူများကို နှုတ်ဆက်ရင်း ကိုအုန်းကြိုင်
ရှိမည်ထင်ရာကို လှည့်လည်ရှာဖွေနေ
မိသည်။

ရွာလယ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ရောက်တော့ အဆင်သင့်ပင် ကိုအုန်း
ကြိုင်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုအုန်းကြိုင်
သည် အသားညှစ်ညှစ်၊ အရပ်ပုဖျပ်ဖျပ်၊ လူ
ဖလံကလေးသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် -
ကျွန်တော်တို့အဘိုးလေးဦးအောင်ထွန်း
အပေါ်တော့ အသက်ပေး၍ သစ္စာရှိသူ
တစ်ယောက်ဟု ဆိုရပေမည်။ ရိုတယ်
ကိုင်းရှိုင်းသည်။ မခိုးမဝှက်၊ ရိုးသားသူ
ဖြစ်သည်။

ပြင်လိုက်ရသော ကြောက်မက်
စူးဆန်းဖွယ် ဖြစ်တိုင်းသည်
ကျွန်တော် အသိဉာဏ်ကို
တိုက်ခြွေးသွားရုံသာ ရှိပေလိမ့်
မည်။ ကျွန်တော်သည် လက်ထဲမှာ
ငါ့ယားငါးလှာ လက်နှိပ်စာတိုင်း
ကို အမှောင်ထဲမှပင် စမ်း၍
ကန်းဝေါ်ကို ယောင်ယန်းကာ
မီးတင်လိုက်မိသည်။ သို့သော်
လင်္ကာအချောသော လက်နှိပ်
စာတိုင်းသည် ကန်းဝေါ်တွင်
မရှိတော့ပေ။ ကြွင်းမြင့်
သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျရောက်
သွားတော့သည် ...

“ကိုဝင်းဆွေ - လာဗျ၊ ကျွန်တော်
ခုပဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ပြန်လာတာ။
ဒီနေ့ ရှင်ပြုက သိမ်ဆင်းရှိတယ်လေ။
ဆရာတော်ကတောင် ကိုဝင်းဆွေကို
မေးနေသေးတယ်”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် မြေစိုက်
တဲကလေးဖြစ်သော်လည်း ကျယ်ဝန်း
သည်။ ကာရာအိုကေ ရှိသည်။ ဂြိုဟ်တု
စလောင်းတပ်ထားသည်။ တော်တော်
ခေတ်မီနေပြီပဲ။ ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာမုဒိတာ
ပွားမိသည်။

“ညက ကိုအုန်းကြိုင် ခြံထဲမှာ မအိပ်
ဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ - ကိုဝင်းဆွေရေ၊ အထ
ခရီးသွားနေတုန်း ကျွန်တော် ရွာထဲပြန်
အိပ်တာပါ။ ရွာစွန်မှာ နေပေမယ့် ကျွန်
တော်တို့ရွာက သူမိုးသူဝှက် မရှိဘူးလို့
ကိုဝင်းဆွေ စိတ်ချလက်ချသာ အိပ်လို့
ရွာက အိမ်တွေ တဲတွေဆိုတာ တံခါးရှိ
တာ မဟုတ်ဘူးလို့”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်သည်။
“ဒါပေမဲ့ - ညက ဘထွေးလေး၊ ခြံ
ဘက်က အိမ်ထဲမှာ အသံတွေ ကြားရ
တယ်ဗျ။ ဒေါသတကြီး ပေါက်ကွဲပစ်

ပေါက်သံတွေ၊ ည နှစ်ချက်တီးလောက် ရှိမယ်။ ကျွန်တော် လန့်နိုးသွားတယ်”

ကိုအုန်းကြိုင်သည် အံ့သြတကြီး မျက်နှာဖြင့် ဝေးကြည့်နေရာမှ မျက်နှာ တစ်ချက် ပျက်သွားသည်ကို သတိပြုမိ လိုက်သည်။

“ဟုတ်လား - ဘာသံတွေပါလိမ့်။ ကျွန်တော်က ရွာထဲ ရောက်နေတယ် ဆိုတော့...”

“မသိဘူး - အိမ်ထဲသူနိုးဝင်သလား မှတ်ရတယ်။ ကျွန်တော့် အမျိုးသမီးမန်း တာ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ။ နီးရင် သူ ကတော့ ကြောက်တတ်တော့ ကြောက် မှာ။ ကျွန်တော် ထကြည့်တော့ ဘာမှ မတွေ့ရဘူးလေ။ လကလည်း သာနေ တယ်”

ပြုံးယောင်သမ်းသော မျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ကိုအုန်းကြိုင်က...

“အိပ်မက်ယောင်တာတော့မဟုတ် ပါဘူးနော်”

“ဟာဗျာ - အသံတွေ ဆူညံလာလို့ ကျွန်တော် လန့်နိုးတာပေါ့”

“ဒါဆို - အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်

တာပဲ ကောင်းမယ်။ သူနိုးတော့ မဟုတ် လောက်ပါဘူး။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကိုဝင်း ဆွေ - စိတ်ချလက်ချ နေပါ။ ကျွန်တော် မြဲထဲလာပါဦးမယ်။ တော်ကြာ - အဘက သူမရှိတုန်း မြဲကို ပစ်ထားတယ် ပြောဦး မယ်။ ကိုဝင်းဆွေလည်းရောက်လာတုန်း၊ ဆိုတော့ ကျွန်တော် လာပါဦးမယ်။ အော် ကိုဝင်းဆွေ၊ ဒီမှာ ပျော်သလောက်နေချ၊ ရွာကလေးက သာယာလှပပါတယ်။ ဓကမို့လို့ အိပ်ရာအပြောင်းအလဲ ဖြစ် တာနေမှာပါ။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး - စိတ်ထဲ က ဘယ်လိုမှ မထင်ပါနဲ့”

“ကျွန် တော် က တော့ ဘာမှ မကြောက်ပါဘူး။ ခိုင်က အမျိုးသမီးဆို တော့ ကြောက်တတ်တယ်လေ။ သူ့ကို သူ့ဂုဏ်မရှိရင် ပြီးတာပဲပေါ့။ ကိုအုန်း ကြိုင်ရာ - ကျွန်တော် စိတ်ထဲလို့လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ကိုအုန်း ကြိုင်က တဟားဟား ရယ်လေသည်။ ထိုနောက် နှုတ်ဆက်ကာ စွပ်ကျယ်လှေ ပြတ်ကို ပခုံးပေါ်တင်ကာ ရွာအနောက် သက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်၏ ရင်ထဲမှာတော့ ကိုအုန်းကြိုင်

သည် ညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ် အပျက်ကို သိရှိမည်ဟု ခံစားရသည်။ သူ ပင်မှူးမှူးရှူးဖြင့် သောင်းကျန်းပြီးထွက် သွားခဲ့လေသလော။ ကျွန်တော် ပြောဆို မည်ကိုးရိမ်၍ ငြင်းခုံလေသလော မပြော တတ်ပေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ၏ အခြေကို တော့ ကျွန်တော် ဘဝင်မကျလှပေ။ သူ ၏ မျက်ဝန်းများတွင် အောင့်အည်းမျို သိပ်မှုတစ်ခုရှိနေသည်ဟု ကျွန်တော် ခံစားနေရသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကိုအကဲ ခတ်နေမှန်း သူသိရှိရိပ်မိကာ ကောင်းလမ်း ကြောင်းလွဲ၍ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွား ခြင်းဟု ကျွန်တော် ထင်မြင်ယူဆနေမိ သည်။ အဖြစ်အပျက်သည် ကျွန်တော် အိပ်မက်ယောင်ခြင်းမဟုတ်တာသေရာ စွာ ပြောရသည်။

သန်းခေါင်ယံညမှာ လူမရှိသည့် အိမ်ကြီးထဲမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာ သည့် ဆူညံသံတွေက ဘာတွေလဲ - ဘယ်ကလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်သူတွေ လဲ။ ကျွန်တော်၏ ခေါင်းထဲတွင် ရှုပ်ထွေး နောက်ကျိစွာဖြင့် အတွေးတွေ ဝင်လာ သည်။

ညမှောင်မှောင်ရွာစွန်းမြဲကြီးထဲတွင်

ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် တည်းရှိနေခြင်းဟူသော အသိက တစ်ခါ တစ်ရံ အားငယ်စိတ် ဝင်လာမိရိုး ဖြစ် သော်လည်း ထိုအားငယ်စိတ်ကို ခိုင်အား ပြောပြ၍ မဖြစ်ပေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြဲနီး ကပ် ဘထွေးလေး အိမ်ထဲမှ မိမိကိုယ် တိုင် ကြားသိလိုက်ရသည့် အသံဝလံ များအပေါ် သံသယစိတ်ဖြင့် ညဉ့်နက် သန်းခေါင်အချိန်ကို ထပ်မံမျှော်လင့်နေ မိသည်။ ဆူညံရိုက်ခွဲသံများနှင့်အတူ ရွာထဲပြန်သွားသော ကိုအုန်းကြိုင်၏လျှို့ ဝှက်သိပ်သည်းသော အပြုံးများသည် ကျွန်တော့်အား မေးခွန်းကို ရှုပ်ထွေးစေ ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ညသည် တိတ်ဆိတ်ကာ နက်ရှိုင်း ထူထဲလာသည်။ ပိုးပုရစ်သံကလေးများ၊ သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ်သို့ တဖျောက် ဖျောက်ကျနေသော နင်းစက်၊ တော တောင်ကလေးများ၊ ရှဉ့်၊ မြွေ၊ ဖား ကလေးများ၏ ပြေးလွှားသံများသည် တောရွာကလေး၏ ဘာသာဘာလေးတီး သံဟု ဆိုရပေမည်။

ခိုင်ကတော့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာအိပ်ပျော်နေပါပြီ။ ညနေက ကျွန်တော်၏နမင်းကွဲချက်ကျွေးသော တောဝါးပိရည်ပျစ်ပျစ်၊ တို့စရာ၊ မြစ်ငါးကြင်းတို့ကို စားကာ အိပ်ပျော်နေပေပြီ။

ထိုစဉ် ကျွန်တော်၏ နားထဲသို့ တဖျပ်ဖျပ် လျှောက်လာသော ခြေသံတစ်စုံက ဝင်ရောက်လာသည်။ ခြေသံသည် လူတစ်ယောက် ခပ်ကြမ်းကြမ်း နင်းလျှောက်လာသော ခြေသံဖြစ်သည်။ သစ်ရွက်ခြောက်တွေ ကျိုးကျမှုစေသည့် ဖိနင်းသည့် ခြေသံမျိုး ဖြစ်သည်။ ကိုအုန်းကြိုင် ပြန်ရောက်လာပြီလား။ တိရစ္ဆာန်ကလေးများ၏ ဝေါဖွဖွခြေသံမဟုတ်၊ လျှောက်တိုက်ပြေးသွားသော ခြေတစ်ကောင်၏ ခြေသံရွေ့လျားသံလည်း မဟုတ်။

ကျွန်တော်သည် စုတင်ပေါ်မှ အသာလျှောက်ဆင်းလိုက်မိသည်။ ခိုင် လန့်နိုးသွားမှာလည်း စိုးရိမ်ရသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် အရန်သင့် တပ်ထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို အသာလှမ်းယူကာ ခြေဖွနင်း၍ လျှောက်သွားမိသည်။ စောစောက မြည်နေသော ဝိုးပုရစ်များ၏

အသံများလည်း လုံးဝတိတ်ဆိတ် သွားတော့သည်။

ကြမ်းတမ်းသော ခြေသံတစ်စုံသည် ထွေးလေးမြဲဘက်မှ ကျွန်တော်တို့ မြဲဘက်ဆီသို့ တိုးကပ်လာသော ခြေသံဖြစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာသည့် အသံသည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် မိမိအသက်ရှူသံကိုပင် မကြားရလေအောင် ထိန်းချုပ်ပြီး တံခါးချပ်ကို အသာအရာကိုင်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် မဖွင့်ရဲသေး။ တစ်ဖက်မှ ခြေသံသည် ကိုအုန်းကြိုင် ခြေသံလော။ အကယ်၍ ကိုအုန်းကြိုင် ဆိုပါက သူသည် မအိပ်ဘဲ ဖြတ်တွင် ဘာလုပ်နေသနည်း။ တစ်ခုခု ကြံစည်နေသည် လော။ ဒါမှမဟုတ် - တာဝန်စောင့်သိသော ဘထွေးလေး၏ လူယုံအဖြစ် ခြံမြေကို စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေခြင်းပေလော။

ခြေသံသည် ရပ်တန့်သွားရာမှ မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ရွေ့လျားမှုမရှိဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် ခြေသံအပေါ် သံသယဖြစ်လာသည်။ ခြေသံရှင်သည် ရပ်တန့်နေရာမှ လူရှိနေသော ကျွန်တော်

တို့အိပ်သက်ဆီသို့ ငေးမျှော်စောင့်ကြည့်နေခြင်းလော။ တံခါးကို မဖွင့်ရဲသေး ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေမှန်း ခြေသံရှင် သိရှိသွား၍ မဖြစ်သေး။

ကျွန်တော်သည် ငြိမ်သက်စောင့်ကြည့်နေရာမှ အနည်းငယ် ဟနေသော လက်တစ်လုံးသာသာ အပေါက်ကြားမှ ချောင်းကြည့်ရန် ကြိုးစားလိုက်စဉ်မှာပင် ခြေသံသည် ဆန့်ကျင်ဘက်ဆီသို့ ရွေ့လျားသွားသည်ကို ကြားလိုက်ရပေသည်။

“ဖျပ် - ဖျပ် - ဖျပ်”

ခြေသံသည် ဘထွေးလေး ခြံ၏ မြောက်ဘက်သို့ ထွက်သွားသော ခြေသံဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် အသက်ကို မရဲတရဲရှုသွင်းရင်း ပြတင်းတံခါးပေါက်ကို အသံမကြားရလေအောင် ခြည်းညင်းစွာ ဖွင့်လိုက်သည်။ ထွက်ပျံ့သော လေပြည်စိမ်းသည် လက်တစ်ဝါးသာသာ ဟလိုက်သော တံခါးရွက်ကြားမှ တိုးဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် လတ်ဆတ်အေးမြသော လေ၏ အရသာကို မခံစားနိုင်ဘဲ တံခါးရွက်ကြားမှ ခြေသံရှိရာသို့ မဝံ့မရဲလှမ်းကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင် -

“ဟင်”

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော်၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာသော အာမေဇိုတ်သံသည် ပြင်းရှုသော လေထုထဲမှာပင် အငွေ့ပျံ့ခန်းခြောက်သွားလေသည်။ ဆတ်ခနဲ တုန်ယင်သွားသော ကျွန်တော်၏ ဒူးနစ်ဖက်သည် အလိုအလျောက် ညွတ်ကွေးကျသွားကာ နှလုံးခုန်သံသည် ရင်ညွန့်ဆီမှ ဒုန်းခနဲ ဆောင့်တက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုဖြင့် အာမေဇိုတ်သံတစ်သံ ထွက်ပေါ်သွားပေရာ “အား” ဟု အော်လိုက်လေသလား။ ဒါမှမဟုတ် အမေလေးဟု မြည်လိုက်လေသလားဟု အမှတ်မရတော့ပေ။ ဘာကိုမျှ မမြင်လိုက်ရပဲ အသိဉာဏ်သည် ဗလာဟင်းလင်း ဖြစ်သွားသော ခံစားမှုမျိုး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် အခြင်းအရာကြီးကား အရပ်ရပ်နစ်ပေ၊ ရှစ်ပေခန့်ရှိ ရောမလူကြီးတစ်ယောက်ပင် တည်း။ လရောင်အောက်တွင် ထင်ရှားစွာ မြင်နေရသည်။

ခိုင်းကျွဲပေါက်ပမာ ထွားကြိုင်းကာ

မည်းနက်ပြောင်လက်နေသော အသား အရောင်၊ အပေါ်ပိုင်းအကျိုမပါဘဲ ပုဆိုး တိုတိုဝတ်ကာလက်ထဲတွင်တစ်လံသာ သာ တုတ်တစ်ချောင်း ကိုင်ထားသော ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်နှင့် ကြောက်မက် ဖွယ် ကောင်းလှသော ဧရာမလူတစ် ယောက်သည် ကျွန်တော့်ကို ကျောပေး ကာ ထွက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကြောက်မက်ဖွယ် ထွားကြွင်းလှသော ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောကြီးနှင့် ဧရာမ တုတ်ကြီး ကိုင်ထားသော အနီလူထွား ကြီးသည်လူမဟုတ်ပါလေစ။ ဒါမှမဟုတ် တစ္ဆေလော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ရှိနေခြင်းကို ဘာထွေးဦးအောင်ထွန်းသိမှသိပါလေစ။ ကိုအုန်းကြိုင်ကကော မသိဘဲနေမည် မထင်ပေ။

မြင်လိုက်ရသော ကြောက်မက်ထူး ဆန်းဖွယ် မြင်ကွင်းသည် ကျွန်တော့် အသိဉာဏ်ကိုရှုပ်တိုက်ပြေးသွားရုံသာ ရှိပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် လက် ထဲမှာ ကိုင်ထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ကို အမှောင်ထဲမှပင် စမ်း၍ တန်းပေါ်ကို ယောင်ယမ်းကာ လှမ်းတင်လိုက်မိ သည်။ သို့သော် ဆလင်ဒါလုံးချောသော

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးသည် တန်းပေါ်တွင် အထိုင်မကျဘဲလိမ့်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အချိန်ပြင်းစွာ ကျရောက်သွားတော့ သည်။

“ဒိုင်း”

သာမန်အချိန်ဆိုလျှင် လက်နှိပ် ဓာတ်မီးနှင့် ကြမ်းပြင်ထိစပ်သံသည် ကျယ်လောင်လှမည် မဟုတ်သော် လည်းယခုလိုတိတ်ဆိတ်လှသောညဉ့် နက်သန်းခေါင်အချိန်တွင် ကြမ်းပေါ်သို့ ကျရောက်သွားသော အသံသည် ရှိမိ ဖယ်သေနတ်သံတမျှကျယ်လောင်သွား ခဲ့သည်။

ထိုပြင်းထန်ကျယ်လောင်သွား သော အသံကြောင့် ကျောပေးထွက်စွာ သွားသော ဧရာမလူထွားကြီးသည် ခြေ လှမ်းတုံ့ခနဲရပ်လိုက်ပြီး ဖျတ်ခနဲ ပျောက် ကွယ်သွားလေသည်။

“ဘုရား - ဘုရား - ဘုရား - လူမှ မဟုတ်ဘဲ - တစ္ဆေ”

ကျွန်တော့် နှုတ်ဖျားမှ အာမေဍိတ် သံနှင့်အတူ တံခါးကို လျင်မြန်စွာ ပိတ် လိုက်ရတော့သည်။ နေဦးညဉ့်ယံသည် တိတ်ဆိတ်အေးစက်နေကာ လရောင်

တွေတသံသံကြွေကျနေပုံမှာကျွန်တော် ၏အသိတရား ချောက်ချားစေပါသည်။

ကိုအုန်းကြိုင်သည် ကိုင်းခုတ်ဓား တစ်လက်ဖြင့် ခြံရင်းနေရာမှ ခေတ္တရပ် လိုက်ကာ ကျွန်တော် ပြောသမျှကိုစိတ် ဝင်တစား နားထောင်သည်။ ပြီးမှ သက် ပြင်းချလိုက်ရင်း...

“ကိုဝင်းဆွေ - အိပ်မက်ယောင်နေ တာများလားဗျာ”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့် မျက်စိနဲ့ တစ်အပ်မြင် လိုက်တာဗျာ။ ဒီခြံထဲမှာ တစ်ခုခု ထူးခြား ချက်တော့ ရှိနေပြီ။ ကိုအုန်းကြိုင် ကျွန် တော့်ကိုဆက်ပြီးမသိချင်ယောင်ဆောင် မနေပါနဲ့တော့။ ကျွန်တော့်ကို ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပြောပါ။ ကိုအုန်းကြိုင်သိထား စို့က ကျွန်တော်က ဘိုးလေးဦးအောင် ထွန်းရဲ့ ခြေခန့်။ ဒီခြံထဲမှာ မကျွတ် မလွတ်တဲ့ တစ္ဆေရှိနေတယ်။ ကျွန်တော့် အမျိုးသမီးကလည်း ကြောက်တတ် တယ်။ တစ္ဆေ ခြောက်တယ်ဆိုရင် ဒီခြံ

ထဲမှာတစ်မိနစ်တောင်နေမှာမဟုတ်ဘူး ဗျာ”

ကိုအုန်းကြိုင်၏မျက်နှာတွင် စိတ် ပျက်လက်ပျက် အမူအရာဟန်မဆောင် နိုင်လောက်အောင် ပေါ်လာလေသည်။ သူသည် ကိုင်းခုတ်ဓားကို ပစ်ချသည်။ သစ်ပင်ခွံကြားတွင်ညှပ်ထားသောဆေး ပေါ့လိပ်ကို လှမ်းယူသည်။ မီးခြစ် ခြစ် သည်။ တစ်ရှိက် နှစ်ရှိက် စွာသည်။

“ခက်တယ်ဗျာ”

ခက်တယ်ဗျာဟူသော ညည်းညူ သံ၏နောက်တွင် သိုဝှက်မှုတစ်ခုရှိမည်။ ဆက်၍...

“ကျွန်တော်က ဘကြီးရဲ့ ဆန်ကို စားနေရတဲ့လူပါ။ သူ့ဆန်စားမှ ရဲရမှာ လေ - ကိုဝင်းဆွေ၊ သူ့အပေါ် သစ္စာရှိ ရမယ်ဗျာ”

“သစ္စာရှိရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - သူ့အကျိုး စီးပွား၊ သူ့အသက်စည်းစိမ် ထိခိုက်မယ့် ကိစ္စမျိုးကျတော့ မျက်စိမှိတ်နေလို့မဖြစ် ဘူးလေ။ ဥပမာ - သူ့ထန်းရေမှူးနေမယ်၊ အရက်မှူးနေမယ်ဆိုရင် မူးယစ်ခြင်းရဲ့ အတိုအပြစ်ကိုတော့ သခင်ကိုယ်တော်

ပြန်၊ ဈေးကွက်တိုက်လူတွေဖြစ်ရမယ်
လေ။ ဆိုးတာ မကောင်းတာကို သိသိ
ကြီးနဲ့ ပျက်နာလွှဲခဲ့ပစ်တာတော့”

“ရှင်ကုန်ပြီ ထင်တယ်ဗျာ”

“မရှုပ်ပါဘူးဗျာ၊ ဘထွေးရဲ့အကျိုး
စီးပွားကိုလိုရင် ဘထွေးမြေးတော်တဲ့
ကျွန်တော်ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစေ
ရင်တယ်။ ဘထွေးရဲ့အကျိုးစီးပွား ပျက်
စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းကို ကျွန်တော်
မလုပ်ဘူး။ စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားဘူး
ဗျာ”

ကိုအုန်းကြိုင်သည်တစ်ချက်သည်း
ညှို့လိုက်သည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာ
ကို ဝန်ခံပြောပြရန် လွန်မင်းစွာ ဝန်လေး
နေပုံရသည်။

“ဘထွေးက ဒီကိစ္စတွေကို သိရင်
ကျွန်တော်ကို သတ်မှာဗျ”

“စိတ်ချ - ကိုအုန်းကြိုင်၊ ခင်ဗျား
အပေါ် အမှုမပတ်စေရဘူး။ ဒီကိစ္စ ကျွန်
တော် တာဝန်ယူတယ်။ နှုတ်လိုတယ်။
ခိုင်တောင် မသိစေရဘူး။ ခိုင်ကိုလည်း
မပြောနဲ့”

ကိုအုန်းကြိုင်၏ ပျက်နာသည်ချက်
ချင်းတည်သွားသည်။ သူသည်ပတ်ဝန်း

ကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီး တိုးညှင်း
သော လေသံဖြင့် -

“ကို ဝင်း၊ ခေတ္တ မြင် လို က် ရတဲ့
အကောင်ကြီးက တကယ်ပဲဗျ။ ဘထွေး၊
မွေးထားတဲ့ သရဲကြီး”

“ဗျာ”

ကျွန်တော် အံ့သြတကြီး အထိတ်
တလန့်ဖြစ်သွားသည်။ ဘထွေးမွေးထား
တဲ့ သရဲကြီးတဲ့။ ဘထွေးက သရဲမွေး
သတဲ့။

“ဘထွေးက အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ
ဗျာ၊ မလုပ်ကောင်း၊ မလုပ်ထိုက်တာတွေ
ပဲ သူ လျှောက်လုပ်တာတွေ ဘယ်သူမှ
မထားကြဘူးလား”

အဓိပ္ပာယ်မရှိသော လုပ်ရပ်တစ်ခု
ကို လုပ်သော ဘထွေးကို ကျွန်တော်
စိတ်ဆိုးသွားမိ၏။

ကိုအုန်းကြိုင်သည် ဆေးလိပ် တစ်
ရွက် နှစ်ရွက်တော့ ဖွာသည်။

ဒေါ်လေးကတော့ တားတယ်ဗျာ။
ဘထွေးစိတ်က ကိုဝင်းခေတ္တတို့ သိသိ
အတိုင်းပဲ။ တစ်ဖောက်ကန်းတဖွတ်မျိုး
မှတ်လား။ တားတဲ့လူနဲ့ ရန်ဖြစ် ရန်ရာ
တော့၊ ကြာတော့ ဘယ်သူမှ မတော့ကြ

တော့ဘူး။ သူ မွေးထားတဲ့ သရဲက အိမ်
သားတွေကိုတော့ ရန်မလုပ်ပါဘူး။
အပြင်လူစိမ်း ခြံထဲဝင်လာပြီး သီးနှံတွေ
လာရီးရင် မသိဘဲ ယူရင်တော့ ဒုက္ခ
ရောက်မှာ သေချာတယ်ဗျ”

“ဒါကြောင့် ကိုအုန်းကြိုင် ခြံကိုပစ်
ပြီး ရွာထဲသွားအိပ်တာကိုး”

“ဒီလိုလည်း လက်လွတ်စပယ် ပစ်
ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကိစ္စ
ရှိလို့ လာမအိပ်တာပါ။ ဒီညတွေတော့
ကိုဝင်းခေတ္တလည်း ရှိနေတော့ စကား
ပြောဖော်လည်းရ၊ ခေတ္တမျိုးတွေလည်း
ဖြစ်နေတော့ ဒီမှာပဲ ညအိပ်တော့မယ်
ဗျ”

“ကောင်းတယ်ဗျာ၊ အဖော်ရတာ
ပေါ့၊ ဒါနဲ့ - ဘထွေးက ဘယ်လိုသရဲမွေး
တာလဲဗျ။ စီရင်ပုံ စီရင်နည်းလေး လုပ်ပါ
ဦး”

သည်တော့ ကိုအုန်းကြိုင်က ခေါင်း
မိသည်။

“အဲဒါတော့ သူဘယ်သူကိုမှ မပြော
ဘူး။ တစ်လတစ်ခါ အမဲသားကျွေးတယ်
ပြောတာပဲ။ သူ့ကိုစီရင်ပုံစီရင်နည်းလမ်း
ညွှန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိတယ်။ အဲဒီလူပြောတဲ့

အတိုင်း လျှောက်လုပ်တာပဲဗျ” အော် -
ဒါထက် ဆက်ပြောရဦးမယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့သုံး
လလောက်က ရွာထဲက အရက်သမား
လှငွေသေသွားသေးတယ်ကိုဝင်းခေတ္တ။
ဒီခြံထဲက စပါးပုတ်ထဲက စပါးတွေ ဝင်ရိုး
တာ ဘယ်လိုဘယ်လို အရိုက်ခံလိုက်
ရသလဲ မသိဘူး။ “အောင်မယ်လေးဗျ
ဆိုပြီး အော်ပြေးတာ ရွာထိပ်နတ်စင်
အောက်လည်း ရောက်ရော၊ ပါးစပ်ထဲက
အမြှုပ်တွေ တစ်စုံထွက်ပြီး သေပါလေ
ရာ။ သေခါနီးမှာ “အကောင်ကြီး -
အကောင်ကြီး - ရိုက်တယ် - ရိုက်တယ် -
ပြောပြီးသေတာပါပဲ။ အဲဒါ ဘထွေးခြံထဲ
က ဖြစ်သွားတာ။ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်
ကြဘူး။ သေတော့လည်း ရွာထိပ်မှာဆို
တော့ အမှုမပတ်ဘူးပေါ့။ ကြောက်စရာ
ပဲဗျ” သေတော့မှ ဖိုးလှငွေ အလောင်းကို
ရှာကြတော့ ကျောကုန်းမှာ ယပ်တောင်
လောက်ရှိတဲ့ လက်ဝါးအရာကြီး”

“မလွယ်ပါလား - ကြောက်စရာပဲ
ဗျ”

ကျွန်တော်ပန်းတစ်ချက်တွန့်လိုက်
မိသည်။ လူရွတ်လူပေ ဘထွေးသည် သူ
၏ခြံထဲမှ စပါးများ၊ သီးနှံများ ပြောစက

ပျောက်ဆုံးတတ်သဖြင့် ပရလောက
သားတစ်ဦးကိုအစာကျွေးကာအစောင့်
ထားခြင်းပေတည်း။ ထိုကိစ္စမျိုးသည်
လွန်မင်းစွာအန္တရာယ်ကြီးသောလုပ်ရပ်
ပေတည်း။ အစာမကျွေးပါက သခင်ကို
ပြန်၍သတ်ဖြတ်တတ်သောပရဘုံသား
များပေတည်း။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ္ဆေသရဲ
မမွေးဘဲ မိမိမြဲကို လုံခြုံအောင် စောင့်
ရှောက်ရမည်မှာ မိမိတာဝန်ပင်။ ထို့ပြင်
ဤရွာကလေးသည် ပြောပလောက်
အောင်သူဦးသူဝက်ပေါနေသောနေရာ
မဟုတ်။ နာမည်ပျက်မရှိ။ ကြုံလျှင်ကြုံ
သလို အချောင်ဝင်သုတ်တတ်သော
လှေငွေတို့လိုတစ်ဦးစနစ်ယောက်စတော့
ရှိတတ်သည်ပင်။ ဒါကလည်း ဖြစ်ပျက်
တတ်သော လူ့သဘာဝ အားနည်းချက်
ပင်။

ထိုစဉ် ကျွန်တော်တို့ စကားပြော
နေရာသို့ ခိုင် ရောက်လာလေရာ စကား
ပြတ်သွားသည်။ ခိုင်သည် ရောက်စက
နှင့်မတူဘဲ မြူးမြူးထူးထူး ရှိသည်။ ရေ
ပြောင်း မြေပြောင်းဒေသအသစ် မိတ်
ဆွေအသစ်များကိုပင် တိုတောင်းလှစွာ
သော ကာလ ကလေးမှာပင် တွေ့ဆုံမင်

မင်သွားပေရာ ဝမ်းသာရပေသည်။ ယခု
လည်းခိုင်သည်ခြံထွက်အဖြူရောင်ဆန်
ကွဲပန်းများပန်ထားကာရောင်စုံပန်းတွေ
တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် ပြုံးရွှင်ဝင်ရောက်
လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ခိုင်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင်တို့
သည် မိမိတို့ ပိုင်ဆိုင်သော ခြံမြေကို
တတ်နိုင်သမျှလောက်ရှင်းလင်းရေးလုပ်
နေမိကြသည်။ ကိုအုန်းကြိုင်ကတော့
ကျွမ်းကျင်သောခြံလုပ်သားပီပီဘထွေး
ခြံစပ်မှဖြတ်၍စီးဆင်းသွားသောရိုးပြတ်
ချောင်းကလေးမှ ရေကိုခပ်ကာ သစ်ပင်
တွေရေလောင်းနေသည်။ ကျွန်တော်နှင့်
ခိုင်ကတော့ ခြံတွင်း စိုက်ပျိုးထားသော
အုန်း၊ ငှက်ပျော၊ ကွမ်းသီး၊ သရက်ပင်
ခြေမှ သစ်ရွက်ကြွေများ၊ အမှိုက်သရိုက်
များကိုစုကာ မီးရှို့နေမိကြသည်။ ကျွန်
တော်တို့ အမွေရရှိထားသော ခြံမြေ
သည်ပြုပြင်မှုမရှိဘဲ လပေါင်းများစွာပင်
ပယ်ထားမိရာ အမှိုက်များ၊ ချုံမှတ်များ
နှင့်ကြီးထွားချင်တိုင်းကြီးထွားနေသည့်
ခိုင်ကတော့ သူ့အင်အားရှိသ၍ ပိုင်း
သည်။ ခိုင်သည်မိန်းကလေးပီပီခြံတွင်း
ပန်းပင်များကိုသာစိတ်ဝင်စားနေသည့်

ခြံမြေသည် အစဉ်တိတ်ဆိတ်နေတတ်
ကာ သစ်ပင်ကြီးများသာ ရှိသဖြင့် နေ
ပြောက်မထိုးပေ။ တစ်ခါတစ်ရံမြစ်ပြင်
ဆီမှလှိုင်းပုတ်သံသည်မြစ်ကမ်းစပ်တွင်
စိုက်ထားသော နေတောတန်းကိုတဝန်း
ဝန်း ဖြတ်ကျော်လျက် ရှိသည်။

“အစ်ကို ညနေကျရင် ရွာထဲက
ထမင်းစားဖိတ်ထားတယ်”

“တယ် ဟုတ် ပါလား - ခိုင် က
တောင်ထမင်းစားဖိတ်မယ့်လူတွေသာ
တွေနဲ့ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ တိုးတက်လာပြီ”

ခိုင်သည် ကျွန်တော်၏ အစ်မ၊ နမ
ဝမ်းကွဲများကိုအကြောင်းပြုကာရွာထဲမှ
အမျိုးသမီးများနှင့် ကာလတိုကလေး
အတွင်းမှာပင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သွားပေ
ပြီ။ ကျေးရွာကလေးများ၏ ချစ်စဖွယ်
လေ့ဖြစ်သည့် စုပေါင်းညီညာပိုင်းလုပ်
ပိုင်းစား။ အလှူရှိလျှင် ရွာလုံးကျွတ်မီးခိုး
တိတ်လေ့ကိုခိုင် မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့
ရှိသွားပေပြီ။ ရန်ကုန်မြို့၏ဘေးချင်းကပ်
တိုက်ခန်းများမှာပင်လျှင် မဖိတ်လျှင်
မသွား။ မလာတတ်သော သူစိမ်းဆန်လှ
သည့်ထုံးစံ လူစရိုက်များ တောရွာတွင်

မရှိ။ စုတော့ - ခိုင်သည်ရွာထဲမှာအလှူရှိ
လျှင် ဧည့်သည်ဆိုပြီး အမြန်သား မနေ
ဘဲသွားရောက်ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတတ်
ပေပြီ။

ခိုင်က ပြုံး၍သာ နေပေသည်။

“အော် - ခိုင်ရေကိုအုန်းကြိုင်ရှိတုန်း
ဘထွေးတို့ခြံဘက်ကျကြစို့၊ တော်ကြာ
သူပြန်လာရင် ခြံဘက်မလာဘူး ပြောဦး
မယ်”

“နေဦး - ခိုင် ပန်းတွေအိမ်ပေါ်သွား
ထားလိုက်ဦးမယ်။ ဘုရားတင်ဖို့ ခူးလာ
တာ”

ခိုင် ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်
သည် နှစ်ခြံစပ်ရေယာစပ်သို့ လျှောက်
လာသည်။ ရေယာဆိုသော်လည်း ခြံဝင်း
ခတ်ထားခြင်းမရှိ။ နှစ်ဦးသဘောတူ နား
လည်မှု ယူထားသော အမှတ်သင်္ကေတ
မျိုးသာ ဖြစ်သည်။ တစ်ရွာလုံးထိုအမှတ်
သင်္ကေတနှင့်ပင် သတ်မှတ်ထားကြခြင်း
ပင်။ ကျွန်တော်တို့ ခြံနှင့် ဘထွေးခြံကို
မာလတာပင်။ အုန်းပင်နှင့် သတ်မှတ်
ထားကြခြင်းဖြစ်ပေရာ ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်ပင်
သက်၍ ပြဿနာမရှိလှပေ။ အိမ်ရှေ့

မာလကာပင် ခြံနောက် မြစ်ကမ်းစပ်ထိ
အုန်းပင်နှင့် သတ်မှတ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်
ပေသည်။

ကျွန်တော် ဘထွေးခြံထဲ ဝင်လိုက်
စဉ်မှာပင် လုံချည်တိုတိုဝတ်ကာ ပေါက်
တူး ကိုင်ထားသော ကိုအုန်းကြိုင်က
ချောင်းကလေးပေါ်မှ တက်လာသည်။
ကျွန်တော် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်
ရာ ...

ဘထွေး၏ ခြံက တူးခြားလျက် ရှိ
သည်။ ဘထွေးသည် သစ်ပင်စိုက်
ဝါသနာပါသည့် အလျောက် ပန်းပင်၊
ဂမုန်းပင်များကိုပင်တယုတယစိုက်လေ့
ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။
ခြံရှေ့တံစက်မြိတ်အောက်တွင် အမျိုး
အမည်စုံလင်လှစွာ သော ပန်းအိုး (၁၀)
အိုးခန့် ရှိသည်။ ပန်းအိုးများသည် ဧရ
ဇတ်နေကာ အပေါ်ယံမြေသားတွေပင်
ခြောက်သွေ့နေသည်။ ကိုအုန်းကြိုင်က
လည်း စားပင်သီးပင်မှလွဲ၍ အလှစိုက်
ကာ ဂမုန်းပင်များကို အရေးတယူ ဂရု
စိုက်ကာ ရေလောင်းလိုဟန် မတူပေ။
ဂမုန်းပင်များမှာ အမျိုးအစား စုံလင်
သည်။ ကျွန်တော် သိရှိရသလောက်

အင်းဂမုန်း၊ အင်းဂမုန်း၊ နဂါးစက်ဂမုန်း၊
ငုံးဂမုန်းစသည် စသည့် တခြားဂမုန်းပင်
များကိုတော့ ကျွန်တော် မသိချေ။ အရွက်
အခက်တွေက အရောင်စုံ အသွေးစုံဖြစ်
ကာ လှပကြသည်။ အကယ်၍ ရေသာ
နေစဉ် မှန်မှန်လောင်းပါက မည်သည့်
သစ်ပင်မဆို လှပစိမ်းစိုနေမည်သာပင်။

“အစ်ကိုရေ - တစ်ရွာလုံးဂမုန်းစိုက်
တဲ့ လူမရှိသလောက်ပဲ။ အစ်ကိုဘထွေး
ကတော့ ဂမုန်းပင်တွေ စိုက်လို့ပါလား။
ဒါပေမဲ့ - အပင်တွေက ဧရဇတ်နေတယ်
နော်။ လှတဲ့ တစ်အိုးတော့ ခိုင်တို့ဘက်
ရွှေထားမှပဲ”

“ခိုင်ရယ် ရွှေမယ့် ရွှေ အကုန်သာ
ရွှေတော့တော့။ ပြန်တော့ ပြန်ထားမှာ
ပေါ့။ ကိုယ်တို့ ရှိတုန်း ဧရလောင်းပေ၊
တာပေါ့”

“ကောင်းတယ် - ပြန်မှ ရွှေကြတာ
ပေါ့။ ကိုအုန်းကြိုင်လည်း ရှိတုန်းပေါ့ -
ဟုတ်ဗူးလား”

ကျွန်တော်တို့သည် အားတက်
သရောဖြင့် မမောနိုင်မပန်းနိုင် ခြံတွင်
အမှိုက်သရိုက်များ မီးရှို့ခြင်း၊ သစ်ပိုင်၊ ပုံ
များမှတ်ထွင်ရှင်းလင်းခြင်းများကို ကိုယ်

ထူကိုယ်ထဆောင်ရွက်ကြသည်။ ခိုင်က
တော့ ဘထွေးခြံတွင် လှည့်လည်ကြည့်ရှု
ရှင်းလင်းရန် ထွက်သွားသည်။

ခဏကြာတော့ ခိုင် ပြန်ရောက်လာ
သည်။ ခိုင် မျက်နှာသည် ရွေးများစိုကာ
မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းလဲနေသည်ဟု
ကျွန်တော် ခံစားမိသည်။ ခိုင်သည် ကျွန်
တော့်အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ...

“အစ်ကို - ဘထွေးတို့ ခြံထဲကို
လျှောက်ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။
ကြက်သီးထစရာ ကောင်းလိုက်တာ။
တစ်ယောက်ယောက်က ခိုင်ကို စောင့်
ကြည့်နေသလိုမျိုး၊ ခံစားရတယ်။ ဘယ်
လိုဖြစ်မှန်း မသိဘူး။ ပြီးတော့ ခြံစောင့်က
ထပ်တစ်ရာပန်းပင်က မွေးလိုက်တာ။
အဲဒါ - ခိုင်ပန်းတစ်ပွင့်စူးစို့ လုပ်လိုက်
တုန်း သစ်ကိုင်းကို တစ်ယောက်ယောက်
က ဆွဲလှန်လိုက်သလိုမျိုး မြောက်တက်
သွားတယ်။ အဲ့သြစရာကောင်းလိုက်
တာ။ ဒါနဲ့ - ပန်းနဲ့ ခိုင်လက်နဲ့ ဝေးသွားလို့
စူးလို့ မရတော့ဘူး။ နောက်ပြီး - ခိုင်
ကြောက်တာနဲ့ ချက်ချင်း ထွက်ခဲ့တာ”

ကျွန်တော်က ခိုင်စကားကို အရေး
မထားဟန်ဖြင့် ချက်ချင်း ချေချက်လိုက်

ရသည်။
“ဟာကွာ - ခိုင်ကလည်း ကြံနေပြီး
တော့ ကြောက်နေပြန်ပါပြီ။ ခြံမြေက စိမ့်
တော့ ကြီးလိုဖြစ်နေတာလေ။ နေပူကနေ
လျှောက်လာသူတစ်ယောက်က အဲယား၊
ကွန်းအခန်းထဲကို ရုတ်တရက် ဝင်လိုက်
တော့ အေးစိမ့်သွားတဲ့ ခံစားမှုမျိုးပေါ့
ကွာ။ ဘာဆန်းကြယ်တာမှတ်လို့၊ ပန်းစူး
တုန်းက သစ်ကိုင်းက ကိုင်းချင်းချိတ်ပြီး
ငြိနေတာပါ။ ခိုင် လှမ်းယူလိုက်တော့
လွတ်သွားပြီး ဆွဲလှန်လိုက်သလို ဖြစ်
သွားတာပေါ့။ ဟား - ဟား - ဟား - ခိုင်
ကတော့ ခက်နေပြန်ပါပြီ”

ကျွန်တော် ခြေရှင်းချက်ကို ခိုင်က
မကျေမနပ် ခေါင်းခါသည်။

“မဟုတ်ဘူး - ကို၊ ခြံကြီးက တစ်မျိုး
ကြီးပဲ။ ခိုင် ကြောက်တယ်”

ကျွန်တော်က ခိုင်ခါးကို ညင်သာစွာ
ဖက်လိုက်ပြီး ...

“ကလေးကလားကွာ ကိုအုန်းကြိုင်
ကော ရှိတယ်။ ထင်းတွေ နေလုန်းနေ
တယ်”

“ကဲပါကွယ် - ကိုအုန်းကြိုင်ကို ခေါ်
ပြီး ကိုယ်တို့ အိမ်ပေါ်မှာ ထမင်းစားကြ

ရအောင်။ သူ့ကို ခိုင် ကြိုက်တဲ့အလှဆုံး ဂမုန်းပန်းအိုး ရွှေခိုင်းရအောင်”

ကျွန်တော့် စကားဆုံးတော့ ခိုင် သည် ဘထွေး အိမ်ရှေ့ရှိ သီးခြားဖြစ်နေ သော ပန်းအိုးတစ်အိုးဆီသို့ အကြည့် ရောက်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် မျိုးမတူ သော ပန်းဂမုန်းအိုး ငါးအိုးခန့် ရှိသည်။ သို့ဖြစ်စေင့် ဟိုးခပ်ဝေးဝေးထောင့်တွင် သီးခြားရှိနေသော ဂမုန်းအိုးကတော့ အလှဆုံးဖြစ်မည် ထင်သည်။ အိမ်ရှေ့ရှိ ဂမုန်းပင်များမှာ မျိုးဂမုန်း၊ ကျီးဂမုန်း၊ ဒေါင်းဂမုန်းတို့ ဖြစ်သည်။ ထိုဂမုန်းပင် များမှာ ခြံထောင့်ရှိမြေပြင်တွင် တစ်အိုး တည်းသီးခြားချထားသော ဂမုန်းပင်နှင့် ယှဉ်လျှင် လှပမှု မရှိပေ။ ခိုင်သည် ခြံ ထောင့်မှ တစ်ပင်တည်းသော ဂမုန်းပင် ကိုမြင်လျှင် ကျေနပ်မည်နိုင်ပေ...

“လှလိုက်တဲ့ အပင်ပဲ - အစ်ကို၊ ကြည့်စမ်း - ခိုင်တို့ ပြန်ရင် မျိုးတောင်း သွားမယ်နော်”

ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အရိုးတံနီနီ၊ အရွက်အလယ်ကြောနီညို ရောင် ရှိကာ အရွက်အားလုံး ဝဟို

အကြောမကြီးမှ ရွက်ကြောပြိုင်များ ထွက်နေသော ဂမုန်းပင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ အရွက်ပုံသဏ္ဌာန် ရှည်၍ ချွန်ပျော့ပျော့ ဖြစ်သည်။ အပေါ် ဘက် အရွက်စိမ်းဖြစ်ကာ လှပသော ဂမုန်းပင်ဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရသည်။ အမျိုး အမည်တော့ မခွဲခြားတတ်။ ခိုင် ကြိုက် မည်ဆိုလျှင် ကြိုက်စရာပင်။

“ကဲ - ကိုအုန်းကြိုင်ဇေ၊ သစ်ပင် လှလှကလေးတွေ မြင်နေရတာ ဧရ လောင်းနေရတာပဲ စိတ်ချမ်းသာတယ် ဟု။ အဲဒီအရိုးနီနီ ပန်းအိုး ကျွန်တော်တို့ ခြံဘက် ဂေဓမ္မထားပေးပါဗျာ။ ဘာထွေး ကဘယ်တော့ပြန်လာမှန်းမသိဘူး။ ဧရ မလောင်းရင် အပင်တွေခြောက်ပြီးသေ ကုန်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ပြန် တော့ သန်သန်မာမာ မျိုးယူသွားလို့ ရတာပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်ဇူးလား”

“ရတယ် - ကိုဝင်းဆွေ၊ ဘာထွေးက ကိုဝင်းဆွေတို့ လိုတာတောင်းရင်ပေး မှာသေချာတယ်ဗျို့။ ကျွန်တော်ကတော့ အပင်တစ်ပင်ဟာစားလို့မရ၊ ခူးလို့လည်း မရဘူးဆိုရင် သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားတာ

မဟုတ်ဘူး။ ဧရမလောင်းသံပစ်ထားတာ သာ ကြည့်တော့။ ရွှပ်တဲ့ အပင်တွေပါ ဟု”

ကိုအုန်းကြိုင်သည် ပြောပြောဆိုဆို ပန်းအိုးကို ချက်ချင်းမက ကျွန်တော်တို့ ခြံဘက်သို့ ရွှေ့လေသည်။ နေရာတကျ တည်ပြီးသောအခါခိုင်သည် ဂမုန်းပင်ကို ဧရလောင်းသည်။ ပင်ခြေကို မီးဦးချွန် ဖြင့်မြေရွှေပေးသည်။ သည်လိုနှင့်နံနက် စာစားချိန်ရောက်လာသည်။

ဂေဓမ္မကြာလျှင် ကျွန်တော်တို့မနက် စာ စားသည်။ အလုပ်ပင်ပန်းသော ကြောင့် ဟင်းမကောင်းသော်လည်း ထမင်းပြန်ကြသည်။ ဂုန်မင်းဟင်းခါးတို့ စရာ၊ ငါးပိကောင် ကြော်ဖြင့် ထမင်းစား ပြီးတော့ ကိုအုန်းကြိုင် သူ့ ခြံဘက်သို့ ပြန်သွားသည်။

ညနေစောင်းချိန်...

အဝါရောင်ငှက် ကလေး တစ် ကောင်သည် ခြံရံသစ်ပင်တွင် နားရာမှ ရုတ်တရက် ပျံပြေးသွားသည်။ ခိုင်သည်

အိမ်ရှေ့မြေပြင်ပြောင်မှ အမှိုက်များ ကို တံမြက်စည်းကြမ်းဖြင့် လှည်းကျင်း ပြီး တစ်ဖက်ခြံမှ ယူလာသော ပန်းအိုး တွေကို နေရာရွှေ့ပြန်သည်။

“အစ်ကိုဇေ - ဒီခြံထောင့်က ပင် စည်အနီရောင် ဂမုန်းတ အလှဆုံးပဲ နော်။ မနက်က ဟိုဘက်ခြံက သယ်လာ တုန်းက ခိုင် တစ်ခါပဲ ဧရလောင်းရသေး တယ်။ ခု - ပိုပြီး လန်းဆန်းလာသလိုပဲ နော်။ ကြည့်စမ်း - အပွင့်တောင်ပွင့်တော့ မယ်။ အဖူးနှစ်ဖူး ထွက်ချင်ပြီနဲ့တူတယ်။ အပွင့်လေးနှစ်ခု သေချာပါပြီ။ ဧရလောင်း လိုက်လို့ထင်တယ်။ တစ်ခုက အရင်ပွင့် မှာ။ နောက်တစ်ဖူးက မသေချာသေး ဘူး။ တော်တော်သေးသေးတယ် အစ် ကို၊ ဒီမှာ - လာကြည့်စမ်း”

ကျွန်တော်က ခိုင်ပြသော ဂမုန်းပင် ၏ပင်စည်အလက်ကြားမှ တိုးထွက်လာ သော ရိုးတံအနီကလေးမှ ခပ်ကြီးကြီး အဖူးကလေးနှင့် ခပ်သေးသေး၊ ငုံခါစ အဖူးသေးသေးလေးကို မြင်တွေ့လိုက် ရပေသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ - ဧရဝတ်နေကြ တာကိုး။ တစ်ဖူးက ခု တစ်ရက်နှစ်ရက်

ဆို ပွင့်ပြီကွ။ နောက်တစ်စူးကတော့ ကြာဦးမယ် - ခိုင်။ ရေတော့ မှန်မှန် လောင်းပေးလိုက်ပါကွာ”

ခိုင်က ရေပုံးတစ်ပုံးထွဲကာ နောက် ဘေးစဉ်အိုရီရာသို့ ထွက်သွားလေ သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုရိုးတံနီဂမုန်း ကို ကြည့်နေရာမှ ရင်ထဲမှ တစ်မျိုးခံစား လာရသည်။ ထိုခံစားမှုသည် မသိစိတ် နှင့်အတူ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်တစ် မျိုး ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ထိုခံစားမှု ဖျတ် ခနဲ ပျောက်သွားပြီးနောက်တွင်းပေါက် ငယ်ကလေးတစ်ခုထဲမှ အဆိပ်ပြင်းတန် လှသော သတ္တဝါတစ်ကောင် ချောင်း ကြည့်နေသလိုမျိုး ခံစားရပြန်သည်။ ဤ ဂမုန်းပင်သည် ကျွန်တော်၏ အတွင်း စိတ်ကို နှိုးဆွနေသည်လား။ သစ်ပင်များ တွင် ထူးဆန်းသော အာရုံသိတစ်မျိုး ရှိသည်ကို ကျွန်တော် စာအုပ်တစ်အုပ် မှာ ဖတ်မှတ်စူးသည်။ ဥပမာ - အသီး မသီးဘဲမြဲနေသော သစ်ပင်အောက်တွင် ဂီတသံကို ဖွင့်လှစ်ပေးထားမည်ဆိုပါက ထိုသစ်ပင်သည် မကြာမီကာလအတွင်း အသီး သီးတော့မည်ဆိုသည့် စိတ်နယ် လွန်ကဲစွာမျိုး။

ရှက်တရက်ကျွန်တော်၏ အနံ့အာရုံ ထဲသို့ စူးရှလှသော အနံ့တစ်မျိုး ဝင်လာ သည်။ အော်ဂလီဆန်စွာ ဖုတ်ဟောင်လှ သော ရနံ့ဖြစ်သည်။ အဆုတ်လေရှူအင်္ဂါ ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသော ထိုပုတ်အက် စူးရှလှသော ရနံ့ကြောင့် ရင်ထဲမှာ ရုတ် တရက် ပျို့အန်ချင်လောက်အောင် ဖြစ် သွားမိသည်။ ဘယ်ကထွက်လာတဲ့ ရနံ့ ပါလိမ့်။ ဒီပန်းအိုးအောက်ကလား။ ပန်း အိုးအောက်မှာ သတ္တဝါတစ်ကောင် ကောင် သေနေပြီ ထင်ပါရဲ့ ကြွက်လား။ ဒါမှမဟုတ် မြွေတစ်ကောင်လား။ ဒါမှ...

“ဟိတ် - ဘာလုပ်နေတာလဲ”
ကျွန်တော် စန္ဒာကိုယ်ရှိသွေးကြော များ ရပ်တန့်တောင့်တင်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ အသံသည် နောက် ကျောဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။

“လန့်လိုက်တာ - ခိုင်ရယ်”
ရေပုံးဆွဲ၍ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာနှင့် ခိုင် ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော် ခိုခိုထဲမှ

ရေပုံးကို ယူကာ ရေတစ်ခွက် ခပ်၍ ဂမုန်း ပင်ပေါ်သို့ လောင်းချလိုက်မိသည်။ အပုပ် နဲ့ ပျောက်သွားပြန်သည်။ နောက်တစ် ခွက် ခပ်၍ လောင်းရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာ ပင် ခိုင်ထဲမှ ထူးဆန်းသော အသံ ကြား လိုက်ရလေသည်။

“အစ်ကို - ညည်းသံလိုလို ကြား လိုက်မိတယ်”

ကျွန်တော် ခိုင်မျက်နှာကို လှမ်း ကြည့်လိုက်တော့ ခိုင်က မျက်မှောင် ကြုံတံထားသည်။ စူးစမ်းဟန်ဖြင့် ပတ် ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ရှာဖွေနေသည်။ ညည်းညူသံတဲ့။ ကျွန်တော် ကြားမိ ပေ။ ကျွန်တော်က စောစောက အပုပ်နဲ့ ရသည်။ ခု - ခိုင်က ညည်းညူသံတဲ့။

“ဟာကွာ - လေတိုးလို့ သစ်ရွက် ချင်းပွတ်သံပါကွ”

“ဟုတ်စူး - ကိုရဲ့ ခိုင်နားနဲ့ ဆတ် ဆတ်ကြားလိုက်ရတာ။ နားနားကို ကပ် ပြီး ပြောလိုက်သလို၊ ညည်းလိုက်သလို ပဲ”

“တိတ်ဆိတ်တဲ့ အချိန် ပတ်ဝန်း ကျင်မှာ သစ်ပင်တွေ ထူထပ်ချိန်မှာ ဒီလို ပဲ စိတ်ထဲမှာ ထင်ယောင်ထင်မှားတွေ

ဖြစ်တတ်တယ် - ခိုင်ရဲ့ ခိုင် - စိတ်ထင်လို ပါ”

ကျွန်တော်က ခိုင် ကြောက်မည်စိုး ၍ ခြေသိမ်းပြောပြောရသော်လည်း စော စော ကလို စူးရှပုပ်အက်လှသော အပုပ် နံ့ကြီးကို ရှူရှိုက်မိမည်ဆိုပါက ခိုင်သည် ကျွန်တော့် ကို မည်သည့်မှတ်ချက်ပေး မည်နည်း။ ကျွန်တော် မည်သို့ပြန်ဖြေ ရမည်နည်း။

ဤခြုံငုံကြီးနှင့် အိမ်သည် ကျွန် တော်တို့အား နားလည်ရခက်သော မေး စွန်းပုစ္ဆာများကို စတင်ဖြန့်ချိနေရာ ဘုံ ဌာနဖြစ်ကြောင်း ခံစားလိုက်မိပေသည်။ တကယ်တော့ ဤခြုံငုံကြီးသည် မျိုသိပ်မှု များ ရေငုံနှုတ်ဝိတ်ပြဿနာများနှင့် ယောင်ကိုင်းဖောင်းကားနေသော ကြောက်မက်ဖွယ် သေတ္တာနက်ကြီး တစ်လုံးသာ ဖြစ်နေပေသည်တကား။

ဘဝထွေး၏ ခြံဘက်မှ ဂမုန်းပင်အချို့ ကျွန်တော်တို့ ခြံဘက်သို့ ရွေ့ပြောင်း လိုက်သည့် အချိန်မှစ၍ ခြုံငုံခြုံငုံသည် ထူး

ခြားမှုများနှင့် စတင်တွေ့ဆုံလာရလေ
တော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဗုဒ္ဓသာ
သာဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အား
လျော်စွာ ကံတရား။ (၃၁)ဘုံသား ကျပ်
လည်ရာဘဝ စသည်တို့ကို ယုံကြည်
သော်လည်း တစ္ဆေ သံရဲတို့ကို ကြောက်
ရွံ့ထိတ်လန့် ခြင်းမရှိသလို ၎င်းတို့အား
စော်ကားဖော်ကားမထိမဲ့မြင်ပြုလုပ်ခြင်း
မျိုးလည်း မရှိခဲ့ပေ။

ထိုညတွင် ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်
နှံနှင့် ကိုအုန်းကြိုင်သည် ရောက်တတ်
ရာရာ ပြောဆိုကြပေရာ ညဉ့်တော်တော်
နက်ပါမှ စကားဝိုင်းကို သိမ်းနိုင်တော့
လေသည်။ ခိုင်ကတော့ တစ်နေ့ကုန်မြဲ
အလုပ်တွေ ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်တိုင်
ရသဖြင့် ကိုယ်လက် နာကျင်ကိုက်ခဲ
သည်ဆိုကာ (ခ)နဂါးကပင်အိပ်ရာဝင်
သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
ကညှို့ (၁၀)နာရီထိ ရှပ်ရှင်အကြောင်း၊
မြို့ရွာအကြောင်း ပြောရင်း ညဉ့်နက်သွား
ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုအုန်းကြိုင် ပြန်သွားမှ ကျွန်တော်
အိပ်ရာဝင်နိုင်သည်။ ကိုအုန်းကြိုင်က
လည်း ကျွန်တော်တို့ရှိသည့်အိပ်ခြင်း ဖြစ်

ပေရာ အဖော်တော့ ရပေသည်။

ကျွန်တော်အိပ်ရာထဲရောက်တော့
(၁၀)နာရီခွဲပေပြီ။

ညသည်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုဖြင့်
ချောက်ချားစွယ် ရနံ့များဖြင့်၊ တွေ့ပြား
ဝေဝါးသော အမိပွယ်များဖြင့် ဆက်
လက်စီးမျောနေပေသည်။ ငြိမ်သက်
တိတ်ဆိတ်နေသောပတ်ဝန်းကျင်သည်
ကျွန်တော် အိပ်ပျော်ခါစတွင် ထူးခြားမှု
တစ်စုံတစ်ရာ ဖြင့် စတင်ပြောင်းလဲလာ
လေသည်။

အိမ်ရှေ့ရှိ သရက်ပင်ကြီးဆီမှ အိပ်
တန်းတက်နေကြသော ငှက်များ၏ လှုပ်
လှုပ်ရွရွ တွန်သံမြည်သံများ စတင်ထွက်
ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂစ်ခနဲ အော်မြည်
လိုက်သော ငှက်တစ်ကောင်၏ အထိတ်
တလန့် အော်သံ၊ အခြားငှက်များ၏
တောင်ပံတွေ တချပ်ချပ်ရိုက်ခတ်သံ၊
ပျံထွက်ပြေးသွားသော အသံများသည်
မိနစ်ပေါင်းများစွာ ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်
နေသေးသည်။ ငှက်ငယ်ကလေးများ၏
တစ်စီမြည်သံ၊ ကိုင်းတစ်ကိုင်းမှ တစ်
ကိုင်းဆီသို့ တိုးဝှေ့ရန်တက်သံများပါ
အဆက်မပြတ်ကြားနေရခြင်း ဖြစ်ပေ

သည်။ သစ်ပင်ပေါ်တွင် မြွေ သို့မဟုတ်
တောကြောင်တစ်ကောင် တောင်တက်
၍ ဗွေ့နောက်နေပြီလော့မပြောတတ်ပေ။
တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဖြစ်နေသော သရက်
ပင်ကြီးဆီမှ အသံများသည် မိနစ်ပေါင်း
များစွာ ရနံ့ရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်သွားပြီး
နောက် ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားပြန်လေ
သည်။ မိုးလင်းသည်ထိ မည်သည့်အသံ
များမှ မကြားရတော့ပေ။

နံနက်မိုးလင်း၍ အိမ်အောက်ဆင်း
၍ တံမြက်စည်းလှည်းရန် တံခါးဖွင့်လိုက်
သည်နှင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွယ် မြင်
ကွင်းက ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုနေပေ
သည်။ ခိုင်က နောက်ဖေးတွင် ထင်းမီးဖြင့်
ရေခွေးအိုးတည်နေသည်။ တံခါးဖွင့်၍
ဆင်းဆင်းချင်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်
ထိတ်လန့်ဖွယ်မြင်ကွင်းမှာကား...

သရက်ပင်ကြီး၏ ခြေရင်းတွင် ဗိုင်း၊
လင်းဝက်နှင့် အခြားအမည်မသိငှက်များ
သည် လည်ပင်များပြတ်ကာ သွေးသံ
ရဲရဲဖြင့် အတုံးအရုန်းပြတ်ကျ သေဆုံး
နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒဏ်ရာများဖြင့်
သေဆုံးနေကြသော (၁၀)ကောင်ခန့်
သော ငှက်များကို မည်သည့်တိရစ္ဆာန်

ကြီးက အပင်ပေါ်တက်ကာ သတ်ဖြတ်
လေသနည်း။ ရက်စက် ယုတ်မာလွန်း၊
ချေသည်တကာ။ ရိုင်းစိုင်းလှချေသည်
တကာ။ ကျွန်တော်သည် အပြစ်မဲ့သော
တိရစ္ဆာန်ကလေးများ ရှတ်တရက် သေ
ဆုံးရခြင်းအပေါ် ဒေါသထွက်ကာ နာကျင်
ကြေကွဲမိသွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုအုန်းကြိုင်နှင့်
ခိုင်ကို ခေါ်ပြမိသည်။ ခိုင်သည် အထိတ်
တလန့်ဖြစ်ကာ မျက်ရည်ဝဲနေမိသည်။
ကိုအုန်းကြိုင်ကတော့ အံ့ဩကာ တွေဝေ
နေသည်။

ခိုင်သည် တိရစ္ဆာန်အသေကောင်
ကလေးများကို မျက်ရည်ဝဲစွာဖြင့် ကြည့်
ရင်း အိမ်ပေါ်ပြန်တက်သွားသည်။ ကျွန်
တော်နှင့် ကိုအုန်းခိုင်က ခြင်းကြားတစ်ခု
ထဲသို့ တိရစ္ဆာန်အသေကောင်များကို
စုထည့်ကာ မြဲနောက်ဘက်သို့ သယ်ယူ
သွားသည်။ နှစ်တောင်သာသာ ကျင်း
နက်တူးကာ စု၍ မြှုပ်နှံပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်၏ ရင်ထဲတွင် ဖိစီးလေး
လံနေသော အရာများက တိရစ္ဆာန်များ၊
အဘယ်ကြောင့် အစုအဝေးလိုက်၊ တစ်
ပြုတစ်မကြီးသေဆုံးရခြင်းဆိုသော ဓေး

စွန်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ ရောဂါဝေဒနာ ကြောင့်တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင်ကူး စက်ကာ သေဆုံးရခြင်းမဟုတ်ဘဲ သွေး သံရဲရဲဖြင့် သစ်ပင်ထက်မှာ သေကြရ ခြင်းကပို၍ဆန်းကြယ်နေသည်မဟုတ် ပါလား။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော အင် အားကြီးသတ္တဝါကြောင့်သေကြရခြင်း သာဖြစ်ပေမည်။ ထိုသတ္တဝါကားမည်သို့ သောသတ္တဝါဖြစ်ပေမည်နည်း။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ညသုံးညခန့်က ဘထွေးတို့မြဲထဲမှ ဧရာမဇုတ်ပြိတ္တာ သတ္တဝါကြီး၏လက်ချက်ပေလော။ စဉ်း စားရခက်လှသည်။

ထိုနေ့အဖို့ကျွန်တော်နှင့်ခိုင်သည် ထေ့ထေ့ထူးထူး ပြောဆိုခြင်းမပြုကြဘဲ မနက်စာစားပြီးကတည်းက ရွာထဲသို့ လျှောက်လည်ဖြစ်ကြသည်။ ညနေ စောင်းအထိရွာထဲတစ်အိမ်ဝင်တစ်အိမ် ထွက်အိမ်ရှင်များ ဧည့်ခံကျွေးမွေးသော ရွာထွက်သီးနှံ၊ မုန့်မျိုးစုံကိုစားရင်းအချိန် ဖြန်းခဲ့ကြသည်။

ရွာထဲတွင် နေ့ရာသီကာလဖြစ် သည့်အားလျော်စွာ ရှင်ပြုအလှူများ ကလည်း ရက်ဆက်သလို ဖြစ်နေရာ

သီချင်းသံ၊ လောက်စပီကာသံများက ဆူညံစွာထွက်ပေါ်နေပေသည်။ ကလေး သူငယ်များ အပျိုပေါက်ကလေးများ သည်ညနေဆိုလျှင်ဖီးလိမ်း၊ ပြင်ဆင်ကာ ရွာလယ်လမ်းမ ရွာရှိသဘောဆီပ်၊ ရွာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်းရှိ လောက မာန်အောင်ဘုရားပေါ်တွင် တဝုန်းဝုန်း တပျော်တပါးဖြစ်နေကြသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သင်္ကြန်ကာလ လည်းလွန်စွာနီးကပ်လာပေပြီ။ ဘုန်း ကြီးကျောင်းလှေဆိပ်ရှိ ပိတောက်မုင် ကြီးမှ ဖူးတံတွေ လေယူရာတိမ်းကာ သင်္ကြန်အမီပွင့်အာဖို့စောင့်မျှော်နေပေ ပြီ။ မြစ်ထဲတွင် ဧရာဝတီသဘောကြီး များ၊ ကြားသဘော ခေါ်ပုဂ္ဂလိက တစ် ထပ်လွှာချင်း သဘောကလေးများ စုန် ဆန်ဥဒဟို ကူးလူးဖြတ်သန်းနေကြ သည်။ တစ်နှစ်ပတ်လုံး ပြိမ်သက်တိတ် တိတ်နေရသောရွာကလေးသည်သည် လို နေ့ရာသီ ကာလကျမှပင် ဆူညံစေ စည်ရမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ ဇာတိရပ်ရွာသို့ပြန် လာကြသောအဝေးရောက်မီသားစုများ လည်းသည်အချိန်သည်ကာလရောက် မှပင်တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်

ပြည့်ဝစွာ မြင်ရသည်မဟုတ်ပါလော။ ခိုင်သည် ရွာကလေးမှ အမျိုးသမီး မိတ်ဆွေများ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများ၊ ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်ကာ တဖြည်း ဖြည်း ရင်းနှီးလာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဧရာဝတီရား ဖွယ်ပဟေဠိများဖြင့် ပြည့်နက်နေသည့် ရွာစွန် တစ်ဖက်ကမ်းရှိ အမွေရထား သော မြဝင်းကျယ် အိမ်ကြီးတွင် နေလို ခြင်းမရှိပေ။ ရွာထဲတွင် လူစုလူဝေးနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါးနေလိုသည်မှာ ထင်ရှား ပေသည်။ ပြီးတော့ ခိုင်သည် လေ့စီး၍ မြစ်ကူးချောင်းကူးသွားရသော ခံစားမှု မျိုးကို နှစ်ခြိုက်ပေရာ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်တော်၏ ညီမဝမ်းတွဲများနှင့်အတူ အခြားရွာများသို့ ရေလမ်းခရီးကို လှေ ဖြင့်လိုက်ပါသွားတတ်သည်။ သို့သော် ခိုင်သည်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝက တက္ကသိုလ်လက်ရွေးစင်ရေကူးချွန်ပီယံ ဖြစ်ပေရာ ရေနစ်မှာကိုတော့ စိုးရိမ်စရာ လိုမည်မထင်ပေ။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ မြဲထဲ ရောက်တော့ မှောင်ရီပျိုးစပြုပေပြီ။ တစ် ဖက်ကမ်းရှိ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက် က လိုက်ဖို့သည်။ လှေဖြင့် လိုက်ဖို့ခြင်း

ဖြစ်သည်။ မြဝေရောက်တော့ ခိုင်က...

“အစ်ကို - ပန်းပင်လေးတွေ ဧရ လောင်းဖို့ အချိန်ရသေးတယ်၊ မမှောင် သေးဘူး”

ခိုင်က ပြောပြောဆိုဆို အိမ်သားရှိ စဉ်းအိုးကြီးဆီသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် သွားကာ ရေပုံးဖြင့် ရေခပ်ယူလာသည်။ နောက်ပန်းပင် ဂမုန်းပင်တွေကို တစ်အိုး ချင်း ခပ်ခွဲခွဲ လိုက်လောင်းသည်။

“တို့ရွာကတော့ မှောင်ပြီဆိုတာနဲ့ တိတ်ဆိတ်သွားတော့တာပဲ ခိုင်ဧရ။ တို့ ဒီဘက်ကမ်းတော့ ဝိုဆိုလိမ့်ပဲ။ တစ် မြဲနဲ့တစ်မြဲ အော်မကြား၊ ခေါ်မကြား”

ထိုစဉ် ခိုင်သည် ရေလောင်းနေရာ မှ...

“အို - အစ်ကိုဧရ၊ ဒီမြဝေက သီးခြား ချထားတဲ့ အလှဆုံးဂမုန်းပင်ကို လာ ကြည့်စမ်း။ အပွင့်ပွင့်ချင်ပြီလား မသိဘူး။ အဖူးလေးနှစ်ဖူး ထွက်နေပြီ”

ခိုင်သည် ဝမ်းသာမြူးထူးစွာ အော် ဟစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ ပန်းအိုးတွင်းမှ ဂမုန်းပင်ကို သေရာစိုက် ကြည့်လိုက်တော့ ခိုင် လောင်းချလား သော ရေစက်ရေမှန်တွေကြား ကိုင်းပွား

ကလေးတစ်ခုကြားမှ အဖူးနှစ်ခုက ပြိုင်ကာ ထွက်ပြေးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ခိုင်က ပန်းပင်ကို ရေတစ်ခွက် ထပ်လောင်း ပြန်သည်။ အရောင်အစူးကလေးတွေ ဖြစ်သည်။

“တော်ပြီလေ - ခိုင်၊ ရေမွန်းပြီးသော သွားဦးမယ်ကွ။ တော်တော် ရွှဲနှစ်နေပြီ။ ရေဝလောင်းလို့လားတော့ မသိဘူး - ခိုင်ရေ၊ နှစ်ရက်ပဲရှိသေးတယ်။ စိမ်းစိုပြီး သန့်လာလိုက်တာ။ တော်တော်လှတဲ့ အပင်လေးတွေ၊ ပန်းဖူးလည်း အဖြူပွင့်လေး ဖြစ်မယ်ကွ။ မနက်ဖြန်လောက်ဆို ပွင့်ပြီ။ စပယ်ပန်းအရွယ်ကလေးပဲနော် - ခိုင်”

ခိုင်၏ မျက်ဝန်းများသည် ရျက်ရှင်းတောက်ပသွားပေသည်။ ငဲ့ကုန်းကာ...

“ဟုတ်ပါရဲ့ - ရိုးတံနီနီကလေးမှာ စပယ်ပန်းအရွယ် အပွင့်ဖြူဖြူကလေး ပွင့်မှာ။ တစ်ပွင့်ကတော့ မသေသေးဘူးနော်။ အပွင့်က အရွက်လား၊ ခွဲခြားလို့ မရသေးဘူး - အစ်ကိုရေ၊ သုံးလေးရက် လောက်တော့ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာ။ အင်း - အပွင့်လှလှလေးပဲ ဖြစ်ပါစေ”

“ဘာဂမုန်းမှန်း မသိဘူးကွ။ တော်

တော်လှတယ်။ ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်”

“ခိုင် ရန်ကုန်ပြန်ရင် အပင်လိုက်တောင်းသွားမှပဲ။ မရဘူး - ဘာပင်ဖြစ်ဖြစ်”

ခိုင်က ကလေးတစ်ယောက်ကို ဇွတ်ပြောနေလေသည်။ ထိုစဉ် ပတ်ဝန်းကျင်သည် အမှောင်ထုအဖြစ် တစ်စတစ်စ နက်မှိုင်းလာလေသည်။

“ကဲ - ခိုင်ရေ၊ အိမ်ပေါ်တက်ကြစို့။ မနက်အလျူတစ်ခုရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ် - အစ်ကို၊ ခိုင်ကိုဆက်ဆက်ခွဲပါတဲ့။ အစ်ကိုတို့ အမျိုးတွေက ခိုင်မှ ခိုင် ဖြစ်နေကြပြီ”

ခိုင်သည် ရေခုံးကိုကိုင်ကာ အိမ်နောက်ဘက်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားသည်။ အမှောင်သည် သစ်ရိပ်အကြားဆီသို့ လျင်မြန်စွာတိုးဝင်လာသည်။ သစ်ရွက်ကို လေတိုးသဖြင့် တချို့ရှုံ့မြည်သံ၊ ကျေးငှက်တွေ အိပ်တန်းဝင်သံ ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ ဖြစ်၏ လှိုင်းပုတ်သံတို့သည် တစ်ရံမလပ် ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခိုင်သည် ဆိုလာမီးအိမ်ကို ထွန်းလိုက်သည်။

ကျွန်တော် အိမ်တံခါးပိတ်ချိန်တွင် အမှောင်ကွယ်လှပေပြီ...။

ကျွန်တော်၏ အသိအာရုံထဲသို့ ပထမဦးဆုံး ဝင်လာသည်က ခိုင်၏ ပြင်းထန်လှသော အသက်ရှူသံ ဖြစ်သည်။ ခိုင်သည် အိပ်ပျော်လျှင် ဟောက်သံ အသက်ပြင်းပြင်း၊ ရှူသံမထွက်သော အအိပ်နှုန်းညံ့သည် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ပြင်းထန်သော အသက်ရှူသံသည် ရပ်တန့်မသွားဘဲ ကျယ်လောင်စွာ ဖြင့် ခပ်စိပ်စိပ်ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အသိကို လျင်မြန်စွာဆက်စပ်ရန် အာရုံကို နီးထလိုက်ချိန်တွင် ကျွန်တော် စတင်သတိပြုမိလိုက်သည်က အခန်းသည် အသက်ရှူကြပ်လောက်ဖွယ် မှောင်မိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆိုလာမီးအိမ်ငယ်သည် ဘက်ထရီအား လျော့ကာ ငြိမ်းနေပေပြီ။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အိမ်ပျော်နေရာ အခန်းကျဉ်းကလေးသည် ပကတိမှောင်မိုက်နေပေရာ တစ်ကမ္ဘာလုံး၌ ကျွန်တော်တို့သာ အထီးကျန်

နေရသကဲ့သို့ မွန်းကြပ်စွာခံစားလိုက်ရခြင်းဖြစ်မည်ဟု အိပ်ရာမှ လူးလိမ္မော်ကြိုးစားလိုက်ချိန်တွင် ခိုင် ထံမှ ရှိတ်သံကို စတင်ကြားလိုက်ရသည်။ ခိုင်သည် အသက်ရှူပြင်းထန်နေရာမှ ရုတ်တရက် ငိုနှိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခိုင် - ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကျွန်တော်သည် မှောင်ထဲမှပင် စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ဖယောင်းတိုင်နှင့် မီးခြစ်ကို စမ်းနေချိန်တွင် ခိုင်ထံမှ တသိမ့်သိမ့် ငိုနှိုက်သံကို ကြားနေရလေပြီ။

“ခိုင်”

ကျွန်တော်သည် ဖယောင်းတိုင်မီးအလင်းအောက်မှပင် ခိုင်ကို ရှာဖွေကြည့်လိုက်စဉ် ကျောပေးအိပ်နေလျက်ပင်... တသိမ့်သိမ့် ရှိတ်ငိုနေခြင်းပင်တည်း။ ကျွန်တော်သည် ခိုင်ပရံကို ကိုင်ကာ လှုပ်ယမ်းရင်း ဆွဲထူရန် ကြိုးစားသည်။ ခိုင်သည် မျက်လုံးများ မှိတ်ထားလျက် တပင်အိပ်မက်ယောင်ကာ တရှိက်ရှိက် ငိုနေသည်။

“ထစမ်း - ခိုင် - ခိုင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကျွန်တော်သည် ခိုင်ပန်းကို ဆွဲကာ
မ.ထူသည်။ ခိုင်သည် ခန္ဓာကိုယ် အရပ်
ကြီး၊ ပြတ်ယိုင်နေကာ မျက်စိမပွင့်သေး
ဘဲ ငိုရွှက်နေဆဲပင်။ ကျွန်တော်သည်
ထိုအခါမှ ခိုင်မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်
ဖြင့်ကိုင်ကာ လှုပ်နှိုးသည်။ ထိုအခါမှ ခိုင်
သည် အသိဝင်လာကာ မျက်စိပွင့်ကြည့်
သည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့်
ရင်ခွင်ထဲသို့ ဝင်ကာ ကလေးငယ်တစ်
ယောက်လို ရှိကြပြီး တင်ငိုနေပေတော့
သည်တကား...။

“ကြောက်တယ် - ကြောက်တယ်”
“ခိုင် ဘာကို ကြောက်တာလဲ။ ခိုင်
အိပ်မက်ယောင်နေပြီ”

“ကြောက်လိုက်တာ - အိပ်မက်ထဲ
မှာ ဘီလူးကြီး”

ကျွန်တော်သည် ခိုင် ခန္ဓာကိုယ်
ကလေးကို ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။ ခိုင်
တစ်ကိုယ်လုံးသည် တဆတ်ဆတ်တုန်
နေသည်။ ခိုင်က ကျွန်တော့်ပရုံးပေါ်
မေးတင်နေရာမှ...

“အိပ်မက်ထဲမှာ အရပ်အမြင့်
အသားမည်းမည်း ကျောကုန်းပြောင်
ဘီလူးကြီးတစ်ကောင် - ကိုရဲ့”

“ပြောလေ - ခိုင်၊ ဘီလူးကြီးက ဘာ
ဖြစ်သလဲ၊ ပြော - ခိုင်”

ခိုင်ကား ကြောက်မက်ရောက်ရား
စွယ် အိပ်မက်ကို မက်နေလေပြီကော။

“မျက်လုံးနီနီ၊ အသားမည်းမည်း။
လုံချည်တိုတိုနဲ့ တုတ်ကြီးကိုင်ထားတဲ့
ဘီလူးကြီးအစ်ကို၊ မျက်လုံးတစ်ဖက်က
အနီရောင်၊ ကျွန်တစ်ဖက်က မပွင့်သေး
ဘူး။ မှိတ်ထားတယ်။ မျက်စိတစ်ဖက်
မှိတ်တစ်ဖက်ပွင့်နဲ့ စကားပြောသံက
ကြောက်စရာ၊ အသံနက်နက်ကြွကြွကြွ
အစ်ကို၊ သူက ခိုင်တို့ လတ်ညှိုးငေါက်
ငေါက် ထိုးပြီး ငါ့အပေါ်ကို နင် ခေတ္တ
လောင်းချတာ ရေသန့်တွေနဲ့ လောင်းချ
တာ ငါ မကြိုက်ဘူးဟဲ့၊ အမဲသွေး၊ ဝက်
သွေး၊ ကြက်သွေး၊ ငါးဆေးရေတွေနဲ့
လောင်းစမ်း၊ ငါ့ကို ဘာမှတ်နေသလဲ
ဟဲ့၊ ငါမစားမသောက်ရတာကြာပြီ၊ ငါ
မျက်လုံးတစ်လုံးမပွင့်နိုင်သေးဘူး၊ ခုထိ
ပိတ်နေတုန်းရှိသေးတယ်။ နင် - ငါ့ကို ငါ
စားချင်တာတွေ ကျွေးရင်ကျွေး၊ မကျွေး
လို့ကတော့ ကောင်းမလေးရေ၊ နင်အစား
ခံဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့။ နင့်ကို ငါစား
မယ် သိရဲ့လား။ ငါ့လက်က နင်မလွတ်

စေရဘူး။ ငါ့မျက်စိတစ်ဖက်သာ ပွင့်သေး
တယ်။ နှစ်ဖက်စလုံး ပွင့်လို့ကတော့ နင့်
ကိုစားပစ်မယ်လို့ ပြောတယ်။ အသံနက်
ကြီးနဲ့ ကြောက်လိုက်တာ အစ်ကို”

ခိုင်သည် ကြောက်ရွံ့လွန်းသဖြင့်
ခန္ဓာကိုယ် တသိမ့်သိမ့်တုန်ကာ တုန်
လှုပ်၍ ငိုနေပေသည်။

“ခိုင်ရယ် - တကယ်ဖြစ်နေတာမှ
မဟုတ်တာ၊ အိပ်မက်ပါ။ မနက်မိုးလင်းမှ
ဂမုန်းပင် ကျွမ်းကျင်တဲ့ ရွာဦးဆရာတော်
ကျောင်းက ကပွယ်ကြီးဆီမှာ မေးမြန်း
ကြည့်ပြီး တစ်ခုခုလုပ်ကြတာပေါ့ကွယ်။
က - က - ခု ပြန်ပြီး အိပ်လိုက်ဦး၊ မနက်
တစ်နာရီပဲ ရှိသေးတယ်”

ခိုင်သည် ခေါင်းတစ်ချက် ယမ်းခါ
သည်။

“ခိုင် ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ်၊ ဆက်
မနေတော့ဘူး။ ကြောက်တယ်၊ ဒီနံ့ကြီး
ထဲမှာ နေရထိုင်ရတာကိုက စိတ်ထဲမှာ
ရောက်ရား၊ ကြောက်လန့်နေတယ်၊ တစ်
ခုခုဖြစ်တော့မယ့် အတိုင်းပဲ နေရတာ
စိတ်ထဲမှာ မသိမ်းမသန့် စံစားနေရတယ်။
ပြီးတော့ - တစ်ယောက်ယောက် လိုက်
ကြည့်နေသလို အမြဲတမ်း စံစားနေရ

တယ်။ ခိုင် - ရန်ကုန် ပြန်ချင်ပြီ”
သည်တော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ခိုင်ကို
ပြန်ခေါ်ရသည်။

“ခိုင်ပဲ ရွာကလေးက ချစ်စရာ
ကောင်းတယ်၊ ရွာသူရွာသားတွေက
ခင်မင်ဖော် ရွှေတယ်ဆိုး၊ ဒီလို ပြဿနာ
ကြီးကိုပစ်ပြီး ရန်ကုန်ပြန်လို့ရှိရင် ကိုယ်
သိက္ခာကျတာ ပေါ့ကွဲ့၊ ရောက်တာမှ
တစ်ပတ်မရှိသေးဘူး။ နည်းနည်းတော့
သည်းခံပါ ခိုင်ရယ်။ ခိုင် မနေချင်ရင် ရွာ
ထဲက ကိုယ့်အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲဆီမှာ သွား
နေလည်းရတယ်၊ ကိုယ်ပါ လိုက်နေမှာ
ပေါ့။ ဟိုကလည်း ခေါ်နေတာ၊ နည်းနည်း
တော့ သည်းခံပါကွယ်၊ ပြဿနာရဲ့
အရင်းအမြစ်ကို ရှာရဦးမယ်၊ ကိုယ်
ကတော့ အခွံမပေးဘူး။ ဘီလူးမကလို့
နတ်ဆိုးပဲဖြစ်ဖြစ် လောကပါလ နတ်
ကောင်းနတ်မြတ်တွေ ရှိပါသေးတယ်၊
သူတို့ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့မရပါဘူး။
မနက်ကျတော့ ရွာထဲသွားမယ်၊ ဟုတ်ပြီ
လား”

ခိုင်ဆီမှ စကားပြန်မကြားရတော့၊
ကျွန်တော် နာရီကိုကြည့်တော့ ည
တစ်နာရီခွဲပေပြီ။ ညကား ကြောက်မက်

ချောက်ချားဖွယ်တိတ်ဆိတ်နေဆဲ၊ ပြတ်
တောင်းပြတ်တောင်း တွန်နေသော မြွေ
ဆိုးတစ်ကောင်၏ အစာလိုဟန်တွန်သံ
ထွက်ပေါ်နေသည်။ ခိုင်ကား ပြန်လည်
အိပ်ပျော်သွားပေပြီ။ အပြင်ဘက်တွင်
အုန်းပင်၊ ကွမ်းသီးပင်များသည် ကင်း
စောင့်တစွေကြီးတွေလိုအမှောင်ထဲတွင်
ငြိမ်သက်တည်ငြိမ်စွာ ရပ်တန့်နေပေ
နေကြသည်။

လေတိုက်သဖြင့် ဖယောင်းတိုင်
မီးအလင်းသည် တဆတ်ဆတ်တုန်ခါ
နေသည်။ ထို့နောက်တဖျစ်ဖျစ်ညတာ
ဟုပ်ခနဲငြိမ်းသွားသည်။ စိမ့်ချွန်မြသော
ညလေသည် တံခါးကြားမှနေကာ အမွေ
တိုးစိမ့်ဝင်ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့
ဇနီးမောင်နှံကို တိုးတိုက်ရပ်တန့်သွား
သည်။

မနက်မိုးလင်းခြင်းပင်လင်းခြင်းခိုင်
သည် ညလယ်က မက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်
ကို အကြောင်းပြုကာ တစ်ဇက်ကမ်းလှ
စည်ကားရာ ရွာအခြမ်းသို့ လှေဖြင့် ကူး

သွားလေသည်။ ကျွန်တော်၏ နမဝမ်းကွဲ
များ ခြံတွင် သွားရောက်နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်
သည်။ တစ်ဇက်ကမ်းတွင် သာထွေးနမ
ကျွန်တော့် ဒွေးလေးရှိသေးသည်။ ဧည့်
သည်ပျော်နေသော ဒွေးလေးသည် ခိုင်
ရောက်သွားသည့်အခါ သမီးအရင်းနှင့်
မခြား နွေးထွေးစွာ လက်ခံကြိုဆိုသည်။

“သမီးလေးရဲ့ - နင်တို့ သာထွေးက
ပြောဆိုမရ အကောင်ဟဲ့။ သူ့ခြံထဲမှာ
သရဲမွေးထားတယ်လို့ တစ်ရွာလုံး ပြော
လို့ ဘယ်သူမှ ခြံနားမကပ်ရကြဘူး။ လူ
မမြင်ရဘဲနဲ့ ရိုက်ရိုက်လွှတ်တယ်လို့
သတင်းကြားနေရတယ်။ မနေနဲ့ - မောင်
ဝင်းဆွေနဲ့ မနေနဲ့။ အိမ်ကိုသော့ခတ်ပြီး
ဒီမှာလာနေကြ။ ကဆုန်လပြည့်ကျော်မှ
ရန်ကုန်ပြန်ကြကွဲ့။”

အမှန်တော့ ဒွေးလေးပြောသလို
မလွယ်ပါ။ ဒီလောက်သရဲအစောင့် ရှိ
သည်။ လူတွေကို အိပ်မက်မှခြိမ်းခြောက်
နေသည်ဆိုကတည်းက သဘာဝကျော
ပေ။ ပစ်ထားလျှင် သာ၍ဆိုးသွမ်းလာ
ပေမည်။

ကျွန်တော်သည် ခိုင်ကို စိတ်ချ
လက်ချထားခဲ့ကာ ရွာဦးကျောင်းမှ

အပေါ်အကျီပလာ အသားရည်း
ပြောင်ပြောင် လျှောက်တစ်ယောက်
သည် မြေပြင်တွင် နားတပ်ပြားထပ်
နေပြီး သူ၏အပေါ်မှ အကျီအဖြူ
လှံချည်တောင်ရှည် ပုဆိုးအဝါ
ဝတ်၍ ဆံပင်ရှည်ကို ခေါင်းပေါင်း
ပေါင်းထားသော ရောမလူကြီး
တစ်ယောက်က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်
ခွစီးကာ အောက်မှ ကျောပြောင်
ကြိုးကို အားပါးတရ ဘယ်ညာ
တံတောင်များဖြင့် ထူထောင်
နေခြင်းမင်တည်း ...

ကမ္ဘီယကြီး ဦးထူးထံသို့ နေ့လယ်ပိုင်း
တွင် ရောက်လာသည်။ အကြောင်းစုံကို
မမြဲမချန် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“သစ်ပင်ကို ရေလောင်းရာကနေ
ပြဿနာ ခြစ်တာပဲကွယ်။ မစိုက်
ကောင်းတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင် ရှိနေပြီဆို
တာ သေချာပြီ။ ငါ ဂမုန်းပင်တွေ
အကြောင်း သိတယ်ကွာ။ အပွဲရတ်ထိုး
ရင်တောင် ဂမုန်းပင်တွေလည်း ထိုးဖူး
တယ်လေ။ ကိုယ်က မစိုက်ကောင်းတဲ့
ဂမုန်းပြောပေမယ့် သူကတော့ သရဲမွေး
ချင်သူဆိုတော့ မစိုက်ကောင်းတဲ့ အပင်
ကို ရွေးချယ်ပြီး စိုက်မှာလေ။ မှန်တယ်
မှတ်လား - မောင်ဝင်းဆွေ။ ဂမုန်းမစောင့်
က ရေသန့်လောင်းတာ မကြိုက်ပဲသွေး
နဲ့အညှီအဟောက် သစ်ပင်လောင်းခိုင်း
ပြီဆိုကတည်းက ငါ သိလိုက်ရပါတယ်။
အရေးကြီးရင် ညအိပ်စောင့်ကြတာပေါ့
ကွယ်။ အုန်းကြိုင်လည်း ရှိတယ် - မှတ်
လား။”

“ရှိတယ် - အဘ၊ ကျွန်တော့်အမျိုး
သမီးကတော့ ဒီဘက်ကမ်းမှာပဲ နေမှာ။”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ် - သူကမိန်း
ကလေးကိုး၊ ကြောက်ရာမှာပေါ့။ ညနေ

ကွာ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှ ယူပြီး လိုက်မယ်။ ကိစ္စက ကြာရင် မကောင်းဘူးကွ။ အနာဆွေးကို မွေးထားသလိုပဲ ဟေ့”

သည်လိုနှင့် စကားပြတ်သွားကာ ညနေမစောင်းခင် ခြံထဲသွားကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပေသည်။

ကျွန်တော် ကစွဲယကြီး ဦးထူးနှင့် ကိုအုန်းကြိုင် ရောက်ချိန်တွင် ညနေစောင်းနေပြီ။ ညနေစာ စားပြီး ညဘက် အေးအေးလူလူစကားပြောရန် ဆေးလိပ်၊ ကွမ်း၊ ခိုကွာအပြည့်ဖြင့် ကျွန်တော့် ခြံဘက်သို့ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးထူးသည် ပယောဂအတတ်၊ ဆေးဝါးအတတ်ကို အတန်ငယ် တတ်ကျွမ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ဦးထူးသည် ခြံထဲရောက်သည်နှင့် ခိုင် ရေလောင်းခဲ့သော သစ်ပင်တွေကို လိုက်ပြခိုင်းသည်။ ခိုင်သည် သစ်ပင်ကြီးများကို ရေလောင်းခြင်း မဟုတ်ဘဲ

ဘထွေးခြံထဲမှ ရွှေယူလာသော ဂမုန်းပင်လေး၊ ငါးဆယ်ပင်ခန့်ကိုသာ ကွက်၍ ရေလောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေရာ လွယ်ကူစွာ ရှာဖွေခဲ့ရပေသည်။ ကျွန်တော်တွေ့ထင်သည့် အတိုင်း ရွှေပြောင်းသယ်ယူလာခဲ့သော ဂမုန်းပင်ထဲမှ အလှဆုံး အရိုးနီအရွက်တွေနီ ဂမုန်းပင် ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ဦးထူးသည် ခြံခြံချင်း အံ့သြသွားကာ အပင်ရှေ့တွင် ခါးထောက်ရပ်လက်ညှိုး ထိုးလိုက်ရင်း...

“ဟာ - ဒီအပင်ကြောင့်ကွ။ ဒီအပင်ကြောင့် ဖြစ်တာ။ ဒီအပင်မှာ အစောင့်ရှိတယ်”

ကျွန်တော်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင်သည် အပင်ကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်ကြသည်။ ပင်စည်အရိုးနီသော်လည်း အရွက်မှာ နနွင်းရွက်ကဲ့သို့ သဏ္ဌာန်ရှိသည်။ ရှည်မျောမျော ဖြစ်သည်။

“သေသေချာချာကြည့်ဟေ့ - ဟိုကလေးမလေးကို အိပ်မက်ပေးတဲ့ အတိုင်းပဲကွ။ မျက်စိတစ်လုံးပဲ ပွင့်သေးတယ်။ နှစ်လုံးပွင့်ရင် နင့်ကိုစားမယ်လို့ ပြောတာလေး၊ ဒီမှာကြည့်ကြ၊ အပွင့်ဖြူ

ကလေးစံပယ်ပန်းလောက် ပွင့်နေပြီဟာ။ နောက်တစ်ပွင့်လည်း ပွင့်တော့မယ်။ ကိုင်းလက်ကြားမှာ အင့်ကလေးဖြစ်နေသေးတယ်။ ကြည့်ထားကြ - ကြည့်ကြဟေ့ - တကယ့်အန္တရာယ်ပဲ”

ကျွန်တော်သည် အပင်ကို ကြည့်ကာ အနည်းငယ်တော့ စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိသည်။ အပင်ကို သေသေချာချာ စူးစမ်းကြည့်မိပြန်တော့ ထူးဆန်းစရာ၊ ပန်းအဖြူ ကလေးတစ်ပွင့်က ပွင့်အာနေပြီး တစ်ပွင့်က ပွင့်အာရန် အစပျိုးနေပြီလား။ အပင်စောင့်ဆိုသူက ဤအရာကို ရည်ညွှန်းကာ ပြောလိုက်လေသည်ပဲလား။ သတ္တလောကကြီးသည် လွန်မင်းစွာ ထူးဆန်းသော အရာများနှင့် ပြည့်နှက်နေပေသည်ဟာကား။

“ဒါ - ဘာဂမုန်းလို့ ခေါ်သလဲသေချာ”

“ဒီအရပ်မှာတော့ တောဘီလူးဂမုန်းလို့ ခေါ်တယ်။ တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာ တစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်းသလို တခြားအရပ်ဒေသမှာလည်း တစ်မျိုးအခေါ်ရှိချင်ရှိမှာပေါ့။ ဒီမှာတော့ကွယ် - တောဘီလူးဂမုန်းလို့ ခေါ်တယ်။ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဂမုန်းပေါ့။ တခြားမစိုက်

ကောင်းတဲ့ ဘီလူးဂမုန်းတွေထက် ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ လုပ်ရင် အသေပဲ”

“ကျွန်တော် ယူပြီး မီးရှို့သတ်ပင်လိုက်မယ် - အဘ”

ကျွန်တော့် စကားဆုံးတော့ ဦးထူးက ငြင်းပါသည်။

“အင်း - ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းသေးဘူးကွယ့်။ အဘကတော့ အမြစ်ပြတ်ခြေမှန်းပစ်လိုက်ချင်တယ်။ အားလုံးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းပေါ့။ နိမ့်ဆို - အပြစ်မဲ့တဲ့ လူတွေကို ဒုက္ခပေးနေဦးမယ်။ ပြီးတော့ - မင်းတို့ ဘထွေးက ယုံယုံကြည်ကြည်စိုက်ထားတာ၊ မကောင်းတာတော့မှန်တယ်။ သူ့အပင်ကို မင်းတို့ ခြံထဲ ရွှေစိုက်ထားတာတောင် လွန်လှပါပြီ။ ဖျက်ဆီးပစ်လို့ သူပြန်လာရင် ဂမုန်းပင်မတွေ့ရင် ပြဿနာအကြီးအကျယ်ပဲဟေ့။ အဲဒီတော့ ဒီအကောင်ကြီး မြန်မြန်ထွက်ပြေးအောင် အပြတ်ရှင်းရရင် ပိုကောင်းလိမ့်မယ်ကွယ့်။ ကဲ - မောင်ဝင်းဆွေ၊ ဒီနေ့တော့ အဘတို့ မိုးလည်း ရျှပ်လှပါပြီကွယ်။ မနက်ဖြန်ကျမှ အကောင်းဆုံးစီမံကြတာပေါ့နော်။ ဂမုန်းကို ဂမုန်းချင်း ပြန်

တိုက်ကြတာမို့ကွယ်။ ကဲ- ဒီညတော့
ဒီကိစ္စကို စေတ္တမေထားပြီး မနက်ဖြန်
ကျမှ ဘယ်သူက သာသလဲ။ ဘယ်သူက
ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးရမလဲဆိုတာ
စောင့်ကြည့်ကြတာမို့ကွယ်”

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ သုံး
ယောက် ပြောလက်စ စကားများကို
ဖြတ်ကြကဲ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြ
သည်။

ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းရင်းဘက်တွင်
ခြင်ထောင်တစ်ယောက်တစ်လုံးစီဖြင့်
အိပ်ရင်း စကားပြောကြသည်။ မအိပ်မီ
ဦးထူးက ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်၊ ပဋ္ဌာန်း
တရားတော်တို့ကို ရွတ်ဖတ်ပြီး အမျှဝေ
သည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော ည (၈) နာရီ
ခန့်တွင် ခြံထဲတွင် ခြေသံတွေ တရှုပ်ရှုပ်
ကြားလာရသည်။ ရံခေန်ရံခါ ညည်းညူ
သလိုလို မကျေမနပ် ဒေါသထွက်သလို
ကြားရတတ်သည်။

ည (၉) နာရီခန့်တွင် အသံဗလံများ

ပျောက်ကွယ်သွားပြီး မည်သည့်အသံမျှ
မကြားရတော့။ တိတ်ဆိတ်သွားသည်
မှာ နံနက်မိုးလင်းထိ ဖြစ်လေသည်။ ည
(၁၀) နာရီမတိုင်မီတွေရာလေးပါးရောက်
တတ်ရာရာ စကားပြောနေကြသော
ကျွန်တော်တို့လည်း အိပ်ရာဝင်လိုက်
ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းလျှင် လင်း
ချင်းကပ္ပိယကြီးဦးထူးသည် ကျွန်တော်
နှင့် ကိုအုန်းကြိုင်ကို စောင့်ဆိုင်းရန်ပြော
ဆိုပြီး လှေကလေးနှင့် တစ်ဖက်တစ်
ဘုန်းတော်ကြီးသို့ လိုအပ်သည်များ ယူ
ဆောင်ရန် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ
သည်။

နံနက်ကိုးနာရီခန့်တွင် ကပ္ပိယကြီး
သည် အပင်တစ်ပင်ပါသော ဂမုန်းပန်း၊
အိုးတစ်အိုးနှင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ
သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင်က
ကူညီသယ်မပေးသည်။ ခြံလှေခံပိတ်တွင်
လှေကိုချည်ကာ ကျွန်တော်တို့ ခြံထဲသို့
ပြန်ဝင်လာကြသည်။

“ဟို ဘက် ကမ်းက အလှူမှာ
ကလေးမလေးကို သူ့အစ်မကြီးတွေ၊
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကူညီပေးနေတာတွေ
မဲ့တယ်မောင်ဝင်းတွေ။ သူဒီရွာမှာပျော်
မှာပါကွာ။ နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆို
ရွာဘုရားပွဲနဲ့ ဆုံရမှာပါ။ အဲဒီအခါကျမှ
ပိုပြီးပျော်စရာကောင်းမှာပါမောင်။ ကဲ-
အလုပ် လုပ်လိုက်ကြစို့ရဲ့”

ကျွန်တော်တို့သည် ယူလာသော
ပန်းအရိုးကို တောဘီလူးဂမုန်းနှင့် တံ
တောင်သာသာ အကွာအဝေးတွင် ချ
ထားလိုက်သည်။

“သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းကွဲ့။ ဒီ
ဂမုန်းပင်နှစ်ပင်ကို တောဘီလူး၊ ဂမုန်း
ပင်ကတောင် ပိုပြီးလှပသလို ထင်ရ
တယ်။ တောဘီလူးက အရိုးနီ၊ အရွက်
အလယ်ကြော နီညိုရောင်အရွက်တွေ
က ဗဟိုကြောမကြီးကနေ ပြိုင်ပြီးထွက်
တယ်။ ရွက်ချွန်က နနွင်းရွက်နဲ့တူတယ်။
အဘယူလာတဲ့ မင်းသားကြီးဂမုန်းရွက်
ကလည်း တောဘီလူးဂမုန်းလို ပါပဲ။
အရွက်သဏ္ဌာန်ချင်းတူပေမယ့် အရွက်
ရိုး ဝါတယ်။ သူလည်း အလယ်ကြောမ
ကြီးအနီဖျော့ရှိတယ်။ တောဘီလူးဂမုန်း

လောက်တော့ မနီတူးပေါ့။ စီမင်းသား၊
ကြီးဂမုန်းပင်ကို အဘ ဖြင့်ဖြင့်ဖြတ်ဖြတ်
နဲ့ ရတနာ (၇) ပါးစီဖြယ် ခြေသန့်စံပြီး
ပရိတ်တရားတွေ ရွတ်ပြီး စိုက်ပျိုးထား၊
တာပါ။ ဂါထာနဲ့နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နံသာရည်
(၇) ပါးနဲ့ ပင်ခြေကို လောင်းပြီး အသက်
သွင်းထားတာ။ သိပ်စွမ်းတယ်။ ဟိုဘက်
ကတော့ဘီလူးဂမုန်းကတော့ နံသာရည်
နဲ့လောင်းဖို့နေနေသာသာ ရိုးရိုးရေသန့်
နဲ့လောင်းတာတောင် မကြိုက်ဘူးပေ။
သွေးအညှီအဟောက် ရေနဲ့လောင်းမှ
ကျေနပ်တာ။ ကလေးမလေးရေလောင်း
တော့ အပုပ်နံ့ထွက်လာတယ်ဆိုတာ သူ
မကြိုက်ကြောင်း အနံ့နဲ့ သတိပေးတာ။
ဇာတိပြတာမို့ကွယ်။ မင်းဘထွေးက
အပင်ကို သူကြိုက်တာတွေနဲ့ ကျွေးမွေး
မဲ့တာကိုး။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးက အစာမကျွေး
ရင် တစ်ချိန် သခင်ကိုတောင် ပြန်ပြီးရန်
ရှာတတ်တဲ့။ သတိပင်တတ်တဲ့ သာဓက
တွေရှိတယ်။ ဂမုန်းစောင့်ထဲမှာကြောက်
စရာ အကောင်းဆုံး။ အဲဒီလို ကြောက်
စရာ အကောင်းဆုံးကို နိုင်တဲ့ ဂမုန်းက
လည်း ကိုယ်တော်ကြီးဂမုန်းပဲဖြစ်တယ်။
ကဲ- ဒီညတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်း စောင့်

ကြည့်ကြတာပေါ့ကွယ်။ ဒီညကစပြီး
ဘယ်သူသာတယ်၊ဘယ်သူဘုန်းတန်ခိုး
ရှိတယ်ဆိုတာ ညလယ်မှာ တွေ့ကြပြီ
ပေါ့။

ကပ္ပိယကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ကို
ရှင်းလင်းပြောပြပြီး ကိုယ်တော်ကြီးမုန်း
ကိုနဲ့သာရည်များဖြင့် ရှိသေစွာပက်ဖြန်း
ပေးခြင်း၊ အမွှေးနံ့သာ ဆွတ်ဖျန်းခြင်း
အမွှေးတိုင် ဖယောင်းတိုင်ထွန်းခြင်း၊
ဂါထာမန္တန်ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခြင်းများ
ကို စည်းစနစ်ကျနစွာ လုပ်ဆောင်သွား
ပေရာ ကျွန်တော်တို့မှာ ကြည်နူးခြင်း၊
အားတက်သရောဖြစ်ခြင်းဖြစ်ကြပေရာ
ရင်ဆိုင်ရတော့မည့် ညကာလကို မျှော်
မှန်း ရင်ခွန်နေမိပေသည်။

“ကဲ - ဟိုဘက်ကမ်းက ရှင်ပြုမိတ်
ထားတယ်။ ငါတို့သုံးယောက် ချီတက်
ကြစို့ရဲ့။ ညနေစောင်းတော့ ပြန်လာကြ
တာပေါ့ကွယ်။ ခုပဲ - ၁၀ နာရီကျော်နေ
ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ - အဘ”

ညနေစောင်းသည်နှင့် ကျွန်တော်
တို့သုံးဦး ဖြဲထဲသို့ ပြန်လာကြသည်။
ကပ္ပိယကြီးက ထပ်မံ၍ မင်းသားကြီး
အပင်ကို နံ့သာရေလောင်းကာ အမွှေး
တိုင်၊ အလင်းတိုင်များ ထပ်မံပူဇော်
သည်။ တောဘီလူးဂမုန်းကိုတော့ မည်
သည့်ပူဇော်ပသခြင်းမှ မပြုလုပ်ဘဲ နေပူ
ထဲတွင် မနက်တည်းက ပစ်ထားခဲ့ရာ
ဆက်၍ မရွေ့မပြောင်းဘဲ ထားလေ
သည်။ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်မှုပြီးစီးသွားသော
အခါ ကပ္ပိယကြီးသည် ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်ကို အရေးတကြီး ခေါ်ယူ
ပြသလေသည်။

“ဒီမှာ - ကြည့်စမ်း၊ ဒီမှာ - ကြည့်ကြ
ဟော့၊ တောဘီလူးဂမုန်းထင်ထင်ရှားရှား၊
ပြနေပြီကွ။ သူ့အရွက်တွေကို ကြည့်စမ်း။
လေမတိုက်ဘဲနဲ့ တဆတ်ဆတ် တဖျပ်
ဖျပ် တုန်ခါနေတာ တွေ့ပြီ မြင်ပြီ မဟုတ်
လား”

မှန်ပေသည်။ တောဘီလူး ဂမုန်း၊
ပင်အရွက်များသည် လေမတိုက်ပါဘဲ
လျက် နေရောင်အောက်တွင် တစ်စုံ
တစ်ယောက်က ကိုင်၍ ခါလှုပ်နေသလို

တဆတ်ဆတ် တုန်နေခြင်းပင်တည်း။
မင်းသားကြီး ဂမုန်းကတော့ အနည်းငယ်
မျှ လှုပ်ခတ်တုန်ခါခြင်း မရှိပေ။

ကျွန်တော်သည် ကပ္ပိယကြီးဦးထူး
ကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ကာ -

“ဒီတောဘီလူးဂမုန်းတော့ ဒေါသ
ထွက်နေပြီ ထင်တယ်။ တုန်ခါနေတာ
ပဲ”

ဦးထူးသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ထစ်
ရှိုက်ဖွာကာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား - ဟား - ဟား - ဒေါသထွက်
နေတာ မှတ်ဗူး - မောင်ဝင်းဆွေရေ၊
ကြောက်လို့ တုန်နေတာ၊ ကြောက်လို့
တုန်နေတာကွယ်။ ညကျရင် သူရင်ဆိုင်
ရမယ့် ပြဿနာကြီးကို တွေးပြီး ပြေး
ပေါက်ရှာ တုန်လှုပ်နေတာကွယ်”

ကျွန်တော်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင်သည်
အံ့သြတကြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်
ဖြစ်ရသည်။ ရုက္ခလောကသည်သည်လို
ထူးဆန်းလှသည့် သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်
တွေလည်း ရှိပါသေးလားဟု ယုံကြည်ရ
ခက်လှစွာဖြင့် အတွေးအခေါ်ထဲမှာ ချာချာ
လည်နေရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ညဘက်တွင်

တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရမည့် အခြေအနေတစ်
ရပ်ကို ယခုတည်းကပင် ကြိုတင်မျှော်မှန်း
တွေးဆကာ ရင်ခွန်နေမိကြပေသည်။

ညအမှောင်ထုကား မြင်းအိုကြီး
တစ်ကောင် ရွှေ့လျားရုန်းကန်နေသလို
နေးကွေးလေးလံစွာ ဆက်လက်ရွေ့
လျားနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အမှောင်ထု
သည် ကြောက်မက်ဖွယ် တိတ်ဆိတ်စွာ
ငြိမ်သက်နေသည်မှာ မကြာခင် ဖြစ်ပွား
တော့မည့် အရေးအခင်းတစ်ခုကို စောင့်
ကြည့်နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ လေသည်
ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
သာ တောအုပ်ကို ဖြတ်၍ တိုးတိတ်စွာ
ပျံသန်းနေသော ညပျော်ငှက်တစ်
ကောင် တလေသာရှိသည်။ တိတ်ဆိတ်
မှုဟူသည် ဟောဒီနွေတစ်ညအတွက်
တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိသော တိတ်ဆိတ်မှု
တွေကို ဖိတ်ခေါ်ယူထားသကဲ့သို့ ရှိပြီး
ကျွန်တော်တို့ကို ရင်ခွန်လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့
ဆန့်ကျင်ဘက် စည်းဝါးတစ်ခုကိုပဲ ဝှံ့ပိုး
နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ စိုးတိတ်သော

အာရုံသစ်တစ်ခုသည် ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့်နေမှုကို စားသောက်ပစ် တော့မှာလား။ မကြာခင် ဖြစ်ပေါ်တော့ မည့် စီးချင်းထိုးတိုက်ပွဲတစ်ခုကို အမှန် ပင် မြင်လိုလှပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်အမှောင် ထုထဲမှ တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်ရင်း ရင်ခုန် နေရသည်မှာ ကမ္ဘာပေါင်းများစွာ ကြာ မြင့်သွားပြီဟု ထင်မှတ်နေမိသည်။ ကျွန် တော်သည် အတွေးစကိုဖြတ်ကာ စားပွဲ ပေါ်တင်ထားသော ဓာတ်မီးကို လှမ်း၍ ယူရင်း အိမ် ရှေ့လရောင်အောက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင် တံစက်မြိတ် အောက်မှ အိပ်တန်းတက်နေသော ငှက် တစ်ကောင်၏ “ဂစ်” ခနဲဟူသော အလန် တကြား အော်သံနှင့်အတူ အမှောင်ထု ထဲသို့ဝင်တိုးပျောက်ကွယ်သွားသံထွက် ပေါ်လာသည်။ ထိုငှက်၏အလန်တကြား အော်သံသည်သာ တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်၏ ငြိမ်သက်မှုကို ဖျက်ဆီး လိုက်သောအသံဖြစ်ပေမည်။ ထိုနောက် အိမ်ရှေ့သရက်ပင်ကြီးဆီမှ အိပ်တန်း တက် ငှက်များ၏ အလန်တကြား မြည် တွန်သံများ၊ တောင်ပံ တဖျတ်ဖျတ်ခတ် သံများ၊ လူးလွန်တိုးဝှေ့သံများ ခပ်ဝေး

ဝေး ခြံတစ်ခြံဆီမှ ခွေးတစ်ကောင်၏ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် အူသံများသည် ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော ကမ္ဘာကလေး တစ်ခုသည်ချက်ချင်းဆူညံစွာပြောင်းလဲ သွားခြင်းဖြစ်သည်။

သို့တစေ - ထို အသံများသည် မကြာလိုက်ပါ။ တိခနဲ ရပ်တန့်သွားပြန် သည်။ ထိုစဉ် -

“ဘုတ် - ဘုတ် - ဘုတ်”
“အွတ် - အွတ်”
“ခွပ် - ခွပ်”

ဟူသော ကျယ်လောင်သောအသံ များ ထွက်ပေါ်လာပြီး လူနှစ်ယောက်၏ တွန်းထိုးရိုက်ပုတ်ရုန်းကန်သံများ ကြား လိုက်ရလေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် က ရိုက်နက်ထိုးပုတ်သဖြင့် ကျန်တစ် ယောက်၏မချီမဆုံအော်ဟစ်ညည်းညူ သံမျိုး ဖြစ်သည်။

“မီးထွန်း - မီးထွန်း - မောင်ဝင်းစေ့ မီးထွန်း။ ဓာတ်မီးနဲ့ သွားမထိုးနဲ့”

တဖို့ယကြီး၏ လေသံဖြင့် ပြော လိုက်သံအဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် ဖယောင်းတိုင်မီးနှင့် ဂက်စ်မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့

အားလုံး၏ မျက်ဝန်းများ အိမ်ရှေ့မြေ တလင်းရှိ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသော နေရာသို့ ကြည့်လိုက်ကြရာ မြင်ကွင်း ကား...

ဧရာမယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက် သတ်ပုတ်နေကြခြင်းပင်တည်း။

အပေါ်အကျီဗလာ အသားမည်း ပြောင် ပြောင်လူကြီးတစ်ယောက်သည် မြေပြင်တွင် ဒူးတုပ်ပြားဝပ်နေပြီး သူ၏ အပေါ်မှအကျီအဖြူလုံချည်တောင်ရှည် ပုဆိုးအဝါဝတ်၍ ဆံပင်ရှည်ကို ခေါင်း ပေါင်း ပေါင်းထားသော ဧရာမလူကြီး တစ်ယောက်က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ခွစီးကာ အောက်မှ ကျောပြောင်ကြီးကို အားပါး တရ ဘယ်ညှာတံတောင်များဖြင့် ထု ထောင်းနေခြင်းပင်တည်း။

“ဒုတ် - ဒုတ် - ဒုတ်”
“အွတ် - အွတ် - အွတ် - အီး”

အပေါ်က ဖြူဖြူပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အောက်မှ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကြီးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချုပ်ကိုင်ထုထောင်းနေ ခြင်းမှာ ဆင်နှင့်ဆိတ်ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ် နေသကဲ့သို့ တစ်ဖက်သတ် ဆန်လှပါ သည်။ အောက်မှမည်းမည်းကျောပြောင် ခေါင်းတုံးနှင့်လူကြီးမှာတစ်ချက်ကလေး

မျှပင် ပြန်၍ မရပ်မတုံ့ပြန်နိုင်ရှာပေ။ တအင့်အင့်နှင့်သာ အော်နေရသည်။ အောက်ကလူက အတင်းရုန်း၊ အပေါ်က ပုဂ္ဂိုလ်က အတင်းစိကာ မလွှတ်တမ်း။

“အောက်ကတော့ မချီမဆုံကိုခံနေ ရပြီကိုဝင်းစေ့”

“ဟုတ်တယ် - ကိုအုန်းကြိုင်ဇေ၊ အပေါ်က မင်းသားကြီးဗျ။ အောက်က ကျောပြောင်ခေါင်းတုံးကြီးက တော ဘီလူးဗျ။ အလူးအလဲ ခံနေရပြီ”

“ဟုတ်တယ်ဗျို - ကြည့်လိုတော့ မြန်သဗျ။ မင်းသားကြီးက ဘယ်ပြန်ညာ ပြန် ထောင်းထုနေလိုက်တာများ စိန် ဝေဒါကြီးပတ်ဝိုင်းတီးနေသလား မုတ် ရတယ်ဗျို”

“ဟုတ်ပ - ကိုအုန်းကြိုင်ဇေ၊ မရှ မလှပဲဗျ။ တော်တော်နိုင်တာပဲကွယံ။ ဟော - ဟော - အပေါ်က အလျှော့ပေး လိုက်တယ် ထင်တယ်။ အောက်ကတော့ ဘီလူးကုန်းထလာပြီ - ကုန်းထလာပြီ”

လရောင်ဈေးဈေးအောက်တွင် ဧရာမလူကြီးနှစ်ယောက်၏ ရုန်းကန်မှု နှင့်အတူ တစ်ဖက်သတ် ထိုးကြိတ်ထု ထောင်းမှုက အခြေအနေတစ်ရပ်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ ဂေဟဘီလူး

ကောင်ကြီးသည် အတင်းကုန်းရုန်းထကာ ဖျပ်ခနဲ ကြိုးထလိုက်ပြီး လူတစ်ရပ် ကျော်ကျော် ခြံစည်းရိုးသဖွယ် စိုက်ထားသော ဆန်ကွဲပန်းချိုကို လွှားခနဲ ခုန်ကျော်ကာ မြဲအပြင်ဘက်ဆီသို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားလေသည်။

တောဘီလူးကောင်ကြီးသည် ရွာ၏ အနောက်မြောက်ဘက်ရှိ သင်္ချိုင်းရိုးရာသို့ ကမ်းရိုးထိုးထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခြင်းပင်။

ထိုအခါ မင်းသားကြီးသည် ပြောင်လက်နေသော ဓားရှည်ကြီးကို ဆွဲယူကာ ဆယ်ပေခန့် မြင့်သော အုန်းပင်တန်းကို အသာအယာပင် ပေါ့ပါးစွာ လွှားခနဲ ခုန်ကာ တောဘီလူး ထွက်ပြေးရာနောက်ဆီသို့ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

ကပ္ပိယကြီးဦးထူးသည် တစ်ချက်မျှ ပြုံးကာ ဦးခေါင်းကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါညီတိလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောကြည့်ရှုရင်း ထူးဆန်းသော ခြစ်ရပ်များ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့သည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ မေးခွန်းပေါင်း မြောက်မြားစွာနှင့် စိုက်ကြည့်နေကြရင်း ရေငုံနှုတ်ပိတ် ငြိမ်သက်နေကြပေသည်။

ထိုအခါ အခင်းဖြစ်ပွားစဉ်က ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားကြသော ဓမ္မတစ်ကောင်၏ ဆွဲဆွဲငင်ငင် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဟန်ဖြင့် အူသံ၊ အိပ်တန်းတက် ငှက်ကလေးများ၏ စိုးစိုးပီပီ မြည်သံ၊ ဟိုးခပ်ဝေးဝေး ခြံထောင့်မှ ဓမ္မတစ်ကောင်၏ တွန်သံတို့သည် ခပ်သာသာထွက်ပေါ်လာပြီး ပြန်လည်တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ မည်သည့်အရာမျှ အလှူအရှားမရှိတော့ပေ။

လရောင်ကတော့ ဣန္ဒြေကြီးစွာ ဖြင့်သစ်ရွက်တွေပေါ်ဖွန့်ကာ ညင်သာစွာ လျှောက်လှမ်းနေဆဲ။ လေပြည်ပင် အရှက်သည်းသော ကောင်မလေး တစ်ယောက်လို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပေသည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည် မေးခွန်းတချို့ကို နားလည်သဘောပေါက်ဟန် ဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ထွန်းညှိထားသော မီးအိမ်နှင့် ဖယောင်းတိုင်ကို ညင်သာစွာ ငြိမ်းလိုက်ပါသည်။ အခနဲ၊ ကလေးသည် အိမ်ရှေ့လရောင်အရှိန်ဖြင့် လင်းရှင်းနေပါသေးသည်။

⇒ မင်းဘုန်းသိင်္ခသူ

ဒဂုန်ရွှေမျှား

နေထွက်ဘုရင်ပ